

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

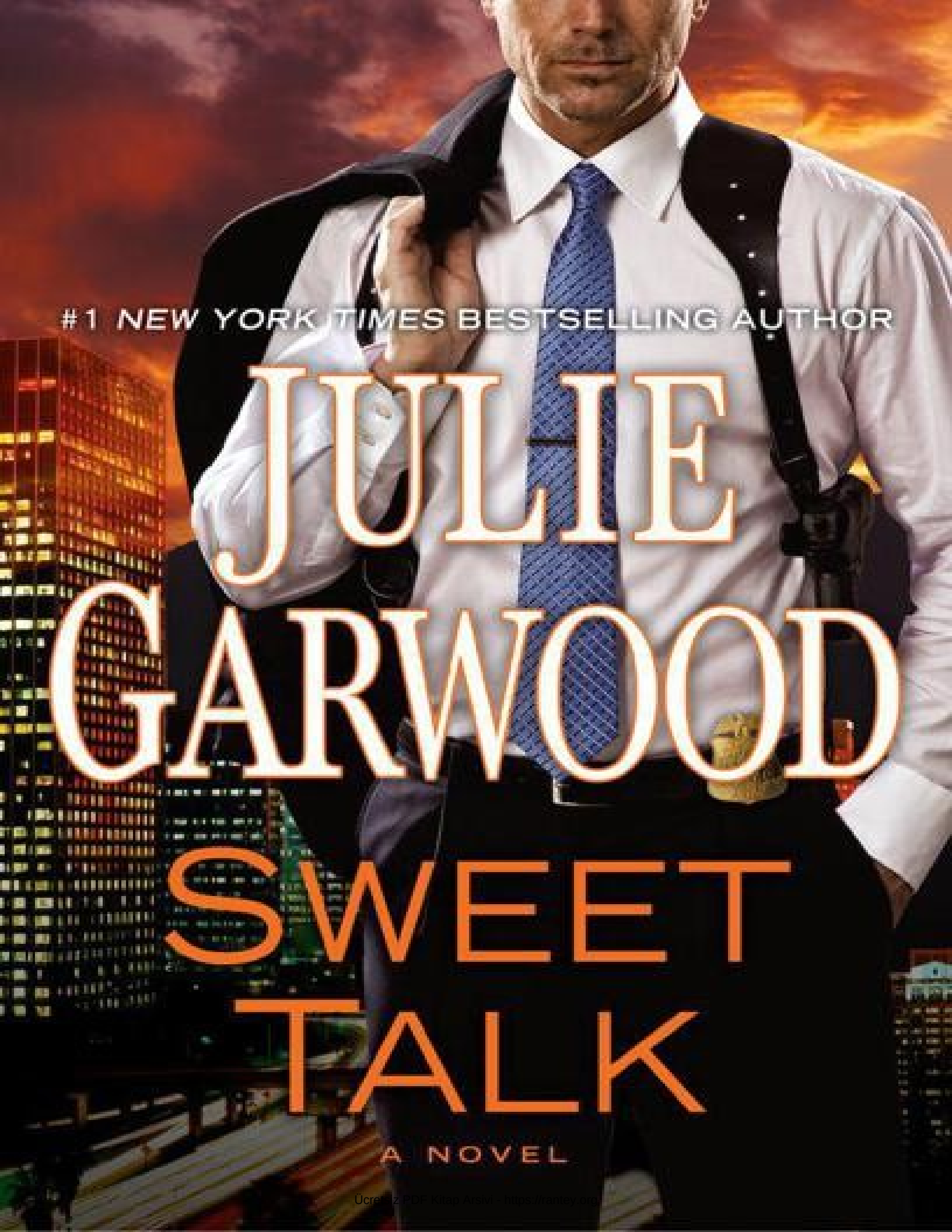
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JULIE GARWOOD

SWEET TALK

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JULIE GARWOOD'DAN DAHA FAZLA BAŞLIK

İdeal Erkek
Sizzle
Ateş ve Buz
Gölge Müziği
Gölge Dansı
Slow Burn
Cinayet
Listesi
Killjoy
Merhamet
Kalp Kıran Fidyeye
Bahar Geldi
Clayborne Gelinleri
Düğün
Güller İçin
Beyaz Atlı Prens
Grace
Kalelerini
Kurtarma
k
Sır Ödül
Hediye
Koruyucu
Melek Gelin
Aslanın Hanımı
Onurun İhtişamı
Asi Arzu
Nazik Savaşçı
Yaz Adında Bir Kız

JULIE GARWOOD

TATLI KONUŞMA

DUTTON

DUTTON

Penguin Group (USA) Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, A.B.D.

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.); Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere; Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü); Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü); Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, Hindistan; Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü); Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England Penguin

Group (USA) Inc. şirketinin bir üyesi olan Dutton tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © 2012 Julie Garwood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

TESCILLI TICARI MARKA-MARCA REGISTRADA

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

Garwood, Julie.

Tatlı konuşma / Julie Garwood.

s. cm.

ISBN 978-1-101-59089-8

I. Başlık.

PS3557.A8427S94 2012

813'.54-dc23

2012014969

YAYINCININ NOTU

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

Aaron Michael Hass Garwood'a,
Düşünceniz, cömeretliğiniz ve sevginiz için.
Aileye hoş geldin.

İçindekiler

[Julie Garwood](#)
tarafından [da](#)
yazılmıştır [Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)

[PROLOG](#)
[BİR](#)
[İKİ ÜÇ](#)
[DÖRT](#)
[BEŞ](#)
[ALTI](#)
[YEDİ](#)
[SEKİZ](#)
[DOKU](#)
[ZON](#)
[ON BİR](#)
[ON İKİ ON](#)
[ÜÇ](#)
[ON DÖRT](#)
[ON BEŞ](#)
[ON ALTI](#)
[ON YEDİ ON SEKİZ](#)
[ON DOKUZ](#)

YİRMİ
YİRMİ BİR
YİRMİ İKİ
YİRMİ ÜÇ YİRMİ
DÖRT YİRMİ
BEŞ
YİRMİ ALTI
YİRMİ YEDİ
YİRMİ SEKİZ
YİRMİ DOKUZ
OTUZ
OTUZ BİR
OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇ OTUZ
DÖRT SONSÖZ

YAZAR HAKKINDA

PROLOGUE

T Pips yine iş başındaydı. Dört kız, binlerce dolar değerindeki ekipmanı da yanlarında sürükleyerek birimden kaybolmuş ve büyük bir kargaşa yaşandı. Personel çılgına dönmüş, ortadan kayboldukları duyulmadan önce onları bulmak için çırpınıyordu. Endişelenmeyen tek kişi, onların geleceğini ellerinde tutan adamdı. Huzursuzların, yaramaz gençler kaçmamıştı. Elebaşları Olivia MacKenzie tarafından düzenlendiğine şüphe olmayan aptalca bir şaka daha yapıyorlardı. O muhteşem, ışıltılı mavi gözlere baktığı andan itibaren, onun bir baş belası ve savaşçı olacağını biliyordu.

Daha fazla memnun olamazdı. Olivia diğer Pips'e-Samantha Pearson, Jane Weston ve Collins Davenport - güç ve ses. O programa girene kadar kızlar asık suratlı, uyuşuk ve hatta intiharın eşiğindeydiler. Onları kim suçlayabilirdi ki? Günlerinin çoğunu ailelerinden ve arkadaşlarından uzakta, zorunlu izolasyonda geçiriyorlardı. dünyanın geri kalanı. Personel sürekli olarak onlara deneysel program için seçildikleri için ne kadar şanslı olduklarını söylüyordu. Hemşire Charlotte bile kutsanmış olduklarında ısrar etti.

Kızlar bu fikirle alay ettiler. Hepsinin, şimdiye kadar hiçbir ilacın üstesinden gelemmediği bir hastalığı vardı ve hiçbiri en ufak bir rahatsızlık hissetmiyordu. insan iğnelikleri oldukları için şanslılar, muazzam ve bazen dayanılmaz miktarda acı. Pips'in damarlarına pompalanan mucize ilaç kokteyline zehir demesi yasaktı, ancak hepsi bunun böyle olduğuna inanıyordu. Her infüzyonun ardından dayanılmaz acılar geliyordu ve akşam olduğunda vücutları başlarının üstünden ayaklarının altına kadar kabarcıklarla kaplanmıştı. Hayır, hiçbiri kendini kutsanmış hissetmiyordu.

Grubun en genci olmasına rağmen Olivia en güçlü ve en sert olanıydı ve kısa sürede koruyucu rolüne adım atmıştı. Yeni arkadaşlarının güvenini kazandıktan sonra, sıkıntıyı ve daha da önemlisi öfke ve korkuyu yok etmeye başladı.

Şakalar Olivia'nın uzmanlık alanıydı. Gelişinden sonraki iki hafta içinde Hemşireler ve doktorlar, üzerlerine atlayacak şeylerden korktukları için dolaplarını açmakta tereddüt etmeye başladılar. Hemşire Charlotte, kendisine doğru fırlayan lastik bir yılanın ardından sol göz kapağında bir seğirme geliştirdi ve bu durum Pips'i son derece memnun etti.

Kızlar daha korkusuz hale geldikçe, yaramazlık repertuarları da büyüdü. Her birinin favori bir numarası vardı.

Gruptaki sanatçı ruhlu kişi olan Jane'in tasarım konusunda bir yeteneği vardı. Elinde bir not defteri ve kalemle saatlerce oturup şekiller çizebilir, sonra da bunları birleştirerek güzel mozaikler oluşturabilirdi. Simetri ve renkleri severdi, bu yüzden diğerleri hemşire istasyonunu TP yapmalarını önerdiğinde itiraz etti. Bunun çok kaba olacağını düşündü. Bunun yerine, alanı tavandan yere kadar

Gökkuşağının her renginden flamalar.

Samantha, ya da arkadaşlarının ona taktığı isimle Sam, bir maceraperestti. Risk almaktan korkmazdı ama pervasız da değildi. Her şakayı metodik bir şekilde yapardı. Her durum sabırla incelenir ve İstenilen sonuca ulaşmak için dikkatlice planlanmıştı. Tüm numune kaplarını dolduracak kadar kireç jölesi toplaması bir haftasını aldı. Bunları hemşirelerin mikrodalga fırınında birkaç saniye ısıttıktan sonra, yeşil sıvı dolu küçük kapları laboratuvar arabasına yerleştirdi ve analiz için aşağıya gönderdi. Kızlar, telefonda özür dileyen ve laboratuvar teknisyenine aksiliği açıklamaya çalışan kırmızı suratlı hemşirenin görüntüsünü hatırlayarak günlerce güldüler.

Olivia, Jane ve Sam'i eğlenceye dahil etmeyi kolay bulmuştu ama Collins daha zorlu bir işti. En hassas kişi o olduğu için depresyonunu yenmesi en uzun süreyi aldı; ama bir kez yendi mi, her şeye hazırdı. Olivia onu maceralarında yem olması için görevlendirmişti.

Kızlar personele fark ettirmeden kaçmak istediklerinde, Olivia Collins'i onların dikkatini dağıtması için gönderirdi. Tatlı bir doğası ve yumuşak bir mizacı vardı.

Güneyli aksanı insanları ona çekerdi, bu yüzden yanağından bir iki damla gözyaşı süzülürken herkes onu teselli etmek için koşardı. Gözyaşları akmaya başladığında, etrafına toplanır ve tüm dikkatlerini ona verirlerdi. Birkaç hafif hıçkırık ve onları -özellikle de erkekleri- avucunun içine aldı.

Sempatik izleyicileri

Diğer üç Pips'in de arkalarında olduğunu ve beklenmedik noktalara stratejik olarak tüylü sahte örümcekler yerleştirdiklerini biliyordu.

Pips'i sakinleştirmek ve yataklarında tutmak için uzmanları Dr. Andre Pardieu, her birine bir deste kâğıt verdi ve bir öğleden sonra onlara poker oynamayı öğretmek için zaman ayırdı. Çabuk öğrenmişlerdi. Ay sonuna kadar Pips üç yüz dolardan fazla para kazanmıştı. Parayı Hemşire Kathleen'in doğum günü için pizza ve pasta almakta ve personele eziyet etmek için birkaç başka eğlenceli şeyde kullandılar.

Hastanede birkaç hafta geçirdikten sonra, Pips bir rutine girdi. Pazartesi zehir kokteyli günüydü ve herhangi bir şaka yapamayacak kadar hastaydılar. Salı günü, başlarını yastıklarından kaldırmaktan fazlasını yapamayacak kadar hastaydılar ama akşam olduğunda kabarcıklar kaybolacak ve kendilerini yeniden insan gibi hissetmeye başlayacaklardı. Çarşamba gününün turuncu peruk günü olmasına karar verdiler; Perşembe her zaman hemşireleri çıldırtma günü olacaktı ve Cuma günü, doktorlarına bir iltifat olarak -hepsi ona aşıktı- onun ana dili olan Fransızca konuşacaklardı, ki bu dili sadece Olivia'nın anladığı düşünülürse gerçek bir numaraydı. Hafta sonları hedefe kilitleniyorlardı. su tabancalarıyla pratik yapıyor, yapboz çalışıyor ve bulmaca çözüyorlardı. Olivia'nın teyzesi Emma, Dr. Pardieu'nun deyimiyle suç ortağıydı. Olivia'ya su tabancaları, peruklar ve diğer yenilikleri gönderdi. Yeğeni ne isterse alıyordu.

Dr. Pardieu'nun da bir rutini vardı. Her sabah üniteye girdiğinde kızları aynı şekilde selamlıyordu: "Bonjour, mes petites pipsqueaks."

Onlar da "Bonjour, Docteur Pardieu" diye cevap verdiler.

Olivia bir Perşembe günü yeni bir fikirle geldi. Doktor viziteye çıktıktan sonra, hemşirelere eziyet etmek için bir saklambaç oyunu oynamayı önerdi. Bir hafta önce boş bir depoya girmiş ve dikdörtgen odanın hepsinin sığabileceği kadar yer olduğunu keşfetti. Yeni inşa edilen güney kanadının sonundaydı ve bir sonraki ay hastalara tahsis edilip açılacaktı.

Kızlar Olivia'nın arkasından koridordan aşağı süzöldüler ve karanlık dolaba girdiler. Sırtlarını duvara dayayarak yere oturdular, ikişer ikişer ve her sesi dinlemek için gerinirken sessiz kaldılar. Dezenfektan kokusu etraflarındaki havada asılı duruyordu. Şefin gri-beyaz fayanslar üzerinde ilerlerken isimlerini söylediğini duyabiliyorlardı.

lastik tabanlı ayakkabıları her adımda gıcırdıyordu. Ses azalınca Olivia uzanıp ışığı açtı.

Ani aydınlığa karşı hepsinin gözleri kısıldı. Sam kahkahasını bastırmaya çalışarak, "Gitmiş," diye fısıldadı.

"Belki de burada kalmamalıyız," dedi Collins. "Bizi aramaya devam etmesini istemeyiz."

"Şaka mı yapıyorsun?" Olivia dedi ki. "Tabii ki bizi aramasını istiyoruz. Biz böyle yaparız."

Jane dört kişi arasında yasalara en çok uyan kişiydi ve fısıldadı: "Ya polisi ararsa? Başımız ciddi belaya girebilir." Endişelenirken serum borusunu çeviriyordu.

Sam gözlerini devirdi. "Polisi aramayacaktır," dedi. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Jane o zaman, "Ailemizi arayabilir," diye önerdi.

Olivia omuz silkti. "Annemde arayanın kimliği var. Arayanın hastane olduğunu görür görmez telefonu açmıyor. Hastalığım onun için çok stresli."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sam

sordu. "Hayır, şaka yapmıyorum.

Annem başa çıkmakta zorlanıyor."

"Baban ne düşünüyor?" Collins bu soruyu sordu. "Seni hiç ziyarete gelmedi," dedi, sesinde bir parça sempati vardı ve uzanıp Olivia'nın elini okşadı. Kızlar her zaman babalarına güvenebilirlerdi.

Collins duygusal destek için.

Sam, "Ailesinden hiç kimse ziyaret etmedi," dedi.

"Meşguller," diye cevap verdi Olivia kayıtsız bir omuz silkmeye.

"Annem San Francisco ve New York'taki evlerimiz arasında gidip geliyor. Annemle babamın garip bir evliliği var," diye ekledi, sesi çok yetişkin geliyordu. "Annem ona tapıyor. Bu konuda çok dramatik. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Hayatında başka hiçbir şeye yer yok."

"Ya da başka *biri*," dedi Collins. Kızları gibi, diye sessizce ekledi.

"Peki ya baban?" Sam tekrar sordu.

"Oh, hayranlığı seviyor. En azından eskiden öyleydi."

"Hayır, demek istediğim senin hastalığınla nasıl başa çıkıyor? Bu onun için de çok mu stresli?"

"Pek sayılmaz. Görmezden geliyor. Bazen pijama partisindeymişim gibi davrandığını düşünüyorum. Nasıl olduğumu öğrenmek için her hafta arardı. Onunla son konuştuğumda bana iyi vakit geçirip geçirmediğimi sordu."

"Ciddi misin?" Sam sordu. Birinin bu kadar kayıtsız kalmasını anlayamıyordu. Kendi ailesi, özellikle de dört ağabeyi hastalığını oldukça zor karşılamıştı. Ona sürekli güçlü olduğunu ve bu şeyi yenebileceğini hatırlatsalar da, içten içe endişelendiklerini biliyordu.

"Ciddiyim," diye ısrar etti Olivia. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. En azından kız kardeşim Natalie bana öyle söylüyor. Her zaman annemle babamı savunuyor. Nat gelebilse beni görmeye gelirdi ama üniversiteyi bitiriyor ve uçaktan indiğinde geri dönmek zorunda kalacak. Benden on yaş büyük," diye ekledi.

"Bir süredir burayı aramadı, değil mi?" Olivia, "O da çok meşgul," diye cevap verdi.

"Bir keresinde kız kardeşinle konuşmuştum," dedi Collins. "Röntgen çektiriyordun ve telefona geledin."

"Ailen hakkında ilk kez bu kadar açık konuştuğunu biliyor musun?" Jane belirtti.

"Nedenmiş o?" Collins sordu.

"Çünkü bu utanç verici. Onlar için bahaneler üretmekten yoruldum," diye ağzından kaçırdı. "Benim ailem işlevsiz. Haklısın Sam. Hiçbiri beni görmeye gelmedi ve bunun normal olduğunu sanmıyorum. Sence normal mi?"

Üç kız da başlarını salladı. "Kesinlikle," dedi Olivia. "Tek normal olan Emma Teyze. Babamı pek sevmez, ama bence bu Annemin onun etrafındaki davranışları yüzünden. Emma benimle konuşurken nasıl hissettiğini saklamaya çalışıyor ama ben biliyorum. Bir keresinde anneme, babamın para konusunda kurnaz olduğunu ama konu ailesine gelince tam bir ahmak olduğunu söylediğini duydum. Ayrıca babamın tanıdığı en karizmatik adamlardan biri olduğunu da söylemişti."

"Bu ne anlama geliyor?" Collins sordu. "Pürüzsüz olduğu mu?"

"Cılalı, çekici," diye önerdi Jane. "Karizmatik kötü bir şey değil."

"Teyzem kötü bir şeymiş gibi söyledi. "Teyzem kötü bir şeymiş gibi söyledi.

Bu yüzden ona ne demek istediğini sormadım."

"Karizmatik bir erkek ya da kadın tanımıyorum," dedi Sam. "En azından ben tanıdığımı sanmıyorum."

Olivia konuyu değiştirmeye karar verdi. Bir süre başka bir şey hakkında konuşmak istiyordu. "Eğer büyüyecek olursam, sanırım suçluları yakalamak isterim. Ne kadar yetenekli ve zeki olurlarsa olsunlar, eninde sonunda hepsi hata yapar," dedi. "Ve her zaman yakalanırlar."

Ben büyürsem oyunu kızların ara sıra oynadıkları hastalıklı bir oyundu ama asla Dr. Pardieu'nün önünde oynamazlardı, çünkü onun onları durdurmak için. Olivia her oynadığında, büyüyünce ne olmak istediğini değiştiriyordu. Geçen hafta şef olmak istediğini düşünüyordu. Ondan önceki hafta tıpkı Dr. Pardieu gibi bir doktor olmak istediğinden emindi. Ondan önceki hafta ise haber spikeri olmaya kararlıydı.

"Dedektif ya da FBI ajanı olabilirsin," dedi Collins heyecanla. "Silah taşımak harika olurdu. Belki de ajan olurum."

"Sen bir sakarsın, Collins," dedi Jane. "Kendini vurursun. Ayrıca, ne zaman bir suç kurbanıyla konuşmak zorunda kalsan muhtemelen ağlarsın."

Arkadaşı alınmamıştı. "Muhtemelen öyle olurdum," diye itiraf etti. "Eğer büyüyecek olursam, ben-" diye başladı Sam.

"Bir pilot," dedi diğer üç Pips hep bir ağızdan.

"Evet, bir pilot," diye onayladı Sam.

"Gerçekten Sam, hiç başka bir kariyer düşünmüyor musun?" Jane açıkça sinirlenmiş bir halde sordu. "Neden pilot olmaya bu kadar takıldın?"

"Bir bakalım," diye başladı Sam. "Büyükbabam bir pilottu; babam bir pilot; dört erkek kardeşim pilot ..."

"Bu da pilot olmanız gerektiği anlamına mı geliyor?"

Collins sordu. "Bu benim kanımda var," dedi omuz silkerek. "Uçmak zorundayım."

Kimse onunla tartışmadı. Sonra Jane şöyle dedi: "Eğer bu korkunç hastalığa yakalanmamış olsaydık, muhtemelen hiç tanışmayacaktık. Her birimiz Amerika Birleşik Devletleri'nin farklı bir köşesinde yaşıyoruz. Sam Alaska'da; Olivia Kaliforniya'da; Collins Louisiana'da ve ben de New York'un taşrasında yaşıyorum."

"Bence ne olursa olsun kader bizi bir araya getirecekti," dedi Sam. "Bizi bir araya getiren ölümcül bir hastalık olmasaydı iyi olurdu. Birlikte," dedi Olivia.

Collins dizlerini göğsüne çekti. "Kıçım üşüyor." "Benimki de," dedi Olivia.

Kızlar ısınmak için birbirlerine yaklaşmak üzere yer değiştirdiler.

Birkaç dakika konuşmadılar ve sonra Olivia sessizliği bozdu. "Emma teyzem babamın annemi terk edeceğini düşünüyor. Manhattan'daki daireyi satın almasının gerçek sebebinin bu olduğunu düşünüyor." Anne ve babasının ayrılma ihtimalinden endişe ediyordu ve şimdi

Arkadaşlarına ailesinden bahsettikten sonra, onlara geri kalanını da anlatmaya karar verdi. Pips'e herkesten daha yakın hissediyordu. Belki de bunun nedeni hep birlikte yaşadıkları şeydi: ortak kahkaha ve ortak acı.

"Boşanma mı?" Collins çıplak bir fısıltıyla sordu, sanki daha yüksek sesle söylerse kelime canını yakacaktı gibi.

Olivia başıyla onayladı. "Eğer gerçekleşirse gerçek bir kabus olacak."

"Teyzen seni neden böyle endişelendirsin ki?" Sam bilmek istiyordu.

"Başında yeterince dert var. Daha fazla soruna ihtiyacın yok."

"Buraya gelmeden önce teyzemden benden hiçbir şey saklamayacağına dair söz almıştım ama bazen sakladığını biliyorum. Evde neler olup bittiğini bilmek istiyorum... iyisiyle kötüsüyle."

Jane omuz silkerek, "Boşanmak o kadar da önemli bir şey değil," dedi. "Bunu atlatırsın."

Sam ona, "Bu biraz duygusuzca," dedi.

"Dürüst olacağım. Annemle babam sürekli kavga ederdi. Boşanma kesinleştikten sonra her şey daha iyi oldu."

"Ne hakkında kavga ettiler?" Collins bilmek istedi.

"Çoğunlukla ağabeyim Logan," dedi. "Logan'ın başı uyuşturucu ve alkolle her türlü belaya giriyordu. Liseden mezun olması bir mucize. Annem onu korudu, onun için bahaneler uydurdu. Babam onunla ilişkisini kesti, ona daha fazla para vermeyi reddetti, ama annem ona gizlice biraz para verirdi. Babam sürekli kavga etmekten bıktı ve gitti. Bu Logan'a istediğini yapma özgürlüğü verdi ve annem de buna boyun eğdi. Hatta annemi hayat sigortası poliçemin değerini yükseltmeye ikna etti. Korkunç, değil mi?"

"Duruma göre değişir," dedi Olivia. "Sen ölürsen parayı kim alacak?" "Logan."

"O zaman, evet, bu korkunç."

"Sigorta şirketi bunu yapmaz. Ben kötü bir riskim," dedi Jane. "Sırf kardeşine inat hayatta kalmalısın," dedi Sam.

"Planlıyorum," diye cevap verdi gülümseyerek. "Gördüğün gibi Olivia, benim ailem de seninki kadar çatlak."

"Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı Olivia. "Sana saçlarını ağartacak hikâyeler anlatabilirim."

"Hiç saçımız yok, hatırladın mı? Harika ilaçlar yüzünden hepsi döküldü," dedi Sam.

Collins onlara, "Buraya geldiğimizde kemoterapi yüzünden zaten kelleşmiştik," diye hatırlattı. Parmak uçlarını çıplak alnında hafifçe gezdirdi, sanki dağınık bir saç telini süpürür gibi. Güneyli aksanını abartarak, "Yani size en muhteşem sarı saçlara sahip olduğumu söylediğimde sözüme inanmanız gerekecek," dedi.

Jane, "Sen, Olivia ve Sam birer film yıldızı olabilirsiniz," dedi. "Sen de olabiliydin," diye karşı çıktı Olivia.

"Çok zayıf ve solgunum. Gözlerimin altında koyu halkalar var ve-"

Olivia devam etmesine izin vermedi. "İlaç sana hepimizden daha sert geldi. Bittiğinde, o güzel halini tekrar göreceksin."

Jane ikna olmamıştı. "Ama Collins'in sarı saçları ve mavi gözleri var-" Collins gülümseyerek, "Muhteşem sarı saçlar," diye araya girdi.

Jane gözlerini devirdi, sonra devam etti. "Olivia, gözlerin çok yoğun, parlak bir mavi renginde, bu yüzden saçlarının da sarı olduğunu tahmin ediyorum."

"Hayır," dedi. "Koyu kumral," diye düzeltti. "Çok güzel ela gözlerin var, bahse girerim saçların açık kahverengidir, Jane."

"Haklısın."

"Sam, sen kolay olanısın," dedi Collins. "Gözlerin yeşil, bu yüzden bence sen doğuştan kıızılsın."

"Eskiden koyu kahverengi saçlarım vardı, neredeyse siyah," dedi. "Bu iş bittiğinde ... eğer başarabilirsek ..."

Jane başladı.

"Başaracağız." Olivia'nın sesi kararlıydı. "Henüz ölmeye hazır değilim," dedi Sam.

"Ben de değilim," diye fısıldadı Collins. "Yaşayacak çok şeyim var ve daha başlamadım bile."

"Ama siz üçünüz hâlâ benim en iyi arkadaşlarım olacak mısınız?" Jane'in çökmüş gözlerinden yaşlar fışkırdı. Grubun en zayıf üyesinin o olduğuna şüphe yoktu. Soluk teni neredeyse yarı saydam görünüyordu. "Sonumuz nereye varırsa varsın, ne yaparsak yapalım..." diye eklerken sesi zayıftı.

Tamam mı?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi diğerleri.

Yumruklarını sıktilar ve sözlerini mühürlemek için birbirlerinin parmak eklemlerine hafifçe vurdular.

"Sonsuza dek arkadaşız," diye fısıldadı Sam.

Olivia başıyla onayladı. "Ölüm bizi ayırana kadar."

BİR

ON İKİ YIL SONRA

Olivia MacKenzie, mülakat sırasında patrona yumruk atmasaydı kendisine iş teklif edileceğinden emindi. Ama adama vurmak anlamsız olması gerçek bir anlaşma kırıcı oldu.

Ülkenin en büyük yatırım şirketlerinden birinin CEO'su olan Eric Jorguson şu anda bir FBI ajanı tarafından sorgulanıyordu. İşbirliği yapmıyordu. Ajan, Jorguson'u binanın karşı tarafına götürmüştü. ve onu sakinleştirmeye ve sorularına cevap vermeye çalışıyordu. Jorguson Olivia'ya bağırarak meşguldü, onu öldürtmekle ve çenesini kırıldığı için dava açmakla tehdit ediyordu. Elbette Olivia böyle bir şey yapmamıştı. Adam abartıyordu. Kadın adamın burnunu kırmıştı, çenesini değil. Siyah yeleşine TERRY isim etiketi iliştiirmiş bir garson yanında durmuş, kadının aşırı sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. O da onu yumruklamak istedi.

"Şoktasın," dedi ona. "Bu yüzden bu kadar sakin görünüyorsun. Adam elbiseni yırtıyor ve sana sarkıntılık ediyor ve senin şoka girmen çok doğal. Sence de öyle değil mi? Bu yüzden ağlamıyor ve devam ediyorsun."

Olivia ona baktı. "Ben iyiyim, gerçekten." Şimdi *lütfe*n beni yalnız bırak, diye sessizce ekledi.

"Hey, bak," dedi Terry. "Jorguson'un korumasını tutukluyorlar. Adamın bir korumayla ne işi var, merak ediyorum." Birkaç saniye sonra kendi sorusuna cevap verdi. "Birine ihtiyacı olmalı. Özellikle de diğer kadınlara sana saldırdığı gibi saldırıyorsa. Bir ara benimle çıkmak ister misin?"

Reddedilmeyi hafifletmek için gülümsedi. "Hiç sanmıyorum." "Hâlâ şoktasın, değil mi?"

Olivia kızgındı, histerik değildi. Masanın yanında durmuş, kollarını belinde kavuşturmuş, sabırla FBI ajanının kendisine ulaşmasını bekliyordu. Çok uzun sürmeyeceği söylenmişti.

Terry iki kez daha onunla sohbet etmeye çalıştı. Kadın kibardı ama Terry'nin kişiselleştirmeye çalıştığı her seferinde sertti.

Bu tuhaf duruma nasıl düştüğünü anlamaya çalışırken bir yandan da ajanları izledi. İş aramanın tehlikeli olmaması gerekiyordu.

Daha önce üç Fortune 500 şirketiyle daha sorunsuz bir şekilde mülakat yapmıştı. Ancak o görüşmelere gitmeden önce epeyce araştırma yapmıştı. Jorguson Investments'ta böyle bir lüksü yoktu. Pozisyon yeni açıldığı için şirketin prospektüsünü incelemek için bir günden az vakti olmuştu. Ön görüşmeyi kabul etmeden önce daha yakından incelemeliydi. Yapmalıydım, yapabilirdim, diye hayıflandı.

İş aramaktan ve tüm o anlamsız mülakatlardan nefret ediyordu, özellikle de şu anki işini ve birlikte çalıştığı insanları gerçekten sevdiği için. Ama işten çıkarmalar söz konusuydu. Ciddi bir konuşmaydı ve diğer bazı çalışanlara göre Olivia'nın kıdemi yoktu. İlk işten çıkarılanlardan biri o olacaktı. Yapmayı hedeflediği şeyi başarana kadar mevcut işinde kalması onun için önemliydi, ancak bu gerçekleşecek gibi görünmüyordu. Şu anda Olivia'nın hayatında değişmeyen tek şey ipotekti. Ne olursa olsun ödenmesi gerekiyordu, bu yüzden iş seçeneklerine sahip olması gerekiyordu.

Bu sabah ofise her zamankinden bir saat önce gitmiş, öğlene kadar iki dava dosyasını bitirmiş ve Seraphina'ya, muhteşem manzaralı güzel bir restorana gitmişti. Beş yıldızlı restoran, ağaç dallarından oluşan bir gölgelik altına stratejik olarak yerleştirilmiş masaların bulunduğu bakımlı bir terasa bakıyordu. Ötesinde nehir vardı. Öğle yemeği bir ziyafet olacaktı. Masraflı olduğu için Seraphina'da hiç yemek yememişti ama yemeklerin çok lezzetli olduğunu duymuştu.

harikaydı. Aşırı pahalı ama harikaydı. Bugün fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yok.

Hostes ona terasın güney tarafındaki bir masayı gösterdi. Havada hafif bir esintinin olduğu çok güzel bir gündü, dışarıda öğle yemeği için mükemmeldi.

Şirketin baş avukatı Xavier Cannon'la yaptığı ön görüşmenin iyi geçtiğini düşünüyordu, ancak Cannon daha önemli bazı sorularını yanıtlamamış ve onun yerine Jorguson'a sormasını önermişti. Cannon ayrıca, eğer Jorguson onu beğenirse, öğle yemeği sırasında ona işi teklif edeceğini de söylemişti.

Jorguson onu bekliyordu. Onu kalabalık terasın karşısında gördü. Elinde açık bir dosya tutuyor ve içindeki bir kâğıdı okuyordu. Yaklaştıkça bunun kendi özgeçmişi olduğunu görebiliyordu.

Yaklaşık yirmi saniye boyunca onun oldukça çekici ve seçkin görünümlü bir adam olduğunu düşündü. Uzun boylu ve zayıftı ve parlak, beyaz bir gülümsemesi vardı.

Ayağa kalktı ve kadının elini sıktı. "Hanımefendiye bir içki getirin," diye sabırsızca yanından geçen garsona çıkıştı.

"Buzlu çay lütfen," dedi.

Garson onun sandalyesini çoktan çekmişti ve Jorguson ona yardım etmek için masaya gelemenden o oturdu.

Jorguson'un cep telefonu çaldı ve bir özür ya da Sözüünü kestiği için özür dileyerek ona arkasını döndü ve cevap verdi. Sesi alçak ve öfkeliydi. Her kiminle konuşuyorsa, azar işitiyordu. Kelime dağarcığı kabaydı.

Çekicilik buraya kadarmış, diye düşündü. Kendisine odaklanmaya çalıştı. beklerken etrafı seyretti. Keten masa örtüsü sonuna kadar örtülmüştü. yuvarlak masanın ortasında her renkten taze kesilmiş çiçeklerle dolu kristal bir kâse vardı. Etrafına baktı ve gülümsedi. Gerçekten çok güzel bir gündü.

Jorguson aramasını bitirdi. Telefonu takım elbisesinin ceketinin içine soktu ve tüm dikkatini ona verdi, ancak ona bakma şekli onu çabucak rahatsız etti. Tam ona bir sorun olup olmadığını soracaktı ki Jorguson, "Göz kamaştırıcısın. Kesinlikle büyüleyici."

"Affedersiniz?"

"Çok güzelsin," dedi sonra. "Xavier ne kadar güzel olduğundan bahsetmişti, ama yine de beklemiyordum ... yani hazır değildim ..."

Olivia onun yakın incelemesinden dehşete düşmüştü. Gözlerini dikerek yaptığı inceleme Olivia'nın tüylerini diken diken etmişti. Jorguson sadece profesyonel değildi; aynı zamanda ürkütücüydü de. Keten peçetesini açtı ve kucağına koydu. Aval aval kendisine bakmayı bırakması için adamın dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı.

Normalde sorguyu onun yönetmesini beklerdi ama adamın garip sessizliği ve uygunsuz davranışı onu önce konuşmaya zorladı.

"Bu sabah birkaç dakikam vardı ve prospektüsünüzü çıkardım. Şirketiniz oldukça etkileyici," dedi. "Ama geçen yıl FBI tarafından soruşturulduğunuza dair bir not vardı-"

Elini sallayarak kaba bir şekilde sözünü kesti. "Evet, ama tabii ki bundan bir şey çıkmadı. Basit bir tacizdi." Devam etti, "Onlar Bazı müşterilerim gibi sorun çıkarmak istiyordu ki bu çok saçmaydı. Dava açmalıydım ama zamanım yoktu."

FBI'a dava açmak mı? Ciddi miydi yoksa sadece gücüyle onu etkilemeye mi çalışıyordu?

Kibri çok büyüktü.

"Siz yepyeni bir avukatsınız, değil mi?" diye sordu. "Evet, bu doğru."

"Barda sadece iki kişi sizden daha üst sıralarda yer aldı. Bunun ne kadar dikkate değer olduğunu size anlatamam. Yine de, çok fazla deneyiminiz yok sözleşmeler."

"Hayır, bilmiyorum," diye kabul etti. "Puanlarımı nasıl öğrendiniz? Bu gizlidir-"

Elini tekrar havada sallayarak sorusunu geçiştirdi. Bu hareket onu rahatsız etti. O zaman adamla ilgili hemen hemen her şeyin onu sinirlendirdiğini kabul etti.

"Pozisyon için başvuran birkaç kişi daha vardı ve çoğu senden daha deneyimliydi ama Robert MacKenzie'nin kızı olduğunu öğrenince seni listenin başına aldım."

"Babamı tanıyor musun?" Şaşkınlığını gizleyemedi.

"Herkes babanızın kim olduğunu biliyor," diye cevap verdi. "Babanızın Trinity Fonu'na yatırım yapan ve bu fondan para kazanan insanlar tanıyorum."

Yakışıklı bir kâr. Çok etkileyici," dedi başını sallayarak. "Fonu kendi portföyüme eklemeyi düşünüyorum. Kimse piyasayla baban gibi oynayamaz. Doğru yatırımları seçme konusunda yetenekli görünüyor. Eğer siz de onun yarısı kadar zekiyseniz, çok başarılı olacaksınız genç bayan."

Olivia'nın cevap verecek zamanı yoktu. O çoktan yoluna devam etmişti. "Müşterilerimizle çalışırken harika olacaksın. O gülüşünle onlara her şeyi imzalatabilirsin. Evet, onlar da benim gibi senden çok etkilenecekler," dedi. "Ve birkaç güçlü müşterim var. Xavier sana rehberlik edecek. Şimdi

O zaman bana ne soracaksın? Saat birde potansiyel bir müşterimle buluşacağım, bu yüzden hızlı bir öğle yemeği olacak."

"SEC ne zaman soruşturma açtı?"

Sözünü kesti. "Hayır, SEC beni asla soruşturmayacak," diye övündü. "Orada korunuyorum."

"Korunuyor musun? Nasıl?"

"Bir arkadaşım var ve bana güvence verdi ..."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu'nda bir arkadaşın mı var?"

Boynuna renk geldi. Gözleri önce sola, sonra sağa kaydı. Kimsenin konuşmayı dinlemediğinden emin olmak için mi kontrol ediyordu?

Masaya doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bu konuda herhangi bir endişem yok. Az önce de söylediğim gibi, soruşturulmayacağım ve benimle yakın çalışacağınız için endişelenmenizi istemiyorum."

Onunla yakın çalışmak mı? Bu düşünce onu ürpertti. "Bu arkadaş hakkında ..." diye başladı.

"SEC hakkında daha fazla soru sormak yok," diye tersledi. Şimdi onun gözlerinin içine bakmıyordu. Onun göğsüne bakıyordu. Adam baktıkça kadın daha da öfkeleniyordu. Dikkatini çekmek için parmaklarını gözlerinin önünde birkaç kez şıklatmayı düşündü ama sakın ve profesyonel kalmak isteyerek yaptığı yatırımlarla ilgili bir soru sormaya karar verdi.

Jorguson kurnazdı; ona bu kadarını söyleyebilirdi. Her sorunun etrafında dans etti ama ona hiçbir zaman tatmin edici cevaplar vermedi.

Konu sonunda SEC'e geri döndü. "Bağlantınız kim?" diye sordu, kendisine söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Adam o kadar kendini beğenmiş ve kibirliydi ki, söyleme ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü. Ayrıca yaptığı her şeyin yasal olduğuna dair güvence vermesini istiyordu ve böyle bir güvence vermemesinin garip olduğunu düşünüyordu.

"Neden bilmek istiyorsunuz? Bu gizli bir bilgi."

Adam yine onun göğsüne bakıyordu. Peçetesini katladı, buzlu çayını önüne koyan garson Terry'ye gülümsedi ve menüsünü uzattı.

"Öğle yemeğine kalmayacağım."

Garson tereddüt etti, sonra menüyü aldı, Jorguson'a baktı ve uzaklaştı.

Olivia'nın cesareti kırılmıştı. Jorguson Investments'taki maaşı iyiydi, gerçekten iyiydi ama bu adam için çalışamayacağını anlaması beş dakikadan az sürmüştü.

Ne büyük bir zaman kaybı, diye düşündü. Ve para. Eski takım elbiselerinden birini giyebilirdi ama dikkat çekmek istemişti, bu yüzden yeni bir takım elbise aldı.

Elbise. Pahalıydı da. Bedenine ve rengine bayılmıştı, koyu zümrüt yeşili bir ipekti. Yüksek bir V yakası vardı, bu yüzden kolye takmaya gerek yoktu. Parıltısı zar zor görülebilecek kadar küçük olan pırlanta küpeler ve bir saat tek takısıydı. Saçlarını omuzlarına döküyordu ve saç maşası kullanmak için zaman ayırmıştı.

Olivia Jorguson'a baktı. Soysuz herif hâlâ onun göğsüne bakıyordu. Ve bunun için mi saçlarını kıvırmıştı?

"Bu işe yaramayacak," dedi.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Jorguson aniden ayağa fırladı, elbisesinin üst kısmını yakaladı ve yırttı. İpek kumaş yırtıldı ve Köprücük kemiği ve siyah sütyeninin bir kısmı.

Dehşete düşmüş bir halde Jorguson'un ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Ne düşünüyorsun-"

"Dinleme cihazı mı takıyorsun? Takıyorsun, değil mi? Bu yüzden bana bağlantımın kim olduğunu sordun. O soruşturma durdu, tatlım. Hiçbir yere gitmiyor. FBI iki yıldır peşimde ve ellerinde hiçbir şey yok. Beni takip ettiklerini biliyorum. Benimle ilgili hiçbir şey bulamayacaklar. Başarılı girişimcilerin peşinden gitmeyi severler. Ben dürüst bir iş adamıyım," diye bağırdı göğsüne doğru. "Şimdi nerede o lanet Tel mi? Orada bir yerde olduğunu biliyorum."

Olivia onun bu davranışı karşısında şok olmuştu, inanmamakla öfkelenmek arasında gidip geliyordu. Adamın ellerini itti, üstünü topladı ve "Bana bir daha dokunmaya kalkarsan pişman olursun" dedi.

Adam tekrar denedi ve o da karşılık verdi. Ona yumruk attığında çığırdayan bir ses duydu ve iyi bir tatmin hissetti. Bu kısa sürdü. Kalın boyunlu ve kel kafalı dev gibi bir adam aniden ortaya çıktı. Özel dikim siyah bir takım elbise giyiyordu ama bir haydut gibi görünüyordu. Terasın diğer ucundaydı ve ona doğru ilerliyordu. Jorguson bir eliyle burnunu tutup çılgık atarken, diğer eliyle iri adama el sallıyor ve Olivia'yı işaret ediyordu.

"Martin, bana ne yaptığını gördün mü?" diye uludu. "Yakala onu, yakala onu."

Onu yakalamak mı? On iki yaşında mıydı? Olivia yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Ayağa fırlarken dikkatini korumanın üzerinde tuttu. Takım elbisesinin ceketi açıldı ve bir silah gördü. Yine de ona uzanmamıştı ve kaç kişinin izlediğini görmek için etrafına bakıyordu.

Başı beladaydı, tamam. İnce topuklu ayakkabılarından birini çıkarıp silah olarak kullanmayı düşündü ama topuklu ayakkabılar üzerindeyken daha fazla zarar verebileceğine karar verdi. Terry'nin kulağında cep telefonu ile kapı aralığında onu izlediğini gördü. Polisi aradığını umuyordu.

"O silahı taşımak için iznin var mı?" diye sordu korumaya, sesini olabildiğince kaba çıkarmaya çalışarak. Tanrı aşkına, bunu neden sormuştu ki? İzni olup olmaması neden umurundaydı ki? Biber gazına ulaşmak için elini yavaşça çantasının içine sokuyordu. Bulamayınca, çantasını değiştirirken spreyi evde, yatağının başucunda unuttuğunu fark etti. Orada olması ona çok iyi gelecekti.

Masaların etrafında zikzaklar çizen Martin adındaki haydut giderek yaklaşıyordu. Adam sumo güreşçisi gibi yapılıydı. Olivia tek başına olduğunu anladı. Diğer müşteriler çoktan dağılmaya başlamıştı. Masadan geri çekildi, çantasını sandalyeye bıraktı ve adamın kendisine ulaşmasını bekledi. Eğer ona dokunursa, en önemli yerine tekme atacak, eğer onu engellerse dizine ya da orta kısmına saldıracaktı.

Kanlı burnunu tutan Jorguson geri çekiliyordu ama hâlâ onu işaret ediyor ve bağıırıyordu. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin. Pişman olacaksın. Sana zarar verecek insanlar tanıyorum. Bana vuramazsın ve bundan paçayı kurtaramazsın.

Benim kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bilmiyor musun? Tek yapman gereken bir telefon etmek," diye bağırdı. "Sen ölü bir kadınsın, Olivia MacKenzie. Beni duyuyor musun? Ölü bir kadınsın."

Tabii ki onu duymuştu. On blokluk bir alan içindeki herkesin onu duyduğunu düşünüyordu. Yine de tepki vererek onu tatmin etmeyi reddetti ve muhtemelen bu yüzden tehditlerini daha da çirkinleştiriyordu.

Dikkati korumanın üzerindeydi. Adamın onu patronunun önünde korkutmak için elinden geleni yapacağını, hatta belki de Jorguson'dan özür dilemesini sağlamaya çalışacağını düşündü - bunu yapmadan önce donup kalacaktı

-Ama kesinlikle ona dokunmazdı. Bütün bu insanların önünde olmaz.

Ya da belki kimin izlediğini umursamazdı. Jorguson onu öldürme niyetini haykırmıştı. Bu koruma bu çılgın tehdidi aşmaya çalışacak mıydı?

Restoranda nehre bakan bir pencere duvarı vardı ve Yemek yiyenler bir araya sıkışmış, yüzleri cama yapışmıştı. Bazılarının cep telefonları kulaklarına yapışmıştı; diğerleri cep telefonunu kullanıyordu olayı kaydetmek için kameralar . . . şüphesiz YouTube için. Elbette çoğu Jorguson'un elbisesini yırttığına ve kendisine yumruk attıktan sonra çılgılık attığına tanık olmuştu. Adam öfkeli bir sırtlan gibi ulumuştı. Elbette saçma tehditlerini de duymuşlardı.

Koruma, Jorguson'un "onu yakala" emrini ciddiye almış. Saldırdı. Kadının üst kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekerken büktü. Acı boynuna ve parmaklarına kadar yayıldı. Adamın tutuşu kadının kemiklerini kıracak kadar güçlüydü.

Ona dönmeden önce omzunun üzerinden kalabalığa baktı. "Benimle geliyorsun," diye emretti.

Bir kadın "Onu rahat bırakın" diye bağırarak restorandan dışarı fırladı. Aynı anda, takım elbiseli iki adam Olivia'ya yardım etmek için kadının yanından koşarak geçti.

Ayakkabısının topuğunu adamın ayağının üst kısmına vururken, "Bırak beni," diye bağırdı.

Homurdandı ve bıraktı. Olivia sert bir tekme attı ve adam iki büklüm oldu.

Ama uzun sürmedi. Çabucak toparlandı ve ona birkaç kötü isim taktıktan sonra doğruldu ve silahına uzandı. Yüzü şimdi kan içindeydi.

Yüce Tanrım, onu vuracak mıydı? Gözlerindeki bakış, vurabileceğini gösteriyordu. Anlaşılan Martin izleyicilerini unutmuştu ya da artık izlendiğini umursamıyordu. Dürtü kontrolü yok olmuştu. Pantolonunun belinden silahını çekerken yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. Ona yardıma gelen iki iş adamı silahı görünce durdular.

"Benimle geliyorsun dedim," diye hırlayarak saldırdı.

"Hayır, değilim." Kadın ona on iki dolarlık bir bardak buzlu çay fırlattı. Adam eğildi.

"Kaltak." Kelimeyi tükürdü ve onu tekrar yakalamaya çalıştı.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi benden uzak dur."

Silah elinde büyüyor gibiydi. Kadın ondan uzaklaştı ve bu onu daha da öfkeliendirdi. Bir kez daha ona doğru geldi ve Kendini koruyabilirdi, adam ona ters vurdu. Yüzünün yan tarafına vurdu, parmak eklemleri çenesine çarptı. Sert bir vuruştı ve çok acıtmıştı. Darbe onu geriye doğru fırlattı, ama düşerken bile gözlerini silahtan ayırmadı.

Sırt üstü yere düştü, kuyruk sokumundaki darbeden dolayı yüzünü buruşturdu ve hızla sendeleyerek ayağa kalktı.

"Yıldızları görmek" deyiminin ne anlama geldiğini anlamıştı. Sersemlemiş bir halde geri çekilmeye çalıştı.

Haydut silahını tekrar kaldırdı ve aniden ortadan kayboldu. Olivia bir karartının yanından uçarak geçtiğini ve korumayı yere düşürdüğünü gördü. Silah bir tarafa, haydut da diğer tarafa savruldu ve sert bir iniş yaptı. Birkaç saniye içinde kurtarıcısı adamı yüzüstü çimlerin üzerine yatırmış, bir yandan haklarını okurken bir yandan da kelepçe takıyordu. İş bittiğinde, terastan koşarak geçen rozetli ve silahlı başka bir adama işaret etti.

Dizlerinden birini korumanın omurgasına bastıran kurtarıcı ona doğru döndü. Birden başının döndüğünü hissetti. Etrafına yayılan ruhani bir parıltı ve tepesinde yankılanan şarkı söyleyen bir koronun sesini gördüğüne yemin edebilirdi. Gözlerini kapadı ve başını salladı. Çenesine aldığı darbe ona halüsinasyon gördürüyor olmalıydı. Gözlerini tekrar açtığında, görüntü ve koro gitmişti ama adam hâlâ oradaydı ve güzel ela gözleriyle ona bakıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu korumayı ayağa kaldırırken.

"Olivia MacKenzie," diye cevap verdi. Sesi şaşkın geliyordu ama buna engel olamıyordu. Son birkaç dakika tüylerini diken diken etmişti ve net bir düşünce oluşturmakta zorlanıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ajan Grayson Kincaid. FBI'DAN. İyi misiniz?"

"Daha iyiyim."

"Belki de oturmalsın."

Koruma sonunda sesini buldu. "Patronumu koruyordum." "Glock'la mı?" Kincaid sordu. "Ve silahsız bir kadına karşı?" "Beni tekmeledi." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, gördüm." "Suç duyurusunda bulunacağım."

"Ona saldırdın," diye tersledi Kincaid. "Yerinde olsaydım, şu anda gerçekten sessiz olurdum."

Koruma bu öneriyi görmezden geldi. "Bay Jorguson uzun zamandır FBI'nın kendisini takip ettiğini ve özel konuşmalarını dinlediğini biliyordu. Yaptığınız şey yasadışı ama siz kurallara göre oynamıyorsunuz, değil mi?"

"Konuşmayı kes," dedi Kincaid.

Başka bir ajan korumanın kolunu tuttu ve onu uzaklaştırdı. Barışçıl bir şekilde gitmedi. Bir avukat için bağıırıyordu. "Hey, Ronan," diye bağırdı Kincaid.

Korumayı sürükleyerek götüren ajan geri döndü. "Evet?"

"Onu gördün mü?"

Ronan gülümsedi. "Evet, hepsini gördüm. Bu palyaçoğu arabanın arkasına koyduktan sonra gidip Jorguson'u getireceğim."

Olivia terasa göz gezdirdi. Tüm bu kargaşanın içinde onun sıvışıp gittiğini görmemişti.

Kincaid başıyla onayladıktan sonra ona döndü. "Silah masanın altında," diye teklif etti. Kincaid, "Ben alırım," dedi.

Adam ona doğru yürüdü ve adam ona dokunmak için uzandığında kadın irkildi. Kaşlarını çatarak, "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece ne kadar kötü olduğunu görmek istiyorum."

"Sorun yok," diye ısrar etti. "Ben iyiyim."

Onun itirazını görmezden geldi. Saçlarını nazikçe yüzünün yanından uzaklaştırdı. "Yanağın iyi ama çenenin gerçekten kırpmış. Şimdiden şişmeye başladı. Üzerine buz koymalısın. Belki de seni acil servise götürüp koluna da bir doktor baktırmalıyım. Kolunu nasıl büktüğünü gördüm."

"İyi olacağım. Buz koyacağım," diye söz verdi, adam tartışmak ister gibi görüldüğünde.

Bir adım geri çekildi ve "Ona daha hızlı ulaşamadığım için üzgünüm" dedi. "Beni vurmadan önce geldin. Beni gerçekten vuracaktı, değil miydi?" Hâlâ bu ihtimal karşısında şaşkıındı ve her geçen saniye daha da sinirleniyordu.

"Denemiş olabilir," diye kabul etti.

Kaşlarını çatı. "Bu konuda son derece soğukkanlısın."

"Seni vurmadan önce onu indirirdim."

Cep telefonu çaldı. Numarayı kontrol etti, sonra aramayı sesli mesaja gönderdi. Göz ucuyla bir adamın binanın köşesini döndüğünü ve ona ters ters baktığını gördü. Adam ona doğru hışımla yürüdü, tam Kincaid korumanın silahını al.

"Senin derdin ne be?" diye bağırdı adam.

Silahı ve rozeti olduğu için onun da FBI'dan olduğunu biliyordu.

"Affedersiniz?"

"Mükemmel bir iğneyi mahvettin. Üzerinde dinleme cihazı var mıydı? Kullanabileceğimiz bir şey aldın mı? Hayır, sanmıyorum. Saat bire kadar burada olmamanız gerekiyordu. Hazır değildik."

Ona bağırان ajan ellili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiği yaşlı bir adamdı.

Yüzü kıpkırmızıydı ve öfkesi ateşleri yakabilirdi.

Adam neredeyse ona dokunacak kadar yaklaştı ama kadın korkutulmayı reddetti. "Bana bağırmayı kes."

Kincaid, "O FBI'dan değil," dedi.

"Nasıl . . ." Kafası karışan ajan bir adım geri çekildi. Önce Olivia'ya, sonra Kincaid'e baktı.

"Öyle olsaydı bilirdim. Gizli görevdeki kadının henüz ortaya çıkmadı."

"İki aylık planlama," diye mırıldandı ajan. Olivia'yı işaret etti. "Bu kadın

Dinleme cihazı mı takıyorsun? Jorguson öyle olduğunu düşünüyor.

Bir gazeteden misin yoksa-"

Kincaid, "Poole, onu rahat bırak," dedi.

Poole onun göğsüne bakıyordu. Uh-oh. Olivia bunun nereye varacağını biliyordu.

"Eğer bir kablo arayacağını düşünüyorsan, haberin olsun. Seni de yumruklarım" diye uyardı.

Ajan Poole, soruşturmasının sonuçsuz kalmasından rahatsız olarak yaklaştı ve "Dinle, sen. Beni tehdit etme. Hayatını kâbusa çevirebilirim." Elini yüzünün önüne koydu ve üç parmağını açarak, "Ben F . . . B . . . I."

Gülümsedi. Beklediği tepki bu değildi. "Konuşmak istiyorsun kâbuslar mı?" dedi. Elini yüzüne götürdü ve üç parmağını açtı. "Ben I R . . . S."

İKİ

Olivia hâlâ yanında garson Terry ile bekliyordu. Birkaç tavlama cümlesi daha denedi ve hiçbir işe yaramayınca sonunda omuz silkti ve restorana geri döndü.

Ajan Kincaid, Olivia'ya kendisi ve diğer ajanlar Jorguson ve korumasıyla ilgilenene kadar burada kalmasını söylemişti. Ona döndüklerinde Ajan Poole'un sakinleşmiş olacağını umuyordu. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Poole'un yüz ifadesi cinayete meyilliydi. Gözleri irileşmiş, çenesi düşmüş ve yüzü kaşlarını çatmıştı. Kincaid emirlere kasıtlı olarak karşı geldiği için ona bu kadar kızgın olmasaydı, gülebilirdi.

Poole'un hâlâ Olivia'nın masum bir seyirci olduğuna inanmak istemediği belliydi. Ellerini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Biri sana bu operasyonu yürüttüğümüzü ihbar etti, Değil mi? Bir gazetede ya da şu değersiz televizyon programlarından birinde çalışıyorsun, değil mi? Jorguson hakkında bir ifşaat falan mı yapıyorsun? Eğer öyleysen seni kapatırım" diye tehdit etti.

"IRS," diye sessizce

tekrarladı. "Kanıt istiyorum."

Elini çantasına attı ve lamine edilmiş uzun bir kart çıkardı. "Al bakalım."

Kincaid onun sesinin neredeyse neşeli çıktığını düşündü.

Yaşadıklarını düşününce çok mantıklıydı. Çok sinirlenmiş olmalıydı ama Olivia MacKenzie'nin sakin tavrı etkileyiciydi... çarpıcı güzelliğinden bahsetmiyorum bile. Gözleri berrak bir menekşe mavisiydi. Teni kusursuzdu ve dudakları gür ve dolgundu. Görebildiği kadarıyla vücudu da mükemmele yakındı. Dolgun göğüsler, dar bir bel,

ve uzun, düzgün bacakları vardı. Ona bakmamak için kendini zor tutuyordu. Gençliğinden beri böyle bir tepkiyle karşılaşmamıştı.

"Tamam o zaman," dedi Olivia. Ajan Poole'dan kimliğini aldı ve çantasına yerleştirdi. Sonra da gitmeye çalıştı. "Jorguson ve Martin'le iyi şanslar." Otoparka doğru döndü ama Kincaid elini tutarak onu durdurdu. "Henüz değil."

"Henüz değil mi?" diye tekrarladı, ona bakarak. "Gerçekten işe dönmem gerekiyor ve önce eve gidip kıyafetlerimi değiştirmem gerekecek."

Kadının itirazına aldırmadan tüm dikkatini Poole'a verdi. "Bunu kapatın ve ofise geri dönün," dedi, sesi kararlı ve sertti. "Burada işim biter bitmez sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Bu ne kadar sürer?" Poole sordu. "Ne kadar sürerse."

"Emredersiniz, efendim." Poole Olivia'ya son bir kez ters ters baktı ve çekip gitti. "Hayatını mahvetmişim gibi görünüyor," dedi Olivia. "IRS'de yaptığın şey bu değil mi?"

Adamın sesinde bir gülümseme duyabiliyordu. "Hemen hemen," diye kabul etti. Elini onunkinden çekti ve "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"İçeride."

Durdu. "Oh, sanmıyorum ..."

Tekrar elini tuttu ve onu restoranın kapısına doğru çekti. İtiraz etmekten vazgeçti. Tartışabilirdi ama söyleyeceği hiçbir şeyin önemli olacağını düşünmüyordu. Ajan Kincaid istediğini yaptırmaya alışkın bir adama benziyordu. Üzerindeki otorite havası biraz ürkütücüydü ve onunla işi bitene kadar hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceği hissine kapıldı.

Ona çok yakın davranıyor, elini tutuyordu. Kaçmayacağından emin olmak mı istiyordu? Masalarına dönmeye başlayan seyirciler onların geçmesine izin vermek için ayrıldılar.

Beş dakika sonra özel bir yemek salonundaki masada tek başına oturmuş Ajan Kincaid'in gelmesini bekliyordu. Bir garson ona bir bardak buzlu su getirmişti. Elini çantasına attı ve nefes açıcısını çıkardı. Terastaki tüm o kargaşa onu biraz halsiz bırakmıştı. O vardı Çocukken bazı güçlü ilaçlarla tedavi edilmişti ve yan etkilerinden biri de astıma yakalanmasıydı. İnhaleri olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Geç kalacağını bildirmek için patronu Royal Thurman'ı aramaya karar verdi. Onun pek umurunda olmayacağını biliyordu ama yapılacak en nazik şey buydu. Telefonu telesekretere düştü ve bir mesaj bırakmayı henüz bitirmişti ki başka bir arama geldi. Numarayı tanımıyordu ama iğrenç sesi duyar duymaz kim olduğunu bildiğini düşündü. Carl Simmons, babasının avukatı, hatta onu yine tehdit ediyordu.

"Sana müdahale etmemen söylendi," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Bu sana son uyarım."

"Kimsiniz?" diye sordu, Carl'ın ona söylemeyeceğini çok iyi biliyordu. Yine de her zaman öfkesine yenik düşüp ağzından kaçırabileceği umudu vardı.

"Bizi seni susturmaya zorluyorsun. İncinmek mi istiyorsun?"

"Beni istediğiniz kadar tehdit edebilirsiniz. Durmayacağım."

Olivia cevap beklemedi. Aramayı sonlandırdı ve Ajan Kincaid odaya girdiğinde telefon masanın üzerindeydi. Yanında küçük bir plastik torba vardı.

Elleri titriyordu. Telefon konuşması onu etkilemişti ama ajanın fark etmesini istemiyordu, bu yüzden ellerini kucağına koydu. Ajan bir sandalye çekip karşısına oturdu ve ona buz torbasını uzattı. Sonra da Jorguson'un saldırısına neyin yol açtığını anlatmasını istedi.

Konuşurken çantayı çenesinin sol tarafına dayadı. Açıklaması sırasında iki kez çantayı yere bıraktı ve her seferinde adam çantayı alıp tekrar eline koydu.

"Jorguson'un tehditlerinden herhangi birini duydunuz mu Ajan Kincaid?" diye sordu.

"Bana Grayson de," dedi. "Ve hayır, tehditleri duymadım. Anlat bana."

Jorguson'un bağırdıklarını tekrarladı ve ekledi: "Öfkeliydi ve kontrolden çıkmıştı. 'Bir telefonla ölü bir kadın olursun.' Gerçekten de böyle bağırdı. Kimin dinlediğini umursamıyor gibiydi. Sen ve diğer Ajanlar onu bugün yakalamayı planlıyordu, değil mi? Sanırım yanlış zamanda yanlış yerdeydim ve bu bir şekilde planınızı bozdu."

"Başlangıçta doğru plan değildi," diye itiraf etti Grayson.

Grayson'ın sesindeki kızgınlığı duyabiliyordu ve fiyaskonun sorumluluğunun Ajan Poole'a ait olduğunu tahmin ediyordu ama Grayson bunu söylemeyecekti.

"Jorguson'a şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Onu içeri alıyoruz. Onunla konuşmamız bitmedi."

"Eminim avukatları çoktan yola çıkmıştır."

"Etrafında kaç tane avukat olduğu önemli değil. Ben onunla işimi bitirene kadar Jorguson hiçbir yere gitmiyor. Sana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Konuşmadan hatırladığı her şeyi tekrarladı ve ekledi, "Ona SEC'deki arkadaşının kim olduğunu sormak isteyebilirsin. Sana söyleyeceğinden şüpheliyim ama denemeye değer. Doğruyu söylediğinden bile emin değilim. O bir palavracı ve kendini çok beğenmiş biri."

"Jorguson IRS için çalıştığını biliyor muydu?"

"Evet. Belki de onu yakalayacağımı düşündü."

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Öyle olsaydın bana söyler miydin?"

Soruya cevap vermedi ama "Sizce onu soruşturuyor olsaydım onun şirketinde bir pozisyon için mülakat yapar mıydım?" dedi.

Güldü. "İyi noktaya değindin."

"Başka sorunuz var mı, Grayson?"

"Hayır, sanırım bu kadar," dedi. "Telefon numaran bende var. Aklıma başka bir şey gelirse seni ararım." Ona kartını uzattı ve ekledi, "Ve eğer önemli bir şey hatırlarsan, beni ara."

"Evet, yapacağım," diye kabul etti. Buz torbasını masanın üzerine koydu ve gitmek için ayağa kalktı. İç çekerek, "Jorguson'un bana saldırmak için öğle yemeği sonrasında bekleyememiş olması çok kötü," dedi.

"Çok yazık," dedi gülümseyerek. Buzları ona geri uzattı. "Hadi yiyelim."

Güldü. "Sadece şaka yapıyordum. Gitsem iyi olacak. Yapmam gereken çok şey var-" "Aç değil misin? Eminim açsındır, ben de açım, hadi yiyelim. FBI için bir darbe aldın. En azından sana öğle yemeği ikram edebiliriz. Eğer istersen

Deniz ürünleri, çorbası harika."

"Burada sık sık yer misiniz?"

"Arada bir."

Olivia kararsızdı. Deniz ürünleri çorbasını severdi. Gerçekten severdi. Buzlu çayın bardağı on iki dolarsa, çorbanın fiyatını ancak hayal edebilirdi. Kendi yemeğinin parasını ödemekte ısrar edecekti.

Öğle yemeği için küçük bir servet mi harcamak istiyor? Hayır, eve gitmeli, kıyafetlerini değiştirmeli ve fıstık ezmeli sandviç yemeli. Kuru olur. Çünkü çilek reçeli kalmamıştı. Aklına gelmişken, ekmeği de bitmişti. Ve şimdi Grayson bahsettiğine göre canı çorba istemişti.

Hayır, pratik davranacaktı. Annesine göre para ağaçta yetişmiyordu, her ne kadar çocukken Olivia bir kez bile öyle olduğunu düşünmemiş olsa da.

Onu kalmaya ikna etmek için fazla ikna etmek gerekmedi, özellikle de Grayson bunun profesyonel bir nezaket olacağını savunduktan sonra.

Grayson takım elbisesinin ceketini çıkardı ve kız onun omuzlarının ne kadar geniş olduğunu ve ne kadar kaslı olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Kesinlikle formdaydı ve bu kadar formda kalmak için ne kadar sık çalıştığını merak etti. Koyu kahverengi saçları ve bronzlaşmış teniyle bir spor dergisinin reklamından fırlamış gibi görünüyordu. Ayrıca onun ne kadar kusursuz giyindiğini de fark etti. Takım elbisesi kesinlikle tasarımcının elinden çıkmıştı. Kesimi ve kalıbı mükemmeldi. Muhtemelen Armani ya da Prada olduğunu tahmin etti. Gömleği netti ve kravatında koyu renkte hafif bir tasarım vardı. Bu kadar iri bir adam için, kesinlikle İyi giyin.

Kıyaslandığında berbat bir haldeydi. Garsona siparişini verdikten sonra, makyajını tazelemek için kadınlar tuvaletine gitti ve aynada kendine iyice baktı. Saçında otlar vardı ve elbisesinin üst kısmında açık bir yırtık vardı. Bu da yetmezmiş gibi çenesinin sol tarafı morarmaya başlamıştı bile. Sanki bir bar kavgasına karışmış gibi görünüyordu.

Görünüşünü düzeltmek için yapabileceği pek bir şey yoktu. Saçlarını taradı, dudaklarına biraz parlatici sürdü ve utanmaktan vazgeçmeye çalıştı. Grayson'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü neden umursuyordu ki?

Görünüş mü? Bugünden sonra muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti. Onun kendi liginin dışında olduğunu zaten biliyordu. Erkekler konusunda çok az deneyimi vardı ama Ajan Grayson Kincaid'in FBI'ın James Bond'u olduğunu hissediyordu: kadınları seven muhteşem bir adam. Olivia bu adamlar

onun hakkında hiçbir şey bilmeden onu yargılamak. Yine de haklı olduğuna bir aylık maaşına bahse girerdi.

Kadın masaya döndü ve siparişlerini beklerken D.C.'de yaşamak hakkında konuştular ve adam ona işi hakkında birkaç soru sordu. Gerçekten ilgileniyor gibiydi. Öğle yemeğinin sonunda

sinir krizi geçirdi ve kaldığına memnun oldu. Çorbanın tadına bakar bakmaz, fiyat konusunda takıntı yapmayı bıraktı. Fiyatına değeri. Arkasına yaslandı, bir bacağına diğerinin üzerine geçirdi ve "Buralarda mı büyüdün?" diye sordu. Adamın herhangi bir kişisel bilgi paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordu.

"Hayır, ben onlu yaşlarıma kadar ailem Boston'da yaşadı. Sonra babamın işi nedeniyle Washington D.C.'ye taşındık."

"Çok seyahat ediyorsun, değil mi?"

"Eskiden, FBI'a katılmadan önce."

"Hiç Avrupa'ya gittin mi?"

Gülümsedi. "Evet. Peki ya sen? Çok seyahat ettin mi?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç iş seyahati dışında San Francisco ve Washington'da yaşadım, hepsi bu. Hayır, bekle," diye ekledi. "Colorado'ya gittim."

"Kayak yapmak için mi?"

"Hayır. En iyi arkadaşlarımdan biri Hava Kuvvetleri Akademisi'nden geçti. Onun mezuniyetine katıldım. Samantha bir pilot. Şimdi o şık küçük jetleri uçuruyor."

Bir garson masayı temizlerken, bir diğeri önlerine taze buzlu çay bardakları ve tatlı menüleri koydu. Gözleri Olivia'nın üzerindeydi ve neredeyse onun bardağını deviriyordu. Olivia dökülmeden önce tuttu.

Grayson anlamıştı. Ona bakmamak için kendini zor tutuyordu. Tekrar yalnız kalana kadar bekledi ve sonra sordu: "Peki ya sen? Nerede büyüdün?"

"On bir yaşına kadar San Francisco'daydım. Sonra D.C.'ye taşındım ve o zamandan beri buradayım."

Adam kaşlarını çatığında, yaptığı küçük hatayı fark etti. Ona taşındığını söylerken ailesini dahil etmemişti. Belki de fark etmemişti ve tamamen farklı bir şey için kaşlarını çatıyordu. Öyle olmasını umuyordu. D.C.'deki ilk yılları hakkında konuşmak istemiyordu. Bu çok kişisel ve yeniden yaşamak için çok acı vericiydi ve kesinlikle tuhaf ailesi hakkında konuşmak istemiyordu.

Grayson'ın telefonu bip sesi çıkararak bir mesajı olduğunu gösterdi.

Olivia gülümsedi.

Dikkatinin dağılması tam da ihtiyacı olan şeydi. "Neden kontrol etmiyorsun? Benim için sakıncası yok."

Başını iki yana salladı. "Bekleyebilir. D.C.'ye taşındığını söylemiştin. Sadece sen mi?"

Anlamamış gibi davrandı. "D.C. artık benim evim. Suç oranı bir sorun ve çok dikkatli olmanız gerekiyor ama enerjisini seviyorum. Siz sevmiyor musunuz?"

"Ailenizden bahsetmediniz. Yalnız mı taşındınız?"

Dikkatini dağıtmak için çok fazla. Grayson'ın bir FBI ajanı olduğunu kendine hatırlattı. Sanırım dikkatinin dağılmaması için eğitilmişti.

"Evet, buraya ailem olmadan taşındım." "Ve sadece on bir yaşındaydın." "Evet."

Birden kendini sorguya çekiliyormuş gibi hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi.

"Yatılı okul mu?" diye sordu.

Tabii. Neden olmasın? "Onun gibi bir şey."

Grayson onu rahatsız ettiğini biliyordu ama nedenini anlayamıyordu. Ne saklıyordu? Olivia saate baktı ve çantasına uzandı. Henüz gitmesini istemiyordu. Bir içki aldı ve rahatça "Evli misin?" diye sordu.

Bu soru onu şaşırttı. "Hayır. Sen?"

"Hayır. Hiç yakınlaştın mı?"

Gülümsedi ve rahatladı. "Hayır.

Sen?" "Hayır."

Güldü. "Sen FBI'sın. Benim hakkımda bilmek istediğin her şeyi öğrenebilirsin."

"Evet. Ama o kadar eğlenceli olmazdı."

Grayson'ın çok güzel bir gülümsemesi vardı. Şu anda onunla flört ediyor olabileceğini düşündü ama emin olamadı. Bu konuda iyi değildi. Tuhaftı. İki dakikadan kısa bir süre önce buradan çıkmak için sabırsızlanırken, şimdi kalmak istiyordu.

"IRS ile çalışıyorsun," dedi. "Hakkımdaki her şeyi öğrenebilirsin."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Sadece bana verilen davalar üzerinde çalışabilirim" dedi ve o başka bir soru sormadan, "FBI'a nasıl girdin?" diye sordu.

"Hukuk fakültesini bitirdim ve ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Tekliflerin hiçbirisi bana cazip gelmedi. Kuzenim Sam Kincaid, FBI için çalışıyordu. Uzmanlık alanı diller," diye ekledi. "Aynı zamanda bir avukat ve bana uygun olacağını düşündü. Haklı olduğu ortaya çıktı."

"Hukuk diploması FBI'da size kesinlikle avantaj sağlayacaktır."

"Evet," diye kabul etti. "Tamam, şimdi sıra bende. Senin gibi hoş bir kız nasıl oldu da IRS için çalışmaya başladı?"

"Hukuk fakültesindeki üçüncü yılımda, aile hukuku alanında olabildiğince fazla deneyim kazanmak istediğim için Yargıç Bowen'ın yanında hukuk katibi olarak çalıştım.

Baroyu geçtikten sonra hedeflerim değişti ve soruşturma işleri ve vergi hukuku hakkında bilgi edinmeye karar verdim. Şimdi IRS'de avukatlık yapıyorum."

"Bir avukat, ha?" Neden şaşırdığını bilmiyordu ama şaşırmıştı. Onu bir yerde oturmuş vergi beyannamelerini kontrol ederken hayal etmişti.

"Washington'daki herkes avukat değil mi? Sanırım bu bir ön koşul. burada yaşamak."

Güldü. "Bu doğru."

Garson hesabı siyah deri bir klasörün içinde sundu. Kadın hesabı ödemesi gerektiğini söyleyince, Grayson American Express kartını içine yerleştirdi.

"Bir dahaki sefere bir görüşme sırasında saldırıya uğradığınızda, öğle yemeğini ödeyebilirsiniz."

Böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığı çok saçmaydı ama yine de nazik davranmaya karar verdi ve ona teşekkür etti.

"Neden Jorguson'un şirketiyle görüşüyordunuz?" diye sordu.

"Kesintiler var ve ben de yeni çalışanlardan biri olduğum için İlk gidenlerden biri ben olacağım. Diğer seçenekleri araştırıyordum" diye açıkladı. "Umarım IRS'de biraz daha uzun süre kalabilirim. Orada başarmak istediğim bir hedefim var. Mali suçların nasıl soruşturulacağı konusunda çok şey öğreniyorum. Tüm sorularıyla müfettişlerin peşindeyim. Bana karşı çok sabırlı davrandılar."

"Eğer yapabilseydiniz sürekli olarak IRS'de kalır mıydınız?"

"Evet, isterdim. İlk başladığımda öğrenmek ve sonra devam etmek istiyordum. Öncelikli ilgi alanım çocuk hakları savunuculuğu ama artık bunu tam zamanlı yapamayacağımı biliyorum çünkü çok çabuk tükeniyorum. IRS için çalışmak güzel bir denge. İşin sıkıcı olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadığı ortaya çıktı."

"Peki IRS'deki amacınız nedir?"

"Önemli değil," diyerek omuz silkti.

Grayson başını eğdi ve neyi kaçırdığını merak ederek onu inceledi. Olivia kaçamak cevaplar veriyordu ve önemli bir ayrıntıyı atladığını hissetti. Olivia ona yeğeni Henry'yi hatırlatıyordu. Sekiz yaşındaki çocukla konuşmak sabır istiyordu ve hikâyenin tamamını öğrenmek neredeyse imkânsızdı.

Öne doğru eğildi. Olivia içgüdüsel olarak ellerini kucağında kavuşturdu ve bekledi. Adamın onun ne kadar gergin olduğunu fark etmemiş olmasını umuyordu. Onu sorgulamaktan vazgeçmediğini biliyordu ve kafasını karıştırdığını da biliyordu. Kişisel hiçbir şeyden, özellikle de hedefinden bahsetmemesi gerektiğini çok geç fark etti.

"İzin verin özetleyeyim," diye başladı, sesi artık bir profesör gibi çıkıyordu. "Özetlemek mi istiyorsun?"

Kadının sesindeki kahkahayı duymazdan geldi. "Evet, biliyorum. IRS'de çalışmaktan hoşlandığınızı söylemişsiniz. Bu doğru mu?"

Yavaşça başını salladı. "Evet."

"Kesintilerin olmayacağını varsayarsak, IRS'de kalacaksınız."

"Bu doğru."

"Hedefinize ulaştıktan sonra bile mi?"

"Evet."

"Peki ya çocukların savunuculuğu?"

"Yargıç Bowen ve Yargıç Thorpe için gerektiğinde hafta sonları ve akşamları bazı işler yapıyorum. Yoğun olabiliyor."

"Bu hedefiniz yasal mı?"

Güldü. "Evet."

Grayson birden bu tuhaf sohbetten ne kadar keyif aldığını fark etti. Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Gülümsediğinde sağ yanağında bir gamze belirliyor ve gözleri ışıldıyordu. Kahretsin, çok güzeldi. Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu. Kullandığı parfüm her neyse gerçekten tahrik ediciydi. Çok kadınsı ve seksiydi. Bacakları da öyle.

"Bana amacının ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu.

Ona toplayabildiği en tatlı gülümsemeyi verdi. "Hayır, pek sayılmaz."

ÜÇ

Grayson ona açıklama yapması için baskı yapmadı. Eğer Grayson ona kibarca, "Amacım mı?" deseydi nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Ben istiyorum

babamı hapse atın ... ya da denerken ölün."

Tamam, belki "ya da denerken ölmek" biraz abartılıydı ama onu durdurmak için bir şeyler yapması gerektiğinden her zamankinden daha emindi.

Herkesin bir kırılma noktası vardır ve Olivia birkaç ay önce kendi kırılma noktasına ulaştığı geceyi asla unutmayacaktı. Baroyu yeni geçmişti ve bunu Emma teyzesiyle kutlamak istiyordu. Gün harika başlamamıştı. Aslında, cehennem gibiydi. Hatırladığına göre Cumartesi günüydü ve akşam olmadan önce yapmak istediği yüzlerce şey vardı.

Ne yazık ki en iyi planlar . . .

iPhone'unun alarmini kurmayı unuttuğu için tam bir saat uyuyakalmıştı; otobanda saatte altmış mil hızla giderken sağ ön lastiği patlamıştı; karşıdan karşıya geçerken fark etmediği küçük bir çukura takılmış ve iki dizinin derisi yüzülmüştü; ve en sevdiği çantasının kayışı kopmuştu. En üzücü suç ise yepyeni ayakkabılarının derisinin aşınmasıydı. Söylemeye gerek yok, saat beş olduğunda keyfi pek yerinde değildi.

Emma bunu düzeltecekti. Teyzesinin yanında olmak bile her şeyi daha iyi yapıyordu.

Olivia kıyafetlerini değiştirdi ve Emma'yla akşam yemeği yemek için onun muhteşem kolonyal evine gitti. Teyzesi çok tatlı, sevgi dolu bir kadındı;

Birlikte olduğu herkese kendini iyi hissettirmek gibi bir becerisi vardı.

Olivia, hayal kırıklıklarını ve endişelerini kapıda bıraktı ve Emma'nın uzun zamandır aşçısı olan Mary'nin hazırladığı lezzetli bir akşam yemeğine oturduğunda, Emma'nın anlattıklarını dinlerken gülerek iyi vakit geçireceğini bilirdi.

Dünyanın dört bir yanına yaptığı seyahatlerle ilgili harika hikayeler anlatırdı. Ne zaman rahmetli kocası Daniel'den bahsetse sesi yumuşar, bazen de anılarından dolayı gözleri buğulanırdı. Bunca yıldan sonra Emma'nın sevgisi azalmamıştı ve anlattığı bazı hikâyeler çok romantikti.

Olivia amcasını çok özliyordu. Nazik ve cömert bir adamdı ve her ne kadar son derece başarılı bir iş adamı olsa da, Emma'nın her şeyden önce geldiğinden asla şüphe duymazdı. Birbirleri için deli oldukları onları tanıyan herkes için aşikârdı. Olivia evliliği ve sonsuza dek mutlu olmayı dilemekten daha iyisini bilse de, teyzesinin ondan ve birlikte yaşadıkları hayattan bahsetmesini dinlemeye bayılıyordu.

Olivia Emma'nın evine alacakaranlıkta vardı. Arabayı kapılardan geçirdi ve üç katlı Gürcü malikânesinin önünden geçen uzun araba yoluna çıktı. Koyu renkli bir sedan, ana kapıya çıkan merdivenlerin yanında park halinde duruyordu.

Olivia arabayı tanıyamadı ve yaklaştıkça arabanın plakasını görebiliyordu. Sürücü koltuğunda oturan bir adam figürü. Evin arkasındaki her zamanki park yerine ulaşmak için arabanın yanından geçmek zorunda kaldı ve birkaç metre uzaklaştığında adamı tanıdı. Adam Carl Simmons'dı, babasının avukatı. Telefonuna bakıyordu ve başını çevirip ona doğru bakmadı. Olivia midesinde bir düğüm oluştuğunu hissetti. Eğer Carl Simmons buradaysa, bu babasının Emma'yla birlikte içeride olduğu anlamına geliyordu. Bu gece babasıyla karşılaşacağını hesaba katmamıştı ve bu karşılaşmayı dört gözle beklemiyordu. Arabayı evin etrafından dolaştırdı ve garajın dışına park etti.

Emma'yla yaşadığı zamanlardaki alışkanlığıydı. Arka kapıdan girdi ve mutfığa girer girmez seslerin yükseldiğini duydu. Harriet adında gülbüz bir kadın olan hizmetçi onu görünce rahatlamış görünüyordu.

"Neler oluyor?" Olivia sordu.

Harriet parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını söyledi ve Olivia'ya kendisini çamaşır odasına kadar takip etmesini işaret etti. Kapıyı arkasından çekerek kapattı ve fısıldadı, "Burada olduğun için çok minnettarım. Mary seni hemen yakaladı, değil mi? Sana mesaj atabilmek için telefonunu almak üzere yukarı çıktı."

Sanki bir işaretmiş gibi Olivia'nın telefonu bip sesi çıkararak bir mesaj aldığını gösterdi.

"Hayır, hepinizle yemek yemek için uğradım. Mutfağa girdiğimde bağrıışmalar duydum."

"Bu bir kavga," dedi Harriet, vurgulamak için başını sallayarak. "Büyük bir kavga. Baban ve teyzen kavga ediyor. Korkunç bir şey oldu ve Emma çok öfkeli. Mary ve ben onu hiç böyle görmemiştik. Ve baban gittikçe daha da huysuzlaşıyor. Onu tehdit etti Olivia ve annen hakkında korkunç şeyler söylüyor."

"Kavga annemle mi ilgili?" diye sordu anlamaya çalışarak.

Harriet başını salladı. "Sanmıyorum ama baban anneni de bu işin içine sürükledi. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, para kaybeden bir hayır kurumuyla ilgiliymiş."

Zavallı temizlikçi endişeden kendini kaybetmişti. Bir bulaşık havlusunu katlayıp yeniden katlıyordu. "Emma asla sesini yükseltmez," diye fısıldadı. "Bu yüzden durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayabilirsin."

"Evet," diye onayladı Olivia. "Harriet, babamın Emma'yı tehdit ettiğini mi söyledin?" "Tehdit etti. Annenle ilgili bir şey. Her neyse üzdü Emma."

Olivia kapıyı açtı. "Pekâlâ. Şimdi içeri girip ne yapabileceğime bakacağım." "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Evet, tabii ki."

"Yerinizde olsam, neler olduğunu öğrenmek için kapıyı dinlerdim. Emma sizi gördüğünde tartışmayı kesecek ve ne hakkında olduğunu asla öğrenemeyeceksiniz."

Harriet haklıydı. Olivia küçük bir kız olduğundan beri Emma onu tatsız aile çatışmalarından korumaya çalışmıştı. Olivia artık bir yetişkin olsa da Emma onu korumaya devam etti.

Olivia özel bir konuşmaya kulak misafiri olma fikrinden hoşlanmamıştı ama tartışmanın özünü anlamak için kapıda birkaç dakika oyalanabileceğini düşündü. Bu gizlice dinlemek sayılmazdı, değil mi? Tabii ki sayılırdı, kabul etti. Ama doğru ya da yanlış, yine de bunu yapacaktı.

Anlaşıldığı kadarıyla kapıya yaslanamıyordu çünkü Mary oraya daha önce varmıştı. Yine de bunun bir önemi yoktu. Olivia koridorun sonundaki her kelimeyi duyabiliyordu.

Babasının sesi öfkeliydi. "Eğer sorun çıkarmaya çalışırsan Deborah'ı terk ederim ve bunun ona ne yapacağını biliyorsun. Yaşayamayacağını söylüyor."

Bensiz. Öğrenelim mi?"

"Yap şunu," diye meydan okudu Emma. "Kız kardeşimi bırak. Onu boşamakla kaç kez tehdit ettin? Onunla kalman için sana daha fazla para vermeyeceğim. Bu hatayı yıllar önce yaptım ve bir daha yapmayacağım. Kız kardeşim aptal olabilir ama daha iyisini hak ediyor ve bunu göremiyorsa, sen gittiğinde kendine acımak zorunda kalacak."

"Deborah çılgınca bir şey yaparsa, bunun sorumlusu sen olacaksın."

"Kendine zarar verebileceğini mi ima ediyorsun? Bunun senin itibarına ne yapacağını düşünüyorsun, Robert? Yatırımcılar istikrarlı yöneticiler isterler ve skandaldan hoşlanmazlar. Söyle bana," diye devam etti, "hiç sevdin mi Deborah?"

Olivia kapıdan birkaç adım ötede durdu. Emma'nın son on iki yıldır aşçılığını yapan, gümüş grisi saçlarını her zaman düzenli bir topuzla arkaya toplayan, sağlam yapılı Alman kadın Mary, Olivia'nın yaklaştığından habersiz önünde duruyordu. Bu kadar kişisel bir sohbeti dinlediği için utanmış görünen Mary gitmek için döndüğünde Olivia'nın arkasında durduğunu gördü. Mary ona sempatik bir gülümseme verip kolunu sıvazladıktan sonra koridordan mutfığa doğru ilerledi. Olivia kapıya yaklaştı. Kapı bir aralık açıktı ve sesler yüksek ve netti. Babasının Emma'nın sorusuna cevap vermesini bekledi ama bir cevap duymadı.

Sonra Emma sordu: "Kendinden başka birini sevebilir misin?"

"Bu soru çok saçma. Bana hala ne yapmayı planladığını söylemedin."
_"

"Jeff Wilcox hakkında mı?" Emma sordu. "Bu sana bağlı. Jeff senin yalanların yüzünden hapse girerken hiçbir şey yapmadan öylece duracak mısın?"

Olivia öne doğru eğildi ve kapıdaki küçük aralıktan teyzesinin çalışma odasına baktı. Babasının masadan bir dergi aldığını ve cevap verirken kayıtsızca karıştırdığını gördü. "Evet, ben de tam olarak bunu yapacağım. Bekleyeceğim ve hiçbir şey yapmayacağım. Kafasına silah dayayıp parayı bana vermesi ve hayır kurumu için yatırım yapması için onu zorlamadım."

"İnan bana, eğer bunu yapacağını bilseydim, hemen buna bir son verirdim. Daniel hayatta olsaydı, Jeff'in seninle ilişkiye girmesine asla izin vermezdi."

Olivia ismi tanıdı. Jeff Wilcox eniştesi Daniel'ın çırağıydı. Teyzesi ve amcasının yakın arkadaşlarının oğluydu ve üniversiteden mezun olduktan sonra Daniel için çalışmaya başlamıştı.

Olivia o sırada okuldaydı ama Jeff'i birkaç toplantıda gördüğünü hatırlıyordu. Teyzesi ve amcasının ondan birçok kez bahsettiğini duymuştu. Anlattıklarına göre, Jeff nazik ve yumuşak başlı bir genç adamdı ve amcasının ona verdiği fırsat ve yengesinin ona gösterdiği nezaket için sık sık minnettarlığını dile getiriyordu. Amcasının ölümünden kısa bir süre sonra Jeff'in bir hayır kurumunda işe başladığını duymuştu.

"Riskler olduğunu biliyordu," dediğini duydu babasının.

"Ona tuzak kurdun," diye bağırdı Emma. Olivia teyzesinin hiç bu kadar üzgün olduğunu duymamıştı. "Ona yalan söyledin. Güvende olmadıklarına dair en ufak bir fikri olsaydı hayır kurumunun fonlarına asla yatırım yapmazdı. Jeff'i tanırım. Dürüst ve namuslu biridir. Artık bir karısı ve yeni bir bebeği var. Bunu riske atmaz. Hiç vicdanın yok mu senin?"

"Ben sadece onun istediğini yaptım," diye yanıtladı babası. "Yönetim kurulu fonları kötüye kullandığını düşündüyse bu benim suçum değil. Ona çeşitli yatırım stratejileri önerdim ve son kararı o verdi."

Emma, "Ona söylediğin yalanlara dayanan kararlar," diye karşı çıktı.

"Wilcox o kadar da namuslu bir vatandaş değil," diye tersledi.

"Açgözlülük onun çöküşüydü. Hayır kurumunun fonlarına yatırım yapmak için benden bir ücret talep etti ve bunu kanıtlayacak imzalı belgelerim var."

"Yalan, hepsi yalan," diye haykırdı. "Jeff asla-"

"Onun sözüne karşı benimki," diye tersledi babası. "Ve ne zaman yetkililer araştırırsa, kanıtların benden yana olduğunu görecekler. O zaman Belgeler, yatırımlarla ilgili riskler olduğunu ve hiçbir garanti olmadığını açıkça göstermektedir. İmzaladığı belgeleri de eklemeliyim."

Olivia yeterince şey duymuştu. Derin bir nefes aldı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Ne Emma ne de babası onu fark etti. Sırtları kapıya dönük bir şekilde durdular. Pencere babasının sağındaydı ve onun yansımasını görebiliyordu. Gözleri soğuktu ve çenesi kenetlenmişti.

"Jeff Wilcox sana ne kadar verdi?" Olivia sordu.

Robert MacKenzie ona döndü, küçümseyen kaşları gitmiş, yerini göz kamaştırıcı bir gülümseme almıştı. Kadınların ona taptığını ve Wall Street dünyasına girmeye karar vermemiş olsaydı

Bir film yıldızı olarak milyonlar. Uzun boylu ve fitti, gür gümüş uçlu saçları ve onunki kadar mavi gözleriyle, yıkıcı bir yakışıklılığa sahip olduğu düşünülüyordu ama müşterilerini cezbeden şey cazibesiydi.

Erkekler onun yakın çevresinde olduklarına inanırlardı,

Kadınlar da onları yatağında istediğini düşünüyordu. Yine de karısını asla aldatmamıştı, çünkü bunu yapmak özenle inşa ettiği kişiliğine gölge düşürecek. Büyülemek ve hipnotize etmek için tüm özelliklerini kullanmayı öğrenmişti.

Ayrıca, para seksten çok daha önemli ve tahrik ediciydi. Çok az insan gerçek Robert MacKenzie'yi, melek kanatlarının altında saklanan şeytanı tanıyordu.

"Merhaba sevgilim. Ne zamandır orada dikiliyorsun?" diye sordu. "Çok olmadı," diye yalan söyledi. "Jeff Wilcox hakkında konuştuğunuzu duydum. Ne oldu?"

ona ne yaptınız?"

"Hiçbir şey. Teyzen yanlış bilgilendirilmiş," dedi başını sallayarak ve gülümsemesinin solmasına asla izin vermedi. "Her zamanki gibi," diye ekledi. Ona doğru yürüdü, ellerini omuzlarına koydu ve yanağından öpmek için eğildi. "Nasıl hissediyorsun? İlaçlarını her gün alıyor musun?"

Konu hep sağlığına geliyordu. Bunun, babasının, onun gözünde kusurlu olduğunu hatırlatma şekli olduğuna inanıyordu. Nasıl yapılacağını biliyordu.

onu manipüle etmek ve aşağılık hissettirmek. Gençken işe yaramıştı ama artık yaramıyordu.

Olivia tepkisini ölçmek için Emma'ya baktı. Teyzesinin bakışları Robert'a kilitlenmişti ve yüzü öfkeyle kızarmıştı.

Olivia bir adım geri çekildi, sonra da bir sadakat gösterisi olarak teyzesinin yanına gitti. "Baba, yıllardır ilaç almak zorunda kalmadım. Bunu biliyorsun." Emma'ya dönerek, "Bana Jeff Wilcox'tan bahset." dedi.

"Buna cevap verme," diye emretti Robert. "Olivia'nın iş meseleleriyle ilgilenmesine gerek yok, özellikle de zayıflamış durumdayken."

"Duracak mısın-" Olivia itiraz etmeye başladı.

Babası Emma'ya şöyle diyerek onun sözünü kesti: "Kızım sevgiye o kadar aç ki, söylediğin her şeye inanır Emma ve ona değer verdiğini gösterdiğin için yardım etmeye çalışır. Eğer onu bu işe bulaştırırsan, bu stres onun için çok fazla olabilir."

"Tanrı aşkına Robert, kızın büyüdü ve gayet sağlıklı. Onu sakat

bırakmaya çalışmaktan vazgeç."

"Bana Jefften bahset," diye tekrarladı Olivia. Kollarını kavuşturdu ve masaya yaslandı.

bir açıklama aldı.

Babası cevap vermeyi reddetti. Emma'nın böyle bir endişesi yoktu. "Jeff Walden Vakfı'nın yöneticisi oldu. Yoksullara ve evsizlere barınma ve iş programları sağlayarak yardım ediyorlar. Son derece başarılı bir geçmişleri var. Hayır kurumunu kuran adamın kendisi de evsizdi ve nazik bir yabancı tarafından yardım edilmişti. Walden'ın şansı döndüğünde, başkalarına yardım edeceğine yemin etti ve

Hayırsever bir vakıf. Birkaç yıl önce öldü ama vakfının devam etmesi için otuz iki milyon dolar bıraktı ve Jeff vakfın yöneticiliğine getirildi. Bu pozisyon Jeff için mükemmeldi. Her zaman dünyada gerçek bir fark yaratacak bir iş yapmak istemişti. Ve anladığım kadarıyla babanızla tanışana kadar da harika bir iş çıkarıyordu."

"Jeff ona yatırım yapması için para verdi," dedi

Olivia. "Bu doğru."

"Ve şimdi o da gitti," diye sözlerini tamamladı.

"Evet," dedi teyzesi. "Hepsi riskli yatırımlarda çarçur edildi."

"Riskler açıkça anlatılmıştı," diye karşı çıktı babası.

Emma onun itirazını duymazdan geldi ve devam etti: "Yönetim kurulu Jeff'e bu yatırımları yapması için özerklik vermişti çünkü Jeff onlara her şeyin güvenli fonlarda olduğuna dair güvence vermişti. Tabii ki yatırımlar battığında bir soruşturma başlattılar. Baban tüm yatırımların korunduğunu ve mümkün olan en yüksek derecelere sahip olduğunu garanti etmişti ve Jeff de güvenilir ve iyi bir adam olduğu için ona inandı." Robert'a küçümseyen bir bakış fırlattı.

Olivia'nın babası başını salladı ve ona küçümseyerek gülümsedi. "O yalan söylüyordu, Emma. İmzaladığı belgeler risklerden haberdar olduğunu açıkça gösteriyor."

Emma tekrar Olivia'ya döndü. "Artık savcılar da işin içinde.

Jeff'in sadece parayı yanlış kullanmakla kalmadığını, aynı zamanda bunu bilerek ve kendi cebini doldurmak amacıyla yaptığını iddia ediyorlar. Eğer bir dava açılır ve Jeff suçlu bulunursa, hapse girebilir, karısından ve bebeğinden uzak kalabilir; tüm bunlar yapmadığını bildiğim bir şey için."

Olivia babasına döndü. "Bu yatırımlardan ne kadar kazandınız?"

Babası hafifçe omuz silkti ve şöyle cevap verdi: "İnsanların aptalca kararlar vermesini engellemek benim sorumluluğum değil. Eğer Wilcox

Trinity Fund'ıma yatırım yapsaydı bu karmaşanın içinde olmazdı ama o başka bir rotada ısrar etti."

"Ne kadar?" Olivia ısrar etti.

"İşlemler için aldığım yüzde beş komisyon, koşullar göz önüne alındığında düşük bir ücretti."

"Yani siz bir buçuk milyondan fazlasını alıp gittiniz ve Jeff Wilcox hapisle karşı karşıya - yok olan hayır kurumundan bahsetmiyorum bile."

"Bu konuda konuşarak yeterince zaman kaybettim," dedi babası kapıya doğru ilerlerken. "Bir etkinlik için New York'a dönmek zorundayım. bu gece."

Olivia öfkesini zar zor kontrol edebiliyordu. Göğsü sıkışmıştı ve umutsuzca solunum cihazını kullanması gerekiyordu ama onun önünde buna cesaret edemiyordu. Alay edeceği bir şey daha olacaktı ve bu ona kendisinin gerçekten de aşağı olduğunu kanıtlayacaktı.

Geçmişte babasının ticari faaliyetlerinin şüpheli olduğunu biliyordu ama sanki onu ilk kez filtresiz görüyordu. El dikimi takım elbisesi ve boynuna doladığı yakışıklı kaşmir atkısıyla kıyafeti bile samimiyetsiz görünüyordu. Olivia onun kusursuz kesimli ve üzerine tam oturan siyah yün paltosunu giyişini izledi.

"Baba?"

"Evet?" Deri eldivenlerinden birini giyip kapı koluna uzanırken "Evet" dedi.

"Buna bir son vermelisiniz. İnsanları bu şekilde incitmeye devam edemezsiniz."

Babası şefkatli bir gülümsemeyle ona döndü. "Biraz dinlen Olivia. Solgun görünüyorsun. Sahip olduğun o korkunç hastalık ... derinin altında gizleniyor ... bekliyor. Ne zaman geri geleceğini asla bilemezsin." Veda etmeden ayrıldı.

Pazartesi sabahı, Olivia IRS'e iş başvurusunda bulundu.

DÖRT

" ne düşündüğümü bilmiyorum," dedi Olivia Jane'e. "Ajan Kincaid bana nasıl olup da IRS için çalıştığımı sordu ve ben de açıklamaya başlayınca ...

elimden kaçtı."

"Ona babanı araştırdığını söyledin mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama hedefime ulaşmakla ilgili konuşmaya devam ettim ve o da doğal olarak hedefimin ne olduğunu öğrenmek istedi. Elbette ona söylemedim. Adamı çok az tanıyorum. Deli olduğumu düşünüyor olmalı."

Paul Hastanesi'nin Drakula odası olarak adlandırdıkları yerde, bej rengi deri koltuklarda yan yana oturuyorlardı. Olivia arkadaşına ertesi gün öğleden sonra alacağı kanı veriyordu.

Sam ve Collins'in doğum günü hediyeleri olan siyah ipek pijamaları ve sıcak pembe bornozuyla Jane, hastane odasından Olivia şirketi. Jane'in bal rengi uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve solgun görünüyordu, çok solgun. Dr. Pardieu kan nakli yapılmasını istemiş ve Jane'e bunun çok yardımcı olacağını söylemişti. Geçmişte işe yaramıştı ve şimdi de yaramayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

"Başkalarının ne düşündüğünü umursamamalısın."

"Biliyorum," diye kabul etti Olivia. "Ama Grayson farklı. Benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum ve Pete'e dürüst olmak gerekirse, neden olduğuna dair en ufak bir fikrim yok." Sesi şaşkındı.

"Grayson?"

"Ajan Grayson Kincaid. Ona Grayson dememi söyledi." "Onu bir daha görebileceğini düşünüyor musun?"

"Muhtemelen hayır," dedi ve hissettiği hayal kırıklığı karşısında şaşırıldı. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Jorguson'un, Jorguson'un

Babama hayran olduğunu ve onun fonuna yatırım yaparak oldukça iyi kazanan insanlar tanıdığını söyledi mi?"

"Onu durdurmaya çalıştığınızı duymamış olmalı."

"Nasıl duymuş olabilir? Ne zaman bir soruşturma yapsam ya da bir şikayette bulunsam susturuluyorum. Kimse beni geri aramıyor, SEC ..." Bir nefes aldı. "Bu sinir bozucu ama denemeye devam edeceğim."

Jane, "Bana görüşmede olan her şeyi anlat," dedi. "En başından başla."

Jane çok hasta görüldüğü için Olivia onu ağırlamaya karar verdi ve işi bittiğinde Jane'in gülmekten bir tarafına dikiş atılmıştı.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Jorguson'un korumasına silah taşıma izni olup olmadığını mı sordunuz? Adam bir ... ne diyordunuz ona?"

"Bir Glock. Ajan Kincaid ona Glock dedi."

"Tamam o zaman, sana süslü bir Glock doğrultuyor ve sen de ruhsatı olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsun?" Jane, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında bu sorunun çok komik olduğunu düşündü ve gülmekten kendini alamadı.

Olivia yanaklarındaki yaşları silmesi için ona bir mendil uzattı. "Çok fazla televizyon izliyorum, değil mi? Bütün o polis programlarında dedektifler suçlulara izinleri olup olmadığını soruyor. Bana doğru gelmesini engellemek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Silah taşıması bile yasadı."

Silahı. Bunu neden belirtmediğimi bilmiyorum."

"Korkmadın mı?"

Dışarıdan biri ona bu soruyu sormuş olsaydı, muhtemelen önemli bir şey yokmuş gibi davranırdı, hiç korkmamıştı. İnsanların onun sert, saçma sapan bir kadın olduğunu düşünmelerini isterdi. Sadece Jane ve diğer Pips gerçek Olivia'yı tanıyordu. Onun kırılganlığını anlıyorlardı çünkü onlar da tıpkı onun gibiydiler.

"Ah evet, korkmuştum," dedi. "Ama aynı zamanda davranışları karşısında o kadar şaşırılmışım ki ne yapacağımı bilemiyordum ve öfkeliydim, gerçekten öfkeliydim. İnsanlar beş yıldızlı restoranlara silah getirmemeli."

"Bu bir kural mı?"

Olivia güldü. "Öyle gibi geldi, değil mi? Sanırım böyle saçma bir şekilde ölmek istemedim."

"Bir röportaj sırasında vurulmak, ölmek için kötü bir yol."

Omuz silkti. "Daha iyi yollar bulabilirim. Bana gülmeyin. Sana kanımı veriyorum, kanımda ihtiyacın olan antikorlar var, bu yüzden sana karşı nazik ol.

Ben."

Bir hemşire Olivia'nın serumunu kontrol etmek için odaya geldi. Merhaba dedikten sonra,

Jane konuşmaya devam ederken Fransızca'ya geçti. Dr. Pardieu'ya olan aşkları yüzünden tüm Pips'ler sonunda onun dilini akıcı bir şekilde konuşur hale gelmişti. Kendilerini kurtardığı için ona teşekkür etmenin yolu buydu.

"Sana her zaman iyi davranıyorum," dedi Jane. Sonra, göz açıp kapayınca kadar

melankolikleşti. "Ya kan nakli bu sefer işe yaramazsa? Ya kendimi daha iyi hissetmezsem ve kemoterapiye yeniden başlamak zorunda kalırsam?"

Olivia ona, "Kan nakli işe yarayacak," diye güvence verdi.

"Sen gerçek bir elişkinsin, bunu biliyor musun?" dedi Jane. "Herkes karşı çok iyimsersin, ama iş kendine gelince sadece kötü yanlarını görüyorsun. olumsuz."

Eleştirisini reddeden Olivia şöyle cevap verdi: "Kan nakli ve şimdi de yardımcı olmayacağını düşünmek için bir neden yok. Sadece biraz anemiksin, hepsi bu. Dr. Pardieu'ya güvenmeyi bırakmayın. Hepimize çok iyi baktı."

Jane kendisi için zlme havasındaydı. "Ama sen, Collins ve Sam hepiniz iyileştiniz. Bunca zaman sonra mücadele eden bir tek ben varım. Bunu anlayamıyorum. Birkaç hafta öncesine kadar kendimi harika hissediyordum."

"Remisyondayız," diye düzeltti. "İyileşmedik."

"Dr. Pardieu artık güvende olduğunuzu söyledi," dedi. "Ve yıllardır hiçbirinizde herhangi bir belirti olmadı. Zor olan benim." Jane kulağa acınası geldiğini biliyordu ama umursamıyordu. Genelde olumlu ve iyimser olmaya çalışırdı ama Olivia'ya ya da diğerk Pips'lere karşı herhangi bir kalkan kullanmak zorunda olmadığını biliyordu. İsterse üç yaşında bir ocuk gibi ağlayabilir ve hiçbirinin onun hakkında daha az dşneğinden endişe etmeyebilirdi.

"Her zaman zor biriydin," dedi Olivia gülümseyerek. "Sam senin tam bir baş belası olabileceğini söylüyor..."

Jane kahkahalara boğuldu. "Sanırım senden hiç 'işte, işte, seni zavallı şey' alamayacağım."

"Benden ne zaman böyle bir şey aldın ki?" Yatar koltuktaki

pozisyonunu değiştirdi ve iğne hafifęe hareket ettiğinde yüzünü
buruşturdu.

"Asla."

"Eğer Dr. Pardieu endişelenmiyorsa ..."

"Olmadığını söylüyor."

"Hiç birimize yalan söyledi mi?"

"Hayır. Aslında, acımasızca dürüst davrandı." "Yani, eğer endişelenmiyorsa

..."

Jane gülümsedi çünkü aslında çok daha iyi hissettiğini fark etti. Biraz sızlanmak o kadar da kötü bir şey değildi. "Eğer bir tur daha kemoterapi görmem gerekmezse, bir sanat sergisine katılacağım. Scripts Gallery. Sanatçılar orada olmak zorunda," diye açıkladı. "Sergide dört resmim olacak. Belki şansım yaver gider ve bir ya da iki tane satarım."

"Paran mı azaldı? Sana verebilirim-"

"Annemin hayat sigortasından ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var. Sadece işim için para almanın bir onay olduğunu söylüyorum. Galeriye gelmeni istiyorum, tamam mı?"

"Bana ne zaman ve nerede olacağını söyleyin, orada olacağım." "Logan da gösteriye gelmeye çalışacak."

"Kardeşin rehabilitasyondan çıktı mı?" Olivia'nın şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. "Evet," diye cevap verdi. "Ve bu sefer gerçekten iyi gidiyor. Görünüşe göre ayıklığı konusunda ciddi. Her gün toplantılara gidiyor ve hatalarını telafi etmeye çalışıyor."

"Gibi mi?"

"Her akşam işten eve dönerken beni görmeye gelir." "Logan'ın bir işi mi var?"

"Roger's Rent-A-Car şirketinde tamirci olarak çalışıyor. Tezgâhta da yardımcı oluyor. Logan, şirket sahibinin ona daha fazla sorumluluk verdiğini ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söylüyor. Benim için endişeleniyor. Eskiden hiç endişelenmezdi."

"Kimse için endişelenemeyecek kadar sarhoş ve kafası iyiydi." Jane'in yüz ifadesini gördü ve aceleyle, "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Hayır, doğrudu ama artık değil. Bana paket servis getiriyor ve eve gittiğimde gelip bana yemek yapacağını söyledi."

"Belki de rehabilitasyon bu sefer işe yaramıştır," dedi Olivia, yine de pek umutlu değildi. Jane sonsuz bir iyimserdi. Olivia değildi. Logan kendi isteğiyle gitmemişti; rehabilitasyon mahkeme tarafından zorunlu kılınmıştı. Jane'in ağabeyi, Olivia Jane'i tanıdığı günden beri berbat bir haldeydi. Alkolü su gibi içerdi ve tercih ettiği uyuşturucu kokaindi.

Jane'in iyiliği için Logan'ın hayatını değiştirmeye karar vermiş olmasını umuyordu. Tam Logan hakkında başka bir soru soracaktı ki, adam odaya girdi. Uzun boylu, cılız ve acı verecek kadar zayıftı ama gözlerinde Olivia'nın daha önce görmediği bir ışık vardı. Olivia'nın bir şey söylemesini istemediğini belirtmek için parmağını dudaklarına götürdü, sonra sessizce Jane'in arkasından yaklaştı. Eğildi ve fısıldadı, "Boo."

Jane yerinden sıçradı. "Logan, şunu yapmayı keser misin?" diye sordu. "İnsanları korkutmanın neden komik olduğunu düşünüyorsun anlamıyorum."

Güldü. "Merhaba Olivia. Nasılsın?" "İyiyim," diye cevap verdi.

Sonra Jane'e döndü. "Hastanenin her yerinde seni aradım. Burada ne yapıyorsun?"

"Olivia bana kanını veriyor," dedi Jane. "Antikorlarıyla beni hayatta tutuyor." Logan'ın yüz ifadesini görünce şaka yapmaması gerektiğini anladı. Kederli görünüyordu. "Ben iyi olacağım."

"Beni korumaya çalışma," dedi. "Hasta olduğunu biliyorum. Bana her zaman doğruyu söyle, tamam mı? Bununla başa çıkabilirim."

Olivia, Jane'in hastalığını önemsiz göstermesine yardımcı olmaya çalışarak, "Jane'in kansızlığı var, hepsi bu," dedi.

"Ve senin kanın onu iyileştirecek mi?"

"Evet, doğru," dedi Jane ve ardından konuyu değiştirmek için acele etti. "Peki ya sanat sergisi? İzin aldın mı?" Olivia'ya dönerek, "Logan'ın rehabilitasyon merkezinde saat dokuzda sokağa çıkma yasağı var," diye açıkladı.

Logan sırtıttı. "Evet, izin aldım. On buçuğa kadar dışarıda kalabilirim." Eğildi ve Jane'i yanağından öptü. "Gitmem gerekiyor. Otuz dakika içinde bir toplantım var."

Jane, Logan odadan çıkana kadar bekledikten sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Olivia gülümsedi. "Bence doğru yolda ilerliyor."

"Ben de öyle. O artık iyi anlamda farklı. Yüz yirmi günü aşkın bir süredir temiz ve ayık. Bu şimdiye kadar geçirdiği en uzun süre," diye ekledi. "Ve artık o eziklerle takılmıyor. Keşke annem hayatta olsaydı da iyileşmesini görebilseydi."

Jane bir nefes aldı. "Tamam, kardeşim hakkında konuşmayı bitirdik. Size söyleyecek çok komik haberlerim var. Collins'in ne yaptığını asla tahmin edemezsiniz. O istediği için söylememem gerekiyor ama sizi uyarmam gerek."

benim güldüğüm gibi gülmeyeceksin. Bana çok kızmıştı. Elimde değildi," diye ekledi. "Yemin ederim asla ama asla tahmin edemeyeceksin."

"Başı belada mı?"

"Hayır."

"Sadece söyle bana."

"Sınava girdi ve geçti. Mülakatları da geçti. Aslında onu işe aldılar."

"Onlar mı?"

"FBI," dedi Jane. "Collins FBI ajanı olmaya karar verdi. Bu biraz ironik, öyle değil mi? Bu haberin FBI'la karşılaştığın gün gelmesi?"

"Bu bir çarpışma değildi. Bir hataydı," diye savundu Olivia. "Collins FBI'da

- "Bu iyiydi." Güldü. Bayan Hassasiyet bir ajan mı? Mümkün değil. "Şaka yapmıyorum. Hayal edebiliyor musun? Collins'in silah taşıdığını?"

"Sam'e söylemek benim hakkım."

"Çoktan denedim," dedi. "Sesli mesaj aldım. Müsait olduğunda bana geri dönecek."

Olivia'nın cep telefonu çaldı ve konuşmalarını böldü. iPhone ekranına bakmadan önce saatini kontrol etti.

"Tam bir baş belası," dedi Olivia. "Natalie tam zamanında geldi."

"Kız kardeşin zamanında mı geldi? Ne için zamanında?"

"Son beş gecedir her gece saat tam yedide arıyor."

"Cevap versen iyi olur. Onunla konuştuktan sonra açıklayabilirsin ... eğer açıklamak istiyorsan ... özel bir konu değilse ..."

Olivia sinirlenerek, "Sana her şeyi anlattığımı biliyorsun," dedi.

Jane başını salladı. "Biliyorum. Hassas davranıyordum. Bu denediğim yeni bir şey.

Şimdi lanet telefonuna cevap ver. Neler olduğunu duymak istiyorum."

Olivia kız kardeşiyle konuşmak istemiyordu ama eğer telefona şimdi cevap vermezse Natalie'nin her on beş günde bir onu aramaya devam edeceğini biliyordu.

onu yakalayana kadar dakikalar geçti. Kız kardeşi bir hurdalık köpeği kadar inatçı ve bazı durumlarda da bir o kadar acımasızdı.

"Merhaba Natalie. Ne var ne yok?"

Kız kardeşi sohbet edecek havada değildi. "Emma Teyze'yle konuştun mu?"

Olivia soruyu cevaplamadan önce beşe kadar saydı, konuşmadan önce öfkesinin bir kısmından kurtulmayı umuyordu. Ama işe yaramadı. "Hayır, yapmadım." Sesi kararlıydı.

"Londra'dan döndü." "Evet, biliyorum."

Natalie'nin telefonda uzun uzun iç çektiğini duyabiliyordu. "Annemiz umurunda değil mi?"

İşte drama geliyor, diye düşündü Olivia. Bu gece Natalie'nin maskaralıklarına katlanacak havada değildi. Bugün yeterince drama yaşamıştı.

"Annem orada seninle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Diğer hatta babamızla konuşuyor... bilirsiniz, Robert MacKenzie, hani şu görmezden geldiğiniz adam."

Olivia biraz iğnelemeye karşı koyamadı. "Annemizi görmezden geldiğimi sanıyordum."

"Kaba olma," diye tersledi Natalie.

Olivia, ne kadar yıpratıcı olursa olsun kız kardeşinin kendisini bir tartışmaya sürüklemesine izin vermeyeceğine yemin etti ve bu yüzden sessiz kaldı.

Bir kez daha iç çektikten sonra Natalie, "Senden tek istediğim Emma Teyze ile konuşman ve onu babamızın doğum günü partisine gelmeye ikna etmen," dedi.

"Doğum gününe daha birkaç ay var," dedi Olivia.

"Bu tür büyük kutlamalar zaman alır. İnanılmaz bir etkinlik olacak." dedi, sözlerini coşku kaplamıştı. "Babamın asistanlarından biri Morgan Hotel'deki büyük balo salonunu bir yıl önce tuttu ve üç yüz kadar konuk bekliyoruz."

"Bir doğum günü partisi için 300 dolar mı?" "İnanılmaz, değil mi?"

Belli ki Natalie'nin günün kelimesi *inanılmazdı*. "Evet," dedi. "İnanılmaz. Ama sorum şu. Babam Manhattan'da yaşıyor. Neden Washington D.C.'de doğum günü partisi veriyor?"

"Oh, New York'ta başka bir parti olacak."

"İki doğum günü partisi mi?" diye sordu ve gülmeye başladı. "Bu biraz narsistçe değil mi?"

"Babam kimseyi dışlamak istemedi ve MacKenzie Trinity Fonu'na yatırım yapan tüm kadın ve erkekler onunla birlikte kutlama yapmak istiyor."

Babam

hepsini zengin etti."

"Bahse girerim zaten zengindiler."

"Evet, ama babam bir finans dehası ve yatırımlarını iki katından fazla artırdı. Yatırımcılarının çoğu D.C.'de yaşıyor ve bu yüzden orada da bir parti vermeye karar verdi. En az üç tane olacak.

Senatörler ve bunun iki katı kadar kongre üyesi ve birkaç büyükelçi de partiye katılacak." Natalie şaşırmış gibiydi.

"Her yatırımcı davet edildi mi?"

"Hayır. Bu, konuk sayısını binin çok üzerinde yapardı. Sadece yüksek gelirli yatırımcılar davet edildi. Size söylüyorum, inanılmaz olacak."

"Öyle olacak gibi görünüyor," dedi kız kardeşini yatıştırmak için. "Yani anlıyorsun."

"Neyi anladın?"

"Emma Teyze orada olmalı," diye bağırdı. "Tanrı aşkına, dikkatini ver. Emma'nın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ve güçlü. Kaç tane yönetim kurulunda olduğunu sanıyorsun? Ve sanatın büyük bir hamisi."

"Üç pano üzerinde."

Natalie, "O toplumun etkili bir üyesi," dedi. Sesi şimdi daha sakin, daha kontrollü geliyordu. "Eğer doğum günü partisine katılmazsa, bu fark edilecektir. İnsanlar konuşacak ve annem utanacak."

"Emma Teyze'nin insanların ne dediğini umursadığını sanmıyorum."

"Ama annemin var," diye tersledi. "Bu onu parçalıyor. Bu ayrılığa dayanamıyor. Emma'nın onunla konuşmaması korkunç bir şey."

"Sanırım Emma ona güvenini değiştirdiğini söylediğinde sessiz muameleyi başlatan annemizdi. Annemiz ve babamız onun parasından hiçbir şey alamıyor."

"Annem bunu umursamıyor," diye ısrar etti Natalie. "O sadece senin ve benim hâlâ mirasçı olduğumuz için mutlu. Emma öldüğünde ikimiz de büyük meblağlar alacağız ve yatırım yapması için babamıza memnuniyetle devredeceğim. Senin aksine, ben sadık biriyim."

Kız kardeşinin duygusuz ve çıkarıcı tavrı Olivia'nın midesini bulandırırıyordu. "Daniel Amca'nın emanetinden aldığın para yetmedi mi Natalie? Şimdi daha fazlasını almak için sabırsızlanıyor musun?"

Olivia arka planda Natalie'nin kocası George'un ona telefonunu vermesini söylediğini duydu. Sonra hatta o vardı.

"Olivia, ben George Anderson."

"Tanrı aşkına, George. Senin soyadını biliyor," dedi Natalie.

"Emma teyzenizin her Pazar akşam yemeğinde size katıldığını biliyoruz."

"Şehirde olduğu zamanlar," dedi Olivia.

"Evet, sen de onun için yemek yaparsın."

"Ben yemek yapmam, George. Dışarı çıkıyoruz." Sözünü keserek onu rahatsız ettiğini biliyordu ve gülümsemekten kendini alamadı.

"Yemeklerden birinde belki babanızın doğum günü partisinden bahsedebilir ve onun da katılmasını isteyebilirsiniz. Bu çok mu zor?"

"Görünüşe göre öyle," dedi Olivia.

"Alaycı olma," diye azarladı. Telefona arkasını döndü. "Onu ikna etmenin bir yolu yok, Natalie."

Kız kardeşi tekrar hatta geldi. "Sessiz muameleyi kimin başlattığı kimin umurunda. Emma doğru olanı yapmalı ve annesini aramalı," dedi neredeyse bağırarak. "Ve bu arada," diye söylenmeye devam etti, "yazıklar olsun sana, Olivia. Aileye karşı ne kadar acımasız olduğunun farkında mısın? Eğer yapmazsan

partiye de gelmezse, nasıl görünür? Bu sadece incitici değil, vefasızlık da olur."

Olivia telefonun sesini kapattı. "Natalie aileye ne kadar zarar verdiğimin farkında olup olmadığını bilmek istiyor."

Jane elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve parmaklarını oynattı. "Onunla konuşmama izin ver. Hadi, telefonu bana ver." Jane'in yüzü artık solgun değildi. Birkaç saniye içinde teni parlak pembeye döndü. "Rekoru kıracağım düz."

Olivia gülümsedi. Jane her zaman onun şampiyonu olmuştu. Tekrar sessiz düşmesine bastı ve Natalie'ye, "Emma Teyze'nin kendine has bir aklı var. Bunu biliyorsun."

"Ama senin için her şeyi yapar çünkü ... hissediyor."

Natalie aniden durmuştu. Olivia'nın bir tartışmanın içine çekilmeme kararlılığı pencereden uçup gitti. "Ne hissediyor?" diye sordu öfkeyle. "Devam et, söyle."

"Tamam, yapacağım," dedi meydan okurcasına. "Senin için üzülüyor. Sen hastalandığından beri hep üzüldü. Sence neden Washington'a taşındı?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de beni sevdiği ve geri kalanınızın beni hemen sildiğini bildiği içindir."

"Biz öyle bir şey yapmadık."

"Emma hapisten çıktığımda gidebileceğim bir evim olmasını istiyordu. hastanede. Ve tecritten çıktığımda en azından bir ziyaretçim olmasını istedi."

"Geçmiş kurcalamayı seviyorsun, değil mi?"

Olivia gözlerini kapattı. Bunu daha fazla yapamazdı.

"Natalie, bana bir iyilik yap."

"Ne?"

"Beni aramayı kes."

Kız kardeşine tartışması için zaman tanımadı. Telefonu kapattı, çantasına attı ve Natalie'nin ne istediğini söylemek için Jane'e döndü.

"Emma teyzenin partiye katılması için neden bu kadar ısrarcı?"

"Natalie'ye göre D.C. sosyetesinde önemli olan herkes Emma'nın kim olduğunu biliyor ve eğer partide olmazsa bu fark edilecek ve bu da annemi utandırmak."

"Natalie artık baban için mi çalışıyor?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece doğum günü partilerine yardım ediyor. O ve kocası George, hala o internet şirketini yönetiyorlar. Anladığım kadarıyla oldukça iyi gidiyor. Ayakkabıdan mutfak lavabosuna kadar her şeyi satıyorlar. Onlar için çalışan o kadar çok insan var ki, izin alabiliyorlar."

"George da inançlı biri mi?" diye sordu.

Olivia güldü. "İnançlı biri mi? Babamın karizmatik büyüğü altında mı demek istiyorsun?"

"Evet, demek istediğim buydu."

"Evet, öyle. Natalie'ye göre babamız paralarını ikiye katlamış. İsteseler şimdi emekli olabileceklerini söyleyerek övünüyor."

Hemşire elinde bir bardak portakal suyuyla odaya girdi. İçeceği Olivia'ya uzattı ve serumu çıkardı.

"Nasıl yapılacağını biliyorsun," dedi. "Bütün portakal suyunu iç, arkana yaslan ve rahatla. Başın dönerse çağrı düğmesine bas."

Olivia'nın cep telefonu çaldı. Natalie'nin yeni bir saldırı için aradığından emin olunca ekrana bakmaya zahmet etmedi.

Selamlaması pek kibar değildi. "Beni deli ediyorsun. Bunu biliyor musun? Kesinlikle delirtiyorsun."

Derin bir erkek sesi cevap verdi. "Öyle mi? Bildiğim iyi oldu." Ajan Grayson Kincaid telefondaydı.

BEŞ

GRayson öğleden sonrasının geri kalanını Jorguson fiyaskosunun yol açtığı yangınları söndürmekle geçirmişti ama ne kadar meşgul olsa da Olivia'ya ulaşamamıştı.

MacKenzie'yi aklından çıkarmıştı ve bu onu çok sinirlendirmişti. Onun ona verdiği yanıt hiç mantıklı değildi. Ne de olsa kadınla sadece bir saattir birlikteydi. Bunun tamamen fiziksel bir tepki olduğunu düşündü. Güzel bir yüzü, inanılmaz bir gülümsemesi, inanılmaz bir vücudu vardı. Fark etmemesi ya da tepki vermemesi için bir hadım olması gerekirdi.

Masasında oturmuş bir dosyayı okuyor ve bilgisayar ekranındaki verilerle karşılaştırıyordu ama arada bir aklına kız geliyordu. Odaklanamamasından tiksinererek kafasını sallayıp temizlemeye çalıştı ve birinci sayfaya yeniden başladı.

Ajan Ronan Conrad kapısını çaldı, açtı ve içeri eğildi. "Bir dakikan var mı?"

"Tabii. İçeri gel."

Ofis klostrofobikti. Ronan oturabilmek için tek sandalyeyi çekebilmek amacıyla kapıyı kapatmak zorunda kaldı. Bu sırada dizini metal masaya çarptı.

Soğuk ve davetkâr olmayan bir yerdi. Gri duvarlar çıplaktı ve masanın üzerinde aile fotoğrafları ya da hatıralar gibi kişisel eşyalar yoktu. Tek pencere bir posta pulu büyüklüğündeydi.

Ronan sırtarak, "Buraya yaptığın şey hoşuma gitti," dedi.

İki adam iyi arkadaştı. Birlikte eğitim almışlardı ve dört yıldır aynı ekipte görev yapıyorlardı. İş ahlakları ve adanmışlıkları birbirine çok benziyordu, ancak geçmişleri daha farklı olamazdı. Ronan büyük bir işçi sınıfında büyümüştü.

Şehirli bir aileden geliyordu. Atletizm bursuyla bir devlet üniversitesine gitti ve mezun olduktan sonra Deniz Kuvvetleri'ne girdi. Bir özel operasyon ekibinde birkaç yıl görev yaptıktan sonra yüksek lisans yapmak için evine döndü ve FBI tarafından işe alındı.

Öte yandan Grayson'a farklı bir el dağıtılmıştı. Varlıklı ve prestijli bir ailede doğmuştu ve Washington bölgesinde asilzade olarak kabul ediliyordu. Princeton'da hukuk diplomasını aldıktan sonra akademiye girmişti. Büyükbabasından kalan miras oldukça büyüktü ama Grayson birkaç akıllıca karar vermişti yatırımlar yapmış ve büyük bir serveti daha da büyük bir servete dönüştürmüştü. Doğruyu söylemek gerekirse, yaşamak için çalışmasına gerek yoktu.

Birbirine bu kadar zıt iki koşuldan gelen iki adamın dünyalar kadar ayrı olacağı düşünülebilirdi ama tam tersi doğrudu. Eğitimin ilk birkaç haftasından sonra birbirlerine bağlanmışlardı. Ronan başlangıçta Grayson'ın ayrıcalıklı geçmişini öğrendiğinde şüpheyeye düşmüştü ama fikri hemen değişti. Sınıflarında daha sıkı çalışan ya da daha uzun süre ders çalışan kimse yoktu. Grayson akademinin ona verdiği her sınavda üstün başarı gösterdi ve kısa süre içinde iki arkadaş arasında, her biri diğerini daha yüksek bir seviyeye iten dostça bir rekabet gelişti. Akademiden mezun olduklarında, her iki adam da öğretmenlerin ve diğer tüm kursiyerlerin hayranlığını ve saygısını kazanmıştı.

"Pensky'nin yerini doldurmak hoşuna gitti mi?" Ronan kollarını kavuşturup sandalyesini iki ayağının üzerine yaslayarak sordu.

"Pazartesi dönüyor, Tanrı'ya şükür. Bu ofiste tıkalı kalmaktan nefret ediyorum. Kendimi bir mezarda gibi hissediyorum."

Ronan odanın etrafına bakındı. "Sanırım hizmet dolabı daha büyük," dedi. "Belki onu kullanabilirsin."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Grayson sordu. Sertliğini gidermek için omuzlarını yuvarladı. Saatlerdir dosya klasörlerinin üzerine eğilmişti.

"Söylenenlere göre, eğer istersen iş senindir. Pensky gelecek yıl emekli olacak. Belki daha erken."

Grayson başını salladı. "İstemiyorum."

"Eğer yeğeninizin velayetini alırsanız, muhtemelen ülkenin dört bir yanına koşturmak istemeyeceksiniz. Pensky'nin işi senin için mükemmel olur."

"Kardeşimin bir adım öne çıkmasını ve bir baba gibi davranmaya başlamasını umuyorum."

"Hadi ama Grayson. Bunun olmayacağını biliyorsun. En azından yakın zamanda."

Ronan, Grayson'ın kardeşi Devin'i neredeyse Grayson'ı tanıdığı kadar uzun süredir tanıyordu. Onunla akademiden mezun olduktan kısa bir süre sonra tanışmıştı. Devin de Grayson'la aynı terbiyeyi almıştı ama iki kardeş birbirine zıt kutuplardı. Grayson'ın güçlü bir iş ahlakı ve ailesine karşı şiddetli bir görev ve sadakat duygusu vardı ama Devin sorumsuz ve benmerkezciydi. Karısı birkaç yıl önce öldüğünden beri, tam bir jet sosyeteye dönüşmüştü. Monte Carlo ve Dubai'deki aksiyonu seviyordu ve kadınları seviyordu. O bir nihai playboy ve ne yazık ki sık sık bir oğlu olduğunu unutuyordu.

Ronan arkadaşının ailesi hakkında konuşmasının zor olduğunu biliyordu ve ofisteki başka birinin durumu bildiğinden şüpheliydi.

"Kardeşin Henry'yi Avrupa'nın dört bir yanına sürüklediği için şanslısın." "Bunun olmasına izin vermezdim."

"Henry hala babanla mı yaşıyor?"

"Evet," diye cevap verdi ve sonra aniden konuyu değiştirdi. "Harrison soruşturmasında neler oluyor?"

"Ben de bunu bildirmek istiyordum. Bu kardeşler deli, düpedüz deli. Onları tutuklamaktan keyif aldım ve itiraf etmeliyim ki keşke direnmiş olsalardı. Üçünü de yumruklamak isterdim."

"Hapisteler mi?"

Ronan başıyla onayladı. "Ve hiçbir yere gitmiyorlar. Kefaletle serbest bırakılmaları reddedildi."

"Kefalet yok mu? Bu iyi bir şey."

"Davayı kucağıma bıraktıktan sonra -neden gülümsüyorsun?" "Çünkü ben de tam olarak bunu yaptım. Buna intikam denir."

Ronan şaşırmış görünüyordu, sonra kabul etti. "Evet, tamam. Sanırım Brody davasından sonra bunu hak ettim."

"Tahmin mi ediyorsun? O ucube tarikat üyeleriyle kaç röportaj yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Ronan, "Çok komik olduğunu duydum," dedi.

"Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum. Bir gün soruşturmayı sen yürütüyorsun, ertesi gün benim masamda."

"Uсталık gerektiriyordu," diye övündü Ronan. "Bir gün sana birkaç numaramı öğreteceğim." Ciddileşerek sordu: "Peki ya Poole? Onunla konuştun mu?"

"Evet ve transfer olmayı kabul etti." "Kabul mü etti?"

"Evet, ona başka bir seçenek bırakmadım." "Peki karşılığında?"

"Son rezaletini personel dosyasında detaylandırmayacağım. Tabii ki amiri yazacak ama ben yazmayacağım. Yangına körükle gitmeyeceğim."

"Çok yumuşaksın Grayson," dedi Ronan sahte bir tiksintiyle. "Bunu neredeyse yüzüm kızarmadan söyleyebiliyordum. Sen de benim gibi sert birisin."

"Belki," diye izin verdi. "Jorguson'la neler oluyor? Bir şey duydun mu?"

"Hayır, henüz değil. Soruşturmanın ortasına sürüklenmemizin tek nedeni o asabi Poole'du," diye belirtti.

Grayson aynı fikirde değil. "Soruşturmanın içine çekilmedik. Ajan Huntsman için bir iyilik yapıyorduk."

"Poole'a operasyonu durdurması söylendi ve o bunu tamamen görmezden geldi.

emir. Bu Huntsman'ın talimatlarını üçüncü ya da dördüncü kez göz ardı edişi, değil mi?"

"Doğru," dedi Grayson.

"Kovulmalı ya da emekliliğe zorlanmalı."

"Bu Huntsman'ın kararı, bizim değil ama sana katılıyorum. Poole'un gitmesi gerekiyor."

Ronan, "Restorana zamanında varmamız iyi oldu," dedi. "Poole'un Olivia MacKenzie'ye zarar vermeden önce korumaya ulaşabileceğini sanmıyorum."

"Onun adını hatırladın."

Ronan başını salladı. "Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum," diye itiraf etti. "Ve ben onunla konuşmadım bile. Onunla röportaj yapmışsın. Nasıl biri?"

"Akıllıca," dedi. "Ve?"

"Ve ne?"

"Ve ölümüne muhteşem."

Grayson gülümsedi. "O da var." "Demek fark ettin."

"Elbette fark ettim," dedi. "Ben kör değilim."

"Huntsman, Jorguson'un bazı müşterileri için kara para akladığını kanıtlayacak delile sahip değil, bu yüzden biraz zorlama yapmaya karar verdi. Ben yardım ettim.

Jorguson'un saldırısını gören altı güçlü tanığın ifadesini aldı. MacKenzie restoranda ve cep telefonu görüntüsü elimizde. Huntsman tanıklık edip etmeyeceğini öğrenmek için henüz onunla temasa geçmedi. Onu darpla suçluyor. Fazla bir şey değil ama-

Grayson araya girdi. "Eğer tek suçlama buysa, Huntsman bunun asla mahkemeye taşınmayacağını bilmeli. Jorguson'un avukatları ya davayı düşürecek ya da savunma yapacaklardır."

"Elbette yapacaklar," diye kabul etti. "Ama Huntsman onları meşgul edecek, kâğıt yağmuruna tutacak. Açıkçası ne umduğunu bilmiyorum başarmak," dedi. "Hayal

kırıklığına uğramış
durumda."

"Evet, öyle," diye kabul etti Ronan.

"Raporumu yeni bitirdim ve kendisine gönderdim, okuduğunda Jorguson'un peşinden gitmenin daha iyi bir yolu olduğunu anlayacaktır."

"Daha iyi bir yol var mı?" Ronan bilmek istedi.

"Görünüşe göre Poole, Olivia'nın mesleğinden Huntsman'a bahsetmemiş. Muhtemelen onun gözünü korkutamadığı için utanmıştır." Bunu düşünmek onu gülümsetti.

"Neyi kaçırıyorum?" Ronan sordu.

"Olivia MacKenzie IRS için çalışıyor. Bu nedenle, Jorguson ... saldırdı."

"Bir IRS ajanı." Güldü. "Oh, bu çok hoş. Huntsman Sevdim bunu. Jorguson biliyor muydu? Elbette biliyordu. Onunla röportaj yapıyordu, değil mi?"

"Doğru."

"MacKenzie'yi arayacağım-"

"Hayır, ben yaparım." Grayson onun ne kadar istekli görüldüğünü duydu ve hemen ekledi, "Bu ofisten çıkmak istiyorum. Burada nefes alamıyorum."

Yumuşak davrandığını düşünüyordu ama Ronan buna kanmamıştı. "Yani aslında onunla ilgileniyorsun?"

"Huntsman'ın Jorguson'u yakalamasına yardım etmekle ilgileniyorum. Olivia ile zaten görüştüm ve sanırım bunu tamamlamalıyım."

"Bir telefon görüşmesi muhtemelen-"

"Hayır, bunu yüz yüze yapmalıyım."

Ronan ayağa kalktı. "Tamam, sana onun telefon numarasını vereyim, buluşmak için bir zaman ayarlarsın."

Grayson hiç düşünmeden, "Telefonuma programladım bile," dedi.
Ronan ofisten çıkarken, "Ama sen ilgilenmiyorsun," dedi. Grayson onun
kahkahalarını kapıdan duyabiliyordu.

ALTI

Grayson, Jorguson soruşturmasını görüşmek üzere Olivia ile buluşmak istiyordu. Cumartesi günü saat beşte olması şartıyla, Olivia'nın uygun olduğu bir zamanda buluşmakta ısrar ediyordu.

saat. Müsait olduğu tek zamanın bu olduğunu ve Pazartesi gününden önce bu işi bitirmek istediğini söyledi.

"Jorguson'la yaşanan olayla ilgili olarak mümkün olan en kısa sürede gözden geçirmek istediğim bazı tutarsızlıklar var."

"Tutarsızlıklar mı? Nasıl tutarsızlık olabilir ki? En az yirmi kişi izliyordu," dedi. "O insanlardan bazıları telefonlarıyla kayıt yapıyordu. Ve bilginiz olsun, Ajan Kincaid, bu bir olay değildi. Bu bir saldırıydı."

"Biliyorum," dedi onu yatıştırarak. "Jorguson'un avukatları buna iddia edilen olay diyorlar ve Jorguson'un olanlara ilişkin anlattıkları sizinkinden oldukça farklı."

"Şaka yapıyorsun."

"Üzgünüm, hayır." Onun iç çektiğini duydu. "Olivia?" dedi uzun bir sessizlikten sonra.

"Düşünüyorum, Grayson."

Adını söyleme şekli hoşuna gitmişti. Hayal kırıklığını duyması için uzatıyordu. Adam tepki olarak gülümsedi. "Saat beşte. Sana gelebilirim ya da bir yerde buluşabiliriz."

"Cumartesi akşamı buluşmak ister misin?" diye sordu. Ajanın ofis dışında bir hayatı yok muydu?

"Cumartesi gecesi erken saatlerde," diye düzeltti.

Hemşirenin verdiği portakal suyundan bir yudum daha alırken, "Demek planları varmış, muhtemelen geç bir tarihte buluşacaklarmış," diye düşündü.

Jane telefonundaki mesajları kontrol ediyordu ve konuşmaya hiç dikkat etmiyordu.

"Saat üç benim için daha uygun," dedi ona.

"Hayır, bu benim için işe yaramaz. Saat dört buçuğa kadar işim var." "O zaman Pazartesi'ye kadar beklemek zorunda."

"Hayır."

"Hayır mı? Biraz esnek olamaz mısın? Planlarım var ve onları değiştiremem."

"Ne planı?"

Sesi şüpheci geliyordu. Sadece merak mı ediyordu, yoksa ona inanmıyor muydu? Olivia, Grayson'ın o korkunç korumayla mücadele ettiğini, onu kesin bir zarardan kurtardığını hayal etti ve karşılığında en azından işbirliği yapabileceğine karar verdi.

"Resmi bir davete gidiyorum," dedi. "Hazırlanmam ve yedi buçukta Hamilton Oteli'nde olmam gerekiyor. Tutarsızlıkları gidermek sadece on ya da on beş dakika sürecekse, o zaman tamam, beşte buluşuruz."

"Bundan daha uzun sürebilir. Resmi etkinlik nedir?"

"Capitol Ligi Yardımı."

"Cumartesi gecesi mi? Ben gelecek hafta sonu sanıyordum." Grayson bir davetiye almış ve saygıyla reddetmişti ama iyi bir amaç olduğuna inandığı için hayır kurumuna yüklü bir bağışta da bulunmuştu.

"O halde katılmayı planlıyorsunuz?"

Bir iki saniye düşündü ve sonra "Evet" dedi. Kendisini şaşırtan küçük bir zevk patlaması hissetti.

"O zaman belki otelde buluşabiliriz. Jorguson'un bariz yalanlarını tartışmak o kadar uzun sürmez, değil mi? Tabii planınız yoksa. . ya da bir randevunuz varsa ve tartışırken onu terk etmek kabalık olacaksa ..."

"Jorguson'un yalanları mı?"

Adamın sesindeki eğlenceyi duyabiliyordu. "Evet. Randevun var mı?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

Güldü. "Gerçekten. Çalışıyorum, hatırladın mı? Jorguson soruşturması."

"Bu doğru."

"Peki ya sen? Senin bir randevun var mı?" "Hayır," dedi. "Kulağa sıkıcı geliyorum, değil mi?"

"Olivia, sende sıkıcı olan hiçbir şey yok," dedi ve Olivia bu iltifata cevap veremeden, "Olivia'nın yanına gitmeyi mi planlıyordun?" diye sordu.

yalnız mı?"

"Evet. Teyzem etkinlikte onurlandırılacak ve ona katılacağıma dair söz verdim. Onunla orada buluşmayı planlıyordum. Bizim aksimize, onun bir randevusu var."

"Teyzen kim?" "Emma

Monroe."

"Neden seni otele bırakmıyorum? Yolda konuşuruz." "Tamam, olur."

"Dinle . . . Ben de ..."

"Evet?" diye sordu adam tereddüt edince.

"Sonra seni eve de götürebilirim..." "Bu

çok hoş olurdu."

"Saat kaçta?"

"Yedi."

"Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattı, masasına döndü ve Ronan'ın kapıda durduğunu fark etti. Ona garip konuşmayı dinleyip dinlemediğini sormadı. Yüzündeki ifade Grayson'a dinlediğini söylüyordu.

"Dostum, bu çok acı vericiydi," dedi Ronan. "Sana ne oldu?" Grayson omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım."

* * *

Olivia, arkadaşını hastane odasına götürürken Jane'e Grayson'la yaptığı konuşmayı anlattı.

Her zaman sanatçı olan Jane sordu, "Bana bir görsel verin. Neye benziyor?"

"Uzun boylu, 1.80'in üzerinde, siyah saçlı, harika bir ağzı ve sıkı bir çenesi var. Kemik yapısı iyi... bilirsiniz işte, asilzade," diye açıkladı.

"Gözleri ilgi çekici. Şimdi düşünüyorum da, çok seksi ve oldukça yakışıklı."

"Şaşırmış gibisin. Onunla tanıştığınızda yakışıklı olduğunu düşünmediniz mi?"

Asansörün kapıları açıldı ve tekerlekli sandalyeyi içeri çekti, sonra Jane'in sekizinci katın düğmesine basmasını bekledi. "Evet, yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama ... bilirsin ... o FBI'dan ..."

"Onun resmini yapmak ister miydin?"

"Evet, yapardın. Ama sana izin vermez. Onun hakkında bildiğim kadarıyla, böyle bir şeyi aklından bile geçirsen çok utanır. O bir ajan, çok katı ve profesyonel. Yani, tabii ki, bir ilişki söz konusu değil. Yine de ilginç biri. Çok sofistike. Pürüzleri yok.

Emma Teyze onu severdi."

"Ve yarın gece onunla çıkıyorsun."

"Hayır, Capitol Ligi Yardım Gecesi'ne gidiyorum. Beni oraya götürecek ve eve geri getirecek."

"Seninle içeri girecek mi?"

Olivia güldü. "Tabii ki yapacak." "O zaman kendine bir randevu ayarladın."

"Bu bir randevu değil," diye karşı çıktı. "İşle ilgili. Jorguson soruşturmasını tartışacağız."

"Ne kadar romantik."

Olivia tekerlekli sandalyeyi Jane'in odasına itti ve Jane yatağına geri dönerken köşeye park etti. Üzerinde iki kalın kitap vardı. bir biyografi ve bağımlılıktan kurtulma hakkında bir kitap vardı. Ciltlerin üzerinde bir AA broşürü vardı. Jane belli ki kardeşinin yeni ayıklığını ciddiye alıyordu ve Olivia arkadaşının Logan'ın doğru yolda kalmasına yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Olivia onun tekrar hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu. Okuma materyalinden bahsetmemeye ya da Logan'ın bağımlılığının sadece alkol değil kokain de olduğu gerçeğini gündeme getirmemeye karar verdi. Belki AA bu iyileşme için de işe yarayabilirdi. Jane'in iyiliği için öyle olmasını umuyordu.

Olivia yatağın ayak ucunda durdu ve Jane'in yerleşmesini bekledi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, düşünceleri Grayson Kincaid hakkındaki konuşmalarına geri dönerken kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyordu.

"Ne?" Jane, Olivia'nın ne kadar ciddi görüldüğünü fark edince sordu.

"Yarın gecenin romantik olmasını istemiyorum. Onunla ilişkiye girmek benim için ne kadar çılgınca olur? İlgileneceğini varsaysak bile ..."

"Elbette ilgilenecektir. Nasıl ilgilenmesin ki? Oldukça zekisin, şirretlik yapmadığın zamanlarda biraz tatlısın ve güzelsin."

"Sürtük mü? Oldukça zeki mi?"

Jane güldü. "Sadece *sen* olumsuzluklara odaklanırsın. Ben güzel dedim."

Omuz silkti. "Fark etmez, çünkü babam tutuklanır tutuklanmaz ... eğer onu tutuklatacak kanıtı bulursam Cüzzamlı olacağım. Bu şehirde kimse bir MacKenzie ile görülmek istemeyecek. Ailem bana hain diyecek ve aslında ben de öyleyim. Yine de başlarına geleceklere şaşırmamalılar. Natalie'ye, onun katır kafalı kocası George'a ve anneme -ki bu arada annem tamamen boşa kürek çekiyor- paralarını babamın yatırım şirketinden çekmeleri için yalvardım ama kimse beni dinlemedi. Onları incitmek istemiyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Eğer devam ederse, sadece onları mahvetmekle kalmayacak. yüzlerce başka masum insan."

"Elinizde somut bir kanıt var mı?" Jane sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Olivia. "Ama haklı olduğumu biliyorum. Hayatım boyunca babamın nasıl çalıştığını gördüm. Çok çekici biri. Onu elde etmenin bir yolu var. İnsanlar onun şimdiye kadar tanıştıkları en samimi ve içten kişi olduğuna inanıyor ve çok başarılı görünüyor, bu yüzden bir yatırım fırsatı sunduğunda ona güveniyorlar. Bazen onlara söylediklerine gerçekten inandığını düşünüyorum. Bu neredeyse bir dürtü gibi ve kendine engel olamıyor."

Olivia gözlerini kaçırıp olayların gelişmesine izin vermeyi diledi ama yapamadı. Neyin yaklaştığını biliyordu ve daha fazla insanın içine çekilmesine seyirci kalamazdı. Bunun olduğunu daha önce de görmüştü. Küçükken babasının diğer babalardan farklı olduğunu biliyordu ama onun ne olduğunu ancak büyüdüğünde anlayabilmiş ve sonunda ne yaptığını görebilmişti.

İlk girişimlerinden biri petrol alanındaaydı. Yüzlerce kişiyi ikna etmişti. jeologların Teksas kıyılarında inanılmaz zengin petrol yatakları keşfettiğini söyledi. İhtiyacı olan tek şey, petrolü çıkaracak sondaj ekipmanına yatırım yapmak için yeterli paraydı. İnsanlar ona milyonlar verdi çünkü onlara küçük bir risk aldıklarına dair güvence verdi. Onları yatırdıklarının yüz katını kazanacaklarına inandırdı. İnsanlar açgözlüydü. Gerçekte ne kadar sondaj yapıldığını kimse bilmiyordu ama bir yıl içinde kuyuların kuru çıktığını açıkladı; jeologlar yanılmıştı. Yatırımcılar zarar ederek çekip gittiler ama Olivia'nın babası bir şekilde daha büyük ve daha iyisine geçti.

Birkaç yıl sonra başka bir şirket kurdu. Bu kez teknolojiye yatırım yaptı. Ülkenin tüm enerji sorunlarını çözecek devrim niteliğinde bir pil geliştirmenin eşiğinde olan bir grup mühendisi bir araya getirdiğine inandıracak kadar insan bulmayı başardı. Bu da fiyaskoyla sonuçlandı ama yatırımcılar kaybederken

ve şirket batınca, babasının yaşam tarzı daha da savurganlaştı.

Bunlar onun sözde iş girişimlerinden sadece birkaçıydı. Şimdi daha da büyümüştü. Yeni şirketiyle, büyük ve küçük yatırımcılardan olağanüstü getiri vaatleriyle büyük miktarlarda sermaye toplamıştı. Bir şekilde onları paralarının güvende olduğuna ikna etmişti ama iddia ettiği büyük kârları sürdürmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Bu sefer meşru olmasının bir yolu var mı?" Jane merak etti.

Olivia, Jeff Wilcox'un babasının yalanları yüzünden hapse gireceğini düşündü. Daha kaç kişi vardı? Başını iki yana salladı. "Hayır, bu hiç mantıklı değil. İnsanları uyarmaya çalışıyorum ama kanıt bulana kadar kimse beni dikkate almayacak." Bir nefes aldı. "Aslında bu tam olarak doğru değil. Babamın hukuk firması Simmons, Simmons ve Falcon -ya da benim onlara taktığım isimle, Slimeball, Slimeball ve Slimeball- yapmaya çalıştığım şeyden haberdar oldular ve beni durdurmaya çalışıyorlar. Kötü bir tehdit mektubu gönderdiler. Çılgınca ve kışkırtıcı suçlamalarından vazgeçmezsem beni tutuklatacaklarmış."

"Hangi suçlamalarla?"

"Ellerinde hiçbir şey yok. Hepsi düzmece. Ben yasadışı bir şey yapmadım.

Sadece beni korkutmaya çalışıyorlar. Eğer beni dava etmeye kalkarlarsa, babamın mali durumunu görmeme izin vermeleri gerekir ve inan bana Jane, buna izin vermeden önce beni öldürürler."

"Aman Tanrım, Olivia. Böyle konuşma."

"Hepsi hapse girmeli."

"O zaman peşlerinden git. Ama sakın ..."

"Ne yapmayayım?"

"Sakın öldürülme."

Olivia güldü. "Planımız bu."

YEDİ

Olivia Cumartesi akşamı saat altı buçukta hazırды ve sonraki yarım saatini e-postalarını toparlayarak geçirdi. Yere kadar uzanan siyah bir elbise giymişti. İpek

Vücudunun kıvrımlarını sarıyordu ama hiçbir şekilde müstehcen değildi. Kepçe yakası biraz göğüs dekoltesi gösteriyordu ama erkeklerin bakmasına neden olacak bir şey değildi, diye düşündü. Boynu çıplaktı ve tek mücevheri Emma teyzesinin ona doğum gününde hediye ettiği bir çift gözyaşı damlası elmas küpeydi. Saçları bukleler halinde toplanmıştı. Boynunun dibinden birkaç tutam sarkıyordu.

Grayson beş dakika erken gelmişti. Kapıyı açtı ve orada öylece durup adama baktı, nutku tutulmuştu. Adam smokin içinde daha da seksiydi. James Bond, tamam, diye düşündü. Hayır, diye düzeltti. Daha iyiydi.

İkisi de birkaç saniye kıpırdamadı ve sonra Grayson, "Güzel görünüyorsun," dedi. Sesi boğuk geliyordu.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle," dedi geri adım atarken. "Lütfen içeri gelin. Çantamı alıp sarınayım."

Küçük bir fuayeye adım attı ve onu oturma odasına kadar takip etti. Olivia, Georgetown'ın kenarındaki lüks bir mahallede yaşıyordu. Bina eskiydi, üçüncü kattaki daire geniş ve rahattı. Uzun kemerli pencereler ve yıpranmış parke zeminler, aşırı doldurulmuş kanepesi ve iki uyumlu sandalyesi için zemin oluştuyordu. Duvarlar beyaz bir renge boyanmıştı. Soluk mavi, pencereler beyazla süslenmişti ve mobilyalar yumuşak sarı renkteydi. Kanepenin önünde siyah kare bir sehpa, bir yanında bir yığın kitap ve ortasında taze papatyalarla dolu beyaz bir vazo duruyordu. Renkli halılar alanı aydınlatıyordu.

Sehpanın altında bir çift yıpranmış tenis ayakkabısı ve Olivia'nın ofis olarak kullandığı belli olan oturma alanının dışındaki küçük odanın kapısında bir çift düz ayakkabı fark etti. Dizüstü bilgisayar, güzelce restore edilmiş eski, koyu kiraz ağacından bir masanın üzerinde duruyordu. Kitaplıklar masayı çevreliyordu, raflar ağır kitaplar yüzünden eğilmişti.

Grayson özünde bir koltuk mimarıydı ve eşsiz mimariyi takdir ediyordu. bu eski binaların özellikleri. Dairenin geri kalanını görmeyi çok isterdi.

Olivia oturma odasına geri döndü ve Grayson'ın tavana baktığını fark etti. Onu izlerken yakaladı ve "Pervazları beğendim" dedi.

"Benim de var. Daireyi satın alma nedenlerimden biri de bu." "On ayak yüksekliğinde tavanlar mı? Bu nadir bir şey."

"Evet."

Eski moda radyatörleri fark ettiğinde, "Eminim kışın burası soğuk olur, değil mi?" diye sordu.

Bir sandalyenin üzerine örtülmüş yorganı işaret etti. "Onunla sarınıyorum." Adam başıyla onayladı. "Kaç yatak odası var?"

"İki."

"Biri büyük, biri küçük?"

"Hayır, ikisi de oldukça geniş."

"Mutfak yeniden modellendi mi?"

Adamın ilgisi karşısında şaşırان kadın cevap verdi. "Evet, tüm bina birkaç yıl önce yeniden düzenlendi."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"İki yıldan biraz fazla. Mahalle ile ilgileniyor musunuz?"

Taşınmayı mı düşünüyorsun?"

Grayson binalar satın aldığını, onları yenilediğini ve ya sattığını ya da kiraya verdiğini açıklamadı. Bu pahalı ama kârlı bir hobiydi.

"Sadece merak ettim. Hazır mısınız?"

Anahtarı ondan aldı ve çıkarken sürgüyü kilitledi. Arabasına binip yola çıkana kadar ikisi de tek kelime etmedi.

"Bana Jorguson'un ne olduğunu söylediğini anlat," diye başladı. Adam ona baktı. "Ona saldırmışsın."

Tam anlamıyla öfkelenmişti. "Bu kesinlikle doğru değil."

"Özel Ajan Huntsman bir süredir Jorguson'un peşinde. Onu mahkemeye çıkarırsa tanıklık edip etmeyeceğinizi bilmek istiyor."

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Ama gerçekten o kadar ileri gideceğini düşünüyor musun?"

Sırıttı. "Ortağım Ajan Conrad da aynen böyle söyledi. Jorguson IRS için çalıştığını biliyordu, bu yüzden, aslında, bir değil mi? Anladığım kadarıyla İç Gelir Servisi kendilerinden birinin saldırıya uğramasından hoşlanmıyor."

Güldü. "Hayır, yok."

"Huntsman bunu zorlamak istiyor."

"Elimden gelen her şekilde yardım edeceğim," diye söz verdi.

"Jorguson ile görüşmeden önce ne kadar araştırma yaptınız?" "Çok az," diye itiraf etti. "Zamanım yoktu. Benim büyük bir hatam bir parçası. Görüşmeye hiç gitmemeliydim."

"Jorguson'un müşteri listesi gerçekten kötülerle dolu. . ." "Götler" demeye başladı ama onun yerine "insanlar" dedi.

Güldü. "Kötü insanlar mı? Çocuklarımdan biri gibi konuşuyorsun." "Çocuklarımdan biri mi?"

"Temsil ettiğim çocuklar. Öğle yemeği yerken, Yargıç Bowen ve Yargıç Thorpe için ek iş yaptığımdan bahsettiğimi sanıyordum."

"Evet, bahsetmiştin. Onlara çocuklarım dediğinizi duymak beni sarstı."

"Başları belaya girdiğinde onlar benim çocuklarım. Çoğu durumda, sahip oldukları tek şey benim." Sesi ciddileşmiş, tutkulu bir hal almıştı.

"İçimden bir ses bunun yeterli olduğunu söylüyor."

"Bana bu kötü insanlardan biraz daha bahset."

"Huntsman'ın söyleyebildiği kadarıyla Jorguson Investments yasaldır; ancak bazı müşterileri bol miktarda nakit getirmiştir. Bir tanesi Özellikle Gretta Keene çok aktifti. Merkezi Belçika'daydı ama birkaç yıl boyunca Amerika Birleşik Devletleri'nde faaliyet gösterdi. Federal hükümet birkaç ay önce onu sınır dışı etmek için harekete geçti. Bu gerçekleşmeden önce ortadan kayboldu."

"Bütün bu para nereden geliyor? Uyuşturucudan mı?" "Diğer çabaların yanı sıra, şüpheleniyoruz."

"O yüzden bir tahminde bulunayım. Eğer Ajan Huntsman'la konuşursam, bana Jorguson'un ya mafya için para akladığını söyleyecek ya da

Belki de uyuşturucu
kartellerinden biridir."
Gülümsedi. "Belki."

Vites değıştirdi. "Jorguson'la beni öldürtmekle tehdit etmesi hakkında konuştun mu? 'Bir telefon ve sen ölü bir kadınsın.' Sanırım bu onun sözleriydi."

"Sizi tehdit ettiğini inkar etti. Onu duyan insanların sayısından bahsettiğimde, hepsinin yanıldığını söyledi. O saçma yalanlarını kusarken, iki avukatı da başlarını aşağı yukarı sallıyordu. elma için sallanıyorlardı. Garsonlardan birinin cep telefonundan bir video kaydı aldık ve ona izlettik." "Yüzündeki ifade paha biçilemezdi" diye eklerken sırttı.

"Eminim o zaman hikayesini değıştirmiştir."

Grayson başını salladı. "Aslına bakarsanız, o yaptı. İddia edilen olay büyük bir yanlış anlaşılmaydı ve sizi tehdit ediyormuş gibi yaparak blöf yapıyordu."

"Gerçekten beni tehdit ediyormuş gibi yaptığını mı söyledi?" "Bunları uyduramam," dedi gülerek. "Başka ne dedi?"

"Gelip onun için çalışırsan çok sevinir."

"O sapığı her gün görme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor."

"O zaman bu bir 'hayır' mı?"

Kırmızı ışıktaki durmuşlardı ve Grayson ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. Olivia'nın birden dili tutuldu ve kalbi küt küt atmaya başladı. Ona karşı verdiği fiziksel tepkiden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Genelde çok profesyonel ve soğukkanlıydı ve bu bir iş akşamıydı, değil mi?

"Yüzün kızarıyor," dedi Grayson. "Nasıl olur?"

Kız onun sorusuna cevap vermedi.

Işık yeşile döndü ama Grayson fark etmedi. Olivia yüzünü ona dönmek için koltuğunda döndüğünde, elbisesinin yırtmacı kalçasının bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Teni altın sarısıydı ve Grayson Olivia'nın geri kalanının da bu kadar kusursuz olup olmadığını merak etti.

Arkalarındaki sürücü korna çaldı ve Grayson'ın bakışları yeniden arabasını sürmeye yöneldi.

"Hiç Hamilton'a gittin mi?" diye sordu.

"Hayır, görmedim. Daha birkaç ay önce açıldı. Boston'dakinde kalmıştım. Çok güzel ve oldukça zarif. Bu otele hiç gittiniz mi? bir tane?"

"Evet, biliyorum. Aiden Hamilton büyük açılıştan birkaç hafta önce bir parti verdi. Aiden ve ailesini bir süredir tanıyorum. Kuzenim Sam, Aiden'in kayınbiraderi Alec'e bir davada yardım etmişti ve bizi o tanıştırdı. Sam de Alec de FBI'dan."

"Parti nasıldı?"

"Güzel," dedi. "Bir süredir görmediğim pek çok eski arkadaşına rastladım. Alec biraz poker oynamamızı önerdiğinde randevumu eve götürmeye hazırdım. Ertesi sabah altıda eve geldim."

"Peki ya randevun?"

"Onu eve götürdüm ve maç için geri geldim. Bu konuda mutlu değildi."

"Hiç para kazandın mı?"

"Aiden bize katılmaya karar verdi, yani hayır. O oynadığında, o kazanır. Ben kız arkadaşımı ve bir sürü parayı kaybettim. Yine de eğlendim."

"Kız arkadaşın için çok üzölmüşe benzemiyorsun."

"İlişki hiçbir yere gitmiyordu," dedi. "Ve, hey, bu pokerdi."

"Ve o anlamadı. Ben anlıyorum," dedi. "Pokeri seviyorum."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Gerçekten oynamayı seviyor musun?"

"İstiyorum."

"İyi misin?"

"Sanırım

iyiyim."

Sırıttı. "Bunu görmemiz gerekecek."

Otelin önündeki daire şeklindeki yola girdiler ve konuşmayı bitirdiler. İki görevli kapılarını açmak için aceleyle öne atıldı. Grayson'ın BMW'si vale tarafından götürüldü ve Grayson Olivia'nın koluna girerek geniş merdivenlerden girişe kadar onun yanında yürüdü.

Hamilton Oteli kalabalık ve güröültölü bir cadde olan Pennsylvania'ya bakıyordu ama kapıdan içeri girdikleri anda Olivia kendini başka bir dünyaya girmiş gibi hissetti. Eski dünyanın cazibesi ve şık çağdaş dokunuşların mükemmel bir karışımı vardı. Devasa sütunlar yükselen lobinin tavanına kadar uzanıyordu ve her iki taraftaki büyük kavisli merdivenler geniş bir

Ana resepsiyon alanına bakan asma kat. Cilalı pirinç

Basamaklardaki korkulukların tepesinde zengin maun ağacından oyma bir parmaklık vardı.

Her masa ve sandık taze çiçeklerle süslenmişti. Güzel mermer Zeminler zengin Doğu halılarıyla kaplıydı ve lüks döşemeli mobilyalar, konukları bu zarif ve sessiz ortamda oyalanmaya ve dinlenmeye, dış dünyanın kargaşasını ve taleplerini unutmaya davet ediyordu.

Yedi Hamilton Oteli de benzersiz lüksü, mutlak gizliliği ve kusursuz hizmetiyle tanınıyordu. Oteller, seçkin konuklara hitap ediyordu. ve mahremiyeti korumaya kendilerini adanmışlardı. Zincirin konuklarını şımartmak ve her türlü istekleriyle ilgilenmek konusundaki ünü nedeniyle, ileri gelenler, politikacılar, lobiciler ve ünlüler bu otelin dört balo salonunu gelecekte de rezerve etmişlerdi.

Capitol League galası, uzun ve geniş bir koridorun sonunda, birinci katta yer alan en büyük balo salonunda düzenleniyordu. Balo salonuna açılan büyük çift kapının dışında muhteşem bir fiskiyeinin bulunduğu açık bir alan vardı. Hemen ötesinde huzur bahçelerine bakan uzun pencereler vardı.

İki Capitol League görevlisi kapıda yan yana duruyordu. Olivia boncuklu çantasından davetiyesini çıkardı ve onlardan birine uzattı. Grayson adamın Olivia'ya bakmakla o kadar meşgul olduğunu fark etti ki, karta neredeyse hiç bakmadı.

İçeride çoktan toplanmış bir kalabalık vardı, ancak akış iyiydi ve balo salonunun bir tarafından diğer tarafına geçmek şaşırtıcı derecede kolaydı.

Olivia bu tür etkinliklere pek katılmazdı. Parası yettiğinde, çoğu ihtiyaç sahibi çocuklarla ilgili olmak üzere, kalbine yakın olan nedenlere bağışta bulunurdu, ancak partilere nadiren giderdi ve bu nedenle kutlamaya katılan çok az insan tanıyordu.

Grayson ise günün adamıydı. Görünüşe göre Herkesi tanıyordu, daha doğrusu konukların çoğu onu tanıyor gibiydi. Etrafı hemen arkadaşları ve bağışçılar tarafından sarıldı. Finans bölümünden bir senatör

Komite yeniden seçilme kampanyası hakkında konuşmak ve Grayson'ın belli bir hisse senedi hakkında ne düşündüğünü sormak için durdu. Olivia ne yapacağından emin değildi. Bu tam olarak bir randevu değildi, bu yüzden kalıp onun arkadaşlarıyla konuşmalarını dinlemesi gerektiğini düşünmüyordu. Yoksa dinlemeli miydi? Kendini biraz garip hissederek Emma teyzesini bulmaya karar verdi ama uzaklaşmaya çalıştığında Grayson elini tuttu ve onu kendi tarafına çekti. Hiç de kibar değildi. Kız ona onaylamayan bir kaş çattı. O da ona göz kırparak karşılık verdi.

Olivia uyumlu olmaya ve onun gönlünü almaya karar verdi ve sonuçta bunu yaptığı için çok mutluydu. Çok geçmeden adamın onu tanıştırdığı güçlü erkek ve kadınların sayısını unuttu. Yirmi dakika boyunca sabırla onun yanında kaldı, yüzü donana kadar gülümsedi ve bir mısır gevreği holdinginin CEO'su, Nobel Fizik Ödülü sahibi bir fizikçi, bir emlak kralı, bir internet yazılım uzmanı, iki sanat galerisi sahibi, birkaç büyükelçi ve bir kongre üyesi ile dostça sohbet etti. Hatta Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın kıdemli danışmanlarından biriyle gerçeküstü de olsa kısa bir sohbet bile yaptı. Konu her şeyden önce yogaydı.

Ortalık durulduğu anda Grayson gidip teyzesini bulmalarını önerdi. Sonra James Crowell merhaba demek için Grayson'ı durdurdu. Olivia onu *Time*'ın kapağından tanıdı.

Crowell Yılın Kişisiydi ve bunun hak edilmiş bir onur olduğuna inanıyordu. O bir dâhiydi, kendi kendini yetiştirmiş bir milyarderdi ve Bill Gates ve Warren Buffett gibi servetinin büyük bir kısmını hayır kurumlarına bağışlamıştı. Olivia yıldızlara çarpılmıştı. Crowell tüm insani çabaları nedeniyle onun kahramanlarından biriydi. Grayson onu nereden tanıyordu? Crowell'in Grayson'dan hoşlandığı belliydi ve konuşmalarından ve birbirlerine olan rahatlıklarından, bir süredir arkadaş oldukları sonucuna vardı.

Ajan Grayson Kincaid kimdi? Gerçek Bruce Wayne mi? Grayson, Crowell elini sıkıp uzaklaşırken Olivia'yı izledi. "Yüzün kızarmış," diye belirtti.

"Bay Crowell'a hayranım. Bu ülkedeki yoksullar için çok şey yaptı." Grayson'a döndü ve "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Eğer kaşlarını çatmaktan vazgeçmeni sağlayacaksa, elbette."

"Kaşlarımı çatmıyorum. Bu benim şaşkın ifadem." "Öyle mi? Bildiğim iyi oldu. Soru neydi?"

"FBI'dasın, değil mi? Bu sadece bir hobi değil, değil mi?"

Güldü. "Evet, FBI'danım ve hayır, bu bir hobi değil."

"Yani garajınıza bakacak olsam bir Batmobil bulamaz mıyım?"

Sanki deli olduğunu düşünüyormuş gibi ona baktı. Başını salladı ve çok ciddi görünerek, "Tabii ki hayır," dedi.

Bu karıştırmayı yaptığı ve böyle aptalca bir soru sorduğu için kendini aptal gibi hissetti.

Grayson kolunu kızın beline doladı ve yaşlı bir çiftin geçebilmesi için onu kendine doğru çekti. Sonra eğildi ve kızın kulağına fısıldadı

Kulak.

"Mağaramda saklıyorum."

SEKİZ

WGrayson'ın tanımadığı biri var mıydı?

Emma Teyze onu bulduklarında, "Seni yeniden görmek çok güzel Grayson," dedi.

Onun elini tuttu ve yanağından öpebilmesi için eğildi. "Seni görmek her zaman güzel, Emma."

"Baban nasıl?"

"İyi gidiyor, teşekkür ederim. Bu gece burada olamadığı için üzgün. ama iptal edemeyeceği başka bir randevusu vardı. Size en iyi dileklerini iletiyor."

Emma Olivia'ya döndü. "Grayson'ı tanıdığından haberim yoktu," dedi şaşkınlıktan ağzı açık kalmış yeğenine. Olivia, teyzesini tanıdığını söylemediği için Grayson'a azarlar gibi baktı ama o bir şey söyleyemedi. Emma, "Çok güzel görünüyorsun canım," diye devam etti. Onu iki yanağından öptü. "Burada olmana çok sevindim."

Olivia teyzesinin ıslıl ıslıl göründüğünü düşündü. Ufak tefek bir kadındı, sadece 1.80 boyundaydı ve Olivia, 1.80 boyunda ve ince topuklu ayakkabılarıyla onun üzerinde yükseliyordu. Emma yüzüne hiç estetik yaptırmamıştı ama genleri ve kemik yapısı sayesinde çok güzel yaşlanmıştı. Gümüş rengi saçları vardı ve kısa kesilmişti. Sade ve zarif kesimli, yere kadar uzanan gümüş bir elbise giymişti. Kristal berraklığındaki gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı ve gülümsemesi en soğuk kalpleri bile eritebilirdi.

Başka bir tanıdık Grayson'la bir dakika görüşmek istedi ve o geri çevrilirken Olivia teyzesine fısıldadı, "Bu gece diğerlerinden gelen var mı?"

"Aile mi? Hayır," diye yanıtladı Emma. "Hepsi New York'ta."

"Annemle konuştun mu?"

"Hayır, canım, yapmadım. Şimdi gidin ve yerlerinizi bulun. Tören başlamak üzere. Bana bu gece uzun soluklu konuşmalar olmayacağı söylendi, Tanrı'ya şükür. Üçümüz Brinkley İnsani Yardım Ödülü'nü alıyoruz ve hiçbirimiz bunu hak ettiğimizi düşünmüyoruz. Bu ... alçakgönüllülük" diye itiraf etti. "Konuşarak bundan kurtulmaya çalıştım ama komite bu etkinliğin çok para topladı, ben de buradayım." Yaklaştı ve fısıldadı, "Yarın Grayson Kincaid'le nasıl tanıştığını duymayı bekliyorum. Her zaman ikinizin iyi bir çift olacağınızı düşünmüştüm ama kimsenin karışmasına izin vermeyecek kadar inatçısın-"

Grayson onlara katıldığında aniden durdu. Birkaç dakika sonra tören başladı.

Olivia teyzesiyle çok gurur duyuyordu. Topluma yaptığı katkılardan dolayı, özellikle de bir tıp merkezi kurduğu için onurlandırılıyordu. Kanser araştırmaları için burs ve çocuk hastanesinde yeni bir pediatrik onkoloji bölümünün finansmanı için. Olivia, Emma'nın rahmetli kocasının ne kadar memnun olacağını biliyordu. Daniel Amca öldüğünde ona büyük bir servet bırakmıştı ve o da bunu iyi bir şekilde kullanmıştı. Hatırı sayılır başarıları sıralandıktan sonra dinleyicilerin verdiği tepkilerden Emma'nın herkes tarafından çok sevildiği ve takdir edildiği anlaşıyordu.

Müzik başlar başlamaz çiftler dans pistine yöneldi, Olivia Grayson'a gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Şalını omuzlarına doladı ve balo salonundan çıkarken onu takip etti.

Aiden Hamilton tam lobiden geçerken önlerini kesti. Olivia'ya *GQ*'daki bir modeli hatırlatıyordu. Grayson'ın hayatındaki herkes mükemmel miydi? Kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Aiden, smokin sanki kendisi düşünülerek icat edilmiş gibi görünüyordu. Uzun boylu ve son derece formdaydı. geniş bir gülümsemeyle onlara yaklaştı. İki adam arasındaki selamlaşma biraz komikti. Grayson Aiden'in omzuna bir tokat attı ve Aiden da ona aynı şekilde karşılık verdi. Sonra beyefendiler gibi el sıkıştılar.

Grayson Olivia'yı arkadaşıyla tanıştırdı ve hoşbeşten sonra Grayson ona "Ne zamandır şehirdesin?" diye sordu.

"Sadece bir geceliğine," diye cevap verdi. "Sabah ilk iş Sydney'e gidiyorum."

"Başka bir otel mi inşa ediyorsunuz?"

Aiden başını salladı. "Umarım," dedi. "Melbourne'de bir tane inşa ettik ve herhangi bir sorunla karşılaşmadık, ancak Sydney'de izinlerle ilgili sorun yaşıyoruz. Her şey yoluna girecek," diye ekledi. "Peki ya sen, Grayson? Hâlâ yirmi dört/yedi çalışıyor musun?"

Omuz silkti. "Hemen hemen."

"Keşke poker oynamak için vaktimiz olsaydı," dedi Aiden. "Eminim kazanmam için hâlâ birkaç dolarınız vardır."

"Şansın bir gün tükenecek Hamilton," diye karşı çıktı Grayson. "İntikamımı alacağım."

Aiden Olivia'ya döndü. "Bu gevezelikle seni sıktığımı için özür dilerim," diye özür diledi. "Eminim poker oyunlarımız hakkında bir şeyler duymak istemezsin."

"Aslında Olivia da iyi bir poker oyuncusudur," dedi Grayson.

Aiden ona hayranlıkla baktı. "Öyle mi?"

"Küçük bir kızken öğrendim," diye açıkladı. "Arkadaşlarım ve ben oynamayı çok severdik. Son zamanlarda pek fırsatımız olmadı."

"O zaman belki bir dahaki sefere şehre geldiğimde bize katılabilirsin," diye teklif etti Aiden. Adam sıcak bir şekilde gülümsedi ve kızın elini tuttu. "Sizinle tanışmak bir zevkti."

Grayson onun elini çekti. "Biz de tam gidiyorduk," dedi aniden. Kolunu Olivia'nın omzuna doladı ve onu kapıya doğru çevirdi. Olivia ona ayak uydurmaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordu.

Olivia, Aiden Hamilton'ın şimdiye kadar tanıştığı en çekici erkeklerden biri olduğunu düşünüyordu. İsteddiği kadını, istediği zaman elde edebileceğine hiç şüphe yoktu ama Grayson'ın kıskanması için bir neden göremiyordu. Ona göre, o çok daha seksiydi.

Arabaya binip yola koyulduklarında, "Bu gece ... tüm bu insanları nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Onlarla ara sıra farklı etkinliklerde karşılaşıyorum ve hepsini tanıyorum, sadece bazılarını tanıyorum."

Ama onların çevresine giriyorsun, diye düşündü. D.C.'deki etkili ve yetkili kişilerle arası o kadar iyiydi ki, hiç kuşkusuz kendisinin onun liginin tamamen dışında olduğunu fark etti.

"Beni James Crowell ile tanıştırdığınız için teşekkür ederim. Bu benim için gecenin en önemli anıydı."

Grayson, aralarında birçok ünlü ismin de bulunduğu, onu tanıştırdığı onca insanı düşündü ve yine de en çok bir kısıdan etkilendi,

zayıf, kel bir adamdı ve reklam ya da tantana peşinde koşmadan dünyada gerçek bir fark yaratmıştı. Crowell'in yaptıklarının farkına varmış olması Grayson'ın onu daha da çok sevmesine neden olmuştu.

"James Crowell da dahil olmak üzere bu gece seninle tanışan kadın ve erkekler seni unutmayacaklar çünkü açıkçası sen oldukça unutulmaz birisin Olivia ve eğer kesintiler olursa ve mevcut işinden ayrılmak zorunda kalırsan, hepsiyle bir bağın var."

"Ağ kuruyordunuz," dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ağ kuruyordun. Sadece fark etmedin o."

Nasıl tepki vereceğini bilemedi. İnsanların ona iyi davranmasına alışık değildi.

Onun için bir şeyler, en azından son zamanlarda. "O zaman bu gece bana yardım etmek içindi." Başını salladı. "Ve seninle yaptığım görüşmeyle ilgili birkaç ayrıntıyı açıklığa kavuşturmak için.

Jorguson."

"Doğru, Jorguson. Tartışmamız telefonda da yapılabilirdi, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ama bu daha eğlenceliydi."

O da kabul etti. "O zaman teşekkür ederim. Bu gece çok eğlendim. James Crowell ile tanışmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi."

Güldü. "Öyle mi?"

Grayson arabayı trafiğe sokarken kravatını gevşetti. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve son derece rahat görünüyordu. Gerçek bir muammaydı, zengin ve güçlülerle sosyalleşirken olduğu kadar haydutlarla mücadele ederken de rahat olan bir adamdı.

Olivia havadan sudan konuşmayı pek beceremezdi ve bu sessizlik onu huzursuz ediyordu. Bir nefes aldı ve ağzından kaçırdı, "Beni geriyorsun ama bunu biliyorsun, değil mi?"

"Uh-huh."

Kendisini neden sinirlendirdiğini sormasını bekledi ve ona ne söyleyeceğini merak etti ama sormadı. Belki nedenini biliyordu ve bunu ona açıklayabilirdi. Bu gece gerçekten çok eğlenmişti. Uzun bir gece olmuştu.

Giyinip kuşanıp böyle yakışıklı bir adamla dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Uzun, çok uzun bir zaman.

Oyuna girmesi gerektiğini düşündü. Sonra babasını ve başına gelecekleri hatırladı ve herhangi bir erkekle ilişkiye girme fikrini bir kenara itti.

Cep telefonu çaldı. Numarayı tanımıyordu. "Ben Olivia MacKenzie."

Müşterilerinden biri telefondaydı. "Olivia, ben Tyler." Sesi kısıktı ve korku doluydu. Adını bir kez söylemişti ve o da bir parmağını kaldırdı. "Her şey yolunda Olivia." İki parmağını kaldırdı. "Sadece eve, amcam ve yengemin yanına döndüğümü ve her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedim Olivia."

Arka planda birinin konuştuğunu duydu ve sonra Tyler, "Endişelenmeni ve beni aramak zorunda kalmanı istemiyorlar. Aramayacaksın, değil mi?"

"Artık iyi olduğunu bildiğime göre, Tyler," dedi, tehdidi anladığını bilsin diye kasten onun adını söyleyerek, "endişelenmeyeceğim."

"Şimdi kapatmam gerekiyor." Sesi fısıltıya dönüştü. "Az önce mutfığa girdi. Burada iki adam daha var ve gerçekten çok kızgınlar. Amcamın çok fazla para istediğini söylüyorlar. Silahları var, Olivia. Çok korkuyorum... Saklanmalı mıyım? Saklanacağım."

"Yola çıkıyorum."

Hat kesildi. Olivia hızlı bir şekilde adresini buldu. telefona sarıldı ve Grayson'a anlattı. "Küçük bir çocuk tehlikede," dedi ve sonra Tyler'ın ona söylediklerini tekrarladı. "Üzgünüm, arabamı alabilmem için beni eve bırakacak vaktin yok. Ayrıca, yardımına ihtiyacım olacak. Oraya hemen gitmeliyiz."

"Dokuz-bir-bir'i ara ve bizimle buluşması için bir ekip arabası iste."

Grayson rampaya çıkmıştı ve şimdi otoyolda hızla ilerliyordu. Ayrıca destek istedi ve ortağı Ajan Ronan Conrad'a bağlandı.

"Ronan, neredesin?"

"Eve gidiyorum. Neye ihtiyacın var?"

Grayson ona nereye gittiğini söyledi ve durum hakkında bilgi verdi. Ronan, "Yoldayım," diye cevap verdi.

Grayson, "Beş dakika içinde orada olacağız," dedi.

"Daha hızlı yap," diye ısrar etti Olivia, sesi gerilmişti. "Beş dakika çok uzun olabilir."

Gaza bastı. "Bana Tyler'dan bahset."

"On yaşında ve amcasının evinden alınıp güvenli bir eve yerleştirilmiş. Purdy'ler -amcası ve yengesi- uyuşturucu satıcısı ve

Tyler'ı ürünü teslim etmek için kullanıyorlardı." "Hangisi?"

"Kokain ve meth. Bugünlerde çoğunlukla metamfetamin," diye ekledi. "Teyze ve amca sapık. Teyzenin kan ve aileyle ilgili bir şeyi var. O hastalıklı zihninin içinde, ailesi hapiste olduğu için Tyler'ın sahibi olduğuna inanıyor."

"Çocuğun hiç şansı yokmuş gibi görünüyor," dedi.

"Yargıç Bowen onun kurtarıcısıydı. Tyler'ı iyi bir ailenin yanına yerleştirdi ve tüm ebeveynlik haklarını iptal etti. Teyzesi ve amcasına hiçbir zaman velayet verilmedi ve bir yasaklama emri var ama bu onlar için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Neden üç parmağını kaldırdın?"

"Bu benim adımları kaç kez söylediğinin sayısı. Çocuklarla aramızda bir şifre var. Adımı bir kez söylerse, başının belada olduğunu anlarım. Ne kadar çok söylerse durum o kadar tehlikeli demektir. Benimle konuşurken kimin onu dinliyor ya da ikna ediyor olabileceğini asla bilemem."

"Hiç acil bir durum olmadığı halde çağrıldınız mı?"

"Hayır, asla," dedi ısrarla. "Bu çocuklar gerçek tehlikenin farkındalar ve abartmazlar. Kurt gibi ağlamak için çok fazla tehlike var."

Arabayla girdikleri mahalle çete bölgesinin kalbinde yer alıyordu. Kurabiye kesimi evlerin sahiplerinden birkaçı bir zamanlar bakım yapmaya çalışmış, ancak büyük çoğunluk evlerini kendi haline bırakmıştı. Yarıları birçoğu çoktan terk edilmiş ve yıkılmaya mahkum edilmişti. Grayson arabasıyla yıkılmakta olan bir evin önünden geçti. Verandanın bir tarafı çökmüş, ön bahçe ise hurdalığa dönmüştü. Paslanmış bir çamaşır makinesi ve hurdaya dönmüş bir motosiklet kırık dökük kaldırımını kapatıyordu. Çim olup olmadığını söylemek imkânsızdı çünkü bahçenin her santimi çöplerle kaplıydı. Hava küf, çürüyen çöp ve umutsuzluk kokuyordu.

Üç blok batıda Purdy'lerin evi vardı. Grayson frene bastı, arabayı park etti ve "Arabada kal Olivia," dedi. Sesi sakın, neredeyse yatıştırıcıydı.

Arabadan inerken kravatını çıkarıp koltuğun üzerine attı. Ceketini de onu takip etti. Bagajı açarak kurşun geçirmez yeleğine uzandı ve onu giydi. Ronan geldiğinde cırt cırtlı kayışları ayarlıyordu. Köşeyi iki tekerleğin üzerinde döndü ve Ronan'a birkaç santim kala sert bir şekilde durdu.

Grayson'ın arabası. Yeleğini kaptığı gibi Grayson'a doğru yürüdü, Olivia'yı gördü ve ona başıyla selam verdi.

"İçeride kaç kişi var?"

"Dört yetişkin, ama daha fazlası da olabilir."

Uzaktan siren seslerini duyabiliyorlardı. "Ek destek bekliyor muyuz?"

"Hayır, içeride bir çocuk var. Bekleyemeyiz."

Grayson eğilip Olivia'ya baktı ve bir kez daha arabanın içinde kalmasını emretti.

"Dikkatli ol," dedi. "Bu insanlarla mahkemeye çıktım. Onlar ... sadisttir."

Başını sallaması onu duyduğunu gösteriyordu. Silahını çıkardı ve Ronan'ı da yanına alarak eve doğru ilerledi.

Sokak lambaları loştu ama Olivia, Purdy'lerin evinin yıllar önce yıkılmış olması gerektiğini görebiliyordu. Sarkan çatının kiremitlerinin en az yarısı eksikti ve alüminyum dış cephe kaplaması her iki taraftan da yırtılmıştı. Ön verandadaki ahşap sanki yakılmış gibi görünüyordu ve verandanın zemininde delikler vardı. Gölgelelerin arasından Grayson'ın ön kapıyı tekmelediğini seçebiliyordu.

Olivia göğsü ağrıyaya başlayana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Art arda iki el ateş edildi, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bir adam evin yanından koşarak geldi. Elinde bir silah vardı ve omzunun üzerinden bakıyordu. Genç görünüyordu, onlu yaşlarının sonundaydı. Kirli bir atlet ve kot pantolon giymişti, gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

Sokağa yöneldi ama başaramadı. Ronan bir yönden, Grayson da diğer yönden ona doğru geliyordu. Adam vahşice ateş etti ve bir saniye sonra onu yüzüstü yere yatırdılar.

İki ekip arabası geldi. Polisler Grayson'a koştular ve Grayson onlara bilgi verdikten sonra hızla eve girdiler.

Tyler neredeydi? Güvende miydi? Saklanmayı biliyordu ama FBI ya da polis için ortaya çıkacak mıydı?

Olivia dikiz aynasına baktı ve çete üyesi olduklarından emin olduğu üç adam gördü. Yarım blok ötedeydiler ve ona doğru yürüyorlardı. İçlerinden biri oluktan bir tahta aldı, ancak üçünün ortasındaki yaşlı bir adam başını salladı ve tahta

hemen sokağa geri atıldı. Üçü sadece neler olup bittiğini merak mı ediyordu, yoksa kavga mı istiyorlardı?

Polis, Olivia'nın o güne kadar gördüğü en korkutucu görünümlü iki adamı dışarı çıkardı. Elleri kelepçeliydi ve avukatları için bağıryorlardı. Beyinleri yanmış, en uyuşturulmuş soysuzların bile hâlâ kanunu anlaması ve onu nasıl manipüle edeceğini bilmesi tuhaftı. Tuhaf ve iğrenç.

Grayson ve Ronan bir polis memuruyla konuşuyorlardı ama Grayson onların bakışlarının birkaç ev ötedeki sokakta duran gruba kilitlendiğini fark etti. Sayıları üçten altıya çıkmıştı. Altı ya da yedi yaşlarında bir çocuk koşarak onlara katıldı.

Olivia grubun liderinin küçük çocuğu kolundan tutup ters yöne çevirmesini izledi ve bağırdı, "Marcus, sana içeride kalmanı söylemiştim. Şimdi evine git."

Çocuk itiraz etmeye başladı ama yaşlı adam onu sertçe itince, omuzları çökük, ayaklarını sürüyerek isteksizce uzaklaştı.

Olivia eve döndü ve çatıda hareket eden bir şey gördü. Tanrım, bu Tyler'dı. Ay ışığında onun sırt boyunca süründüğünü görebiliyordu.

Arabadan uçarak çıktı ve Grayson'a seslendi. "Tyler çatıda."

Grayson aceleyle içeri girdi ve bir dakika sonra ikinci kattaki pencereden Tyler'a uzanıyordu. Çocuk yerinden kımıldamadı ama Grayson Olivia'yı işaret edince yokuştan aşağı inmeye başladı.

Onları beklerken bir ekip arabası daha geldi. Polislerden biri içeride kaç ceset olduğunu sorduğunda Ronan, "Mutfakta iki ceset var, biri erkek, biri kadın," diye cevap verdi.

Ön kapı açıldı ve Tyler verandadan uçarak merdivenlerden aşağı indi. Olivia'ya doğru koştu ve kendini onun kollarına attığında neredeyse ayakları yerden kesiliyordu.

Ona sıkıca sarıldı. "Sen iyi misin? Sana zarar vermediler, değil mi?"

Başını çenesinin altına sıkıştırmıştı, cevap verirken sesi boğuk çıkıyordu. Onun titrediğini hissedebiliyordu ve usulca ağlıyordu.

"Doğru şekilde yaptım, değil mi?" diye sordu. "Seni telefonla aradığımda adını söyledim, tıpkı başım derde girdiğinde yapmamı söylediğin gibi."

"Evet, tam da çalıştığımız gibi yaptın. Çok cesursun Tyler."

"Benim için geleceğini biliyordum."

"Tabii ki. Beni bırakmaya hazır mısın?"

Geri adım attı. "Güzel kokuyorsun. Neden böyle giyindin?"

Grayson'ın arabasına doğru yürürken ve onun için arka kapıyı açarken, teyzesinin özel bir ödül aldığını açıkladı.

İzleyen çete üyelerinden biri Tyler'a bağırdı. "Seni ıslahevine mi atacak?"

Bir diğeri "Ne yaptın evlat?" diye bağırdı.

Tyler gruba döndü. "İslahevine gitmiyorum ve yanlış bir şey yapmadım." Olivia'yı göstererek, "O benim avukatım. Onu aradım ve hemen geldi. Beni yeni evime geri götürüyor." Sesi gurur doluydu.

Grubun lideri, muhtemelen yirmili yaşlarında ama elli yaşlarında görünen sert görünümlü bir adam, arkadaşlarına oldukları yerde kalmalarını işaret etti.

Olivia'ya doğru yürüyordu. Grayson aniden önünde duruyordu.

Adam Olivia'yı görebilmek için yana çekildi ve "Siz gerçekten onun avukatı mısınız?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Ben Tyler'ın avukatıyım."

Adam Grayson'a ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra, "Birimizin avukata ihtiyacı olursa diye üzerinde telefon numaranızın yazılı olduğu bir kartınız var mı? Son avukatımı sevmemiştim. Bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı."

Ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bir çete üyesini temsil etme düşüncesi onu ürpertti.

Farkında olmasa da Tyler onu kurtarmaya gelmişti. "Onu almak için mahkemeye gitmen gerekiyor," dedi, sesi çok yetişkin geliyordu. "Yargıç onu bana verdi."

Açıklama adama makul göründü. Başını salladı ve arkadaşlarının yanına döndü. Birden durdu, sonra Grayson'a döndü. "Çocuğu tam zamanında çıkardın. Birkaç saat daha geç kalsaydık çok geç olacaktı.

O aptallar kendi methlerini yapmaya karar verdiler. Kesip Aracı," diye ekledi. "Bu gece pişirmeye başlayacaklardı. Kendilerini havaya uçuracaklardı ve çocuğu da yanlarında götüreceklerdi."

Grayson cesetler taşınmadan önce çocuğu götürmek istiyordu. O ve Ronan eve girdiklerinde teyze ve amcayı şaşırtmışlardı. Ürkmüş olan kadın onlara bir satır fırlatmış ve sonra da

ve amca silahlarına uzanıp ateş etmeye başladılar. Grayson, Ronan'ın onu vurmadan kısa bir süre önce "Orospu çocuğu," diye mırıldandığını duydu.

Olivia, Grayson ve Ronan polisle işleri hallederken bekledi. Tyler'ı arka koltuğa oturtmuştu. Emniyet kemerini taktıktan sonra Grayson'ın ceketıyla üstünü örtmüştü. Yorgun olduğu her halinden belli olan çocuk dakikalar sonra mışıl mışıl uyuyordu.

Koruyucu anneyi aradı ve olanları anlattı, Tyler'ın iyi olduğuna dair güvence verdi ve bir saat içinde eve döneceğini tahmin etti.

Sonunda yola koyulduklarında Grayson, "Polislerden biri bana bu akşam Tyler'ı aramak için teyze ve amcanın evine gittiklerini söyledi. Evi aramışlar ama onu bulamamışlar. Futbol antrenmanından eve gelmeyince bakıcı anne kayıp ihbarında bulunmuş."

"Teyze muhtemelen onu yakalamak için bekliyordu," dedi. Uyuduğundan emin olmak için Tyler'a baktı ve sonra fısıltıyla, "İkisi de öldü mü?" diye sordu.

"Evet."

Adamın süslememesine memnun oldu. "Kendimi rahatlamış hissetmemeliyim, değil mi?

Sadece çok kötü insanlardı ve Tyler'ı rahat bırakmazlardı. Uyuşturucu onları kötü yaptı."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onlar zaten kötüydü. Uyuşturucular onları daha cesur yaptı. Tyler şu anda yaşadığı yeri seviyor mu?"

"Evet, hem de çok," dedi. "Koruyucu anne sevgi dolu bir kadın. Orada çok rahat."

"Öyle olmasaydı sana söyler miydi?"

"Bunun için de gizli bir kodumuz var."

Tyler'ın yeni evine doğru giderlerken Olivia, Grayson'ın bu gece onunla birlikte olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu düşünüyordu.

"Yanımda olmana sevindim. Çok daha kolay oldu. Teşekkür ederim."

Otoyola girdi ve orta şeride geçti. "Bir şey değil. Söylesene, Tyler aradığında evde olsaydın ne yapardın? Arabanı almak için seni eve götürmem için zaman olmadığını söylemiştin. O mahalleye tek başına gider miydin?"

Cevabın onun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. "Her zaman destek çağırırım," dedi. "Ve genellikle ekip arabası adrese benden önce varır."

"Ama her zaman
değil?" "Hayır, her
zaman değil."

Kaşları çatılmıştı. "Peki ya bu gece? Sen olsan ne yapardın?"

"Tyler çatıdaydı. Ona hareket etmemesini işaret ederdim.
çünkü çatı sağlam değildi. O zaman onu aşağı indirmenin bir yolunu
bulurdum."

"Ya evin içindeyse ve çığlık attığını duyduysan?" diye sordu. "O zaman
ne olacak?"

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Ben olsam peşinden giderdim."

Grayson onun böyle söyleyeceğini bilse de, bu onu yine de çileden
çıkarmıştı.

"Eğitim yok, silah yok... Ne yapardınız? Onlara bağırır mıydın?"

"Tyler'ın çığlığını duysaydım, içeri girerdim," diye ısrar etti. "Ve sen de
öyle yapardın."

Ancak bu açıklamayı yaptıktan sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu
fark etti. "Elbette yapardım," diye tersledi. "Ben böyle durumlar için
eğitildim.

ve silah taşıyorum."

"Bu konuşma çok saçma. Tyler güvende ve önemli olan da bu. Her şey
yoluna girdi."

Bu işin peşini bırakmaya hazır değildi. "Hâlâ hayatta olman inanılmaz."

Bu sözün ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Evet, öyle,"
diye kabul etti.

"Ölüme hiç yaklaşmadın ve belki de bu yüzden bu kadar iyimsersin."

Hiç ölümün kıyısından dönmedin mi? İki yıl dene, diye düşündü. Ve
İyimser mi? Arkadaşları ona sürekli çok olumsuz olduğunu söylüyordu.
Grayson onun hakkında bunları bilseydi ne düşünürdü?

Tartışma sonunda koruyucu aileye ulaştıklarında sona erdi.

Grayson Tyler'ı içeri taşıdı ve yatağına yatırdı. Çocuk gözlerini hiç açmadı.

Olivia'nın dairesine vardıklarında saat sabahın üçüydü.

Bu kadar geç saatlere alışık olmayan Olivia bitkin düşmüştü. Grayson ise
sanki geceye yeni başlamış gibi görünüyordu.

Binanın önüne park etmiş. Kapıcı arabasını çekmesi gerektiğini
söylemek için dışarı koştu, ama sonra yanındaki silahı gördü ve

geri adım attı.

"Her şey yolunda John. FBI'la birlikte," dedi Olivia.

"Her şey yolunda mı, Bayan MacKenzie?"

"Evet, her şey yolunda," dedi. Asansörün önünde durdu ve Grayson'a döndü. "Benimle yukarı gelmek zorunda değilsin."

"Tabii ki biliyorum."

Düğmeye basmak için ona doğru uzandığında onu duvara yapıştırdı.

"Bana karşı hâlâ gerginsin, değil mi?"

Onun gözlerinin içine baktı. Ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Tek yapması gereken başını hafifçe eğip ona doğru eğilmektir ve onu öpecekti. Dürtüsüne boyun eğmedi.

"Hayır. Artık sana karşı gergin değilim." Bu bariz bir yalandı ama iyi söylediğini düşünüyordu.

Yutmuyordu. Yine o sevimli gülümsemesini takındı. Bu gülümsemeyle istediği her şeyi elde edebilir, diye düşündü. Ve muhtemelen elde etti de. Bu hatırlatma yardımcı oldu. Kadınların onun peşinden koştuğunu biliyordu ama o onlardan biri olmayacaktı. Onun tipi değildi.

Güldü. Ne kadar büyük bir yalandı. Bu hepsinin babasıydı.

Asansörün kapıları üç deyinçe açıldı. Önce onu dışarı çıkarmak için geri çekildi, sonra da onu takip etti.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sadece benim tipim olmadığını düşünüyordum ve bu bana komik geldi çünkü ..."

"Evet?"

"Çünkü öylesin."

Kaşlarını çattı. "Senin tipin mi?"

Sen her kadının tipisin, diye düşündü. Tanrı'ya şükür bunu ona söylemedi. Onun yerine, "Yorgunum. Pek mantıklı konuşamıyorum."

Dairesi koridorun sonundaydı. Anahtarlarını çantasından çıkardı. ve kapının kilidini açtı. Grayson kapıyı iterek açtı ve onu içeri aldı. Kollarını ona doladığında gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Bu gece çok güzel vakit geçirdim," dedi ödül galasını hatırlarken.

"Gerçekten çok güzeldi ..." Ne söylediğinin farkına vardı. "İki kişi dışında

Vurmak zorunda kaldığın insanlar ve ... Tanrım, Grayson, öp beni. Sen öpene kadar susmayacağım."

Onu daha yakına çekti ve dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. Bu hızlı bir ortaokul öpücüyüdü, onu aklından çıkarmanın bir başlangıcı olduğunu çabucak fark etti. Kollarını onun boynuna doladığı anda, adam onunla alay etmeyi bıraktı. Ağzı açıldı ve dili onunkine sürtünmek için içeri girdi. Kadın onu daha sıkı tuttu. Ağzı ona büyülü şeyler yapıyordu ve vücudundaki her sinir tepki veriyordu. Bu şimdiye kadar deneyimlediği en erotik öpücüktü ve hiç bitmesini istemedi. Adam diliyle onunla sevişiyordu ve başını kaldırdığında istediği her şeyi alabilirdi.

Ona doğru sarktı. Derin bir nefes alarak onu bıraktı ve kendisini tekrar öpmesini istemesine rağmen gidebilmesi için geri adım attı. Onu istiyordu.

"Kapıyı kilitlediğinizden emin olun," dedi ayrılırken. Sesi kaba bir fısıltı gibiydi.

Ve o gitmişti. Sürgüyü çevirirken elleri titriyordu. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, yatak odasına yürüdü ve yatağa uzandı.

Bu öpücüğü uzun süre düşüneceğini biliyordu ve merak ediyordu... onun için bir anlamı var mıydı?

DOKUZ

Olivia tembel bir Pazar öğleden sonrası geçiriyordu. *Washington Post*'u okuyordu.

ve *The New York Times*'ı okudu, iki çapraz bulmaca çözdü, iPhone'unda üç oyun Words with Friends oynadı ve şimdi Samantha ve Collins ile Jane hakkında bilgi vermek üzere bir konferans görüşmesi yapıyordu. Son kan naklinin üzerinden iki ay geçmişti ve tekrar hastaneye dönmüştü.

Onlara Grayson Kincaid'den bahsetmemiş olmasına rağmen Olivia onu düşünmeden edemiyordu. Onlara neden ondan bahsetmediğinden emin değildi. Belki de ilişkilerini büyütme istemediği içindi. Ayrıca, gerçekten anlatacak bir şey yoktu, değil mi? Ödül galasından bu yana geçen iki ay boyunca onu hiç aramamıştı. Elbette arayacağını da hiç söylememişti. Hatta ona son sözleri kapısını kilitlemesini hatırlatmak olmuştu. Ne kadar romantikti?

En azından ona Jorguson'la ilgili bir güncelleme borçluydu. Soruşturma hakkında tek kelime duymamıştı.

Sözde buluşmalarından sonraki ilk hafta boyunca onun kendisiyle temasa geçeceğinden emindi. İkinci hafta kendini onun arayamayacak kadar meşgul olduğuna ama eninde sonunda arayacağına ikna etti. Tam üç hafta geçmesine rağmen tek kelime etmemesi üzerine, onunla çıkmadan önce cehennemin donacağına karar verdi. Onu düşünerek yeterince zaman kaybetmişti ve o muhteşem öpücüğü hatırlayarak bir saniye daha geçirmeyeceğine yemin etti. Evet, doğru ya. Hâlâ düşünebildiği tek şey buydu.

Kız istemeseydi onu öpecek miydi? İşte milyon dolarlık soru buydu.

Olivia yine hayal kurmaya başladığını fark etti. konferans görüşmesi. Sam ve Collins Jane'in tıbbi sorunlarını tartışıyorlardı.

kendini dikkat etmeye zorladı.

"Son kan nakli neden işe yaramadı?" Collins sordu.

"Yaramadığını nereden biliyorsun?" Olivia söyledi.

"Çünkü hastaneye geri döndü," diye belirtti Sam.

"Dr. Pardieu Jane'e birkaç test yapmak istediğini söyledi, hepsi bu. Endişeli olmadığında ısrar ediyor ve biz de ona güveniyoruz, değil mi?"

"Elbette biliyoruz," dedi Sam. "O olmasaydı burada olamazdık. Ona kan veremediğim için üzgünüm."

Collins, "Hepimizin kan grubu aynı," diye hatırlattı. "Bu yüzden deneysel programa alındık. Dr. Pardieu'nun neden bizimkilerden biraz almadığını anlamıyorum Sam."

"Benimki sadece onun için daha iyi çalışıyor," diye yanıtladı Olivia. "Madem bu kadar endişelisin, Jane'le bu konuyu konuşabilirsin."

"Tekrar kan vermen için çok erken değil mi?" Sam sordu.

"Hayır," diye güvence verdi Olivia. "Neredeyse sekiz hafta oldu. Eğer tekrar ihtiyacı olursa, sorun olmaz."

"Keşke orada olsaydım. Jane'in nasıl hissettiğini sadece ona bakarak bile anlayabiliyorum." "O iyi olacak," diye ısrar etti Collins. "Ama biliyorsun ki

Şu anda ihtiyacı olan şey stres. Olivia, Sam bana o ürkütücü kardeşinin yine etrafta dolaştığını söyledi."

"Aslında Logan bu sefer gerçekten çabalıyor. Sanırım başarabilir. Bir rehabilitasyon merkezinde yaşıyor ve çalışıyor. Jane hiçbir günü kaçırmadığını söylüyor. tek bir gün."

"Bu farklı," diye itiraf etti Collins.

"Jane'i önemsiyor ve neden olduğu tüm acıları telafi etmeye çalışıyor."

"Bu bir ömür boyu sürer," dedi Sam.

"Jane onu affedebiliyorsa, biz de affedebiliriz," dedi Olivia. "O geri döndü

Logan geçen hafta hastaneye gitti ve her gün oradaydı. Öğle yemeği saatinde ve işten sonra onu görmeye geliyor. Eve geldiğinde ona akşam yemeği getiriyor. Çabalıyor Sam."

"Tamam, ona bir şans daha vereceğim," dedi Sam. "Dinle, gitmem gerek. Çabuk Olivia, bana araştırmanın nasıl gittiğini anlat."

"Babamın kayıtlarına ulaşamıyorum, bu yüzden başka bir çıkmaza girdim," diye cevap verdi. "Bazı kayıtların kopyalarını alabildim.

Yine de fonu için yaptığı açıklamalar ve bunları okumak yıldızlara bakmak gibi

ve her birini tanımlamaya çalışıyorum. Binlerce yatırımdan oluşan listeler var.

Bazılarını meşru olarak kabul ediyorum ama geri kalanı gerçekten belirsiz. Bu

yabancı ülkelerde çok sayıda olduğu görülüyor. Ayrıca portföyün sürekli değiştiği de görülüyor. Yemin ederim o Houdini. Mükemmel bir suç işliyor olabilir çünkü sahtekarlığı bulamıyorum."

"Henüz bulamazsınız," dedi Collins. "Kusursuz suç diye bir şey yoktur. En azından bana söyledikleri bu."

"Hâlâ FBI ajanı olmaya kararlı mısınız?" Olivia sordu.

"Evet," diye ısrarla cevap verdi. "Ve sanırım iyi bir eğitimci olacağım."

"Eğitimine ne zaman başlıyorsun?" Sam sordu.

"Hâlâ haber bekliyorum. Akademinin zorlu olacağını biliyorum, bu yüzden bir başlangıç yapmaya karar verdim. Biraz pratik yapmak için atış poligonuna gidiyorum."

"Henüz kimseyi vurmadın mı?" Sam sahte bir telaşla sordu.

Collins öfkeyle, "Tabii ki hayır," diye cevap verdi, "ama birkaç kez kıl payı kurtulduk."

Ateşli bir silahla ilk deneyimleri hakkında birkaç hikaye paylaştı. Arkadaşları sohbetlerini bitirdiğinde, onları kahkahalarla güldürüyordu.

Olivia çağırıyor henüz kapatmıştı ki bir başkası geldi. Patronu Royal Thurman telefonda idi. Onu daha önce hiç evinden aramamıştı ve kafasının içinde bir alarm çalıyordu. Kötü bir şey olacak diye düşündü.

"Sizinle görüşmem gereken bir sorun var," diye başladı derin bariton sesiyle. "Bu öğleden sonra vaktiniz var mı? Karım ve kızlarım Tysons Corner'da alışveriş yapacaklar ama akşam yemeği için saat altıda Neeson's Café'de buluşacağız. Kızlarım peynirli makarnalarına bayılır. Restoran size oldukça yakın, değil mi?"

"Evet, efendim, öyle."

"Saat beşte kafeye uğrayabilir misin? Bu önemli Olivia, yoksa seni evde rahatsız etmezdim."

Ondan sorunun ne olduğunu açıklamasını ya da bir ipucu vermesini bile istemedi. Teyzesiyle akşam yemeği yemesi gerekiyordu ama Emma soğuktan uzaklaşmak için bir seminer için erkenden Palm Springs'e gitmeye karar vermişti.

"Orada olacağım," dedi ona.

Sorun ıkarma, diye kendini uyardı. Hemşireler, testlerinden birinin sonuçları hakkında endişelendiğinde ona bunu öylerdi. Ve uzun bir süre boyunca sonuçlar kötü çıkmıştı. Bela ödünç alıp almaması önemli değilmiş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Burası kemoterapi izolasyon ünitesi değildi ve o artık bir yetişkindi. Thurman kesintiler yüzünden onu kovacak ya da işten ıkaracaksa, öyle olsun. Başka bir iş bulurdu. Ama bunu mesai saatleri içinde yapmaz mıydı?

Olivia patronuna Jorguson'la yaptığı korkunç görüşmeyi anlatmıştı. Gülmemişti ama gülmek istediği belliydi. Kesintiler başladığında onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair güvence vermişti.

Belki de bu değişmiştir.

Neyse ki, tüm olasılıklar hakkında düşünmek için uzun zamanı olmadı. Toplantı. Saat çoktan üç buçuk olmuştu. Duşa girdi, saçlarını yıkayıp kuruttu ve at kuyruğu yaptı. Ağır, koyu yeşil bir kazak, dar bir kot pantolon ve diz üstü çizmeler giydi. Biraz makyaj yapmak ve bileklerine parfüm sürmek için bile zaman ayırdı.

Ağır koyun postundan paltosunu, parlak kırmızı yün atkısını, örgü şapkasını ve eldivenlerini giydi. Paltosunun iç kısmında büyük bir cep vardı, bu yüzden içine bir kredi kartı koydu, ehliyetini, üç adet yirmi dolarlık banknotu, cep telefonunu ve anahtarlarını ekledi. Cebi fermuarla kapattı ve asansöre yöneldi.

John lobide görev başındaydı. "Dışarısı çok soğuk," diye uyardı.

"Patronumla buluşmak için Neeson'a gidiyorum," dedi. "ok yakın."

"Neeson's'a bayılırım. şehirdeki en iyi peynirli makarnayı yapıyorlar. Düşündükçe midem gurulduyor."

"Size biraz getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, hayır. İma etmiyordum." Onun için kapıyı açtı.

"Sana biraz getireceğim," diye söz verdi yanından geçerken.

Dışarı adımını attığında ciğerlerine dolan soğuk hava, ona inhalerini dairesinde unuttuğunu hatırlattı. Onu almak için yukarı koşmak üzere döndü ama fikrini değiştirdi. Neeson's Café binasından altı blok ötedeydi ve acele etmezse bir şey olmazdı. Bay Thurman'ı bekletmek istemiyordu.

Restorana giden yolu yarıladığında kaskatı kesilmişti. Bu çok soğuktu ve ıslak, sert bir rüzgâr vardı. Caddenin karşısındaki bankanın ışıklı ekranında hava sıcaklığının on sekiz derece olduğu yazıyordu. Havayı biraz daha

son iki bloğu adımladı. Küçük antreye girdiğinde, sıcak hava yanaklarını yaktı ve ciğerleri yanıyormuş gibi hissetti.

On dakika erken gelmesine rağmen, Bay Thurman neredeyse boş olan restoranın arka tarafındaki büyük bir kabinde oturuyordu. Onu gördüğü için rahatlamış görünüyordu. Kötü bir durumdu, evet. Kendisine sorun çıkarmamasını hatırlattı ve bu fikre neredeyse gülecekti.

Tam bir centilmen olan Bay Thurman, ona paltosunu taşımasında yardım etti ve astı, ardından kabine geçmeden önce onun oturmasını bekledi

onun karşısında. Boş kahve fincanını kenara itti ve büyük ellerini masanın üzerine koydu. Garson elinde kahve fincanıyla gelip fincanını doldurduğunda Olivia sıcak çay ve peynirli makarna istedi.

"Hemen konuya giriyorum," dedi Thurman. "Pazar kahvaltısına oturmak üzereydin ki Simmons, Simmons ve Falcon'dan Carl Simmons aradı. Hukuk bürosunu tanıyor musunuz?"

"Oh evet."

"Değildim," dedi. "Demek istediğim, firmayı duymuştum ama bugüne kadar hiçbirisiyle sohbet etmemiştim. Konunun ne olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Gülümsedi. "Ben."

"Aynen öyle," dedi. "Şirketin babanızı temsil ettiğini de bilmelisiniz."

"Evet, biliyorum. Ama seni neden arasın ki?"

"Carl. . ." Gülümsemek için durakladı ve "Ona ilk ismiyle hitap etmemde ısrar etti çünkü ona göre birbirimize yardım edecek iyi arkadaşlar olacağımızdan emin. Telefonda göz kırptığını neredeyse duyabiliyordum," diye ekledi. "Bu adam hiç umurumda değildi."

"Ne istiyormuş?"

"Beni senin hakkında uyarmanın görevi olduğunu düşündü. IRS'nin danışmanı olarak pozisyonunuzu kötüye kullanıyor olabileceğinize inanıyor. Ona elinde ne tür bir kanıt olduğunu sordum, kanıt olmadığını gayet iyi biliyordum ve o da lafı eveleyip geveledi. Sonra bariz gündemine geldi. Özellikle babanızdan bahsetti.

Simmons onu itibarsızlaştırmak için kanıt üretmeye çalıştığınıza inanıyor. Eğer böyle bir şey olursa, yatırımcıları ona olan güvenlerini kaybedecek ve siz farkına bile varmadan paralarını çekecekler ve fonu batacak."

"Ve hepsi benim hatam olacak."

"Aynen öyle."

"Ben kanıt üretmiyorum, efendim."

"Bunu biliyorum Olivia," dedi, sesi nazik ve sempatikti. "Ben sadece bana söylediklerini tekrarlıyorum."

"Ben sadece bana verilen davalar üzerinde çalıştım," diyerek onu temin etti. "Babamın dosyasına kesinlikle bakmadım. Bu yasadışı olurdu ve ayrıca ne anlamı olurdu ki? Hepsi bir peri masalı. IRS'ye öğrenmek için geldim."

"Seni işe almadan önce bana babandan bahsetmiştin, hatırladın mı? Olağanüstü bir iş yapıyorsun. İşin dışında babanın ilişkilerini araştırman buna engel olmadı."

"Ama?"

"Ama olacıklara hazır olmanı istiyorum. Simmons senin akli dengenin yerinde olmadığını ve yardıma ihtiyacın olduğunu ima etti," diye vurguladı. Ayrıca ailenizin bu yardımı almanız konusunda kararlı olduğunu da öne sürdü. Sürekli 'bence' diyordu ve sadece kendi fikrini söylüyorsa sana iftira atmanın tamamen normal olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Bu yeni bir taktik."

"Direkt olarak uygun olmadığını söylemedi ama sana söyleyeyim Olivia, seni kovdurmaya çalışacak. Beni aşacak ama başarılı olacağını sanmıyorum. Babanın yatırım fonu hakkında söylediklerin doğruysa, Simmons'ın da onunla birlikte kâr ettiğini tahmin ediyorum. Bunu mahvetmene izin vermeyecektir. Çok kurnaz biri.

Balon patlamadan hemen önce çıkacak. Bunu daha önce de gördüm. Bunu tekrar göreceğimi söylemek beni üzüyor. Açgözlülük ahlakın önüne geçebiliyor."

Sıcak çay, bir taşıma çantasıyla birlikte önüne kondu. Garsona teşekkür etti ve ona yirmi dolarlık bir banknot uzattı.

Pencereden dışarı baktı ve yağan karı görünce şaşırmadı. "Hiçbir şey bulamıyorum," diye fısıldadı.

"Babanızla ilgili geçmiş deneyimleriniz nedeniyle muhakeme yeteneğiniz zayıflamış olabilir mi? Şimdi onun hakkında yanılıyor olabilir misin? Ya masumsa?"

Yıllar içinde bazı değerli dersler almış ve ilişkilerinde dürüst olmaya karar vermiş olabileceğini düşündünüz mü? Babanızın hisse senedi seçme konusunda özel bir becerisi olduğu düşünülüyor. Portföy performansı oldukça etkileyici."

Kulağa ne kadar safça geldiğinin farkında olup olmadığını merak etti. "Hayır, ders aldığını sanmıyorum. Bence sadece suçlarını gizlemekte daha başarılı oldu."

"Duyduğuma göre, fonu tavan yapmış," diye belirtti. "Müşterileri muazzam kârlar elde etti."

"Oh, efendim, siz onun müşterilerinden biri değilsiniz, değil mi?"

Güldü. "Ve senin gazabına mı uğrayayım? Hayır, tabii ki çekmeyeceğim. Sadece babanın değişmiş bir adam olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmanı istiyorum."

Bay Thurman babasının geçmişinin ayrıntılarına aşina değildi. Bu nedenle, babasının yanlış bir şey yaptığına ikna olmamıştı ve babasının yanlış yaptığını kanıtlayacak herhangi bir kanıtı da yoktu. Yine de patronu ona sadıktı. Yanılıyor olabileceği ihtimaline işaret ettikten sonra, bu işin peşini bıraktı.

Ailesi saat altıda hemen geldi. Kendileriyle akşam yemeği yemesini istediler, ancak hastanede yatan arkadaşını görmek için plan yaptığını açıklayarak reddetti.

Bay Thurman, "Bu gece kar yağması bekleniyor," dedi. "Araba kullanmanız gerekiyorsa dikkatli olun."

Olivia böyle harika bir patronu olduğu için kendini şanslı sayıyordu. Ona gerçekten değer veriyordu. Onu işten çıkarılmaktan korumaya çalıştığını biliyordu ve şimdi de Carl Simmons konusunda ona yardım etmeye çalışıyordu.

Cep telefonu çaldığında restorandan yeni çıkmıştı. Cevap vermek için sıcak girişe geri adım attı.

Yargıç Bowen telefondaydı. "Olivia, az önce Carl Simmons adında bir avukattan telefon aldım. . ."

"Olamaz. Ne dedi?" diye sordu. "Hayır, dur tahmin edeyim. Ona göre ben dengesizim ve bir şeyler uyduruyorum."

Yargıç kıkırdadı. "Evet, böyle bir şey söyledi ama bunu senin ve senin sorumluluğundaki çocukların iyiliği için duyduğu endişeyle süsledi. Benimle oynuyordu, Olivia, ve sen benim ne kadar Bundan nefret ediyorum. Açıkça söylemedi ama uygun olmadığınızı ima etti ve beni uyarmanın görevi olduğunu düşündü. Size ara sıra verdiğim davaların savunmasız çocuklarla ilgili olduğunu ve kırılğan ruh haliniz nedeniyle çocuklardan birinin başına bir şey gelirse bundan benim sorumlu tutulabileceğimi bilmem gerektiğini söyledi. Sinir krizi geçirmek üzere olduğunuzu biliyor muydunuz?"

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi.

"Tabii ki Simmons bunu bana çok gizli bir şekilde söylediğinde ısrar etti," dedi bariz bir tiksintiyle. "Babanızın sizi yetmiş iki saatlik bir değerlendirmeye tabi tutması için ısrar edildiğini de ekledi."

Olivia öfkeden titriyordu. "Bu işin içine sürüklendiğin için çok üzgünüm."

"Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum. Simmons'ın firması babanı temsil ediyor..."

"Bu doğru."

"Ve sen de

araştırıyorsun." "Evet,
araştırıyorum."

"Simmons'ı iftira attığı için dava açabileceğin konusunda uyardım ve bana bunun asla olmayacağı konusunda güvence verdi. Sadece masumları korumaya çalıştığını ve senin mantıksız davranışlarına dair elinde kanıt olduğunu söyledi. Bir de birkaç isim. Bir saniye. Onları yazdım." Adam durakladı ve kadın kâğıtların hışırtısını duydu. "İşte burada: Frank Greeley ve Kimberly Mills . . ."

Bir saniye düşünmek zorunda kaldı. "Evet," dedi. "Yargıç Thorpe için baktığım iki farklı davaya karışmışlardı. Greeley gerçekten asabi biriydi. Kendisinin istismarcı bir baba olduğuna dair yalanlar uydurduğumu iddia etti. 'Güç delisi' sanırım onun sözleriydi. Tabii ki, çürükler ve Dört yaşındaki küçük kızındaki yaralar ona pek inandırıcı gelmedi. Mills de bana deli dedi. Bir taciz suçlamasıyla ilgili bir toplantı için ofise çağırılmıştı. Tam küçük oğlunu yakalamış ve ona ters vurmak üzereyken içeri girdim. Onu yere düşürdüm ve benim bir deli olduğumu söyleyerek bağırmaya başladı. Her iki olayda da ebeveynler şikayette bulundu ama hiçbir sonuç çıkmadı. Simmons'ın bir dava açması için biraz süslü ayak oyunları gerekir."

"Dahası var, Olivia."

Şakağını ovuşturdu ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Evet?"

"Ayrıca, geçmişte aldığınız ve zihinsel durumunuz üzerinde kalıcı bir etki yaratmış ve muhakeme yeteneğinizi bozmuş olabilecek ilaçları da ima etti."

Dili tutulmuştu.

"Olivia?"

"Evet?"

"Özel bir insan olduğunuzu biliyorum ve sormaktan nefret ediyorum, ama hiç bir zaman ..."

"Uyuşturucu
mu?" "Evet."

"Çocukken kemoterapi görmüştüm."

Yargıç onun adına öfkelenildi. "Eğer onu dava etmek için bir gerekçe bulabilirseniz, tanıklık ederim," dedi. "Şirketinin tüm varlıklarını bağladığınızı ve onları felç ettiğinizi görmek isterim."

"Bunun olup olmayacağını bilmiyorum ama desteğiniz için teşekkür ederim" diye yanıt verdi.

"Sanırım Yargıç Thorpe'u arayıp ona haber vereceğim. Muhtemelen uyuşturucu suçlamasından çok hoşlanacaktır."

Olivia öfkelerini üzerinden attığında, Carl Simmons'ın Bay Thurman ve Yargıç Bowen'la temasa geçmesine şaşırması gerektiğini fark etti. O aşağılık herif onu düzenli olarak arıyor ve tehdit ediyordu.

Yine de korkutma taktikleri işe yaramıyordu ve bu Carl için son derece sinir bozucu olmalıydı. İşverenlerine gitmek doğal bir ilerlemeydi. Ayıyı dürt, saldıracaktır. Ve o da kesinlikle dürtüyordu. Tabii ki misilleme yapacaklardı.

Ne yazık ki doğrudan ortaya çıkıp ona iftira atmamıştı. Yargıç Bowen'a göre, Simmons birkaç kez çok yaklaşmıştı ama ne yaptığını biliyordu. Olivia onun planını anlamıştı. Onu itibarsızlaştırmaya çalışacaktı. itibarını yok etmek ve karakterine saldırmak. Ayrıca bir sonraki saldırının daha da aşağılık ama yasalara uygun olacağını biliyordu.

Slimeball zekiydi, ama o daha zekiydi, dedi kendi kendine. Sonunda Masum insanları soyup soğana çevirdiği, hayatları boyunca biriktirdikleri paraları çaldığı için onu enseleyecekti. Mahkemedeki günü yaklaşıyordu.

Paltosunun yakasını boynuna kadar çekti, atkısını düzeltti ve eve doğru yürümeye başladı. Kar tabakalar halinde yağıyordu ve kaldırımında şimdiden bir santimden fazla kar vardı. Sıcaklık düşmüş müydü?

Banktaki rakamları seçemiyordu ama daha soğuk olduğunu düşündü çünkü yüzü yanıyordu ve ciğerleri donmuş havayı almakta zorlanıyordu. Eşarbını çekiştirerek ağzının ve burnunun üzerine örttü. Solunum cihazını almak için neden geri dönmemişti? Eve koşmayı çok isterdi ama yapamazdı. Göğsü zaten daralmıştı ve hırıltılı nefes alıyordu. Hızını yavaşlatmak zorundaydı.

Hiç trafik yoktu ve sokaktaki tek kişi oydu. O da Etrafına kar yağıyordu ve tek ses fişkırان su sesiydi.

Rüzgar. Sokak lambaları tülle kaplanmış gibi görünüyordu. Hava ne kadar soğuk olsa da, güzel olduğunu düşünüyordu. Sokağı bir bayram tebrik kartına benziyordu. Her şey çok temiz ve beyazdı ve apartmanların pencerelerindeki tüm küçük ışıklar parlıyordu. Neredeyse sihirliydi.

Kötümser biri olduğu için kendine yarın her şeyin berbat olacağını hatırlattı. Arabaların çamurları camlara sıçrayacak ve kar, üzerine basılmaktan kahverengiye ve griye dönüşecekti. Ama bu gece her şey çok güzeldi.

Yine de hastaneye arabayla gitmesine imkân yoktu. Zaten iki kez karşıdan karşıya geçerken kaymıştı ve insanlar -kendisi de dahil olmak üzere- karda araba kullanırken çıldırıyorlardı. Olivia kendine bir fincan sıcak su yapmaya karar verdi.

Jane'i kontrol etmek için aradı. Suçlu hissetmiyordu. Yarın işten sonra arkadaşını görecek, onun için daha fazla kan bağışında bulunacaktı. O zaman güzel bir sohbet edeceklerdi.

Sokağın sonunda yasadışı olarak park edilmiş bir SUV vardı. Onu göremese de sürücünün içeride olduğunu biliyordu çünkü motor çalışıyordu ve silecekler hareket ediyordu. Birini bekliyor olmalı, diye düşündü caddeyi geçip aceleyle yoluna devam ederken. Elindeki çantayı bir kolundan diğerine geçirdi ve derin bir nefes almaya çalıştı.

Solunum cihazını şimdi gerçekten kullanabilirdi. Binasının girişindeki yeşil tente karla kaplanmıştı. Yürüme yolunun kürekle temizlendiğini söyleyebilirdi ama hızla taze tanelerle doluyordu.

Garip bir patlama sesi duyduğunda neredeyse eve varmak üzereydi. Dev bir şampanya şişesinin mantarının açıldığını hayal etti. Göz ucuyla cipin kendisine doğru geldiğini gördü. Sonra apartmanın penceresinden John'u gördü. Masasının arkasında duruyordu. Onu görünce gülümsedi ve kapının kilidini açmak için acele etti.

Birdenbire hızlı bir silah sesi duyuldu, mermiler etrafında vızıldıyordu. Neler olduğunu anladı ve güvenli bir yere gitmesi gerektiğini biliyordu ama bacakları işbirliği yapmıyordu. Kalçasında dayanılmaz bir acı hissetti, ardından omzuna yakın bir yerde onu geriye savuracak kadar güçlü bir sarsıntı daha oldu. Üçüncü sarsıntı onu duvara doğru döndürdü. Baş tuğlaya çarptı ve vücudu yere yığıldı. Dünya kaotik bir bulanıklık içinde dönmeye başladı; kar, ışıklar ve havada uçuşan kahverengi poşet görüntüleri. Ayağa kalkmaya çalıştı ama baş döndürücü bir sis çöktü üzerine ve her şey karardı.

ON

Saat 10 haberlerine çıktı.

Grayson televizyonu açmış, dizüstü bilgisayarında üçüncü raporunu bitirirken yarı yarıya *Dateline*'in bir kongre lobicisiyle yaptığı röportajın sonunu dinliyordu. "Gönder" düğmesine bastı ve kapağı kapattı. Pazar akşamıydı ve işini daha yeni bitiriyordu.

Dizüstü bilgisayarını masanın üzerindeki çantasına, yeğeninin okul çantasının yanına geri koydu. Henry'nin kendisiyle yaşamaya başlamasından bu yana geçen iki ay içinde Grayson'ın dairesi bütün düzenini kaybetmişti. Sırt çantası açık duruyordu; kâğıtlar sağa sola saçılmıştı ve

Yarın teslim edilmesi gereken volkanlar orada değildi. Grayson oturma odasını aradı, sonra çalışma odasına geri döndü. Birkaç legoya ve Henry'nin yaptığı uzaktan kumandalı robota takıldı ve raporu kanepenin üzerinde, yarısı Henry'nin tenis ayakkabılarının altına gizlenmiş halde buldu.

Grayson raporun tamamının orada olduğundan emin olduktan sonra sarı dosyayı sırt çantasının içinde düzelttiği kâğıtlara ekledi. Çocuk muhtemelen yine de en az bir ödevini kaybedecekti. Geçmiş bir gösterge ise, sınıfa gitmeden önce, ama organizasyon konusunda daha iyi hale geliyordu. Artık sırt çantasını arabada bırakmıyordu.

Grayson yatak odasına gidip kot pantolonunu ve kazağını değiştirmek üzereydi ki haber spikerinin genç bir kadının apartmanının önünde vurularak öldürüldüğünü söylediğini duydu. Grayson'ın aklına şehirle ilgili bir konuşma geldi. Washington, D.C. tehlikeli bir şehir olabilirdi. Yaşanacak bir yerdi ve dikkatli olmak gerekiyordu ama buradaki enerji şehri karşı konulmaz kılıyordu. Olivia bunu söylememiş miydi? Hatırlayarak gülümsedi.

Onu düşünmediği bir gün bile olmamıştı ve eğer hayatı bu kadar karmaşık olmasaydı, şu anda büyük olasılıkla onunla birlikte olacağını düşünüyordu.

Sesi açmak için kumandayı eline aldı. Haberin girişi bitmişti ve bir reklam oynuyordu. Düz ekranın önünde durdu ve bekledi. Silahlı saldırının devam eden çete savaşıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu ve olayın nerede olduğunu merak ediyordu.

Sonra Kanal 12'den Ted, Georgetown'dan canlı yayın yaptığını duyurdu. Grayson nefes almayı bıraktı. "Ah, kahretsin," diye fısıldadı. "Olivia olmasın." İçindeki hastalıklı his umuduyla çelişiyordu. Kendi kendine aşırı tepki verdiğini söyledi. Jorguson onu tehdit edeli iki ay olmuştu ama o zamandan beri sakinleşmişti.

Haber spikeri sokağın adını söyledi, ardından kamera bir apartmanın önündeki kaotik sahneye geçti. Onun apartmanı. Grayson kapıcıyı tanıdı. Adı neydi? John, diye hatırladı. Adamın yüzü griydi. Grayson, kese kâğıdına benzeyen bir şeyi göğsüne bastırırken ellerinin titrediğini görebiliyordu. Arka planda durmuş birkaç dedektifle konuşuyordu. Grayson ikisini de tanımıyordu.

Olivia'ydı. Olmak zorundaydı. Onunla sadece bir akşam geçirmiş olmasına rağmen, kalıcı bir etki bırakmıştı. Güzel, akıllı ve şefkatli bir kadındı ve o dehşete düşmüş küçük çocukla başa çıkma şekli görülmeye değerdi. Dünyanın Olivia MacKenzie'ye ihtiyacı vardı.

Cep telefonu çaldı. Ronan'ın karşılaşması hızlıydı. "Haberleri izliyor musun? Olivia MacKenzie birden fazla kez vuruldu ve o-"

"Yaşıyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Grayson'ın sesindeki öfkeye tepki vererek. "Nerede o?"

"Onu St. Paul'e götürdüler. En yakın travma merkezi orası," diye açıkladı. "Dedektif Cusack'la konuştum ve bana Olivia'nın şu anda ameliyatta olduğunu söyledi."

"Ne kadar kötü?"

"Üç kez vuruldu."

"Ben hastaneye gidiyorum."

"Seninle orada buluşuruz."

Grayson silahını az önce kasasına koymuştu. Silahını çıkarıp kılıfına geri soktu ve rozetini aldı. Elleri titriyordu. Bu onu şaşırtmıştı.

ve öfkesini kontrol altına alması gerektiğini fark etti.

Koridordan aşağı indi ve sessizce yedek odalarından birinin kapısını açtı. Henry'yi kontrol etmek için odaya girdi. Yeğeni mışıl mışıl uyuyordu. Kapıyı çekip kapattı ve mutfığa gitti. Hizmetçi Patrick masada oturmuş alışveriş listesi hazırlıyordu. Grayson ona nereye gittiğini söyledi ve dışarı çıktı.

Kar hala sert bir şekilde yağıyordu ve yollar buz pisti gibiydi. Her yerde araba kazaları oluyordu. Grayson SUV'sini sürdü ve diğer sürücülerin çarpmasını önlemek için olabildiğince çok ara sokağa girdi. Arabayı hastane kapısına yakın bir yere, doktorların otoparkına park etti. Rozetini gösterdiğinde güvenlik görevlisi ona hiç itiraz etmedi.

Ameliyat katının tarifini aldı ve aceleyle merdivenlerden çıktı. Kat neredeyse terk edilmişti. Bir hemşire aceleyle yanından geçiyordu. Onu durdurdu ve Olivia MacKenzie'nin nerede olduğunu sordu.

"Hâlâ ameliyathanede," dedi. "Siz aileden misiniz?"

"FBI," diye cevap verdi. "Korumalar nerede?" diye sordu sonra. "Pardon? Bu katta hiç gardiyan yok."

Bu habere herhangi bir tepki göstermedi ama "Durumunu ve daha ne kadar orada kalacağını öğrenebilir misiniz?" diye sordu.

"Evet, tabii ki. Cerrahi bekleme odası şu koridorun hemen sonunda," dedi solunu işaret ederek.

"Olivia hangi ameliyathanede?"

Sağdaki koridorun sonundaki kapıları işaret etti.

"Ben burada bekleyeceğim." Ameliyathaneye girişi engellediği sürece kimse onu geçemezdi.

Hemşire hemen döneceğine söz verdi. Koridorda hızla ilerledi, sonra ameliyathane kapısının hemen dışındaki duvar telefonunu açtı.

Cep telefonunu çıkardı ve arama yapmaya başladı. Birkaç dakika içinde Olivia için yirmi dört saatlik koruma ayarlamıştı.

Onun başaramayabileceği ihtimalini düşünmeyi bile reddetti. Bu fikir basitçe savunulamazdı. Hissettiği bu bağ tuhaftı, ama bunun üzerine düşünmeye çalışmadı.

Ronan birkaç dakika sonra geldi. Koyu renk saçları karla kaplıydı. Koridorda yürürken onu başından savdı. "O nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ ameliyatta. Bir hemşire durumunu kontrol ediyor."

Ronan etrafına bakındı. "Burada hiç kimse yok. Polis yok, hastane görevlileri yok... Bu da ne?"

"Ajanlarım yolda." "Bu bizim davamız o zaman?"

"Oh evet."

"Güzel," dedi Ronan başını sallayarak. "Jorguson'un sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun? Onu öldürteceğini söyleyerek övünmüştü."

"Bu iki ay önceydi. O zamandan beri birkaç avukatı daha tehdit etti. Öfkeli biri ve müvekkillerinin de belalı olduğunu biliyorum ama yine de bunun onun işi olduğunu sanmıyorum."

"Onu işaretlemeyeceğim."

"Ben de değilim," diye onayladı Grayson. "Sadece o olduğunu sanmadığımı söylüyorum."

"Jorguson'dan başka kim onun yoldan çekilmesini ister ki?"

"IRS için çalışıyor. Bu her türlü olasılığın önünü açabilir. Hoşnutsuz bir vergi mükellefinin ne yapacağını kim bilebilir?"

"Henüz ismini açıkladıklarını sanmıyorum, bu da ailesine haber vermedikleri anlamına geliyor. Muhtemelen hâlâ onları bulmaya çalışıyorlar." Ronan orada kimse olup olmadığına bakmak için cerrahi bekleme odasına doğru yürüdü. Bir dakika sonra geri döndü. "Boş."

"Gelişmeleri öğrendikten sonra Olivia'nın teyzesini arayacağım."

Olivia'yı kontrol etmesini istediği hemşire araya girdi. Gülümsüyordu. "Hasta iyileşme yolunda. İyileşecek. Cerrah birkaç dakika içinde sizinle konuşmak için dışarı çıkacağını söyledi. Ayrıca onun çok şanslı bir genç bayan olduğunu söyledi."

Grayson sanki yeniden derin bir nefes alabilecekmiş gibi hissetti, o kadar rahatlamıştı ki. Ronan fark etti. Hemşire gidene kadar bekledikten sonra, "Olivia'yla sadece bir kez buluştunuz, değil mi?" diye sordu.

"Doğru."

"Sen . . ."

Grayson onun ne sorduğunu biliyordu. "Ne oluyor Ronan?"

"Yani bu hayır demek, yapmadın."

İkisi de asansör kapılarının açılmak üzere olduğunu gösteren zili duydu. Her biri elini silahının kabzasına koydu ve bekledi. İki kişi

Dedektifler dışarı çıktı. Genç olan, kalın kahverengi saçları ve kare çenesiyle aktör Tom Cruise'un tıpatıp aynısıydı.

"Şu adam ... gibi görünmüyor mu?" Ronan fısıldadı. "Evet, benziyor," diye onayladı Grayson.

İki dedektif de sandviç yiyor ve sohbet ediyordu. Grayson ve Ronan'ı gördüklerinde durdular. Yaşlı olan, sandviçinin bir kısmını bıyığına takarak, "Siz kimsiniz?" diye seslendi.

"FBI," diye yanıtladı Ronan.

"Burada olmana gerek yok. Biz hallederiz."

"Hayır, yapamazsın." Grayson sesini yükseltmemişti ama gözlerindeki ifade kontrolü elinde tuttuğunu gösteriyordu.

"Bu bizim davamız," diye tersledi Tom Cruise'a benzeyen adam. Grayson'a doğru yürürken belirgin bir havası vardı.

Grayson onun horoz taktiklerinden etkilenmemişti. Ronan da öyle, "Hayır, bu sizin davanız değil. Bizim davamız."

Bıyık onlara, "Olay yerinde bize bu görev verildi," dedi. "İkinizi de orada görmedim."

"Yani bu kadının vurulduğunu, bunun bir suikast olduğunu biliyordunuz, değil mi?" Grayson sordu.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Bıyık.

"Ama nöbetçi koymayı düşünmediniz mi?"

İki dedektif birbirlerine baktı. Sonra Bıyık dedi ki, "Ameliyatta. Bekleyip iyileşip iyileşmediğini görecektik..."

Grayson koridorun sonunda cerrahı gördü. Hemşireyle konuşuyordu. Ameliyathane kapılarına doğru yürürken Ronan'a "Sen onlarla ilgilen," dedi. Cruise'un "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dediğini duydu. Ronan cevap verdi, "Sen yap."

Grayson cerrahla konuştuktan sonra Olivia'nın teyzesi Emma Monroe'yu aradı. Cep telefonu numarasını alması ve bir seminer için Palm Springs'te olduğunu öğrenmesi uzun sürmemişti.

Emma telefonu açıp Grayson'ın sesini duyar duymaz bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Olivia iyi olacak," diye söze başladı.

"Ne oldu?" diye sordu o daha devam edemeden. "Bir kaza mı oldu?"

"Hayır, bir kaza olmadı," dedi ve sonra ona ne olduğunu açıkladı. Emma'ya cerrahın söylediklerini de anlattı ve Olivia'nın iyileşeceğini bir kez daha tekrarlayarak sözlerini bitirdi.

Emma kendinden geçmişti. "Üç el silah sesi mi? Biri ona üç el ateş etmiş. kez mi? Sevimli, nazik bir kıza kim böyle bir şey yapar ki? O kadar çok şey yaşadı ki... O kadar çok acı çekti ki ve şimdi de bu. Bunu kimin yaptığını bul, Grayson." Şoktan öfkeye geçti.

"Yapacağım," diye söz verdi. "Nerede vuruldu?"

"Sağ kalça, sol omuz ve sol taraf," dedi. Ona bu bilgileri zaten vermişti ama kızın tüm bunları anlamakta zorlandığını biliyordu.

"Birinin Dr. Pardieu ile irtibata geçmesi gerekiyor. Umarım cerrah onu çoktan aramıştır," dedi.

"Dr. Pardieu?"

"Andre Pardieu. Onun doktoru. Grayson, bulabildiğim ilk uçağa bineceğim ... hayır, bir jet kiralayacağım," diye karar verdi. "Orada olmalıyım-"

Grayson araya girdi. "Şehirde kar var Emma. Ne giriş ne de çıkış var."

"Yalnız kalmamalı. Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var."

"Yanında her zaman biri olacak," diye söz verdi. "Kimse ona ulaşamayacak."

"Ailesini ve kız kardeşini arayan oldu mu?"

"Kontrol edeceğim," dedi.

"Onları arayacağım. Hepsi Miami'de, yeni yatırımcılarla kutlama yapıyorlar. Olivia'nın babası okyanus manzaralı bir malikane satın almış."

Grayson onun sesindeki onaylamama ifadesini duyabiliyordu. aile meseleleriydi. Bu onun umurunda değildi. Olivia MacKenzie'yi kimin öldürmek istediğini bulmaya odaklanmıştı.

Bu sayının ne kadar yüksek olacağını çok az biliyordu.

ON BİR

○Livia, Tom Cruise'un merhaba demek için uğradığına yemin edebilirdi. Sonra Grayson ortaya çıktı ve onu kovdu.

Bilinci gidip geliyordu. Her şey bulanıktı ve Kafasının içinde görüntüler dönüp duruyordu: havada uçuşan kar ve kâğıt torbalar, John'un penceredeki yüzü ve beyaz toprakta akan ince kıızıl bir çizgi. Sonra sisin içinden Grayson'ın yüzü belirdi. Neden o Orada mı? Onu tekrar öpmek istiyor muydu? Bunu öğrenmek için yeterince odaklanamadı ve bir kez daha uzaklara daldı.

Kendine geldiğinde başında soğuk bir şey hissetti. Gözlerini zorla açtı ve Grayson'ın ona doğru eğildiğini gördü. Gözlerini tekrar kapattı. Halüsinasyon görüyordu. Odaklan, dedi kendi kendine. Rüya gördüğünü biliyordu ve kendini uyandırması gerekiyordu. Yine de, tekrar baktığında, o oradaydı. O bir yanılsama değildi.

Başındaki soğuk paketi hareket ettirdiğinde, zonklayan acıyı hissetti. Şikâyet etmek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Boğazı çok ağrıyordu.

Sonunda kısık bir sesle fısıldamayı başardı: "Buzla aranda ne var?"

"Kafana darbe almanın nesi var?" "Hemşire bunu yumruğunun üzerinde tutmanı istiyor" diye eklerken gülümsedi.

"Bump?"

"Sanırım kafanızı binanızın dışındaki tuğla duvara çarptınız."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Sorusuna verecek hazır bir cevabı yoktu. Oturmak için mücadele etti ve ayak parmaklarına kadar acı hissetti.

"Yararlı ol. Oturmama yardım et." "Oturuyorsun."

Gözlerini kapattı. "Git buradan." Uyanık kalmak istiyordu ama sis yeniden çöküyordu ve buna karşı koyamıyordu.

Bir sonraki uyanışında aklı başındaydı ve kendini yarı insan gibi hissediyordu. Etrafına baktı. Çiçek vazolarıyla dolu bir odadaydı ve Dr. Andre Pardieu yatağın ayak ucunda durmuş onun çizelgesini okuyordu.

"Bonjour, Docteur."

"Ah, bize geri döndün," dedi.

"Jane'e biraz kan vermem gerekiyor."

"Hayır, şimdi olmaz. Gücünü yeniden kazanmalısın, sonra ona yardım edebilirsin."

Konuşmaları hızlı bir Fransızca ile devam etti. Grayson kapı aralığında durmuş dinliyordu. Doktorun Olivia'ya karşı büyük bir sevgi beslediği belliydi. Grayson onun Olivia'ya Pipsqueak dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Konuşmalarının sonunda Dr. Pardieu tekrar İngilizceye döndü. "Artık iyi olduğunuzu gördüğüme göre Fransa'ya gitme planlarımı sürdüreceğim. Bir konferans için Paris'te olacağım ve ardından ailemle birlikte tatile çıkacağım. Bana ihtiyacın olursa, nasıl ulaşacağını biliyorsun." Odadan çıkmadan önce onu alnından öptü.

Grayson içeri girdiğinde Olivia pencereden dışarı bakıyordu ve onun kendisini izlediğini fark etmemişti. Üç kez vurulduktan sonra bir insanın nasıl bu kadar güzel görünebildiğini merak etti. Yüzü solgundu ama hâlâ güzeldi. Koyu kumral saçları arkasındaki yastığa dökülmüştü.

Onu kendisine bakarken yakaladı. O berrak mavi gözler onunkilere kilitlenmişti. Sonra pencere kenarına doğru yürüdü ve ona yaslandı. Ellerini katladı.

kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Nasıl hissediyorsun?"

diye sordu. "Her şey düşünüldüğünde, oldukça iyi,"

diye yanıtladı.

Burada ne işi vardı? Sormak istedi. Bu işe nasıl bulaşmıştı? Aptalca bir öpücük, sonra tek kelime etmeden iki ay. Mesaj alındı, diye düşündü. Belli ki onunla hiçbir şey yapmak istememiş ve hayatına devam etmişti. Kahretsin, o da öyle.

"Bazı soruları yanıtlamaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet."

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi, hatırladığına şaşırarak. "Ama pek yardımcı olmayacak. Sokağın sonunda park etmiş siyah bir SUV vardı. Motoru çalışıyordu ve birini beklediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sanırım beni bekliyordu, değil mi?"

"Görünüşe göre öyle."

Konuştukları konu korkunçtu, diye düşündü, ama ikisi de bu konuda çok rahat davranıyor ve ses çıkarıyorlardı. Olivia, Grayson'ın cinayet teşebbüsleri ve diğer her türlü korkunç olayla uğraşmaya alışkın olduğunu biliyordu. Bu tür şeylerde profesyoneldi. Pek bir şey görünmüyordu onu korkuturdu. Öte yandan o bir acemiymiş. "Cipte

kimseyi görebildiniz mi?"

"Hayır, camlar renkliydi ve kar yağıyordu. Görüş mesafesi iyi değildi. Sürücü caddenin benim tarafımdaydı. Hepsi bu kadar Grayson. Tüm bildiğim bu." Gülümsedi ve onun bir sonraki sorusunu bekledi.

"Bu kadar, ha?" dedi.

"Teyzemi aramalıyım. Endişelenmesini istemiyorum." "Onunla konuştum."

"Öyle mi? Onu üzmedin, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Üç kez vurulduğunu duymak onu hiç üzmedi."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Palm Springs'te." "Hayır, buraya geliyor."

Olivia ona patronu ve arkadaşı Jane hakkında sorular sordu ama ailesinden ya da kız kardeşinden bahsetmedi.

"Sadece birkaç soru soracağım ve ben Yargıç Bowen ve Yargıç Thorpe ile konuşurken sizi dinlenmeye bırakacağım," dedi.

"Buradalar mı?"

Başını salladı. "Patronun Thurman da öyle. Bekleme odasındalar ve Simmons adında bir avukatı hor görmelerini tartışıyorlar."

"Onları görmek isterim."

"Size merhaba demek ve iyi olduğunuzdan emin olmak için bekleyen yaklaşık yirmi kişi daha var."

"Yargıç Bowen ile konuşacağım ve-"

"Onlarla konuştuktan sonra," dedi. "Ama gitmeden önce ... bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Kim ölmemi istiyor demek istedin herhalde?"

"Evet."

Sayarken önce sağ, sonra sol elinin parmaklarını oynatmaya başladı. Sonra tekrar sağ elini.

"En az on beş kişi benden kurtulmak istiyor," dedi.

"Jorguson'u da dahil ettiniz mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı. "Öyle mi yapmalıyım? Böylece ortadan kaybolmamı isteyen on altı kişi oldu. Eminim daha fazlası da vardır. Onlara da yazmaktan mutluluk duyarım. isimleri sizin için yazdım."

Onun şaka yaptığını düşündü. Yatağının yanına doğru yürüdü, Olivia'nın üzerinde yükseldi. "Bu ciddi bir mesele Olivia," dedi.

"Ciddiyim, Grayson."

"Teyzen bana kimsenin sana zarar vermek isteyeceğini düşünemediğini söyledi. Senin tatlı ve iyi kalpli olduğunu söyledi."

"Ben değilim." Sesi hoşnutsuz geliyordu.

Onunla tartışmayacaktı. Gitmek için döndü ve sormak istediği diğer soruyu hatırlayarak durdu. "Öğle yemeği yerken bana başarmak istediğin bir hedefin olduğunu söylemiştin."

"Evet." Onun bu konuşmayı unutmuş olmasını umuyordu.

"Hedefinizin sizden kurtulmak isteyen insanların sayısıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet."

Kadının açıklamasını bekledi ama kadın inatla sessiz kaldı. "Yirmi soru oynamıyoruz," diye tersledi. "Amacın ne Olivia?"

Onun ne yapmaya çalıştığını eninde sonunda öğreneceğini biliyordu. Onun kindar ve hain bir kız olduğunu düşünmesi neden umurunda olsun ki? Doğru şeyi yapmak, hissettiği suçluluk duygusundan daha önemliydi.

"Babamı hapse atacağım."

* * *

Yargıç Bowen, Yargıç Thorpe ve Royal Thurman ile konuştuktan sonra Grayson onların avukat Carl Simmons'ı küçümsediklerini anlamıştı. Olivia'nın çok genç yaşta kemoterapi gördüğü halde uyuşturucu bağımlısı olduğunu öne sürmek alçaklıktı ve Grayson kişisel olarak O piçi duvara fırlat.

Sonraki birkaç saatini Olivia hakkında özgeçmişinde olmayan her şeyi öğrenerek geçirdi. Teyzesi Emma çok yardımcı oldu. Hava şartlarına rağmen Washington'a dönmeyi başarmıştı ve neredeyse terk edilmiş hastane kafeteryasında birlikte oturup Olivia'nın geçmişini ve yakın ailesiyle çekişmeli bir ilişkisi vardı. Emma ona Olivia ve diğer üç genç kızın katıldığı deneysel programı anlatarak başladı. ve katlandıkları şeylerin bir parçasıydılar.

"Olivia bunu sana anlattığım için mutlu olmazdı," dedi Emma. "O çok özel bir insandır. Ailesiyle ilişkisi o zamanlar bile gergindi. Hastanede ziyaretçilere izin verildiğinde hiçbirinin -ne babası, ne annesi, ne de kız kardeşi- Olivia'yı görmeye gelmediğini uzun süre fark etmedim. Olivia yapayalnızdı."

Grayson ona anlattıklarına herhangi bir tepki göstermedi ama Olivia'nın onlara göz kulak olacak kimsesi olmayan çocuklara neden yardım ettiğini şimdi anlıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Bana babasından bahset."

"Robert MacKenzie tanışabileceğiniz en karizmatik adamlardan biri. Size Kuzey Kutbu'nda bir sahil evi bile satabilir. Bir odaya girer ve o odanın sahibidir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtladı.

"Geçmişte Robert birkaç şirket yönetti. Her biri battı ama Robert oldukça iyi iş çıkardı. İstifa ettiğinde maaşını ve ikramiyesini aldı. Her zaman müsrifçe yaşadı. New York'ta bir ev aldığında kız kardeşinden boşanacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Kız kardeşim hala onunla birlikte."

"Bu şirketlerin CEO'su muydu?"

"Evet. Her şey yasaldı," dedi.

"Şimdi de kendi yatırım şirketini mi yönetiyor?"

"Bu doğru, Trinity Fonu ve oldukça başarılı. En azından kağıt üzerinde. Olivia, babasına yatırım yapması için emeklilik fonlarını veren birkaç kişi tanıyor. Hepsi üç ayda bir yatırımlarının ne kadar iyi gittiğini gösteren hesap özetleri alıyor. Babasının nasıl çalıştığını gördü ve bunun da onun dolandırıcılıklarından biri olduğuna ikna oldu."

"Onun bir saadet zinciri işlettiğini mi düşünüyor?"

"Eğer öyleyse bile bunu kanıtlayamadı. Yukarı çıkalım mı? Olivia'yla vedalaşmak ve ona bir şey getirmemi isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum."

herhangi bir şey."

Grayson asansöre kadar Emma'nın yanında yürüdü. Düşünceler içinde kaybolmuştu. "Robert MacKenzie hakkında ne düşünüyorsun?"

"Olivia'ya katılıyorum. Hapse girmeli."

Olivia'nın düşman listesindeki insanların sayısı şimdi anlam kazanmıştı. Sorular soruyor, araştırıyor ve dikkatleri babasının şirketine çekiyordu. Muhtemelen SEC'e çoktan gitmişti ve para kazanan adamlar bundan hiç hoşlanmayacaklardı.

Geldiklerinde tekerlekli sandalyedeki bir kadın Olivia'nın odasından çıkıyordu. İnce yapılı genç bir adam sandalyeyi itiyordu. Emma, Olivia'nın arkadaşı Jane ve kardeşi Logan'ı Grayson'la tanıştırdı.

Logan elini uzattı ve "Bu adamı yakalayacaksın, değil mi?" dedi. Grayson ona "Evet," diye güvence verdi.

"Eve ne zaman gidiyorsun Jane?" Emma sordu.

"Yarın," dedi. "Bir ay kadar sonra Olivia'nın gücü yerine geldiğinde geri geleceğim."

"Olivia Jane'e kanının bir kısmını veriyor," diye açıkladı Logan. "İhtiyacı olan antikorlar var. Değil mi Jane?"

"Evet," dedi. "Olivia çok yorgun, o yüzden fazla kalmayacağım. Şimdi izin verirsiniz Logan'ın katılması gereken bir toplantı var."

"Senin de dinlenmeye ihtiyacın var," dedi Jane'e.

Emma ve Grayson köşeyi dönene kadar onları izlediler. Sonra Emma, "Jane hiç de iyi görünmüyor, değil mi? Çok solgun."

Grayson, Jane'in kardeşinin de en az onun kadar hasta görüldüğünü düşündü. Emma Olivia'nın odasına girdiğinde, Grayson durup bu geceki nöbetçi ajanla programı gözden geçirdi. Daha sonra Robert MacKenzie'nin yatırım şirketi hakkında konuşmak için Ronan'ı aradı ve Ronan'ın Olivia'nın ailesini çoktan araştırdığını ve Olivia'nın yolundan çekilmesini isteyebilecek akrabalar için her türlü olasılığı ortaya çıkardığını öğrendi. Olivia'nın, kayınbiraderi George'un kumar sorunu olduğunu ve yakın zamanda borçlarının bir kısmını ödemek için evini bir kez daha ipotek ettirdiğini bilip bilmediğini merak etti.

Grayson Ronan'la konuşmasını bitirdiğinde Emma gitmişti ve Olivia yalnızdı. Odasına girerken saatini kontrol etti. Yakında eve gitmesi gerekiyordu. Artık yeğeni onunla birlikte yaşadığından, ona bir tür huzur vermek için mümkün olduğunca sık onunla yemek yemeye çalışıyordu. istikrarlı bir ev hayatı.

Olivia uykuyla savaşıyordu. Televizyon açıktı ve haberleri izlemeye çalışıyordu. Göz kapakları sürekli kapanıyordu. Grayson'ı gördü ve sordu, "Neden buradasın? Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum. Bu soruşturma için mi görevlendirildin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ben istedim."

Ağrı kesici ilaçlar etkisini göstermeye başlamıştı ve kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. "Jorguson yüzünden."

"Hayır, senin yüzünden."

Kaşlarını çattı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." "Pekâlâ," diye kabul etti. "Ne?"

Ona baktı. "Ne?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istedin."

Hatırladı. "Anlasan iyi olur, Grayson. Senden bir daha asla beni öpmeni istemeyeceğim."

Gülümsedi. "Buna ihtiyacın olmayacak."

Cep telefonu çaldı ve o anı böldü, bunun iyi bir şey olduğunu düşündü, çünkü onu öpmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Bu dürtüye boyun eğmeyeceğini biliyordu ama onu istediği gerçeğinden hoşlanmıyordu.

Yeğeni, bir güneş sistemi inşa etmesi gerektiğini ve Grayson'ın ona yardım edeceğine söz verdiğini hatırlatmak için arıyordu.

"Hangi güneş sistemi?"

Henry, "Güneş sistemi," diye vurguladı.

"Bunu ilk kez duyuyorum Henry."

"Sana söylediğimden emindim ve bana yardım edeceğini söylediğini sanıyordum." "Ne zaman bitiyor?" diye sordu, bu sefer zaman ayırabileceğini düşünerek.

hafta sonu ona yardım etmek için. "Yarın."

Ah, hadi ama. "Yarın mı?"

"Evet ve eşyalara ihtiyacımız var."

"Ne eşyası?" Grayson merak etti.

"Yapmak için bir şeyler. Strafor ve ip gibi belki."

Grayson, Olivia'nın başının yastığa geri döndüğünü fark etti ve Göz kapakları yarıya kadar inmişti ama gülümsüyordu. Belli ki konuşmanın eğlenceli olduğunu düşünüyordu. O düşünmüyordu. Bu ebeveyn "işleri" tam bir kaltaktı.

"Tamam. Eve gidiyorum." Telefonu kapattı ve "Sanırım hepsini anladın" dedi.

"Kaç yaşında?"

"İki hafta önce dokuz yaşına girdi."

"Ve bir güneş sistemi inşa etmeniz mi gerekiyor?"

"Görünüşe göre öyle. Bütün kasabayı dolaşıp malzeme arayacağım. Gitsem iyi olacak."

"İyi şanslar," diye fısıldadı ve derin bir uykuya daldı.

ON İKİ

Olivia hastaneden taburcu olmadan bir gece önce, teyzesi Emma ziyarete geldi ve Olivia'nın iyileşmesi için evine taşınması konusunda ısrar etti.

Olivia reddetti. Teyzesine kendi yatağında uyumak istediğini ve üzerine titrenmesini istemediğini söyledi. Aslında Emma'yı tehlikeye atmak istemiyordu ve tetikçi hâlâ dışarıda olduğu sürece Olivia'nın etrafındaki herkes risk altındaydı.

Emma çıkarken Grayson ve Ronan içeri girdi. Emma ajanlara gülümseyerek, "Grayson, tüm bu karmaşa içinde babanı sormayı unuttum. O nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi," diye cevap verdi ama açıklamadı.

Olivia babasına ne olduğunu merak ediyordu ama bunu sormanın rahatsız edici olacağını düşünüyordu. Emma ile birlikte olana kadar beklemek zorundaydı.

detayları öğrenmek için tek başına. Kendi kendine, bunun onu ilgilendirmediğini hatırlattı. Grayson'la profesyonel bir ilişki sürdürmeye ve kişisel sorular sormamaya karar vermişti.

"Lütfen ona en iyi dileklerimi ilet," dedi Emma. Olivia'ya döndü. "Seni eve bırakmak için yarın erkenden burada olacağım."

Grayson bir adım öne çıktı. "Güvenlik nedeniyle Olivia'yı eve götürmemin daha iyi olacağını düşünüyoruz," dedi.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Emma. Olivia'nın alnına bir öpücük kondurdu ve oradan ayrıldı.

Grayson'ın Olivia'ya sormak istediği soruların bir listesi vardı, özellikle de kayınbiraderi ve onun yaptığı borç hakkında. Bunu biliyor muydu? Kız kardeşi biliyor muydu? Şimdiye kadar öğrendiklerine göre, Olivia'nın Ailesiyle ilişkisi en iyi ihtimalle gergindi. Burada geçirdiği günlerde

Hastanedeyken Olivia'nın yakın ailesinden kimsenin ziyarete geldiğini görmemişti.

Ne yazık ki sorularından hiçbirini sorma fırsatı bulamadı. Sürekli ziyaretçi akını, birkaç telefon görüşmesi ve kadının yorgunluğu gündeminin önüne geçti. Ailesi hakkında konuşmak için yarına kadar beklemeye karar verdi.

Ertesi sabah onu hastaneden eve bıraktı ama akrabalarıyla ilgili açıkça rahatsız edici olan konuyu açmadı. Grayson, kapısının önünde nöbet tutması için bir polis memurunun yakında geleceğini söylediğinde, kadın itiraz etti. Dairesinin içinde kaldığı sürece güvende olduğu konusunda ısrar etti. Grayson onun tartışmasını dinledi ve görmezden gelerek, nöbetçinin pazarlığa açık olmadığını kesin bir dille ifade etti.

Dairesine henüz varmışlardı ve Olivia anahtarını bulmak için çantasını karıştırıyordu ki koridorun sonundaki kapı açıldı ve pembe şönil bornoz giyen yaşlı bir kadın dışarı çıktı. İnce beyaz saçları iki toka ile kemikli yüzünden uzak tutulmuştu ve dudakları nefes nefese bir ılık çalmak için büzülmüştü. Olivia ona doğru baktığında, kadın parmağını eğerek yaklaşmasını işaret etti.

Olivia kadına yaklaşırken, "Merhaba Bayan Delaney," dedi. "Olivia, canım, süte ihtiyacım var." O konuşurken, Bayan Delaney gözlerini Olivia'nın etrafında dolanıp Grayson'a şüpheyile bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Olivia, "korkarım birkaç gün markete gidemeyeceğim, ama tekrar alışveriş yaptığımda size biraz süt getirmekten mutluluk duyarım."

Bayan Delaney tedirgin görünüyordu. "Pekala," dedi. "John'u arayıp yarın işe geldiğinde bana biraz getirmesini söyleyeceğim, ama her zaman yanlış türden alıyor. Ben özellikle yüzde iki istiyorum ama o bana kaçınılmaz olarak tam yağlı süt getiriyor. Bu benim için çok zengin. Gergin midem buna tahammül edemiyor."

Olivia sabırla, "Anlıyorum," diye cevap verdi. "Süpermarkete gideceğim zaman sana haber veririm, sen de bana bir liste verirsin."

"Güzel," dedi Bayan Delaney ve dairesine geri döndü. "Bana şu limonlu kurabiyelerden getirin, üstünde krema olanlardan. Geçen sefer bana aldığın gibi sade olanlardan." Grayson ve Olivia, kapıyı kapatırken bile onun listeye eklemeler yaptığını duyabiliyorlardı.

"Soğukta dışarı çıkmayı sevmiyor," diye açıkladı Olivia.

"Oldukça titiz birine benziyor."

"Biraz," diye güldü Olivia. "Tek başına ve elimden geldiğince yardım etmekten çekinmiyorum."

Grayson anahtarı Olivia'nın elinden aldı ve kilide soktu. "Sert görünebilirsin ama yumuşak bir kalbin var Olivia MacKenzie." Kapıyı iterek açtı ve Olivia'nın içeri girebilmesi için geri çekildi.

Olivia evde olduğu için mutluydu. Teyzesi daireyi temizlemeleri, buzdolabını ve kileri doldurmaları ve Olivia'nın çamaşırlarını yıkamaları için çalışanlarını göndermişti.

Mutfak adasında tahta bir kasede taze elma ve portakallar, ısıtılmaya hazır tavuk şehriye çorbası ve taze pışmış ekmek vardı.

Grayson, "Eğer çok yorgun değilseniz, sizinle aileniz hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

"Tamam, ama sana yardımcı olacak ne söyleyebilirim bilmiyorum." Cep telefonunu aramak için çantasını boşaltıyordu. Sonunda buldu ve şarj aletine takmak için ofisine gitti.

Döndüğünde Grayson takım elbisesinin ceketini çıkarmış, kravatını çekiştiriyordu. Onun ne yaptığını fark etti ama yorum yapmadı. Eğer rahatlamak istiyorsa, bu onun için sorun değildi. Yine de mesafesini koruyabilirdi. O bir arkadaş değildi; onun koruyucusuydu.

Bu hatırlatma her şeyi bir perspektifte tutmaya yardımcı olmalıydı, ama takım elbise içinde harika görünüyordu ve ceket çıkardığında daha da iyi görünüyordu. Adamın ne kadar kaslı bir vücuda sahip olduğunu unutmuştu. Böğrü zonkluyor, omzu ağrıyor ve kalçası sanki hâlâ kemiğin içinde bir kurşun varmış gibi hissediyordu. Enkaz halindeydi ama yine de onu arzulayabiliyordu. O yapabiliirdi elbiselerini yırtmakla ilgili düşüncelerini ağrı kesici ilaçlarına bağlamıştı ama bugün hiç ilaç almamıştı.

"Kayınbiraderiniz hakkında konuşmak istiyorum," diye devam etti.

"George mu? Onun hakkında söylenecek pek bir şey yok. Onunla çok fazla birlikte olmadım. Genelde onunla sadece telefonda konuştum ve bu hep yüzeyseldi. Bilirsin, "Nasılsın?" . . . "İyiyim" . . . "Sen nasılsın? Sonra telefonu kız kardeşime verirdi. George pek konuşkan biri değildir. O bir biraz ... sert," dedi. "Yine de Natalie'yi mutlu ediyor." "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Neredeyse on yıl. Onunla evlendikten birkaç ay sonra tanıştım."

"Düğünlerine gitmediniz mi?"

"Hayır, San Francisco'daydı ve ben de burada D.C.'deydim. Ayrılmam mümkün değildi."

Olivia hastalığı hakkında hiç konuşmamıştı ve teyzesi onun deneysel programda geçirdiği zaman hakkında her şeyi öğrendiğini bilip bilmediğini merak ediyordu. Teyzesine göre, Olivia o yılları sadece diğer ailesiyle, yani onunla birlikte programdan geçen üç kız. Ayrıca vekil babasının Dr. Andre Pardieu olduğunu da biliyordu.

Kadın dinlenebilsin diye sorularını bitirmek için kendini zorladı. "Mali durumları hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Olivia koltuğa oturdu ve başını minderlere yasladı. "O ve Natalie birkaç yıl önce bir internet şirketi kurdular ve işleri çok iyi gidiyor. Natalie kârlarının çoğunu babamıza yatırdı, Tanrı yardımcısı olsun. Onunla konuşmaya çalıştım, tüm bunların nasıl bir aldatmaca olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım, ama o Kool-Aid'i yudumladı ve inanan biri oldu. Tıpkı annem gibi," diye ekledi. "Mükemmel bir aile tablosu çizmeyi seviyor. Natalie'nin mükemmel bir kız; George'un mükemmel bir damat olduğunu düşünüyor..."

"Ya sen?"

Gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Kusurlu," dedi gayet gerçekçi bir şekilde. "Bu yüzden ailesinden bahsederken genellikle beni dahil etmez. Natalie tek çocuk oldu. Bugünlerde annem beni bir hain olarak görüyor."

"Aileye ihanet eden biri mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Ve sanırım öyleyim. Onu durdurmak zorundayım. Hayatları mahvetmeye ve aileleri yok etmeye devam edemez. Eskiden kendine yardım edemeyeceğini, bunların onun için bir oyun olduğunu düşünürdüm ama şimdi daha iyi biliyorum. Para onun için her şey. Sürekli daha fazlasını kazanma takıntısı var. O Zengin arkadaşlarını yatırım yapmaları için birikimlerini ve vakıflarını kendisine vermeleri için kandırıyor ve ayrıca büyük emekli maaşlarını ve hayır kurumlarını hedef alıyor.

"Potansiyel müşteri ne kadar zor olursa, babam da o kadar başarılı oluyor. Emma halam parasına yaklaşmasına izin vermiyor ve bu onu çılgına çeviriyor. Kaybetmekten nefret ediyor ve onu sahip olduğu her şeyi kendisine vermeye zorlamanın bir yolunu bulmaya kararlı. Bu olmayacak ama yine de denemek için hapse girecek."

Olivia ayağa kalkmak için mücadele etti. Bu hareketin onu ne kadar yorduğuna şaşırarak yatak odasına yöneldi. "Ben üstümü değiştireceğim," dedi. "Kendine yiyecek ve içecek bir şeyler al."

"Senin için biraz çorba ısıtmamı ister misin?" "Çok iyi olur."

Koridorda yürüdü ama yatak odasının kapısında durdu ve tekrar ona baktı. "Annem babamı idol olarak görüyor ve kalbinde sadece ona yer var. Böyle olmasına engel olamıyor. Sanki babam onun üzerinde zihin kontrolü kurmuş gibi."

"Ne yaptığını biliyor mu? O da bunun bir parçası mı?"

"Hayır." Çok kararlıydı. "Ve ona kesin kanıt göstersen bile inanmaz ya da görmez. Tanrı şahidim olsun, bence onu korumak için herkesi otobüsün altına atar."

"Sen de dahil misin?"

Cevap vermedi. "Sanırım babam parmaklıklar ardına girdiğinde annem gözlerini açabilir. Ama açmayabilir de. Onunla birlikte hücrede sürünmek isteyebilir."

"Olivia?" diye seslendi Olivia yatak odasına girdiğinde.

Olivia koridora geri adım attı. "Evet?"

"Annen neden senin kusurlu olduğunu düşünsün ki?"

İç çekti. "Hastalandım Grayson. Bu beni kusurlu yaptı."

Bu gece ailesi hakkında soru sormayı bırakmasını umuyordu. Hissetmek istemediği her türlü duyguyu ortaya çıkarıyordu.

Yatak odasının kapısını kapattı ve bir çift mavi-beyaz flanel pijama altı ve mavi bir tişört giydi. Bu küçük çaba onu yordu ve yatağın kenarına oturdu. Arkasına yaslandı, yan yattı ve gözlerini kapattı. Sadece birkaç dakika dinlenecek ve sonra

Biraz çorba iç, dedi kendi kendine. Ondan sonra Grayson'ı eve gönderecek ve bilgisayarında biraz çalışacaktı.

On beş dakika geçmesine rağmen Olivia oturma odasına dönmemişti. Grayson yatak odasının kapısını hafifçe araladı ve içeri baktı. Saçları yüzünün yan tarafını örtüyordu ve kolları göğsünün üzerinde çapraz duruyordu. Grayson büyük boy yatağın üzerindeki örtüleri çekti, sonra Olivia'yı kollarının arasına aldı. Onu bir dakikalığına göğsüne bastırdı, sıcak bedenini kendi bedeninde hissetmekten hoşlanıyordu. Onu nazikçe çarşafların arasına yerleştirdi ve üzerini örttü. Saçlarını geriye doğru taradı ve yanağını okşadı. Teni çok yumuşak, çok pürüzsüzdü.

"Sende kusurlu olan hiçbir şey yok Olivia."

ON ÜÇ

Ronan, Olivia'nın kayınbiraderi George Anderson'ın çekim için iyi görüldüğünü düşündü ve onu listenin başına koymak istedi.

Grayson ikna olmamıştı.

Ronan masasının çekmecesini açtı, bir Nerf topu çıkardı ve fırlattı. Grayson'a attı. Beyin fırtınası yaparken futbol topunu fırlatmak bir ritüel haline gelmişti ve bu da ofisin boş olmasını sağlıyordu.

"Anderson'ı ilk beşe koyarım," dedi Grayson. "Ama daha iyi görünen başkaları da var, Carl Simmons ve ekibi ve ne yazık ki Olivia'nın kendi babası gibi. Bunlardan herhangi biri onu susturmak için adam tutmuş olabilir. SEC'i aradığını biliyor muydun?"

Ronan gülümsedi. "Aferin ona."

Grayson topu Ronan'a geri fırlattı. "Olivia Trinity Fonu hakkında bir sürü soru soruyor. Trinity Fonu ile bağlantılı biri olabilir. soruşturma istemeyen SEC."

Ronan başıyla onayladı. "Anderson hakkında konuşalım."

"Evet, tamam. Subway adında bir bahisçiye üç yüz bin dolar borcu var ve her hafta faiz artıyor."

"Her hafta mı?"

"Her hafta," diye tekrarladı Grayson. "Anderson borcunu ödememeye devam ederse, altı ay içinde ne kadar borcu olabilir?"

Bin mi?"

Ronan cevap verirken futbol topunu fırlattı, "Doğru. Yani burada bir riske gireceğim ve Subway'in bir bahisçi olmadığını öne süreceğim. O bir tefeci."

Grayson başıyla onayladı. Sonra Ronan, "Olivia kayınbiraderinin kumar sorununu biliyor mu?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim. Onun hakkında konuşmak için birazdan oraya gideceğim.

George'un şehirde olduğunu ve bu gece uğramak istediğini söyledi."

"Peki sen ne dedin?"

Topu daha hızlı ve daha hızlı fırlatıyorlardı, ta ki top ofisin diğer ucuna fırlayana kadar.

"Ben orada olmadığım sürece içeri giremeyeceğini söyledim. Gardiyan biliyor," diye ekledi. "Peki ya Anderson'ın karısı Natalie? Sence o da karısının

Kocanın kumar sorunu mu?"

"Sanmıyorum," dedi. "Krediyi ödemek için Trinity Fonu'ndan biraz para alabilirdi - babasının hesabında dört milyona yakın para var - ama hiç almadı."

"Çünkü öğrenirdi."

"Ben de öyle düşünüyorum. Kendi parasının büyük bir kısmını Hesap. Amcası, merhum Daniel Monroe, çok zengindi. İki yeğeni için vakıf fonları oluşturmuş, böylece her biri büyük bir meblağ alacakmış. Bu fonlar Natalie parasını aldığı anda yatırım yapması için babasına devretti." "Peki ya Olivia'nın fonu?"

"Seneye onunkini alacak."

Daha sonra Ronan'a Simmons, Simmons ve Falcon hakkında keşfettiklerini anlattı. Bankacılık uygulamalarını ve hesaplarını incelemiş ve Carl Simmons'ın Robert MacKenzie'nin sessiz ortağı olduğunu ortaya çıkarmıştı.

"Carl Simmons ona iftira atıyor, soru sormasını engellemek için hakkında yalanlar yayıyor. Babasının ne yaptığını bildiğine dair ne kadar bahse girmek istersiniz?"

Grayson başını salladı. "Eğer işler yolunda giderse, birkaç hafta içinde Morgan Hotel'de onu iş başında görebileceğim."

"Büyük doğum günü partisi mi?"

Grayson başını salladı. "Uzun zamandır bir partiye katılmamıştım. Bu olmalı

ilginç." Topu Ronan'a geri fırlattı ve ayağa kalktı. "Ben gidiyorum." "Şimdi Olivia'ya mı gidiyorsun?"

"Evet. Henry bu gece bir arkadaşında kalacak."

"Çetele tuttuğumdan değil," dedi Ronan, "ama görünüşe göre Bayan MacKenzie'nin dairesinde çok fazla zaman geçiriyorsunuz."

"Ne diyebilirim ki?" diye sırtarak cevap verdi Grayson, "Soruşturmalarımı ciddiye alırım ve çok titizimdir."

Ronan büyük bir şüphecilikle, "H1-h1," dedi.

Gerçek şu ki, Grayson Olivia'yı görmek için bahaneler arıyordu. Bir soru basit bir telefon görüşmesiyle yanıtlanabilecek olsa bile, bunun yüz yüze yapılması gerektiğinde ısrar ederdi. Onunla birlikte olmaya dayanamıyordu. Hissettiği şey onun için o kadar yeniydi ki, açıklayamıyordu. Kesin olarak bildiği tek şey Olivia MacKenzie'nin daha önce tanıştığı tüm kadınlardan farklı olduğuydu ve onunla ne kadar çok zaman geçirirse o kadar çok şey istiyordu.

Merdivenlere doğru yürürken Ronan, "Hâlâ centilmenlik yapıyor musun?" diye sordu.

"Olivia'yla mı?" dedi, anlamamış gibi yaparak. "Hayır, köpeğiyle."

Güldü. "Köpeği yok ve evet, hâlâ bir beyefendi gibi davranıyorum." Ve bu onu öldürüyordu.

* * *

Olivia vurulalı üç hafta olmuştu ve evinden sadece dikişlerini aldırarak için doktora gitmek üzere ayrılmıştı. Kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştı. Rutini çok sıkıcıydı. Her sabah erkenden kalkıyor, giyiniyor, sonra ofisine gidiyor ve şifresiyle bilgisayarına giriş yapıyordu. Dikkatini dağıtacak herhangi bir şey olmadığından, davalarına oldukça hızlı bir şekilde yetişiyordu.

Sahip olduğu tek egzersiz aleti bir koşu bandıydı ve spor salonuna gidip eskiden olduğu gibi eliptik egzersiz aletini kullanamadığı için, can sıkıntısını gidermek için günde iki kez koşu bandına çıkıyordu. Astımının kötü olmadığı bazı günler koşuyordu; diğer günler ise o kadar yavaş yürüyordu ki sanki srnyormuş gibi hissediyordu.

Collins iki pazar üst üste geldi ve her seferinde birkaç saat kaldı. Sonra atış poligonuna dönüp isabetlilik üzerinde çalışırdı.

Olivia hâlâ Collins'in silah taşıdığını düşünerek titriyordu.

Jane hava yüzünden evde kaldı. Washington alışılmadık bir kış geçiriyordu. Hava çok soğuktu ve kar şehri kasıp kavurmaya devam ediyordu. Dupont Circle yakınlarında bir şehir evinde yaşıyordu ve evini yenilemekle meşgld.

resim yapmak için stüdyoya gitti. Olivia resim sergisini kaçırmıştı ama Jane ona her şeyi anlatmıştı. Üç resim satmıştı ve kendini onaylanmış ve canlanmış hissediyordu.

Sam sadece birkaç kez aradı ama o sırada İzlanda'daydı, bu yüzden e-posta yoluyla iletişim kurmaya devam etti. Uçtuğu jetler hakkında uzun, abuk sabuk mektuplar yazdı ve görev yaptığı yerden hiç şikayet etmedi.

Olivia'nın üç arkadaşı da birileriyle çıkıyordu ama hiçbirinin ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Bugün sağlıklı olmalarına rağmen Şanslarının değişeceğinden korkuyorlardı. Ve sevdikleri bir adamı böyle bir endişeye nasıl sokabilirlerdi? Pratik olmaya karar vermişlerdi. Sonuza dek mutlu olmak onlar için söz konusu değildi.

* * *

Olivia birkaç e-postayı yanıtlamayı yeni bitirmişti. Dizüstü bilgisayarını kapattı ve saatine baktı. Grayson'ın geleceğini hatırlayarak üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti. Rahat bir kot pantolon ve içine sokmaya zahmet etmediği beyaz bir bluz giymişti. Saçlarını taradı, biraz parfüm ve ruj sürdü.

George da yakında gelecekti. Bir şeyler içmek istediğini söylemişti. onunla ciddi bir konuşma yaptı. Olivia Natalie'nin de onunla birlikte olup olmayacağını merak ediyordu. George'un ne hakkında konuşmak istediğini bildiğinden emindi: Emma Teyze'nin Trinity Fonu'na yatırım yapmasını sağlamak ve böylece şirkete olan sadakatini ve desteğini göstermek. Aile. George ne derse desin Olivia'nın tepkisi değişmeyecekti. Trinity'ye yatırım yapmak mı? Kesinlikle hayır.

Natalie ve George nasıl bu kadar kör olabilir?

Grayson, oturma odasını düzenledikten hemen sonra geldi. Bütün gazete ve dergileri toplamış, geri dönüşüm torbasına koymuş, kapı zilini duyduğunda da yorganı katlıyordu. Yorganı kanepenin arkasına fırlattı.

Onu her gördüğünde boğazında bir düğümlenme hissedirdi. Bu gece de farklı değildi. Takım elbise giymiyordu. En az onun kadar rahat giyinmişti, kot pantolon ve deve rengi bir kazak giymişti. Silahı yanındaydı. Bu hiç değişmemişti.

Harika görünüyordu, diye düşündü, ama her zaman öyleydi. Geri çekildi ve adam ceketini koridordaki dolaba asarken bekledi.

"Erkencisin," dedi. "George sekize kadar burada olmayacak." "O gelmeden önce seninle konuşmak istedim."

Kanepeye gitti ve oturdu. Kadın da onu takip etti. "George hakkında konuşalım mı?" "Kumar sorunu olduğunu biliyor muydun?"

Yüz ifadesi bilmediğini doğruluyordu. Şaşırmış görünüyordu, sonra başını salladı. "O tip birine benzemiyor. Çok ... havasız biri."

Onun yanına oturdu ve George'un içine düştüğü çukuru anlatışını giderek artan bir şaşkınlıkla dinledi.

"O kadar borcu mu var?"

Grayson miktarı tekrarladı. Kadının bu habere verdiği tepkinin komik olduğunu düşündü. Yanakları pembeleşmiş ve kekelemeye başlamıştı. "Nasıl olur da

...dan ödünç aldığı herhangi biri ... ne kadar aptal?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Tefeci mi? Gerçekten bir tefeciye mi gitti?"

"Evet, yaptı," dedi gülümseyerek. "Ve evet, aptalcaydı. İnsanlar her zaman aptalca şeyler yaparlar. Bu yüzden bir işim var. IRS için çalışıyorsun... her zaman aptallarla uğraşmıyor musun?"

Güldü. "Evet, sanırım öyle." Bir an için George'u düşündü. "Natalie onu öldürecek."

"Sence bilmiyor mu?"

"George hâlâ nefes alıyor, o yüzden hayır, hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum."

Olivia ona bu kadar yakın oturmak istememişti. Yine de hareket etmek istemedi. Onun gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının kırışmasına bayılıyordu. O gözlere baktı ve "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette. Ne bilmek istiyorsun?"

"Bu soruşturmayla ilgili değil," dedi. "Tamam.

Ateş et," dedi ona.

"Beni öpmeyi hiç düşündün mü?"

Adam ona tekrar gülümsedi ve kadın eriyecekmiş gibi hissetti. "Evet, öyle. Her zaman," dedi eli kızın ensesine giderken.

"Her zaman mı, Grayson?" diye sordu, ses tonu alaycıydı.

Onu kendine doğru çekti ve dudakları onunkileri şehvetli bir öpücükle kapladı. Ağız sıcaktı ve dili, kadın daha fazlası için çaresiz kalana kadar onunkini okşadı. Onu durdurabilirdi ama aklındaki son şey buydu.

Grayson için bu öpücük son derece tahrik edici ve tüketkendi. Kendine geldiğinde ve neler olduğunu anladığında, onu ve onu nazikçe itti. "Bunu şimdi yapamayız." Sesi sertti.

Olivia kendini sersemlemiş hissediyordu. Bir öpücük ve titriyordu. Onunla sevişirse ne olurdu? Muhtemelen parçalanırdı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve bir nefes aldı. Grayson mutfağında kaybolmuştu. Özür dilemesi gerekiyordu. Onu zor bir duruma soktuğunun farkındaydı. O bir suçu araştıran bir ajandı ve kendisi de kurban. Kişisel olarak karışmak iyi bir fikir değildi. İlişkileri profesyonel kalmalıydı, değil mi? Akli ona evet diyordu ama kalbi hayır diye bağıırıyordu.

Mutfağa girdiğinde Grayson buzdolabının önünde duruyordu. Kapağı açıktı ve özel bir şey arıyor gibiydi.

"Ne istersiniz?" diye sordu.

Bu yönlendirici bir soruydu. "Bilmiyorum. İçecek bir şeyler."

Kapıyı iterek kapattı. "İçecek çekmecesinde her türlü içecek var. Arkanda."

Ona sıradan bir çekmece gibi göründü; dış yüzeyi dolaplarla aynı koyu kiraz ağacındandı. Açtı, bir şişe su çıkardı, sonra da kapattı.

"Güzel," dedi ve bir sonraki tadilat için zihnine bir not düştü. "Hoşuma gitti. Bunlardan birini mutfağıma koymalıyım. Yeğenim her zaman buzdolabının içinde."

"Henry?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı.

"Seninle mi yaşıyor?"

"Evet, babam kalp krizi geçirdiğinden beri."

"Özür dilerim. Baban iyileşecek mi?" "Evet," diye yanıtladı ve başka bir şey söylemedi.

Bu kadar mıydı? Sadece evet mi? Hiçbir açıklama yok. Tamam, mesajı aldı. Özel hayatı yasak bölgedeydi. Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu çünkü onu öpmesi için yalvarmıştı. Yine yalvarmıştı.

Olivia lavaboya yaslandı ve kollarını belinde kavuşturdu. Kendisine kızgındı. Kişisel sorular sormayacağına, ona anlatmak istediği her şeyi gönüllü olarak anlatmasına izin vereceğine dair verdiği sözü tutmamıştı.

"Dolaplarınıza bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Adam lavabonun üstündeki kapıyı çoktan açmış ve tahtaya bakmakta olduğu için cevap verme zahmetine girmedi.

"Evleri onarıyorum," diye açıkladı. "Bu ahşap güzel. Damarlarını sevdim. Bunu sen mi seçtin?"

"Evet."

"Graniti de seviyorum."

Aniden hareket etti ve onu lavaboya sıkıştırdı. Sonra eğildi ve onu öptü. Hızlı ve çok güzeldi.

"Bu ne içindi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Kaşlarını çatmayı bırakmanı sağlamak için."

Ağzını tekrar onunkinin üzerinde gezdirdi. "Başka neyi severim biliyor musun?" "Hayır, neyi?" diye fısıldadı.

Geri adım attı. "Lavabonuz."

Onun yanından geçti. "Tam bir dalkavuksun."

O da onu takip etti. "Hey, lavabonu gerçekten beğendim."

Gözlerini devirdi. "Beni öpmek istiyorsun; beni öpmek istemiyorsun. Öpüşürsün, sonra öpüşmezsin. Aklını başına topla, Tanrı aşkına."

Güldü. Kapı çalındı ve ruh hali bir anda değişti. "Git otur. George geldi."

"Erken gelmiş," dedi. "Sanırım burayı bulmakta hiç zorlanmadı."

"Buraya daha önce hiç gelmedi mi?" "Hayır."

Kadın oturana kadar bekledi, sonra kapının kilidini açıp içeri girdi. George iri bir adamdı, neredeyse Grayson kadar uzun boyluydu. Biraz kilo vermesi gerekiyordu, en az altmış kilo. Fazla kilolarının çoğunu göğsünde ve karnında taşıyordu. Kalp krizi geçirmeyi bekliyor, diye düşündü Grayson.

George kendini Grayson'a tanıttı ama gözlerinin içine bakamadı.

"Kalıyor musun, gidiyor musun?" diye sordu.

Grayson kararlı bir şekilde, "Kalıyorum," dedi.

"Neden? Kapının hemen dışında bir koruma var. İçeride de bir taneye ihtiyacı yok. Üzerimi aradı, bunu biraz aşağılayıcı buldum."

"Gel otur George," diye seslendi Olivia. Ayağa kalkıp onu kapıda düzgün bir şekilde karşılamak istiyordu ama Grayson oturması için ısrar etmişti.

"Onun için bir neden göremiyorum-"

"Kalıyorum," diye tekrarladı Grayson.

"Grayson FBI'dan," diye açıkladı Olivia. "Vurulma olayını araştırıyorlar."

Olivia'nın kayınbiraderi tartışmayı bıraktı. Paltosunu çıkardı ve Grayson'a uzatmaya başladı. Hemen fikrini değiştirdi ve masanın üzerine örttü. Palto hemen yere düştü ve George onu almaya zahmet etmedi.

Grayson, başkalarının onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmesine alışkın olduğunu düşündü.

George kanepenin karşısındaki sandalyelerden birine oturmadan önce oturma odasına göz gezdirdi. Olivia'nın onun evini sevip sevmemesi umurunda değildi. Grayson'la konuşmaları bittikten sonra bir daha geri gelmeyecekti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu

Olivia'ya. "İyiyim," diye cevapladı Olivia.

Grayson'a döndü. "Olivia'yı kimin vurduğuna dair bir ipucun var mı? Vergilerini ödemedikleri için peşine düştüğü insanlardan biri olduğuna eminim. Pek çok insan ondan nefret ediyor. Yani IRS'den nefret ediyor."

Grayson tek kelime etmedi. Sadece George irkilip gözlerini kaçırana kadar ona baktı.

"Natalie nerede?" Olivia sordu.

"Ailenle birlikte Miami'de."

"Burada olduğunu biliyor mu?"

"Tabii ki. Aslında, gelip sizinle konuşmamı önerdi."

İşte başlıyoruz. "Benimle ne hakkında konuşacaksın?" diye sordu masumca.

"Emma ile konuşmalı ve parasını Trinity'ye yatırması için onu ikna etmelisin," diye ağzından kaçırdı.

"Hayır. Konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı?" "Beni kovma," diye tersledi. "Bu çok önemli. İnsanlar . . ."

Etkili insanlar onun yatırım yapmadığını biliyor. O yatırım yaptığında, onlar da aynı şeyi yapacaktır."

"Hayır."

"Bu anneni ve kız kardeşini öldürüyor."

"Onları ne öldürüyor?" diye sordu. Endişeli görünmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

"Emma üzerinde kurduğun bu hakimiyet. Sen ne dersen onu yapacak."

"Yapmayacak. O zeki, güçlü, bağımsız bir kadın." Ve Sen bir moronsun, diye ekledi sessizce.

"Ama sen hastayken onun sempatisini kazandığından beri onun üzerinde özel bir etkiye sahipsin."

"Onun sempatisini mi kazandım? Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Ben sadece doğru bildiklerimi söylüyorum."

"Biliyor musun George, bugüne kadar senin en azından yarım bir beynin olduğunu düşünüyordum. Artık öyle düşünmüyorum. Konu babamın dolandırıcılığına geldiğinde sen de en az annem ve Natalie kadar körsün."

George oflayıp pufladı ve ayağa kalkmaya başladı. Grayson'a baktı ve hızla tekrar yerine oturdu. "Kör olan sensin. Natalie ve benim ne kadar para kazandığımızın farkında mısın?"

Grayson devraldı. "Neden bir kısmını borcunu ödemek için kullanmıyorsun?" Cahil numarası yaparak, "Ne borcu?" dedi.

"Bahisçinizden aldığınız borç. Subway kendine bahisçi diyor, değil mi?"

"Dinle beni," diye bağırdı. "Bu özel bir şey..."

"Natalie'nin krediden haberi yok, değil mi?" Olivia sordu.

Onun önünde sönmüş gibiydi. Kamburlaşırken omuzları çöktü ve başı öne eğildi.

"Hayır." Sesi ağlamak istiyormuş gibi geliyordu. "Öğrenirse beni boşar."

"Bu riski almak zorundasın. Bir tefeci köpekbalığını görmezden gelemezsin-" "O bir bahisçi," diye tersledi. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ne kadar aptalmışım. Üniversite basketboluna birkaç bahis oynayarak başladım.

ve farkına bile varmadan boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Emma'nın Trinity'ye yatırım yapmasını sağlamak sana nasıl yardımcı olacak?" diye sordu Olivia. "Yararı yok," diye cevap verdi. "Ben sadece aileme yardım etmeye çalışıyorum ve Natalie. Firmanın büyümeye devam etmesi onlar için çok önemli ve Emma çok etkili biri. Eğer arkadaşları onun fona güvendiğini bilselerdi, onlar da aynı şeyi yaparlardı."

"Peki borçların için paranın bir kısmını alabilir misin?" "Hayır, bunu yapamam... Natalie durumu öğrenmeden olmaz. kumar."

Midesi bulanmaya başlamıştı. "Natalie'ye söyle ve Tanrı aşkına, çok geç olmadan parayı o fondan çek."

"Mantıklı davranmayacaksın, değil mi?" Bir an durakladı ve Olivia onun zihninin hızla çalıştığını neredeyse görebiliyordu. "Artık borçlarımı biliyorsun. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Güveninize karşı borç alabilirsiniz. İki ay içinde almayacak mısın?"

"Hayır, bir yıl iki ay," diye düzeltti.

"Olivia parayı alamadan ölürse emanete ne olacak?" Grayson sordu.

George hiç tereddüt etmeden, "Hepsi Natalie'ye gidiyor," dedi. "Ve sana."

"Şey, evet, biz evliyiz-" Aniden durdu. "Bekle. Olivia'ya zarar vereceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Grayson cevap vermedi. George'un birini vuracak cesareti olduğunu sanmıyordu. Yine de insanları işe aldığını görebiliyordu.

Grayson, "Parayı aldıktan sonra, eğer ona bir şey olursa, vasiyetinde ismini verdiği kişiye gidecektir," dedi.

George vasiyet hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı.

Grayson devam etti, "Ve bahse girerim Olivia'nın emanetinde ne kadar olduğunu biliyorsunuzdur, son kuruşuna kadar."

"Olivia'ya hastalığı nedeniyle Natalie'den daha fazlası verildi. En azından Natalie ve ben buna inanıyoruz."

"George, gitme vaktin geldi," dedi Olivia.

İtiraz etmedi. Ceketini giydikten sonra, "Emma ile konuşmayacak mısın?" dedi.

Daha kaç kere söylemesi gerekiyordu? "Hayır."

Ona kapıya kadar eşlik etmedi. Grayson götürdü. Kapıyı kilitledikten sonra, "Kız kardeşin onda ne buluyor?" diye sordu.

"Henüz kız kardeşimle tanışmadın, değil mi? Tanıştığında anlayacaksın."

"Neyi anladın?" "Onun için mükemmel biri."

"Anlıyorum."

Onun koluna dokundu. "George'un bana zarar vereceğini sanmıyorum ama burada olmana sevindim."

"Ben de," dedi. Onun elini tuttu. "Bir şeye ihtiyacın olursa, yani korkarsan ya da konuşmak istersen beni arayabilirsin."

"Biliyorum," diye yanıtladı sıcak bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim Grayson. Sen olmasaydın tüm bunlarla başa çıkabilir miydim bilmiyorum."

Gözlerini ondan kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Dalgın görünüyordu. "Artık gitmeliyim," dedi sonunda.

Onun mutfağın ışığını kapatıp ceketini almak için dolaba doğru yürümesini izledi... ama ceketini almadı. Askıdan çıkardı, sonra tekrar astı. Birkaç saniye derin düşüncelere daldı, sonra oturma odasının etrafında bir tur attı ve bir lamba hariç tüm lambaları söndürdü. Odanın içi Gölgeler. Şöminenin önünde durdu, şömine rafından kumandayı aldı ve "açma" düğmesine bastı. Ateş kütükleri yaladı, gaz alevler yükselene kadar onu besledi.

Oturma odası artık sıcak ve rahattı.

Elleri cebinde birkaç dakika sessizce ateşi izledi ve sonra sanki tedirgin edici bir soruya cevap arıyormuş gibi yere bakarak ileri geri yürümeye başladı.

Olivia onun tuhaf davranışlarını gözlemledi. Adam önünde volta atarken Olivia'nın boynu tutuluyordu. Soruşturmayla ilgili bir şeyler çözmeye çalışıyor olabileceğini ya da belki de sevimli akrabalarını düşündüğünü, hatta belki de ailesinden olmadıkları için Tanrı'ya şükrettiğini düşündü.

Sadece George'la tanışmıştı. Diğerleriyle tanıştığında nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Onları tanıştırmadan önce silahını elinden almalıydı.

"Grayson? Ne yapıyorsun?" diye sordu sessizliği bozarak. Çok uzun süredir oturuyordu. Ayağa kalktı ve omuzlarındaki tutukluğu gidermek için kollarını başının üzerine uzattı ve bu hareketinden hemen pişman oldu.

"Ah," diye fısıldadı yüzünü buruşturarak. Omzu ve yan tarafı güzelce iyileşiyordu ama esnemek henüz iyi bir fikir değildi.

Grayson volta atmayı bırakmıştı. Ona baktı ve gözlerindeki yoğunluk onu nefessiz bıraktı. Ona doğru gitti. Bir adım ötede durup onunla yüzleşti. "Neler oluyor?" diye sordu usulca. "Bana ne düşündüğünü söyle. Belki sana yardım edebilirim."

Neredeyse gülecekti. "Evet, tamam. Sanırım ellerimi senden daha fazla uzak tutamayacağım. Bana yardım etmek ister misin?"

ON DÖRT

Honu konuşamaz hale getirmişti. Neyse ki bu durum uzun sürmedi.

"George'u düşündüğünü sanıyordum."

"Neden onu düşünüyüm ki?" diye sordu, açıkça sinirlenmişti. "Çünkü az önce buradaydı," diye hatırlattı. "Ve sen kızgınsın."

"Kızgın değilim." Çenesi sıkılmıştı ve kaşlarını çatmıştı.

"Evet, öylesin ... ve ben de kayınbiraderimi düşündüğünü sanmıştım.

Ama öyle değilmiş."

"Hayır."

Gözleri onunkilere derinlemesine baktı ve kadın aniden onun içinde neler olup bittiğini fark etti.

"Beni istiyorsun," dedi. Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Kadının şaşkınlığı onu sinirlendirdi. "Evet, seni istiyorum. Ve tahmin et ne oldu, tatlım. Sen de beni istiyorsun."

Elleri kalçalarına gitti. "Bunu bilemezsin."

"Elbette yapabilirim. Bana karşı dürüst olup bunu itiraf edecek misin?"

Ona doğru bir adım attı. Kesinlikle gözünü korkutmaya çalışıyordu, diye düşündü ve kızın buna hiç tahammülü yoktu. Yerinde durdu.

"Buradaki soru bu değil." "Evet, öyle."

"Sesini yükseltmene gerek yok, Grayson."

"Bağırıyorsun, Olivia."

Nefesini tutmakta zorlanıyordu. Solunum cihazını almanın pek romantik olmayacağını tahmin ediyordu, ama adam şimdi ona ters ters bakıyordu ve bu ne kadar romantikti?

"Evet, seni istiyorum," diye itiraf etti. "Dürüstlüğüm seni memnun ediyor mu?" Parmağını ona doğru salladı. "Önemli değil, o yüzden egonu bir kenara bırak. Dikkatini dağıtmayacağım ve seninle seks yapmak . . . Gülümsemeyi kes. Seks yapmak ..."

"Dikkatimi dağıtacak mı?" "Aynen öyle."

Grayson onu kollarının arasına almak ve her santimini öpmek istiyordu. Tanrım, çok güzeldi ve çok tutkuluydu.

"Kovulacaksın," dedi.

Dikkatini vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Ben ne?" "Kovulmak."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu hiç komik değil, Grayson. Başın belaya girecek."

Tekrar başını salladı. "Yani ... eğer öğrenirlerse ... Oh, Tanrı için Tanrı aşkına, gülmek ister gibi bakmayı kes. Seni düşünüyorum." "Ben de seni düşünüyorum."

Ocağa geri döndü, kumandayı aldı ve gazı kapattı. Ateş titredi, fokurdadı ve sonra söndü.

Olivia, adam ona sırtını döndüğü anda bir hayal kırıklığı hissetti. Yine de, kendisini nasıl etkileyecek olursa olsun, onun doğru kararı vermesine yardımcı olmaya kararlıydı.

"Bunu düşünmelisin, kararını mantığa dayandırmalısın, şehvete değil."

Grayson arkasını döndü ve ona doğru yürürken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Birkaç santim ötede durdu ve onu kollarına almak istese de kendini beklemeye zorladı. Önce onun söyleyeceği sözleri duyması gerekiyordu.

"Sana dokunmamı ister misin Olivia?"

Sesi duygu doluydu ve kadın onun gözlerindeki tutkuyu görebiliyordu. Bunu şimdi bitirebileceğini biliyordu. Yalan söyleyebilirdi ve o da

Ama ne kadar karmaşık olursa olsun, onun gitmesini istemiyordu. Ve bu yüzden ona sadece gerçeği söyledi. Çekingenlik yok, yalan yok, oyun yok. "Evet," diye fısıldadı. "Bana dokunmanı istiyorum."

"Şimdi mi?"

İç çekti. "Oh evet. Şimdi."

Ona doğru uzandı ve onu kucağına çekti. Kollarını onun boynuna doladı ve çenesi ile boynunun kenarına yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. Diliyle kulak memesini okşadı ve yaptığı şeyin hoşuna gittiğini biliyordu çünkü onu daha sıkı tutup kendine doğru çekti.

Saçlarını kabaca avucunun içine alıp başını geriye doğru çekerken boğazından kısık bir sesle hırladı. Açık ağzı onunkinin üzerine geldi ve Dil onunkiyle birleşmek için içeri battı. Kavurucu öpüşme, kadın arzudan titreyip ayakta zor durana kadar devam etti. Parmakları adamın saçlarına kaydı ve ona sarıldı.

Nefes nefese geri çekildi. "Grayson." Adını bir iniltiyle söyledi.

Onu kollarına aldı ve yatak odasına götürdü. Başını onun omzuna koydu ve gözlerini kapattı. Kalbi hızla çarpıyordu; nefesini tutamıyordu ama tek düşünebildiği ona dokunmaktı. Onun kokusuna bayılıyordu, çok topraksı, temiz ve erkek kokusuydu. Ona daha da yaklaşmak istiyordu.

Grayson ona bakması için çenesini kaldırdı. "Emin misin? Yaraların-"

Parmağını dudaklarına koyarak onu susturdu. "Ben iyiyim," dedi.

Adam onu yavaşça yere bıraktı ve kadın geri çekildi, bluzunun düğmelerini açmaya başlarken bakışları adama kilitlenmişti. O kadar titriyordu ki parmaklarını zorlukla çalıştırabiliyordu. Adam daha hızlıydı. Saniyeler içinde önce kazağını, sonra da tişörtünü çıkardı ve çıırılçıplak kaldı.

Kalbi gittikçe daha hızlı atıyordu. Bronz tenine serpiştirilmiş koyu renk saçları belinde V şeklinde sivriliyordu. Üst kolları ve göğsü tamamen kaslıydı.

Grayson formda bir adamdı. Mükemmel bir adam. Birden kendini utangaç hissetmeye başladı.

"İzin ver," dedi Grayson. Kadının ellerini nazikçe itti ve bluzunun düğmelerini açmayı bitirdi. Sonra da kollarından aşağı kaydırıldı.

Sütyeni dantelli ve çok seksiydi, göğüsleri dolgundu. Grayson kopçaya uzandı ve giysiyi çıkardı. Sütyen yere düştü. Adam Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Parmaklarını yavaşça sırtının alt kısmına doğru kaydırıldı. "Her yerin çok yumuşak, çok güzelsin."

Olivia'nın göğüsleri adamın göğsüne sürtündü ve vücudunda bir elektrik hissi yayıldı. Adamın teni sıcak, kasları ise sertti. Parmak uçlarının altında onun gücünü ve kuvvetini hissedebiliyordu ve hareket ettiğinde göğsündeki koyu kıvrıcık kıllar göğüslerini gıdıklıyordu. Kollarını onun boynuna doladığında ve göğüsleri tekrar ona sürtündüğünde erotik his daha da yoğunlaştı.

Yüzünün yan tarafını onun göğsüne yasladığında, çarpan kalbini duyabiliyordu ve onun da kendisi kadar heyecanlı olduğunu biliyordu. Öyle bir şey olmuştu ki

Çabucak. Onu öpmek, her yerine dokunmak istiyordu.

Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve içinden çıkabilmesi için yere doğru itti. Külotunu indirdiğinde, ayak parmaklarından başlayıp vücuduna yayılan bir karıncalanma hissetti. Olivia onun kendi kıyafetlerini çıkarışını izledi. O kadar muhteşemdi ki, Michelangelo'nun heykellerinden biri gibi mükemmel bir şekilde yontulmuştu.

Yorganı geri çekti ve Grayson da onu çarşafın üzerine kadar takip etti. Vücuduyla onu örttü. Ağırlığını kollarıyla destekleyerek yukarı kalktı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi ona.

Yüzünün iki yanını kavradı ve sonunda onu öptü. Nazik değildi. Ağzı onunkini ele geçirdi, dili onu karşılık vermeye zorladı. Ona doyamıyordu.

Öpüşme, Olivia vücudunun her hücresinde yanana kadar devam etti. Parmakları adamın sıcak teninde geziniyor, omuzlarını ve sırtını okşarken kalçaları adamın sert uyarılmasına karşı erotik bir şekilde hareket ediyordu.

Grayson öpüşmeyi bitirdi ve ona baktı. Ondaki tutkuyu görebiliyordu ve onun da kendisini en az kendisi kadar istediğini biliyordu. Onu tekrar öptü, sonra yavaşça vücudunda aşağı doğru ilerledi. Dudakları nazıkçe boynunu ve göğüslerinin arasındaki vadiyi ısırdı.

Başparmakları meme uçlarına bir kez, sonra tekrar dokundu. Kızın vücudu ona doğru eğilerek karşılık verdi ve yumuşak bir şekilde inleyerek dokunuşundan ne kadar hoşlandığını kelimelerle ifade etmedi. Adam göğüslerini okşamaya başladı, sonra eğildi ve bir meme ucunu ağzına alıp sertçe emdi. Kadın haykırdı ve ona karşı huzursuzca hareket etti. Kıpırdamadan duramıyordu. Elleri adamın omuzlarını okşadı ve onun uyarılmışlığını kucaklayana ve ona karşı zorla hareket edene kadar onun altında kaydı. Ayak parmakları adamın bacaklarına sürtünüyordu. Adamın teni sıcaktı ve gücünü hissedebiliyordu ama bu onu bunaltmıyordu çünkü adam inanılmaz derecede nazik ve sevgi doluydu.

Elleri her yerdeydi, okşuyor, alay ediyordu. Nazik ve sertti ve onu çılgına çeviriyordu. Onu da kendisi gibi çıldırtmak istiyordu. Elleri vücutlarının arasından aşağı kaydı ve onun uyarılmışlığını okşadı. Adamın bundan hoşlandığını biliyordu çünkü inledi ve onun etrafında sıkılaştı. Bu işkenceye uzun süre dayanamadı. Ağzı tekrar onunkini sıcak, ıslak bir şekilde kaptı. İçindeki ateşi tutuşturan öpücük.

Kadın ona doğru eğildi. "Şimdi, Grayson," diye talep etti. Eğer adam alay etmeyi bırakıp ona doğru gelmezse çılgılık atacaktı.

Kalçalarının arasına girdi ve derin derin gözlerinin içine baktı. İçine girdiğinde, hemen sıvı sıcaklığıyla çevrelendi. Kadın çok sıkıydı, onun için çok mükemmeldi. Onu daha fazla içine almak için bacaklarını yukarı çekti ve adam tekrar inledi. Önce yavaşça, sonra da artan bir ihtiyaçla hareket etmeye başladı. Tüm kontrolünü kaybederek, zihni her ikisi için de serbest bırakılmayı bulmakla meşguldü. Giderek daha yüksek coşku doruklarına ulaşırken, bu mutluluk verici, titreşimli bir işkenceydi. Tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi ve her geri çekilişinde ona doğru eğilerek hızını artırdı. Aniden, onu sıktı ve sıktı, doruğa ulaşmasıyla birlikte adını haykırdı. Adam kendi boşalmasını durduramadı. Kendini onun içinde kaybederken onu kollarında tuttu.

Orgazmı onu ezdi, tüketti. Dünya milyonlarca parlak yıldızla bölünmüş gibi görünüyordu ve sanki gökyüzüne fırlamış ve yavaşça Dünya'ya geri dönüyormuş gibi hissediyordu. Yoğunluk karşısında afallamıştı. Daha önce hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti ve bu dehşet vericiydi. Yine de Grayson ona sarılmış, fısıldayarak kendini bırakabileceğini, ona güvenebileceğini söylemişti. Ve Tanrım, nasıl da güvenmişti.

"Vay canına."

Tek bir kelime, hepsi bu, ama ne kadar memnun ve tatmin olduğunu anlatmaya yetti. Kadın ondan önce toparlandı. Nefes alış verişi hâlâ sertti ve kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Sonra kendisinin de aynı sorunu yaşadığını fark etti. Hâlâ her yeri karıncalanıyordu ve adamın sırtını ve omuzlarını okşamaya devam ediyordu.

Grayson başını kaldırdı ve ona gülümsedi. Kadın tam anlamıyla perişan görünüyordu ve bu ona küstahça bir memnuniyet veriyordu. Dudakları kıpkırmızıydı ve Grayson onun güzel gözlerindeki tutkuyu hâlâ görebiliyordu.

"Ağzını seviyorum," diye fısıldadı onu tekrar öpmeden önce.

Muhtemelen onu ezdiğini fark ederek, ondan uzaklaşmak için yeterli gücü topladı. Sırt üstü uzandı ve derin bir nefes aldı. Zihnini boşaltmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırılmıştı. Olivia'yla sevişmek daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Farklıydı. *O* farklıydı.

"Vay canına' dedin."

Kadının yorumundaki kahkahayı duyabiliyordu. Yan yattı, başını koluyla destekledi ve "Hayır, yapmadım" dedi.

Gözleri kapalıydı ama gülümsüyordu. "Ama siz söylediniz Ajan Kincaid. 'Vay canına' dediniz. Tatlı diliniz bu mu?"

"Tatlı dil mi istiyorsun?"

"Hayır. 'Vay canına' her şeyi anlatıyor."

Parmaklarını kızın boynundan karnına doğru gezdirdi. "Adımı haykırdın."

"Ben çığlık atmadım."

"Oh, ama siz yaptınız, Bayan MacKenzie."

Ruh hali bir kalp atışı kadar kısa bir sürede karardı. Kızın omzundaki kurşun yarasına baktı ve aniden öfkelenildi. Ona zarar veren adamı öldürmek istiyor ve bu şansa sahip olmayı umuyordu. Cerrah ona şanslı olduğunu söylemişti. Hem omzundaki hem de yan tarafındaki yaralanma hafif sayılırdı. Kurşunlar dümdüz gitmiş ve hayati bir yere isabet etmemişti. Kalça daha ciddiydi çünkü kurşun kemiğe saplanmıştı.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu omzunun etrafında nazıkçe bir daire çizerken.

"Hayır."

"Peki ya bu?" Belinin yan tarafındaki küçük, çiğ yarayı daire içine aldı. Olivia ürperdi. Adam tüylerini diken diken ediyordu.

"Hayır." Kalçasına dokundu. "Peki ya bu?"

"Daha iyi," diye itiraf etti.

"Peki ya boğazın?"

Kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?" "Çığlık atmaktan acıyor mu?" Gülümsedi. "Ben çığlık atmadım."

"Bunu kanıtlamanın tek bir yolu var," dedi ona. Şüphelenen kadın, "Nasıl?" diye sordu.

Onu kollarına çekti. "Sana tekrar çığlık attırmalıyım."

* * *

Olivia onun yanına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Grayson geceyi burada geçirmeyecekti ama hareket edemeyecek kadar rahat ve memnundu. Yarın Ronan'ı aramaya ve davadan çekilmeye karar verdi.

Yine de ne yapıldığını takip edecek, hatta belki birkaç Orada burada öneriler, ama hepsi bu. Hem Olivia'yla tekrar yatıp hem de soruşturmayı yürütemezdi. Aslında yapabileceğini sanıyordu ama yapmayacaktı.

Belki de sabaha kadar Olivia'yla kalacaktı. Saat beşte kalkıp giderdi. Evet, yapacağı şey buydu. Yorganı yukarı çekti ve yüksek sesle esnedi. Olivia yaklaştı ve başını onun omzuna koydu.

Ona iki kez çılgılık attırmıştı ve bu başarısıyla gurur duyuyordu. İkinci orgazmından sonra kadının ne kadar saldırganlaştığını düşünüyordu. Onu sırt üstü yatırmış ve elleri, ağzı ve diliyle çıldırtmaya devam etmişti. Kadının coşkusu onu şaşırtmıştı. Tekrar sertleşmeye başladığını fark etti ve cep telefonu çaldığında ciddi ciddi onu uyandırmayı düşünüyordu. Onu nazıkçe üzerinden kaldırdı, silahını ve kılıfını koyduğu komodinden telefonunu aldı ve cevap verdi.

Henry arıyordu. "Grayson amca. Sanırım hastayım. Beni almaya gelebilir misin?"

Grayson doğrulup oturdu. Henry'nin sesindeki endişeyi duydu ama bir açıklama istemedi çünkü sorunun ne olduğunu biliyordu. Henry evini özlüyordu. Çocuk her ne kadar arkadaşlarıyla yatıya kalmak istese de, bütün bir geceyi geçirecek gibi görünmüyordu. Grayson saat on sularında Henry'yi düşünmüş ve o aramadığında Henry'nin nihayet sorununu aştığını sanmıştı.

Yine de iyiye gidiyordu. Bu kez on bir buçuğa kadar dayanabilmişti.

"Sorun yok. Gelip seni alacağım."

Giyindikten sonra Olivia'yı alnından öptü ve onu dürtükledi. "Gitmem gerek. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi ona. "İyi geceler."

Kadın yorganın altında kayboldu. Bir dakika orada durdu ve sonra gülmeye başladı. Birlikte geçirdikleri zaman hakkında bir övgü ya da tanıklık bekliyor olsaydı, hayal kırıklığına uğrardı. Görünüşe göre kadın da tatlı sözlerden pek hoşlanmıyordu.

ON BEŞ

Grayson Ronan'dan MacKenzie soruşturmasını devralmasını ve yardımcı olması için başka bir ajan görevlendirmesini istedi. Ronan reddetti.

İki adam tartışırken futbol topu ofiste uçuşuyordu. Saat akşamın dokuzunu geçiyordu ve hem Ronan hem de Grayson masalarında oturmuş evrak işlerini hallediyorlardı. Hiçbiri acil olmayan, bekleyen soruşturmaları konuşmuşlardı ve sonra Olivia'nın davasındaki ilerleme hakkında konuşmaya başladılar. Tartışma o zaman başladı.

"Ben ciddiylim," diye ısrar etti Grayson. "Kendimi soruşturmadan çekeceğim. Yarın Pensky ile konuşacağım."

Ronan topu Grayson'a fırlattı. "Hayır, onunla konuşma. Ben önden gideceğim ama sen kalıyorsun. Yardım edebilirsin. Ya da ..."

"Yoksa ne olur?"

"Tetikçiyi yakalayana kadar Olivia'dan uzak dur."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Grayson onu aklından çıkaramıyordu. Tek düşünmek istediği onu tekrar yatağa atmaktı. "Kendimi uzak tutabilir miyim bilmiyorum."

"Tanrım, Kincaid. Disiplinine ne oldu?"

Ronan iğrenmiş gibi yaptı, bu da Grayson'ı güldürdü. "Ona ne olduğunu bilmiyorum."

"Onunla farklı mı?" Ronan sordu, artık ciddiydi. "Evet."

"Tamam, yani onu önemsiyorsun."

"Tabii ki umurumda." Sinirlenmeye başlamıştı. Topa bir falso verdi ve Ronan'a doğru spiral çizerek geri gönderdi.

"Bana nasıl yürüyüp gidebileceğini söyle."

"Çekip gitmiyorum-"

Ronan araya girdi. "Sence başka biri -tabii ki benim dışımda -onu korumak ve tetikçiyi bulmak için daha iyi bir iş yapabilir miydi? Onun güvenliğini başkasının ellerine mi bırakacaksın?"

"İşi yapman için sana güveniyorum," diye tersledi, "ama başka kimseye değil."

Ronan sinirlerine dokunuyordu. Grayson davayı bırakmak istemiyordu ama tarafsızlığını nasıl koruyacağını da bilmiyordu.

"Bu işi sensiz yapmayacağım," dedi Ronan. "Pensky ile konuşma. Tamam mı?"

Grayson futbol topunu havadan kaptı ve seçeneklerini düşünürken onu tuttu. Sonunda pes etti. "Evet, tamam, en azından şimdilik. Mesafemi korumanın bir yolunu bulacağım."

"Güzel." Ronan sandalyesinde döndü ve masasından bir not defteri aldı. "Şüpheliler listesine koymam gereken bir isim daha var."

"Öyle mi? Kim?"

"Jorguson'un koruması. Hatırladın mı onu?"

"Tank mı? Onu yakaladığımda vurduğumu hissettiğim şey buydu. Adı Ray Martin."

"Jorguson onu kovdu, bütün suçu onun üzerine attı."

Grayson güldü. "Olivia'yı suçladığını sanıyordum. Her şeyin onun suçu olduğunu söylememiş miydi?"

"Kısa bir süre için öyle yaptı. Sonra bir yanlış anlaşılma oldu. Jorguson Olivia'nın kendisine karşı tanıklık edeceğini öğrendi ve şimdi bir mahkeme tarihi belirlendi."

"Avukatları olayı erteleyecek, muhtemelen en az bir, belki de iki yıl mahkeme dışında tutacaklardır."

Ronan da aynı fikirdeydi. "Jorguson Martin'i suçladı. Kovulduktan sonra Martin'in bazı kişilere her şeyin Olivia'nın suçu olduğunu söylediğini, hatta Olivia'dan intikam alacağını söylediğini anlattı."

"Bunu kime söyledi?"

"Jorguson'a göre Martin tehdidi kendisinin ve asistanı Xavier Cannon'un önünde yapmış. Bunu birkaç müşterisine söylediğini iddia ediyor. Onları araştırdık ve bu müşterilerin pek de iyi olmayan itibarları var. kendileri."

"Martin'e tuzak kuruyorlar, böylece Jorguson'dan kurtulacaklar." "Olabilir," diye kabul etti Ronan. "Tahmin et Martin ne kullanıyor?"

"Söyle bana." Bir eliyle futbol topunu döndürdü, sonra da yüksek bir yay çizerek odanın diğer ucuna gönderdi.

"Yepyeni siyah bir SUV. Tam olarak Ford Explorer." Ronan topu yakaladı ve geri fırlattı. "Dahası da var," dedi ona. "Evine iki ajan gönderdim. Martin, Olivia için çocuğu almak üzere girdiğimiz uyuşturucu evinden birkaç blok ötede oturuyor."

"Gangland."

"Evet," dedi. "Ajanlar onu sorguya çekmek için geldiler ve masanın üzerinde göz önünde bir sürü silah vardı. Bu da ajanlara evin geri kalanını arama fırsatı verdi. Bir cephanelik buldular. Martin'in komşulara silah satarak başarılı bir iş yaptığı ortaya çıktı. Sadece evlerini korumalarına yardım etmek istediğini söyledi."

"İşte bu onu iyi bir adam yapar." "Ben de öyle düşünüyordum."

"Peki ya George Anderson?" Grayson sordu.

"Önerdiğin şeyi yaptım ve Las Vegas'taki ajanlarımızdan birine tefeciye kontrol ettirdim, diğerleri gibi olduğunu düşündüm - bilirsin, müşterilerine ödeme yaptırmak için bacaklarını ve kollarını kıran ama onları öldürmenin fizibilitesini görmeyen gerçek bir işadamı çünkü o zaman asla ödeme alamazdı. Anderson'ın tefecisi Subway farklıdır. Arada sırada müşterilerinden biri ölüyor. Görünüşe göre diğer tembellere bir mesaj gönderiyor.

Anderson'a bir mühlet verdiği söyleniyor. Hepsini geri ödemek için üç ayı var."

"Sence Anderson bir tetikçiyi nasıl bulacağını biliyor mudur?"

"Hayır, ama bence Subway'in elinde isimler vardır ve Anderson, Olivia ölürse karısının ne kadar para alacağından bahsettiyse, evet, bence bir şoför ve tetikçi bulmasına yardım ederdi. Belki de onları Anderson."

"Anderson bir sansar ..."

"Bir kiralık katil tutabilecek kapasitede mi?"

Grayson'ın bunu düşünmesine gerek yoktu. "Kendini kurtarmak için, evet. Ama Martin de öyle."

"O zaman rastgele olma ihtimali de var. Bir çeteye kabul töreni olabilir. O korkunç kar fırtınası sırasında dışarıda olan tek kişi oydu. Mevsimin bu kadar erken bir döneminde kar fırtınası alışılmadık bir durum ve hava durumu uzmanları sadece sağanak yağış öngörmüştü, o halde bir çeteye girmek isteyen bir çocuk nasıl olur da

"Etrafta öldürecek kimse yokken testi nasıl yapabilirim? Belki de Olivia sadece kullanışlı bir hedefti."

Grayson futbol topunu tuttuğunu fark etti ve Ronan'a geri fırlattı. "Vergilerini ödemeyen pek çok insanı çok kızdırdı."

Ronan başka bir seçenek daha sundu. "Peki ya yardım ettiği çocuklar? Akrabalarından ya da vasilerinden biri intikam peşinde olabilir."

"Yargıç Thorpe ve Yargıç Bowen ile konuştum ve bana görevlendirildiği kız ve erkeklerin isimleri. Sana söylüyorum Ronan, gittiği bazı yerler, o çocukların içinde bulunduğu bazı berbat durumlar. Çocukları aldıktan sonra silahımı hepsinin üzerine boşaltırdım. dışarı."

"Hayır, almazdın. İsteyebilirdiniz ama onları içeri alırdınız."

Grayson, "Yemin ederim bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," dedi. "IRS için çalışmayı sevdiğini itiraf etti, kısmen daha sıradan olduğu ve diğer işte gördüğü dehşeti dengelediği için."

"Şüpheli var mıydı? Onun ölmesini isteyen çocukların akrabaları?"

Grayson topu yakaladı, kolunun altına sıkıştırdı ve istediğini bulana kadar masasındaki bir yığın kâğıdı karıştırdı. Göz gezdirdi ve şöyle dedi: "Bir küçük çocuğun iki kuzeni. Sanırım onları mahkemede gerçekten enselemiş. Her biri yirmi yıl ceza almış."

"Yani elimizde bir sebep var..."

"İkisinin de hapisane dışında bağlantıları ya da kiralık katil tutacak paraları yok. Hâlâ araştırdığım birkaç kişi daha var ama hiçbirisi umut verici görünmüyor."

"Carl Simmons olmasını istiyorum, babasının avukatı. O orospu çocuğuyla görüşükten sonra, gerçekten onun olmasını istedim. Olivia hakkında söylediği tüm saçmalıkları dinlemek, onu kovdurmaya çalışmak, ona deli demek ..."

"Tehdit telefonları alıyormuş," dedi Grayson. "Arayanın Simmons olduğunu düşünüyor. Sesini gizliyor ama o olduğundan oldukça emin. Sadece cep telefonu numarasını arıyor."

"Numaranın izini sürebildiniz mi?" "Her arama farklı bir ankesörlü telefondan geldi." "Her arama mı?"

"Olivia bana toplamda dört tane olduğunu söyledi."

"Korkmuş mu?"

"Hayır, kızgın."

Ronan başını salladı. "Simmons bana kimi hatırlatıyor biliyor musun? Bir yarışma programı sunucusunu. Sahte sarımsı kahverengi bir bronzluğu ve kapaklı dişleri var.

ağzı için biraz fazla büyük ve rengi beyazın ötesinde. Ürkütücü bir gülümsemesi de var. Uzun ve sıksa, ağzını açtığında ise ürkütücü."

"Gerçek bir kadın avcısı, ha?"

Ronan güldü. "Komik olan şu ki, olabilir. Tetikçi o olsaydı hoşuma giderdi," diye tekrarladı. "Çok hoşuma giderdi. Bronzlaşmış kışını hapse atın."

Grayson futbol topunu açık bir dosya çekmecesine attı ve bilgisayarını kapattı. "Olivia'nın işe dönmesi gerekiyor," dedi. "Daha ne kadar koruma görevlisi olacak?"

Ronan, "Artık bu işi bitirmek için zorlanıyorum," dedi. "Belki bir hafta daha, ama bütçe ..."

"Anlıyorum," dedi Grayson. "Ben devralacağım ve parasını ödeyeceğim. Yine de bunu bilmesini istemiyorum. Tanıdığım birkaç polis memurunu işe alacağım ve Güven." Paltosunu alıp giyerken, "Ben de yardım edeceğim," diye ekledi.

Ronan eldivenlerinden birini arıyordu. Tek dizinin üzerine çöktü ve karşısındaki masanın altında, ceketini attığı yerde buldu. "Ne kadar süre için?" diye sordu.

"Bir tutuklama yapana kadar."

Ronan, Grayson'ı dışarı kadar takip etti. "Bu biraz zaman alabilir. Listeye bakıyorum ve kendime soruyorum, kim onu öldürmek istemiyor?"

* * *

Olivia Grayson'ı görmeyeli iki hafta olmuştu. En son birlikte olduklarında birkaç tutkulu saati sevişerek geçirmişlerdi. Sonra hiçbir şey... "Merhaba, nasılsın?" demek için bir telefon bile etmemişti.

Muhtemelen ona kızgın olması gerektiğini biliyordu ama kızgın değildi. Onu ilk öpüşünden sonra, iki uzun ay boyunca onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Onu hatırlaması için ateş etmesi gerekmişti. Belki bu da uzun bir ara olacaktı. Grayson meşgul bir adamdı, diye hatırlattı kendine, dokuz yaşında bir çocuk büyütüyordu-

Gerçi bunun geçici mi yoksa kalıcı bir durum mu olduğunu bilmiyordu ve babası Edward Kincaid ağır bir kalp krizinden kurtulmaya çalışıyordu.

Emma ona babasının durumuyla ilgili ayrıntıları anlatmıştı. Kalp cerrahının kalp krizine "dul bırakan" adını verdiğini ve Grayson'ın babası ilk belirtileri gösterdiğinde acil servise gitmeseydi ve kalp cerrahı hemen orada olup duruma müdahale etmeseydi, Edward Kincaid'in hayatta kalamayacağını söylemişti.

Olivia, Grayson'ın kendisine neden zaman ayıramadığını anlamıştı. Hayır, ona kızgın değildi ama çok sinirlenmişti. Bir telefon görüşmesi ne kadar sürerdi? Ya da bir e-posta veya mesaj? Hiç zaman almazdı. Aynen öyle.

Cuma öğleden sonraydı ve bir iş arkadaşı için bir iyilik yapmak üzereydi, böylece o ve ailesi uzun bir hafta sonu için Miami'ye uçmak üzere erken ayrılacaklardı. Bazı evrakları bırakmak için gönüllü olmuştu ve yapacağı işi dört gözle bekliyordu. Haber vermeden ziyaret edeceği şirketin adı Nutrawonder Works'tü ve bir vitamin dağıtım şirketi idi. Şirketin sahibi ve işletmecisi William Hood'du. Kendisine verilen notlara göre, bu şirkette çalışan bir kişiyi dolandırdığına dair şüpheler vardı.

birkaç yıl boyunca hükümet. IRS, bunu kanıtlamak için kayıtlarını incelemek ve aynı zamanda müşterilerini dolandırdığına dair kanıt bulmak istedi.

emeklilik fonlarına yapılan katkıları yanlış bildirerek çalışanlara da zorbalık yapmıştır. Raporda *zorba* kelimesinin altı kırmızı ile çizilmiştir.

Olivia Nutrawonder'a yalnız gitmeyi planlamamıştı. Yanına silahlı bir IRS ajanı alacaktı ama anlaşıldığı kadarıyla buna gerek yoktu. Tam telefonu açtığı sırada Grayson içeri girdi.

Telefonu bıraktı ve adamın kendisine doğru yürümesini izledi. Gözlerini dikip bakma, dedi kendi kendine ama yine de bakmaya devam etti. Zihni gerginliğini aşmanın yollarını arıyordu ve bir zamanlar kendisine verilen tavsiye

Bir kalabalığın önünde konuşmak için kürsüye çıkmadan önce aklına bir şey geldi: Onu çıplak düşün. Bu numarayı denedi ama adamın muhteşem vücudunun bir resmi belirdi ve aniden nefessiz ve ateşli hissetmesine neden oldu. Tamam, bu kötü bir plandı. Onu çıplak düşünme, dedi kendi kendine.

Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Masasının çekmecesini açtı, inhallerini çıkardı ve kullandı. Tanrım, bu ne kadar anlamlıydı?

Grayson onun masasının önünde durdu. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu kayıtsızca. "Seni eve bırakayım."

Hâlâ esprili ve iğneleyici bir cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı. Başını salladı, sonra başını salladı. "Beni buraya polis getirdi."

"Onu evine gönderdim. Başka bir koruma bu gece saat 10'da kapınızda olacak. O zamana kadar ben varım."

Özür yok, mazeret yok, utanç ya da suçluluk duygusu yok. Pekâlâ. Eğer adam böyle oynamak istiyorsa, o da buna uyacaktı. O da aynı şekilde soğuk davranabilirdi.

"Eve gitmeden önce bir yere uğramam gerekiyor. Bazı evrakları bırakmam gerekiyor."

"Sorun değil."

"Bu hoş bir buluşma olmayacak. Silahına ihtiyacın olabilir." "Evet, tamam."

Bay Havalı'ydı, masaya yaslanmış, rahatlamış ve ... görünüyordu. Yumuşak başlı. Evet, onu tanımlayan kelime buydu: yumuşak. Sinirleri çok gergindi. Son iki haftadır onu merak etmiş ve endişelenmişti ama Burada duruyordu, sakin ve toparlanmış. Belli ki onu düşünmüyordu. Aynı anda hem onu tekmelemek hem de öpmek istiyordu.

Nutrawonder'a götüreceği evrakları yasal bir kutuya koydu. ve mühürledi. Sonra alt çekmecedan çantasını çıkardı ve kişisel eşyalarını içine atmaya başladı. Önce cep telefonunu, sonra da zevklerini: M&M'ler, birkaç aydır yanında taşıdığı ama sonuncusunun tadı talaş gibi olduğu için yemeyi reddettiği bir protein barı ve buzdolabından yeni çıkardığı soğuk bir şişe su.

"Astım spreyini unutmuşsun," dedi. "Orta çekmecende." "Hayır, çantamda bir tane var. Burada her zaman fazladan bir tane bulundururum."

"Kontrol etmek isteyebilirsin. Çekmeceni açtığında iki tane gördüm. o."

Bir şey kaçırmadı, değil mi? Masasında iki tane olabilir ama her zaman yanında bir tane taşırdı ... bugün hariç. Çantasındaki her şeyi masasına boşalttı ve o zaman her zaman yanında taşıdığı çantayı çekmeceye koyduğunu fark etti.

"Oh . . . Fark etmemiştim. Ben bunu yapmam. Fark ettiğin için teşekkürler."

Başka ne fark etmişti? Ne kadar gergin olduğunu mu? Bu belliydi, diye karar verdi. İnhaleri ait olduğu yere koydu ve gitmeye hazırlandı. Kendine umursamadığını söylerken bile, keşke yanıma alsaydım diyordu. Bu sabah biraz daha süslü bir şeyler giymek için zamanım oldu. Uçuk pembe ipek elbisesi

bluz, siyah kalem etek ve siyah düz ayakkabılar çok sıradandı. En azından yüksek topuklu ayakkabı ya da bot giyebilirdi. Ne düşünüyordu ki? Dışarısının buz gibi olduğunu. Bu karda topuklu ayakkabı giymek bileğinin kırılmasına yol açabilirdi. Ve bot giydiğinde, masasında çalışırken ayakları her zaman sıcak oluyordu. Yine de görünüşü için biraz çaba harcamalıydı. Saçlarını toplama ya da kıvrıma zahmetine bile girmemişti. Kalın kütle omuzlarına kadar inmişti. Ona doğru yürürken bir tutamını endişeyle yüzünden uzaklaştırdı.

Paltosunu askıdan aldı ve ona doğru uzattı. "Unutursan ne olur?"

"İnhalerim mi?"

Ceketini giydi ve ona doğru döndü. Grayson eşarbını alıp boynuna doladı ve saçlarını nazikçe kaldırdı. Birbirlerinden birkaç santim uzakta durdular.

"Evet, inhaleriniz," dedi. "Unutursan ne olur?" Onun gözlerinin içine baktı. "Başım belaya girer."

"Olivia?"

Sıçradı. Bay Thurman'ın asistanlarından biri, Violet adında tatlı, yaşlı bir kadın koridorda duruyordu. "Bay Thurman ekibin Nutrawonder'a doğru yola çıktığını ve siz onlara haber verene kadar arabalarında bekleyeceklerini söylememi istedi."

"Teşekkür ederim, Violet."

Asistan Olivia'ya bir adım daha yaklaştı. Grayson'a baktı, gülümsedi ve sonra, "Billy Hood'un kötü bir mal olduğunu duydum, ne demek istediğimi anlıyorsan. Biber spreyimi ödünç almak ister misin?"

Gülümsedi. "Hayır, teşekkürler. Daha iyi bir şeyim var." Violet'ın yanından geçerken başını Grayson'a doğru eğdi. "Onu yakaladım."

ON ALTI

Billy Hood gerçekten de kötü biriydi ama onunla tanıştıktan sonra Grayson'ın bu piçi tanımlamak için kullanabileceği birkaç kısa ve öz kelime vardı.

Nutrawonder'ın ofisleri şehrin dışında ve otoyoldan sadece bir mil uzakta, köhne bir sanayi bölgesinde bulunuyordu. Bina eskiydi ve boyaya ihtiyacı vardı. Muşamba zeminler çatlamış ve yarılmıştı ve çalışanların masaları tıkkış tıkkıştı. İçerisi altmış derece civarındaydı ve Grayson bazı kadın ve erkeklerin bilgisayar başında çalışırken paltolarını giydiklerini fark etti.

Hood'un ofisi üst kattaydı. Steril birinci katın aksine, ikinci kat yeniden düzenlenmişti. Resepsiyon bölümünde cafcacflı neon mavisi bir halı, yeni mobilyalar ve koyu renkli ahşap paneller vardı. Sıcaklık çok daha fazlaydı. daha hoş.

Masanın arkasında oturan kadın yeterince makyaj yapmıştı. bütün bir duvarı kaplıyordu. Önünde bir moda dergisi açıktı ve Olivia ile Grayson'ı tamamen görmezden gelerek doğal olmayan uzunlukta, kıvrımlı, cılalı tırnaklarıyla sayfaları rahatça çeviriyordu.

"Beş dakika içinde kapatıyoruz," dedi başını kaldırmadan. "Ayrıca, Bay Hood müsait değil. Ofisinde telefonla konuşuyor ama kimseye ulaşamıyor. Randevu almanız gerekecek. Bay Hood Randevusu olmayan hiç kimse." Sonunda başını kaldırdı. "Adınızı ya da kartınızı ya da başka bir şeyinizi bırakmak ister misiniz?" diye sordu. Bir yandan Grayson'a bakıyor, bir yandan da bir tutam saçını parmaklarının arasında döndürüyordu. "Ya da telefon numaranızı?"

Olivia gözlerini devirdi. Bayan Spackle'a nasıl tepki verdiğini görmek için Grayson'a baktı. Etkilenmiş gibi görünmüyordu. Muhtemelen alışkındı

Sanırım ona asılıyorlardı ve nedense bu onu rahatsız ediyordu. Resepsiyon görevlisinin yanından geçip Hood'un ofisinin kapısını açtı ve içeri girdi. Grayson Olivia'yı takip edene kadar resepsiyonist fark etmemişti.

"Hey, Billy müsait değil," diye seslendi. "Yani Bay Hood müsait değil."

Grayson kapı aralığında durdu. Kapıyı kapatırken ona "Artık eve gidebilirsin," dedi.

Hood cep telefonu ile konuşuyordu. Grayson kapının arkasında bir bavul gördü.

"Pasaportunu getirdiğinden emin ol, Lorraine. Seni havaalanında karşılayacağım." Konuşurken başını kaldırdı ve Olivia ile Grayson'ı gördü.

orada duruyordu. "Bir saniye bekleyin." Kapıyı işaret etti. "Telefonla konuşuyorum," diye tersledi. "Ofisimden çık." Olivia'ya baktı, bacaklarının üzerinde durdu ve "Sanırım kalabilirsin, sevgilim" dedi.

Olivia başını salladı. "Ben senin sevgilin değilim. Şimdi telefonu kapat."

Hood hoş görünmeyen bir adamdı. Alnında ve elmacık kemiklerinin üzerinde derin kırışıklıklar vardı. Olivia bunları hayatının çoğunu kaşlarını çatarak geçirmesine bağlıyordu. Boncuk gözleri birbirine biraz fazla yakındı ve gıdıları bir buldogunki gibi aşağı sarkıyordu. Adamın evli olduğunu biliyordu ve acaba

Çocukları ona benziyordu -Tanrı korusun- ya da annelerine. Aptalca düşünceleri bir kenara itti ve elindeki işe odaklandı.

Hood aramayı sonlandırdı ve cep telefonunu cebine attı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Olivia ona dostça bir gülümseme verdi. "Merakımı mazur görürseniz, nereye gidiyorsunuz Bay Hood? Bavulu fark ettim ve Lorraine'e pasaportunu unutmamasını söylediğinizi duydum."

"Kaliforniya," diye cevapladı. "Napa."

"Lorraine'in havaalanında gösterecek bir ehliyeti yok mu?" diye sordu en hoş, kavgacı olmayan sesiyle.

"Tabii ki ehliyeti var."

Başını eğdi ve şaşkın görünüyordu. "Kaliforniya'nın hâlâ Birleşik Devletler'in bir parçası olduğunun farkındasınızdır."

"Belki de nereye gittiğimi sana söylemek istemiyordumdur. Bunu hiç düşündün mü? Bildiğim kadarıyla sen ... olabilirsin."

"Ne?" Grayson sordu.

Olivia masanın bir yanında, Grayson da diğer yanında durmuş, ona doğru bakıyordu. Hood boynunu çevirdi ve ağzından "Casuslar" diye kaçırdı.

Olivia alaylı bir şaşkınlıkla Grayson'a baktı. "Bay Hood biraz paranoyak gibi görünüyor. Belki de Lorraine onun karısı olmadığı içindir."

"Ah."

"Özel hayatım seni ilgilendirmez."

Başını salladı. "Haklısın-" dedi yasal belgeleri zarfindan çıkarırken.

Tam ona mali durumunun kesinlikle kendisini ilgilendirdiğini söyleyecekti ki adam araya girdi. "Karım için çalışıyorsun, değil mi? Onun için casusluk yapıyorsun. Bana güvenmemeye nasıl cüret eder?" Tekrar kapıyı işaret etti ve Olivia tam kim olduğunu ve neden orada olduğunu açıklamak üzereyken ona küfretmeye başladı. "Ofisimden defol, seni kan emici kaltak." Nefes almadan önce birkaç iğrenç isim daha ekledi.

Olivia hem şok olmuş hem de heyecanlanmış gibi davrandı. Eli boğazına gitti ve nefesi kesildi. Heyecanlı bir sesle, "Edepsiz kelimeler kullanabileceğimizi bilmiyordum Bay Hood. Bırakın ben de kullanayım." Elindeki kâğıtları adamın önündeki masaya bıraktı, üzerinde kalın IRS harfleri olan kartını yerleştirdi, eğildi ve "Hapishane" dedi.

Grayson konuşmaları büyük bir keyifle dinledi. Olivia'nın Hood'u idare etmesi gerçekten etkileyiciydi. Onun birçok yönünü görmüştü. tanıştıklarından beri. Onun sevgi dolu ve nazik olduğunu biliyordu. Tyler'ı uyuşturucu satıcılarının elinden kurtardıklarında bu yönünü görmüştü. George'a karşı koyarkenki kararlılığına da tanık olmuştu. Sınır tanımayan sevişmelerinde onun tutkulu yanını kesinlikle görmüştü. Ve bugün, onun çok takdir ettiği hınzır mizah anlayışına bir göz atıyordu.

Hood ise hiç eğlenmiyordu. "Devam edin. Bir denetim daha yapın. Hiçbir şey bulamayacaksınız. Yine de tatile çıkıyorum. Ben gidiyorum-"

"California mı?" diye sordu, az önce söylediği yalanı hatırlamasına yardım ederek. "Evet, sürtük, Kaliforniya."

"Korkarım bu yolculuğu bir süreliğine ertelemek zorunda kalacaksın." Onun kolunu tutmaya çalıştı. Grayson onun omzunu ölümüne kavradı.

"Yaralanmak istemiyorsan ona dokunma. Yaralanmak istemiyorsun, değil mi Billy?"

Hood tekrar Olivia'ya dönmeden önce Grayson'a ters ters baktı. "Lorraine çok kızacak," diye mırıldandı. "Seyahatimi daha ne kadar ertelemem gerekiyor?"

"İyi halden on ila yirmi arası tahmin ediyorum."

Olivia denetim ekibinin liderine mesaj attı ama buna gerek yoktu. Çoktan binaya girmişlerdi.

Grayson Olivia'yı izlediği için Hood onun kendisine dikkat etmediğini düşünme hatasına düştü. Yavaşça masasının çekmecesine uzandı.

Grayson çekmeceyi çarparak kapattı ve Hood acı içinde inledi. Parmakları sıkışmıştı ve Grayson onları çekip çıkarmasına izin vermiyordu.

"Bak Billy," dedi Grayson, ses tonu yumuşaktı. "Bu acıtmış olmalı."

"Parmaklarımı kırdın," diye bağırdı. "Parmaklarımı kırdın."

Olivia, Grayson'ın hareketleri karşısında şaşırdı ama yorum yapmadı. Bir an sonra kaba kuvvetin arkasındaki nedeni anladı.

"Bakalım çekmecende ne saklıyorsun," dedi Grayson.

"Orası özel mülk. Buna hakkınız yok." Grayson bir tabanca çıkardığında itiraz etmeyi bıraktı. "Bunun oraya nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, doğru."

"Dolu değil."

"Öyle mi?" Grayson namluyu Hood'a doğrulttu. "O zaman tetiği çekersen ..."

"Yapma!" diye bağırdı. "Tamam, tamam, dolu. Biri beni soymaya kalkarsa diye koruma amaçlı. Kimseyi vurmayacaktım. Size söylüyorum, silahın çekmecemde olduğunu bile hatırlamıyordum."

Olivia ve Grayson onunla konuşmayı bitirmişlerdi ama Nutrawonder'dan ayrılabilmeleri için yirmi dakika daha geçmesi gerekti. İşbirliği yapmayı reddettikten sonra Hood kelepçelenerek dışarı çıkarıldı, tuzağa düşürüldüğünü ve bir avukatın masumiyetini kanıtlayacağını haykırdı.

Grayson ve Olivia arabaya döndüklerinde, "Silahın orada olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Bir şüphem vardı."

"Sonra çekmeceye uzandığını fark ettiniz."

"Hayır, çekmeceye uzandığını fark ettiğinizi fark ettim."

Olivia onun çenesini sıkarken yanağındaki kasın gerildiğini gördü.

"Ofise tek başıma girmezdim," dedi. "Yanımda en az bir silahlı ajan olurdu. Yalnız olduğumda daha dikkatli oluyorum ve evet, her zaman dikkatli olmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden kaşlarını çat."

"Haklısın. Her zaman daha dikkatli olmalısın. Risk alıyorsun, Olivia. Tehlikeli riskler."

"Aynı fikirde değilim. Normalde bugünkü gibi durumlara girmem. Bir meslektaşım için iyilik yapıyordum."

"Seni Hood hakkında uyardı mı?"

"Evet."

"Kahretsin Olivia, daha dikkatli olmalısın."

"Dikkatli davranıyordum."

"Evet, doğru."

"Benimle bu tonda konuşma."

"Hangi ses tonu?"

"Beni tersliyorsun."

Kız hoşnutsuz görünüyordu. Nedense kızın ifadesi adamın öfkesinin bir kısmını dindirdi.

"Seni önemsiyorum," dedi sessizce.

Kadın uzun bir süre onun sözlerini kabul etmedi ve Grayson da onu zorlamadı. Kadın fısıldadığında arabayı henüz park etmişti: "Ben de seni önemsiyorum. Eğer umursamasaydım, asla ..."

"Sana dokunmama izin verir misin?"

"Sana asla dokunmayacağımı söyleyecektim."

Konuyu seksten uzaklaştırmak için acele etti çünkü onu gördüğü andan itibaren kıyafetlerini yırtıp atmak ve vahşi, tutuklanabilir bir seks yapmak istemişti.

"Sizin işiniz benimkinden daha tehlikeli," dedi. "Arabamın bagajında kurşun geçirmez yeleğim yok ve silah taşımıyorum."

"Benim için endişeleniyor musun?"

Cevap vermedi çünkü apartmana yeni varmışlardı. Grayson onu üst kata kadar takip etti. Onun parfümünün kokusunu aldığında anında tepki verdi. Kızın kokusu onu çılgına çevirecek güçteydi. Çok seksiydi.

Önce onun ceketini, sonra da kendisininkini astı. Takım elbise ceketini de onu takip etti. Olivia mutfığa gitti ve bir şeyler aramak için buzdolabını açtı.

bir şeyler atıştırabilirdi. Henüz gerçekten aç değildi; Grayson'ın yeniden dairesinde olmasının gerginliğini hissediyordu. Bir jöle kabında karar kıldı. Sıfır kalorisi vardı ve hem ellerini hem de ağzını meşgul edecekti. Bir kaşık çıkardı ve nihayet ona cevap vermek için arkasını döndü. Onun bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu.

Kapı aralığında durmuş bekliyordu. Kaşığı ona doğrulttu ve "Evet, senin için endişeleniyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Ayrıca, ne anlamı var ki?

Endişelenmek boşa harcanan enerjidir. Endişelensem de endişelenmesem de olacak olan olacaktır ve olduğunda da genellikle kötü olacaktır."

"İlginç," dedi. "Bunca zamandır senin iyimser biri olduğunu sanıyordum." "Ben bulutlarda yaşıyorum."

Mutfağa geçti ve onu köşeye sıkıştırdı. "Şimdi buradayım, yarın gideceğim. Tavrın bu mu?"

Kaşığı adamın yüzünün önünde salladı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Bunun gibi bir şey," dedi meydan okurcasına.

"Çocuklara karşı hep iyimsersin, değil mi?"

"Elbette."

"Peki ya arkadaşların Jane, Samantha ve Collins? Onlar da gelecekleri konusunda sizin kadar karamsar mı?"

Şaşırmıştı. "Jane'le tanıştığını biliyorum ama Samantha ve Collins'i nereden biliyorsun?"

"Emma bana onlardan bahsetti." Jöleyi ve kaşığı ondan aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Sonra kızın ellerini boynuna doladı.

"Yapmamalıydı. Ne yapıyorsun?"

"Seni öpmek," diye cevap verdi. Dişleriyle kulak memesini çekiştirdi ve bundan hoşlandığını biliyordu. Onun titrediğini hissetti.

"Kes şunu." Nefes nefese kalmak yerine sinirli görünmeye çalıştı. "Hoşuna gidiyor."

Boynuna daha iyi erişebilmesi için başını yana yatırdığından, ona yanıldığını söyleyemedi. "Evet," diye fısıldadı.

"Mesafemi koruyorum." Parmakları kızın ipeksi saçlarında gezindi ve onu nazıkçe kendisine bakması için çevirdi. Ağzı onunkinin üzerine indi. Bu ıslak ve sıcak hissin bitmesini hiç istemedi. Adam diliyle onunla sevişirken, kadın ona sarıldı ve öpüşmeyi bitirmeye çalıştığında, onu tekrar öpmek için geri çekti.

Sonunda geri çekildiğinde arzudan titriyordu. "Olivia, bu Seninle her şey çok hızlı oluyor," diye fısıldadı. "Tek yapmam gereken sana yaklaşmak ve her şeyi istiyorum. Bu kadar tahrik edici olanın parfümün olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Senmişsin."

Anlamıştı. Ona yaklaştığında tek düşünebildiği onunla sevişmekti. Başını onun çenesinin altına soktu, böylece "Mesafeyi korumakla ne demek istediniz?" diye sordu.

Çenesi aşağı indi ve hafifçe başının üst kısmına sürttü. "Bir tutuklama yapana kadar senden uzak duracağım."

"Mesafenin korumaktan anladığın bu mu?"

Ona sarıldı. "Görünüşe göre öyle."

Onu bıraktı ve mutfaktan çıktı. Kadın da onu takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Yatağa."

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra kapattı. Grayson onun elini tuttu ve yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Seks yapmak zorundayız," dedi gayet kesin bir ifadeyle.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Şu anda buradasın ama yarın gitmiş olabilirsin. Sahip olduğumuz zamanın avantajını kullanmalıyız."

"Bu hiç komik değil," diye tersledi, elini çekerek. "Evet, biraz öyle."

Ona karşı öfkeliydi. "Yarın ölebilirim," diye karşı çıktı.

"Evet, yapabilirsin." Kravatını çıkarmıştı ve şimdi gömleğiyle uğraşıyordu. Gülümsemesi şefkatliydi. "Ama artık buradasın."

"Zalimlik ediyorsun, Grayson."

"Hayır, çıkarmıyorum. Elbiselerini çıkar, tatlım."

Bu küstahlığa inanamıyordu. Tek yapması gerekenin parmaklarını şıklatmak olduğunu ve onun için soyunacağını mı düşünmüştü? Bluzunu çıkarıp eteğinin fermuarına uzanırken bile merak etti.

"Bu sadece şehvet." Eteği yere düşerken bu açıklamayı yaptı. İpeksi kaşkolü başının üzerinden çekti ve arkasına attı. Sütyeni ve külotu da onu takip etti. "Seks, bastırılmış gerilimi, yani kaygıyı boşaltmanın bir yoludur. Ama öncelikle şehvettir. Hepsi bu."

Bunu yüksek sesle söylemek doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Olivia zaten duygusal bir yatırım yapmıştı. Grayson'ın ona dokunmasını istiyordu, evet, ama fiziksel nedenlerin dışında başka bir neden daha vardı. Ona karşı hisleri büyüyordu.

Grayson onun yüz ifadesini izliyordu. Son bir dakika içinde önce mutlu, sonra kızgın ve şimdi de hoşnutsuz görünüyordu. Onun o inatçı zihninde neler olup bittiğini bildiğinden emindi. Onu zorluyordu ve o da karşılık veriyordu.

Çoktan soyunmuştu. Yatağa uzandı ve kız daha ne yapacağını anlayamadan, onu sırt üstü yatırana kadar aşağı çekti.

"Hayır, bu sadece şehvet değil. Çok daha fazlası."

Ne dediğini duymamış gibi davrandı ve onu öpmeye çalıştı. Adam buna izin vermedi. "İtiraf et."

"Hayır."

Eğer bu kimin daha inatçı olduğuna dair bir oyun olsaydı, kadın açık ara kazanırdı. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve bir kez daha "Hayır," diye fısıldadı.

Adamın ağzı kadınınkini kapladı ve onu sertçe, derinlemesine öptü. Yatağa geri yattı, onu üzerine uzanmaya zorladı, sonra onu altına sıkıştırana kadar yuvarlandı.

Çenesini öperken parmakları saçlarının arasından yukarı doğru yayıldı, sonra daha aşağıya, dudakları boğazının dibindeki nabza bastırana kadar. Dudaklarının altında onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. Onu aklından çıkarmak için pelvisini onunkine sürttü. Erotik işkenceyi durdurması ve ona gelmesi için yalvarmasını istiyordu. Oh evet, onu yalvartacaktı.

Plan geri tepti. Beş dakika sonra ona yalvarıyordu. Ne zaman Seks söz konusu olduğunda, ondan üstün olduğunu nasıl düşünebilirdi? Tanrım, o bir ustaydı. Kadının nelerden hoşlandığını, neresine dokunacağını, neresini okşayacağını biliyordu. nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Onu tutkuyla yaktı. Kendisine gelmesi için yalvarırken kollarında kıvranıyordu.

Grayson, kızın doruğa ulaşmasına izin vermeden önce ona gerçeği itiraf ettirmeye kararlıydı. Bu çaba onu neredeyse öldürüyordu. Elleri ve ağzı onun tatlı vücudunda gezinirken son disiplin kırıntılarını da kullandı. Alnı terden boncuk boncuk olmuştu ve ihtiyacı yüzünden canı yanıyordu ama yine de kendini tutmaya devam etti.

"Aramızdaki şey şehvetten çok daha fazlası, değil mi?" diye sordu.

Eli kadının kalçalarının arasına kaydı. Kadın yumuşadı. "Evet," diye haykırdı. "Şimdi mutlu musun?"

"Aynen öyle," diye fısıldadı hışımla. Ayağa kalktı ve ona baktı. Gözleri buğuluydu ve bu onun felaketiydi.

"Grayson," diye inledi. "Sonra sevinirsin."

Kalçalarının arasına girdi ve içine doğru itti. Kadın ona doğru eğildi ve onu daha derine çekti. Bu görkemli coşkunun sürmesini istiyordu ama artık bedenini kontrol edemiyordu. Ya da arzusunu. Olivia da en az onun kadar tatmin olmak için çıldırıyordu ve ikisi birlikte doruğa ulaştı.

Akıllarını başlarına toplamaya çalışırken uzun dakikalar geçti. Olivia bu kadar harika olan bir şeyin nasıl olup da sürekli daha iyiye gittiğini anlayamıyordu.

"İyi misin?" diye sordu ondan uzaklaşacak enerjiyi bulmaya çalışırken.

Omzuna doğru başını salladı. Adam sırt üstü yattı ve onu da yanına çekti. Kendini bir bez bebek gibi hissediyordu, çok memnun bir bez bebek. Muhtemelen saçları yüzüne döküldüğü için o da öyle görünüyordu.

"Yalvarışımı duymak hoşuna gitti mi?" Gülümsedi. "Evet, hoşuma gitti."

Onun üzerine yuvarlandı, ellerini göğsüne koydu ve ona baktı. Adam kibirli bir şekilde kendinden memnun görünüyordu. Neden olmasındı ki? Ona boyun eğmiş ve gerçeğin küçük bir ipucunu vermişti. Onu sevdiğini söylememişti ama çok yaklaşmıştı.

"Seninle ödeşeceğim," diye fısıldadı. "Seni yalvartacağım."

Adam güldü. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Sırtını okşadı, dokunuşu artık nazikti, kollarından ve bacaklarından aşağı ürperti gönderiyordu. "Kokunu seviyorum."

"Ağzımı sevdiğini sanıyordum."

"Onu da."

Adamın üzerinden yuvarlanmaya çalıştı ama adam izin vermedi, bu yüzden başını adamın göğsüne yasladı ve ellerini adamın kollarına dayadı. Adamın pazuları sert ve gergindi ve kız ona hayretle baktı. Adam çok güçlü, çok koruyucuydu. Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar sınır tanımamıştı. Yine de onunla birlikteyken tek yapmak istediği onun içinde erimek, cesaretinin ve gücünün onu sarıp sarmalamasına izin vermektir. Onu güvende hissettiriyordu.

Daha önce hiç yaşamadığı bir memnuniyetle sessizce uzandı ve adamın ritmik nefesini yanağında hissetti.

Birkaç dakika geçtikten sonra, "Henry neden seninle yaşıyor?" diye sordu. Bu beklenmedik soru onu sarstı. "Annesi birkaç yıl önce öldü, Henry de büyükbabasının yanına taşındı. Sonra o hastalanınca Henry benimle yaşamaya başladı."

"Henry'nin babasına ne oldu?"

"Babası benim kardeşim Devin. Karısı öldükten sonra biraz delirdi. Karısı onu dengeledi, odaklanmasına yardımcı oldu. Şimdi çok seyahat ediyor. Sanırım bu günlerde biraz jet-setter olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Henry'yi seviyor mu?"

"Evet, seviyor. Sadece baba olmayı sevmiyor. Sık sık ülke dışına çıktığı için tam velayeti ben aldım."

Yan tarafına döndü ve parmak uçları tüy gibi hafif darbelerle adamın teninde gezindi. Göbeğinin etrafında dolaştı ve aşağı indi.

"Henry önce gelmeli," dedi.

"Biliyorum," dedi. Kendisine eziyet etmesini engellemek için elini tuttu, sonra onu kollarına çekti. "Acıktım," dedi ona.

"Ben de," diye fısıldadı. "Ne istersin?"

Yüzünü kendisine doğru eğdi, önce alnından sonra yanağından öptü. "Sen," diye cevap verdi.

"Ben mi?"

"Evet. Seni istiyorum."

Başka söze gerek yoktu.

YEDİ

WGüzel ve son derece tatmin edici bir akşam olarak başlayan gece bir kavgayla sona erdi.

İsteksizce yatağından ayrıldılar ve Grayson bu yakınlaşmanın bitmesini istemediği için onu duşa kadar takip etti. Olivia, Grayson'ın Onu tekrar ne kadar çabuk isteyebileceğini ve biraz beceriksiz olmasına ve boğulma tehlikesi geçirmesine rağmen, kendisine gelmesi için yalvarmasını sağladı. O pes ettiğinde, kadın ayakta zor duruyordu. Grayson onu kaldırdı, bacaklarını ona doladı ve onunla tekrar sevişti.

Adamın dayanma gücü ondan çok daha fazlaydı. Çoktan giyinmişti ve kadın saçlarını kurutmadan önce mutfakta yiyecek bir şeyler arıyordu. Kot pantolonunu ve en sevdiği tişörtlerinden birini giydi. Eskiymiş, alt kısmı biraz yıpranmıştı ve göğüslerini biraz fazla sıkıyordu ama yumuşak kumaşın tenine verdiği hissi seviyordu. Ayrıca, yatakta ve duşta dizlerinin üzerinde yaptıklarından sonra, dar bir tişörtten utanmak çok saçmaydı.

Grayson mutfak adasına yaslanmış, bir şişe su içerken Grayson da ona katıldı. Şişeyi yavaşça yere bırakırken bakışları ona kilitlenmişti.

"Sen çok güzelsin. Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Bir parça bile makyajım yok ve çok güzelim. Aşırı dozda seks yapmışsın."

Güldü. "Bu mümkün değil. Sana asla doyamıyorum."

Ona bakma şekli, onu izlerken yüzündeki ifade, söylediklerinde ciddi olduğunu gösteriyordu. Sanki ona

onu yatağa geri sürüklemeyi düşünüyordu. Birden utandı ve nedenini bilmiyordu.

Onun kızardığını fark etti ve bunun çok komik olduğunu düşündü.

"Tatlım, az önce o tatlı ağzınla ne yaptığını düşünürsek senin . . ."

Sözümü kesti. "Ne yaptığımızı tartışmamayı tercih ederim."

Buzdolabını açabilmek için onu iterek yolundan çekti. "Makarnalı tavuk parmesan ister misin?"

"Elbette," dedi.

Ona güveç kabını uzattı. Kapağı kaldırdı ve "Bunu sen mi yaptın?" dedi.

"Tanrım, hayır. Teyzemin aşçısı Mary yemekleri getiriyor. Zıyan olduğumu düşünüyor."

"Harika bir vücudun var," dedi ve kız iltifata karşılık veremedi, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Açlıktan ölüyorum."

Salata yapması için onu görevlendirdi. Tavuğu ve makarnayı ısıtmak hiç zaman almadı. Sıcak Fransız ekmeğini dilimledi ve yemek hazırды. Sokağa bakan oyuktaki küçük masaya oturdular.

Grayson kimse içeri bakmasın diye panjurları çevirdi.

Açlıktan ölmek üzere olan bir defans oyuncusu gibi yedi.

"Teyzenizin aşçısı ..." "Mary," diye ekledi.

"Mary her gün yemek getiriyor mu?"

"Bazen bir haftalık yemek getirir. Hepsini talimatlarıyla birlikte dondurucuya koyuyor ve tek yapmam gereken birini fırına ya da mikrodalgaya atmak ve yemek hazır. Ona benim için yemek yapmaya devam etmesine gerek olmadığını söyleyip duruyorum ama o benim Emma teyzem gibi.

İkisi de dinlemeyecek."

"Senin için yemek yapmaya ne zaman başladı?"

Olivia bunu düşünürken tabağına baktı, makarnayı çatalının etrafında döndürüp durdu, ne yaptığının farkında bile değildi.

"Sonunda hastane ünitesinden taburcu edildiğimde..." diye açıkladı.

"Emma Teyze ve Daniel Amca'nın yanına taşındım. Yaklaşık sekiz ay önce D.C.'de bir ev satın almışlardı."

"Neden San Francisco'daki evine dönmedin?"

"Dr. Pardieu'yu görmeye devam etmek zorundaydım ve Jane, Collins ve Sam'i asla bırakamazdım. Hâlâ tedavi görüyorlardı."

Anladığını belli etmek için başını salladı. "Çok sadıksın."

"Onlar benim kız kardeşlerim." Sesi vurguluydu. "Birbirimizi koruduk."

"Neyden? Dış dünyadan mı?"

Omuz silkti. "Onun gibi bir şey. Mary, Emma için çalışmaya yeni başlamıştı. Serbest bırakıldığımda zayıf ve çelimsizdim ve Mary'nin dehşete düşmüş ifadesinden kötü göründüğümü sanmıştım. Birdenbire bir ayı kucağına alındım ve Mary bana beni şişmanlatacağını söyledi. *Hansel ve Gretel* hikayesini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Cadı onları pişirmeden önce şişmanlatacaktı."

Başını salladı. "Meryem bir cadı değildi. O bir melekti ve öyle. Ne yazık ki hâlâ ona uyacak kadar şişmanlamış değilim."

"Emma buraya senin için taşındı, değil mi?"

"Evet." Çatalını bıraktı ve tabağını kenara itti. "Ben üniversiteye gittiğimde ve daha sonra Daniel Amca öldüğünde San Francisco'ya geri taşınacağını düşünmüştüm ama burayı çok seviyor ve taşınmak istemiyor."

"Mary'de dairenizin anahtarı var mı?"

"Evet, tabii ki."

"Başka kimde anahtar var?"

"Jane ve Collins. Gerçi ikisi de onun anahtarını hiç kullanmadı." "Peki ya Samantha?"

"Jane ve Collins burada yaşıyor ve acil bir durumda gelip benimle kalabileceklerini biliyorlar. Bu yüzden anahtarları var. Emma'nın evi de hepimize her zaman açık," diye ekledi. "Ama Sam İzlanda'da ya da o civarda bir yerde. Anahtara ihtiyacı yok."

Olivia bulaşıkları lavaboya taşıdı. Grayson onu takip etti ve yolundan çekmesi için dürttü. "Ben hallederim."

Temizlenmesine izin verdiği için mutluydu. Adadaki bir tabureye oturup onu izledi. Adamın sırtı ona dönüktü, böylece ona bakabiliyordu. Onu kolayca alt edebilir, diye düşündü. Bunun olmasına izin veremem. Ama o çok ... hayattan daha büyüktü. Çok harika ve tatlı ve seksi ve ... Birden kollarını ona dolamak ve sıkıca sarılmak istedi.

Kendine gel, dedi.

Döndü ve onun kendisini izlediğini gördü. "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Kaşlarını çatıyorsun."

Neyse ki cep telefonu çaldı ve uygun bir cevap bulmak zorunda kalmadı. Ona gerçeği söylemeyecekti, onun kendisini çok korkuttuğunu, asla sahip olamayacağı şeyleri istemesine neden olduğunu.

Telefon numarasını tanımıyordu ama sesi duyar duymaz kimin aradığını hemen anladı.

"Olivia, ben Eric Jorguson. Şimdi, lütfen telefonu yüzüme kapatma. Beni dinle."

"Ne istiyorsun?" diye sordu sessizce. Grayson'ın omzuna dokundu ve ona döndüğünde Jorguson'ın adını fısıldadı.

Jorguson sözlerine şöyle devam etti: "Restorandaki davranışım için özür dilemek istiyorum."

"Bu bir süre önce oldu."

"Ve şimdi neden özür dilediğimi merak ediyorsun? Bu yüzden mi? Çok geciktiğimi biliyorum. Yanlış sonuca atladım. Mantıklı düşünmeliydim. Siz Robert MacKenzie'nin kızısiniz ve param konusunda ona güvenilebiliyorsam, dinleme cihazı takmak gibi el altından bir işin parçası olmayacağınıza da kesinlikle güvenilebilirim. Tamamen aşırı tepki gösterdim." Durakladı ve ardından, "Aramamın bir diğer nedeni de size bir pozisyon teklif etmek." dedi.

Neredeyse telefonu düşürüyordu. "Gelip senin için çalışmamı mı istiyorsun?" Bu ihtimal karşısında tiksintiyle ürperdi. En azından öğürmedi.

"Evet, kesinlikle biliyorum. Senin için çalışmadığını anladığımda FBI'a girdiğinde ne kadar iyi bir av olacağını fark ettim. Benim için çalışmayı gerçekten düşünmeni istiyorum."

Daha sonra pozisyonun ne olacağını ayrıntılı bir şekilde açıkladı ve başlangıç maaşından gelişigüzel bahsettiğinde, kadın neredeyse telefonu tekrar düşürüyordu.

Grayson lavaboya yaslanmış, elinde bir bulaşık havlusu, dikkatle onu izliyordu. Telefonu kapıp duvara fırlatacakmış gibi görünüyordu.

"Umarım kızmazsın Olivia," diye devam etti Jorguson, "ama mali durumunuza bir göz attım."

"Mali durumum mu?" diye tekrarladı, adamın cüretkârlığı karşısında şaşkına dönmüştü.

Sesinin ne kadar gergin olduğunu ya duymadı ya da umursamadı. "Ve akrabalarından hiç para kabul etmediğini fark ettim. Kendi şartlarıyla kendi yolunu çiziyorsun ve ben buna hayranım. Evet, takdir ediyorum."

ısrar etti. "IRS için çalışırken yıllık maaşının ne kadar olduğunu da öğrendim. Benimle geçireceğin bir yılda, Olivia, bu miktarın beş katından fazlasını kazanacaksın. "Maaşın yanı sıra," diye devam etti, "başka avantajlar da var ve sadece en iyi üç müşterimle çalışıyorum."

İsimlerini saydı ve Olivia tanıdık geldiklerini düşündü. Muhtemelen FBI'nın En Çok Aranılanlar Listesi'nden, diye tahmin etti.

Hmmm. Bu olasılıklar artıyordu. Ajan Huntsman'ın onu yakalamasına yardım edebilirdi. Bu çok hoş olmaz mıydı?

"Bunu düşünmem gerekecek," dedi.

"Evet, bunu düşün. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın. Şimdi, son bir şey daha ..." "Evet mi?"

"Özel asistanım Ray Martin'in senin peşinden o şekilde gittiği için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Bana saldırıp vurduğu zamanı mı kastediyorsun?" Ve sen de "Yakalayın onu, yakalayın onu" diye bağıırıyordun? diye düşündü ama eklemeydi.

"Hayır, apartmanınızın önünden geçip sizi vurduğu zamanı kastediyorum. Artık benim için çalışmadığını bilmenizi isterim. Restorandaki olaydan sonra onu zaten kovmuştum ve sanırım sizi suçladı ve intikam almak istedi."

"O olduğundan emin misin?"

"Oh evet. Benim için çalıştığında Martin gibi haydutların seni rahatsız etmesinden endişelenmene gerek kalmayacak. Korunacaksın."

Ve devam etti, lüks ofislerinden ve onun seçtiklerinden biri olduğu için ne kadar şanslı olduğundan övgüyle bahsetti.

Telefon görüşmesi biter bitmez Grayson'a baktı ve "Gülmek mi yoksa kusmak mı istediğimi bilmiyorum. Şunu dinle. Jorguson babamın fonuna yatırım yaptığını söyledi." Güldü. "Her kuruşunu kaybedecek."

"Huntsman bunu bilmek isteyecektir. Ona anlatacağım. Jorguson başka ne dedi?"

Grayson onu oturma odasına kadar takip etti ve o da kanepeye oturdu. Adam sehpanın diğer tarafında durdu ve ondan tekrar etmesini istedi tüm konuşmayı.

Sözlerini bitirdiğinde Olivia hâlâ şaşkıındı. "Bunu nasıl yapabilir? Sanki saldırıyla ilgili suçlamalar hala devam etmiyormuş gibi mi konuşuyorsunuz?"

"Avukatlarının her şeyi unutturduğuna ikna olmadıkça aramazdı. Belli ki tüm suçu Martin'in üzerine yıkmayı başarmışlar."

Bir an düşündü ve "Martin'in tetikçi olduğunu düşünmesi için size somut bir neden söylemedi mi?" dedi.

"Pek sayılmaz," dedi. "Martin'in intikam almak istediğini söylemek dışında

Çünkü Jorguson onu kovdu. Bu daha çok Jorguson'ın bir tahmini, değil mi? Tetikçi Ray Martin olabilir mi?"

"Mazereti yok, evde *60 Dakika*'yı izlediğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Bunun neden komik olduğunu düşündüğünü bilmiyordu ama düşünmüştü. "Gerçekten," diye ısrar etti. "Yine de ne olduğunu hatırlayamadım. Biz

Henüz sizin vurulmanızla ilgisi olduğuna dair kanıtımız yok ama komşularına silah sattığını kanıtlayabiliriz ve zulasını bulduk."

"Çok sinirli biri," diye ekledi. "Bunu gördüm."

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Sorgulama sırasında bir ajana sandalye fırlatmaya çalıştı. Çok çabuk sinirleniyor ve birini öldürebilir. Bulduğumuz silahlardan biri, eski bir 45'lik, geçen yıl bir silahlı saldırıda kullanılmış. Üzerindeki tek parmak izi ona ait. Martin uzun bir süre hapiste kalacak."

"Ya daha hafif bir ceza karşılığında sunacak bir şeyi varsa?"

Belki size Jorguson'u ve bazı müşterilerini verebilir."

"Dikkate alınmak için Jorguson ile birlikte Gretta Keene'den de vazgeçmesi gerekecek ve bu da olmayacak."

"Keene'in sınır dışı edilmeden hemen önce ortadan kaybolduğunu söyledığınızı sanıyordum." "Ülkeyi hiç terk ettiğini düşünmüyoruz. Hâlâ işlerini yürütüyor.

ve Jorguson'un hâlâ kanlı parasını akladığına inanıyoruz."

Onun yanına oturdu ve Ronan'ı aradı. Ronan'ın telefonu açmasını beklerken Olivia, "Biliyor musun, IRS'den izin alabilirim ve belki tatilimin bir kısmını kullanabilirim ..." dedi.

Ronan cevap verdi. "Bekle," dedi Grayson. Olivia'ya dönerek, "Ne amaçla?" diye sordu.

"Eğer bir şirket için çalışıyor olsaydım erişebileceğim verilerin farkında mısın?"

Jorguson? Ajan Huntsman'ın bir süredir onun peşinde olduğunu söylemişsiniz. Yardım etmek isterim. Bu bir fırsat olabilir. Bana deliymişim gibi bakmayı kes."

"Gerçekten yasadışı bir şeye yaklaşmana izin vereceğine inanıyor musun?"

"Etrafı gözetleyebilir, Keene ile nasıl iletişim kurduğunu ve nasıl-

"O pi için çalışmana imkan yok."

"Bu kararı vermesi gereken kişinin gerçekten ben olduğumu düşünüyorum."

Böylece Olivia'nın daha sonra patlama olarak adlandıracağı şey başladı. Grayson'ın karanlık bir tarafı vardı ve Olivia bundan hiç hoşlanmamıştı. Yapabileceğini düşündü

Onu korkuttu ve neredeyse korkutuyordu da, ama o aldığı kadarını verdi. En azından öyle olduğunu düşündü. Ama sonunda, FBI onu alt etti.

"Gerçekten bu kadar inatçı mısın?" diye sordu.

"Görünüşe göre öyleyim," diye karşılık verdi.

O anın heyecanıyla Grayson, Ronan'ın hatta olduğunu unutmuştu. Arkadaşı bir randevu almaya gidiyordu. Grayson'ı birkaç kez konuşturmaya çalıştı, sonra vazgeçti ve dinledi.

Grayson, "Bu kadar saf olamazsın Olivia. Jorguson'un onun için çalışmanı istemesinin tek nedeni sana göz kulak olmak ve aleyhinde tanıklık yapmanı engellemek. Sana müstehcen bir maaş ödemesinin nedeni de bu."

"Farkındayım-" diye başladı Olivia ve ancak bu kadarını söyleyebildi. Grayson bir şeyler anlatırken birkaç dakika boyunca başka bir şey söylemedi. önerisinin aptallığı.

Telefondan gelen keskin düdük sesi ona Ronan'ın hâlâ beklediğini hatırlattı.

"Jorguson Olivia'yı aradı," diye açıkladı Grayson ona.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Ronan. "Ona bağırdığımı duyabiliyordum."

Olivia sadece yardımcı olmaya çalışıyor," diyerek onu savundu. "O sürüngen için çalışmak aptalca bir fikir..."

"Aynen öyle."

"Ama," dedi, neredeyse bağırarak, "bunu ona söyleme. O iyi niyetli."

Grayson ortağıyla konuşurken Olivia bir şişe su almak için mutfaka gitti. Döndüğünde, sırf zevk için ona ters ters baktı, sonra bir içki alıp yanına oturdu.

Grayson konuşmasını bitirdi, kolunu ona doladı ve "Sana bağışlamak istememiştim," dedi.

Gözlerini göğe doğru yuvarladı. "Evet, öyle yaptın." "Evet, haklısın. Yaptım."

Ona bakmak gibi bir hata yaptı. O zaman onu öptü ve dikkatini dağıttı. Şişeyi onun elinden aldı ve geri vermeden önce uzun bir yudum aldı.

Olivia Şimdi daha sakin bir sesle, "Ben sadece yardım etmeyi teklif ediyordum," dedi.

"Anlıyorum," diye cevap verdi, "ama bunlar korkunç Şeyler yapmış tehlikeli insanlar. Onlar hakkında daha fazla Şey bilseydiniz, anlardınız."

Olivia bu savaŐı Grayson'ın kazanmasına izin vermeye karar verdi. Sűper casusluk hevesi buraya kadarmıŐ. Jorguson'un operasyonuna sızamayacağını ya da Ajan Huntsman'a yardım edemeyeceğini fark etti.

Jorguson konusunu kapatarak, "Umarım beni űldűrmeye çalıŐan adam Ray Martin'dir. BaŐ Őűpheliniz o, deĐil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Neden olmasın?"

"Bu doğru gelmiyor." "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti, ona gűre bu pek de bir cevap sayılmazdı. "Sebebi vardı," dedi. "Onu ben kovdurdum."

"EĞer kovulan herkes-"

"İntikam gűclű bir gűdűdűr."

"Yoldan ekilirsen tatmin ya da intikamdan çok daha fazlasını kazanacak baŐka gűclű gűdűler ve baŐka insanlar var. Neden Martin olmasını istiyorsun?"

"Bu işi kolaylaŐtırır."

"Bu bir sebep değil."

Kolunu nazikçe okŐuyordu. Kadın baŐını onun omzuna koydu. "Bir akrabam olmasını istemiyorum." Babasının, annesinin, kız kardeŐinin ya da eniŐtesinin bu kadar ileri gidebileceĐini dűŐűnmek bile onu hasta ediyordu.

"Babamla henűz tanışmadın, deĐil mi?"

"Hayır, yapmadım."

"Neden?"

"Onunla tanışmadan űnce hakkında űĐrenebileceĐim her Őeyi űĐrenmek istedim. Onu tanıyan, onunla ve onun için çalıŐmıŐ pek çok kiŐiyle konuŐtum."

"Bahse girerim her biri onu űvűyordur, para kaybedenler bile."

"Hemen hemen," diye kabul etti. "Ronan soruşturmanın başına geçti. Onunla tanıştı. New York'a utı ve onu sorguladı."

"Ama onunla tanışana kadar bir fikir oluŐturmamaya çalıŐıyorsunuz?"

"Hayır, bu műmkűn deĐil. Sana ne yaptĐını biliyorum, tatlım. Gerçekten gűclű bir fikrim var."

Sesinde öfke vardı. Grayson onun şampiyonu olmuştu ve biraz bunalmıştı. Tekrar konuşmadan önce uzun ve sessiz bir dakika geçti.

"Onunla ne zaman buluşacaksın?" diye sordu.

"Gelecek hafta sonu D.C.'deki doğum günü partisinde." Hızla ayağa fırladı. "Onun partisine gidemezsin."

"Elbette gelebilirim," dedi. "Benimle gelmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır. Sen de gelmiyorsun," diye ısrar etti. "Ve bırak başımı omzuna koyuyorum. Ciddiyim."

"Kızginken daha da güzel olduğunu biliyor musun?" dedi. Kız bunu kabul etmedi. "Güzel olduğumu söylemen beni etkilemeyecek, Grayson, bu yüzden sahte dalkavukluğu bırakabilirsin." "Bu dalkavukluk değil, Olivia. Sen çok güzelsin." Başını iki yana salladı.

"Aynaya baktığında ne görüyorsun?" diye sordu. Bu soru onu şaşırttı. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Giyinip kuşandığımda ve her şey yolunda gittiğinde kendimi güzel hissediyorum." "Ne demek her şey çalışırsa?"

Kadın onu durduramadan, adam onu kucağına kaldırdı ve kollarını boynuna doladı.

"Ben bir kukla değilim, Grayson. Beni öylece istediğin yere koyamazsın." Onun eleştirilerini duymazdan geldi. "Ne demek her şey yolunda giderse?"

"Siz erkekler ..."

"Evet?"

"İşin çok kolay. Takım elbiseni giy ve kapıdan çık. Bir kadın için çok daha karmaşıktır. Size bir örnek vereyim. Tüm zamanların en sevdiğim beyaz, seksi elbisemi giyecek olsam - ki bu elbiseye bayılırım Tüm kalbimle, kulağa ne kadar sığ gelse de - ve eğer saçım düzgünse, tenim temizse ve makyajım işe yarıyorsa, o zaman aynaya baktığımda kendimi güzel bir kadın olarak hisseder ve görürüm."

"Biraz karmaşık, değil mi?" dedi gülmemeye çalışarak. "Giyinik olmadığında ne oluyor?"

Ona gerçeği, bazı günler kendini hastanede su toplamaları ve yaralarla savaştığını o çirkin on iki yaşındaki çocuk gibi hissettiğini söylemedi.

"Bazen sıkıcı görünüyor ve hissediyorum. Evet, sıkıcı," diye tekrarladı

onu göğsünden dürterek. "Yapma!

Bana gülmeye cüret ediyorsun. Ben de diğer kadınlardan çok farklı değilim. Hepimizin grnşmzle ilgili güvensizlikleri var."

Yine de güldü. Kız kavgaya hazırđı. Görünüşe göre, o değildi. Eğildi ve onu öptü, diliyle alay etti. Adamın bundan hoşlandığını biliyordu çünkü ona daha sıkı sarılmıştı.

"İstediğimi elde etmek için seks yapmaktan çekinmem," diye mırıldandı. Adam yine güldü. "Bunu duyduğuma sevindim."

SEKİZ

Olivia çıldırmak üzereydi. İşler onu gündüzleri meşgul ediyordu ama geceler zor geçiyordu. Oldukça küçük bir kahya olmuştu. O organize etti mutfak dolaplarını boyadı, misafir banyosunu uçuk bir pembeye boyadı, rengi beğenmediğine karar verdi ve sonra koyu maviye boyadı. Bu da işe yaramayınca, yanında korumasıyla birlikte üçüncü kez boya dükkanına gitti. ve bir kutu boz kahverengi boya satın aldı. Ancak duvarları boyadıktan sonra orijinal rengine boyadığını fark etti.

Kendisini takip eden korumalara sürekli takılıyor gibi görünüyordu. İşe gitmesine ya da evde kalmasına izin veriliyordu. Grayson'a göre başka seçenek yoktu. Emma Teyze'nin evi bile sınırların dışında sayılıyordu.

Görevli olmayan bir polis memuru onu işe bıraktı, sonra da programına bağlı olarak beş ya da altıda geri dönüp evine bıraktı.

Başka bir muhafız ofisinin dışında oturuyordu.

Olivia yirmi dört saatlik koruma konusunda ayak diredi ve daire kapısının önünde bir korumanın durmasının saçma olduğunda ısrar etti.

Evine girdikten ve sürgüyü kilitledikten sonra tamamen güvendeydi.

Üstelik lobide günün yirmi dört saati görev yapan bir kapıcı vardı.

Grayson'a da iş konusunda aynı argümanı sundu. Bir korumanın ofisinin önünde oturması için hiçbir neden yoktu.

Grayson, hiçbir yere yalnız gitmeyeceğine söz vermesi koşuluyla razı oldu. Ona korumaları araması için beş farklı cep telefonu numarası verdi. İçlerinden biri ona eşlik etmek için her zaman hazır olacaktı.

Ray Martin'in parmaklıklar ardında olduğu haberini aldığı anda rahat bir nefes aldı. Kefaletle serbest bırakılması reddedilmişti. Savcı yargıcı ikna etmişti.

ve Olivia, Martin hapse girdiğinden beri hayatına kastedilmemesinin tesadüf olmadığını düşünüyordu. Bu bariz gerçeği Grayson'a da söyledi ama ne zaman bu konuyu açsa Grayson aynı soruyu soruyordu: Martin onu öldürerek ne kazanacaktı? Görünüşe göre intikam onun için yeterli bir sebep değildi.

Pazartesi akşamı Samantha ile görüntülü sohbet etti ve Samantha jeti hakkında övgüler yağdırmadan duramadı.

"Keşke benimle yukarı çıkabilsen," dedi Sam. "Buna bayılırdın."

Olivia onun da hoşuna gidebileceğini düşündü. "Pilot sen olduğun sürece endişeleneceğimi sanmıyorum."

"Bana Jane'den bahset. O nasıl?" "Onunla konuştu mu?"

"Aradığımda kusuyordu ve telefona gelemedi. Logan açtı. Bana onun için gerçekten endişelendiğini söyledi. Kilo kaybettiğini ve doktorun onu neden iyileştiremediğini anlayamadığını söyledi."

"Onu düzeltmek mi?"

"Evet, öyle dedi. Olivia, geri geldi mi?" diye sordu, sesinden korku yayılıyordu.

"Dr. Pardieu hayır diyor, hastalığımızın geri geldiğine dair herhangi bir işaret yok ama hücre sayısı azaldı ve semptomları tutarlı değil. Hâlâ Fransa'da. Geri döndüğünde ve tekrar kontrolü ele aldığı anda mutlu olacağım."

"Ona ne zaman kan vereceksin?"

"Yakında," diye cevap verdi. "Hastane bana haber verecek." "Collins orada. O da kanını verebilir."

"Evet," diye kabul etti. "Belki de Jane kötü bir grip vakası geçiriyordur. Bazı virüsler uzun süre vücudunuzda kalır, değil mi?"

"Bence çok ileri gidiyorsun," dedi Sam. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Logan da öyle," diye ekledi.

"Jane'in erkek kardeşi onunla daha yeni bağlantı kurdu ve onu bu kadar hasta görmek onun için çok üzücü. Jane bizimle birlikteyken hiç yanında olmamıştı."

On dakika daha konuşmaya devam ettiler. Sam ona çevresinde birkaç yakışıklı erkek olduğunu ama hiçbirisiyle ilgilenmediğini söyledi. "Ben onların çoğundan çok daha gencim," dedi.

Olivia ona Grayson'dan ve onunla nasıl bu kadar yakınlaştığından bahsetti.

"Dokuz yaşındaki yeğeni onunla birlikte yaşıyor." "Nasıl olur?" Sam sordu.

"Çocuğun annesi öldü ve babası yok."

"Bu çok kötü," dedi. "Ne düşündüğünü biliyorum. Sen de benim gibisin. Biz kaderciyiz."

"Evet."

"Geleceği planlayamayız. Mutlu sonlar hiçbirimiz için mevcut değildir." "Belki de hayatımızı bekleyerek yaşamamalıyız.

Biliyor musun?" Sam de aynı fikirdeydi. "Sahip olduğum zamana sığdırabileceğim her şeyi sığdıracağım."

Vedalaştıklarında Olivia büyük bir üzüntü hissediyordu ama kendine uzun süre acımasına izin vermedi. Evde mahsur kaldığı için okumaya devam etmeye karar verdi. Masasının üzerinde okunmamış iki roman ve en az yirmi beş dergi vardı.

Uykuya dalmadan başka bir makale okuyamadığında, internette ayakkabı alışverişine çıktı. Ondan sonra, küçük bir şey yapmaya karar verdi. araştırma tarama. Grayson'ın birkaç Jorguson müşterisinden bahsettiğini hatırlıyordu. Özellikle bir isim, Gretta Keene, aklına ilk gelen isim oldu, bu yüzden ona odaklanmaya karar verdi. Arama motoruna onun adını yazdı ve bulduğu makalelerin sayısı karşısında şaşırdı. Anlaşıldığı üzere, kadının oldukça iyi bir özgeçmişi vardı. Raporlara göre kadın, Amerikan uyuşturucu piyasasında önemli bir oyuncu haline gelmiş Belçikalı bir göçmendi. Hükümet tarafından yürütülen uzun bir soruşturmanın ardından nihayet uyuşturucu kaçakçılığıyla suçlandı, ancak teknik bir sorun nedeniyle dava hiçbir zaman mahkemeye taşınmadı. Serbest bırakılmasından kısa bir süre sonra, Belçika hükümeti kendi girişimlerini başlattı

onu iade ettirmek için. Onu geri almak için endişeliydiler.

onu cinayetle yargılamak. Ne yazık ki, herhangi bir resmi işlem yapılamadan Keene ortadan kayboldu ve o zamandan beri kendisinden haber alınamadı.

Olivia yaptığı araştırmada Jorguson'un adının birkaç kez iş ortağı olarak geçtiğini gördü ama herhangi bir suç faaliyetiyle bağlantısı yoktu. FBI, Jorguson'un Keene için para akladığına bu kadar ikna olduysa, Olivia ellerinde oldukça iyi kanıtlar olduğunu, sadece onu mahkûm etmeye yetmeyeceğini tahmin etti. Şimdi onların noktaları birleştirmekteki kararlılıklarını anlıyordu.

Keene ve Jorguson'un birlikte çalıştıklarını kanıtlamak için.

Olivia araştırmasına gerçekten kendini kaptırmıştı ve bunun eğlenceli

olduğunu düşünüyordu, ta ki bir suç mahallinin fotoğraflarına, kanlı cesetlere rastlayana kadar

uyuşturucu ile doldurulacak çantalar arasında. Gazete ile birlikte basılan makale

Resimlerde Keene'in cinayetlerle bağlantılı olduğuna inanıldığı belirtiliyordu ama bu da kanıtlanmamıştı. Olivia aynı olayla ilgili birkaç referans daha buldu ve bunlar başka makalelere yönlendirdi. Bir saat sonra Olivia başka bir suç mahalline bakamaz ya da rakip uyuşturucu kartelleri arasındaki başka bir katliamı okuyamaz hale gelmişti. Bu insanlar canavardı. Eğer Jorguson onlara herhangi bir şekilde yardım ediyorsa, Olivia FBI'ın onu yakında yakalaması için dua etti.

Bilgisayarını kapattı ve saate baktı. Akşam daha yeni olmuştu, bu yüzden akşam yemeği yapmaya karar verdi. Biricik, yeni, daha önce hiç açılmamış yemek kitabından bir tarif seti ve işe koyuldu. Sonuç tam bir felaketti. Emma'nın aşçısı Mary, onu açlıktan kurtardı.

Olivia dondurucudan Mary'nin tavuk ve erişte gvelerinden birini çıkardı ve mikrodalgaya attı. Mutfak adasında oturup gveten bir şeyler yerken aklına Grayson geldi.

Sürekli onu düşünüyordu. Ne zaman boş bir dakikası olsa, işte oradaydı. Onunla olan ilişkisine gelince, tehdit sona erdiğinde ve gerekli tutuklamaların yapıldığına ikna olduğunda, onu bir daha görmeyeceğinden emindi. Ve bunun en iyisi olduğuna inanıyordu; yine de onu bir daha görmeyeceğini her düşündüğünde göğsünün derinliklerinde bir sızı hissediyordu.

Bu sadece bir kaçamak mıydı? Belki... Ama o kaçamak yapmazdı. Tam olarak ne olduğunu biliyordu ve sonunda bunu itiraf edecek cesareti bulmuştu. Grayson'a aşık olmuştu. Anlamadığı şey, kendini savunmasız bırakmasına nasıl izin verdiğiydi. Hepsi onun suuydu. O yapamazdı Grayson'ı sulayamazdı. Onu yönlendirecek hiçbir şey yapmamıştı. ona karşı böyle hisleri olduğunu düşünmesini sağladı. Onunla ilk tanıştığında onu James Bond'a benzetmişti ve bütün filmleri izlemişti. Hepsinde Bond bir kadınla sevişmiş ve hayatına devam etmişti. Grayson da öyle yapacaktı. Bu en iyisi değil miydi?

Olivia geleceği düşünmemeye karar verdi.

* * *

Cuma günü işten erken çıktı - cuma günleri nedense hep sakin geçerdi. Eve geldi, kot pantolonunu ve deniz mavisi kazağını giydi ve

Mikrodalgada ne pişirebileceğine bakmak için mutfığa gitti.

Grayson kızın kapısına gelip onu dışarı çıkaracağını söyleyince plan değişti.

Harika görünüyordu. Dışarıdaki acı soğuk yüzünden yüzü kızarmıştı. Paltosunun yakası yukarıdaydı ve saçları yağın kardan dolayı nemliydi.

Olivia onu beklenmedik bir şekilde uğradığı geçen Pazar gününden beri görmemişti. O zaman sadece birkaç dakika kalabilmişti ama onu kontrol etmek için her gün, bazen iki kez aramıştı. Şimdi, o karşısında dururken, kendini onun kollarına atmak istiyordu. Neredeyse bastırdığı dürtüye karşı koyarak kendini geri adım atmaya zorladı.

İçeri girdi ve hâlâ kendine güvenemediği için ellerini arkasına koydu.

"Gel hadi. Seni yemeğe götüreceğim," diye tekrarladı.

"Bana yemeğe çıkacağımızı söylemiyorsun. Bana soruyorsun. Bu iş böyle yapılır. Sonra da gidip gitmeyeceğime ben karar veririm."

Eli kızın ensesine gitti ve onu kendine doğru çekti.

Açık ağzı onunkinin üzerine indi, dili içine girdi, tattı, alay etti, baştan çıkardı. Adam başını kaldırdığında, kadın ona doğru sarktı.

Aklı başına geldi ve ondan uzaklaştı. Mutfığa doğru yürürken, "Yemeğe çıkamayız," dedi. "Bu güvenli olmaz. Bunlar senin sözlerin, Grayson." Buzdolabını açtı, sonra da kapattı.

"Bana bir restorana ya da alışveriş merkezine gidemeyeceğimi

söylemiştin ya da-" "Sana ne söylediğimi hatırlıyorum. Ofis ve ev.

Eklediğimi hatırlamıyorum

listeye boya dükkanı."

Koruma onu ele vermişti. "Kapanışta içeri girdik ve tek müşteri bizdik." dedi.

Grayson adanın üzerindeki açık yemek kitabını fark etti. "Akşam yemeğini hazırladın mı?"

Çenesi yukarı kalktı. "Risotto."

Etrafına bakındı. "Nerede o?"

"Lavaboda... ıslanıyor."

Tahta kaşığın tutkal benzeri maddenin içinden dimdik çıktığını görünce gülmeye başladı. Kaşığın sapını tuttu ve tenceredeki yapışkan maddeyi hareket ettirmeye çalıştı ama kıpırdamadı. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Dün gece," diye cevap verdi. "Grayson, o kadar da komik değil."

"Evet, öyle."

Buzdolabını tekrar açtı. "Tanrı'ya şükür Mary var." "Dışarı çıkmak istemiyor musun?"

"Ciddi miydin? Tabii ki dışarı çıkmak istiyorum. Sürekli içeride kalarak deliriyorum. Tanrı aşkına, D vitamini eksikliğim var. Güneşe ve temiz havaya ihtiyacım var. Yemek yapmayı bile öğrenmeye çalışıyorum ve bu size ne kadar ileri gittiğimi göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum."

"D vitamini eksikliği mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Bu gerçek."

"Gittiğimiz yerde güvende olacaksın."

Şüphelenerek sordu, "Nerede? Ofisinde mi? Hayır, ben hallederim. Polis merkezindeki otomatlardan."

"Benim yerim."

Başını iki yana salladı. "Henry'nin yanında olamam. Bu onun için güvenli olmaz."

"Bu gece evde değil. Büyükbabasıyla sinemaya gitti ve geceyi burada geçirecek. Uyuyacağı tek yer orası."

Evinin neye benzediğini merak eden ve dairesinden çıkmak için yanıp tutuşan kadın kabul etti. "Tamam, ama komik şeyler olmasın."

Sırıttı. "Komik şeyler mi?"

Onu görmezden gelerek ayakkabılarını almak için yatak odasına koştu. Döndüğünde Grayson ceketini tutuyordu. Onu giydi, çantasını ve cep telefonunu aldı ve kapının kilidini açtı. Grayson masanın üzerinde astım spreyini gördü ve aldı.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz? Dışarıdan mı alacağız?" "Senin için pişiriyorum."

"Yemek mi yapıyorsun?" Sesi şok olmuş gibiydi.

Grayson'ın binasına kısa bir yolculuktu, çok seçkin bir mahallede iki sakin sokağın kesiştiği beş katlı büyük bir yapıydı.

"Minimalist olduğunuzu tahmin ediyorum," diye belirtti.

Grayson, binanın altındaki otoparka açılan demir kapıları açmak için iPhone'undaki bir uygulamayı kullandı.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

"Eviniz," diye açıkladı. "Şık ve modern olduğunu tahmin ediyorum. Her şeyin bir işlevi vardır. Haksız mıyım?"

Garaj boştu. Arabayı asansörün yanındaki park yerine çekti. "Benimle yaşayan dokuz yaşında bir çocuğum olduğunu unuttun mu?"

"Tamam, dağınık minimalist."

"Henry taşınana kadar sahip olduğum tek mobilya yatağım ve bir çekmeceli dolaptı. Oturma odası boştu. Tadilatı bitirdikten sonra burayı satışa çıkarmayı planlıyordum. Elbette her şey değişti. Mobilya sipariş ettim ve sonuncusu da yeni geldi."

"Hâlâ satmayı düşünüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Henry'nin istikrara ihtiyacı var, bu yüzden artık taşınmak yok." "Binada yaşayan tek kiracı siz misiniz?"

"Evet. Binayı satın aldım, en üst katı yeniden düzenledim ve tuttuğum mimar diğer katlar için planlar üzerinde çalışıyor."

"Mimar olmalıymışsın." "Hayır, bu sadece bir hobi."

Asansörün kapıları, pırıl pırıl mermer zeminli ve geniş bir alana yayılan fuayesine açılıyordu. Oturma odası tam karşılarındaydı. Karşılarında bir pencere duvarı vardı ve manzara muhteşemdi. Koyu renkli parke zeminleri yumuşak tonlardaki halılar süslüyordu. Mobilyalar seyrek ve hayal ettiği şık çizgilere sahipti. İki maun deri kulüp sandalyesi, boz kahverengi bir kanepenin yanında oturuyordu. Çağdaş şömine tavana kadar uzanan siyah granitle kaplanmıştı. Çok sayıda nötr renk vardı ve şöminenin yanındaki duvarda Richter'e ait olabileceğini düşündüğü soyut bir tablo duruyordu. Güzel renk sıçramaları ve kalın perdeler odaya boyut ve doku kazandırdı.

Yemek odası da pencerelerle çevriliydi. Yuvarlak, koyu kiraz rengi masanın üzerinde, hiç şüphesiz etrafa saçılmış Lego setlerinden korumak için bir ped fark etti.

Her yerde dokuz yaşında bir çocuk olduğuna dair kanıtlar vardı. Elde taşınan bir video

oyunu bir sandalyenin kolundaydı; bir çift spor çorabı yemek masasının altındaydı ve kanepenin arkasında yarısı tamamlanmış üç Lego seti daha vardı.

Fuayenin solunda uzun bir koridor vardı. Görebildiği kadarıyla, en az üç yatak odası vardı. Sağ tarafta mutfığa ve ötesindeki kilere giden başka bir koridor vardı. Grayson ceketini aldı ve koridordaki dolap. Onu takip etti ama bir gurme şefin hayallerinin gerçeğe dönüştüğü girişte durdu.

"Bu mutfak neredeyse benim tüm dairem büyüklüğünde" dedi.

Baktığı her yerde paslanmaz çelik, granit ve şık lake dolaplar vardı. Tüm aletler yepyeni görünüyordu: iki çift boy fırın, bir mikrodalga fırın, bir espresso makinesi, NORAD'ı çalıştırabilecek kadar çok düğmesi olan bir kahve makinesi, sekiz gaz brülörlü büyük bir ocak ve daha önce hiç görmediği birkaç elektrikli alet.

Granit ada onunkinin iki katı büyüklüğündeydi. Dört bar taburesinden birini çekti ve oturdu.

"Tüm bu aletleri nasıl çalıştıracağını biliyor musun?"

"Elbette var." Onun karşısındaki lavaboda ellerini yıkıyordu. "Ama mutfağı hizmetçimiz Patrick yönetiyor," diye açıkladı.

"Hizmetçi mi?" diye sordu.

"Patrick kendine böyle diyor ama o daha çok bir yönetici gibi. Evi o yönetiyor ve benim üstlendiğim tadilat projelerine de yardımcı oluyor. Henry'nin benim yanıma taşınmasıyla aynı zamanda yaşayacak bir yere ihtiyacı vardı, bu yüzden herkes için işe yaradı. Henry'yi ve beni programlı ve düzenli tutuyor. İçecek bir şey ister misin? Bir kadeh şarap ya da ..."

"Şimdilik sadece su."

Ona bir şişe getirip açtı ve uzattı. "Yemeği hazırlayayım, sonra da gidip üzerimi değiştireyim."

"Yardım edebilir miyim?"

"Hayır, sen rahatla. Ben hallederim." "Peki planın nedir?"

Onunla yüzleşmek için adanın diğer tarafına geçti. Sonra saatine baktı. "Saat altı otuz beş. Kıyafetlerimi değiştirip akşam yemeğini hazırlayacağım. Sekiz yirmi gibi işimiz bitmiş olur. İşte o zaman sana asılacağım."

"Oh?"

"Evet. Sonra, sekiz kırkta sana tekrar asılacağım. Planım seni yıpratmak," diye ekledi.

Başını salladı ve çok ciddi bir şekilde "Anlıyorum" dedi.

"Sekiz buçukta sırf başının etini yemekten vazgeçmem için teslim olacaksın.

Ayrıca . . ."

"Neyin dışında?"

"Kabul edelim, tatlım. Ben iyiyim. Bana öyle söyledin."

"Ben ne zaman ..."

"Sana her dokunduğumda inliyorsun ve bana yalvarıyorsun-"

Elini onun ağzının üzerine koydu. Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu, kızardığını biliyordu. "Gerçeği tartışamam." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Peki ya sonra?" diye sordu, kasvetli bir ifadeyi korumaya çalışarak.

"Sabah yaklaşık birde giyineceğiz ve seni eve götüreceğim." "Planım bu." diye eklerken gülümsedi.

Öne doğru eğildi. "Her şey iyi güzel de, ben sana akşam yemeği için planının ne olduğunu soruyordum."

Adanın etrafından dolanırken güldü ve onu öpmek için eğildi. "Tadın çok güzel," diye fısıldadı.

"Grayson, yapamayacağımızı biliyorsun... burada olmaz. . ."

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Evet, biliyorum. İkinci planımı duymak ister misin?"

"Benimle uğraşmayı seviyorsun, değil mi?" "Öyle sayılır. Yüzünün kızarması hoşuma gidiyor."

Onu dürttü. "Git üstünü değiştir." "Benimle gel."

Onu tekrar itti. "Oh hayır. Ben burada bekleyeceğim."

Adam mutfaktan çıkar çıkmaz dışarı bakmak için pencereye gitti. Çatıların üzerinden bloklar boyunca görebiliyordu. Aşağıda trafik yavaş ilerliyordu ve kaldırımlarda hiç yaya yoktu. Kar yağışı bekleniyordu ve hava sıcaklığı düşmüştü.

Döndü ve daireyi inceledi. Pencerenin yanında dört sandalyeli dikdörtgen bir masa vardı. Henry'nin sırt çantası, iki aksiyon figürüyle birlikte masanın ortasındaydı. Bir not defteri ve kalemin yanında bir deste iskambil kağıdı duruyordu. Sandalyenin üzerinde bir iPad vardı.

Grayson üzerinde bir kot pantolon ve kolları kıvrılmış, boynu açık, açık mavi pamuklu bir gömlekle döndü. Olivia akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmesi için ısrar etti. Marine ettiği somonu ızgarada pişirdi, baharatlı limonlu biber sosu yaptı, buharda pişmiş sebze ve esmer pirinç ekledi. Olivia'nın sebze buhar torbasını mikrodalgada pişirmesine izin verdi ama risotto pişirme girişiminin sonucunu gördükten sonra balığa yaklaşmasına izin vermedi.

Yemek sırasında adamın fark etmediğini düşünmüştü ama daha sonra bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine koyarlarken, "Sen de bana söyledin."

"Sana ne demiştim?" diye sordu, durulaması için ona bir bardak uzatırken.

"Somon sevmediğini."

"Lezzetli görünüyordu."

"Tadına bakmadın."

"Tamam, somon sevmiyorum. Özür dilerim."

"Sana başka bir şey hazırlardım."

"O kadar zahmet ettiniz, kabalık etmek istemedim," diye açıkladı.

"Henry yemeklerini seviyor mu?"

"Yeğenimin çok sınırlı bir damak zevki var. Parmak tavuk ve mac ve peynir onun favorisi. Patrick ona sebze yedirebiliyor ama ben yediremiyorum."

Grayson'ın cep telefonu bir mesajla bipledi. Mesajı okudu ve içini çekti. "Henry filminden eve dönüyor. Geceyi büyükbabasıyla geçirmesi gerekiyordu ama ..."

"Burada uyumayı mı tercih ediyor?"

"Hayır, büyükbabası ... babam ... onunla biraz vakit geçirmek için bir arkadaşı gelecek. Az önce babamı aradı. Kasaba."

"Beni eve götürecek vaktin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda yoldalar ama Patrick döner dönmez gidebiliriz. Çok uzun sürmez."

"Beklemek benim için sorun değil ve Henry ile tanışmak istiyorum."

Elinden bir tabak aldı ve "Burada bitireceğim. Yorgun görünüyorsun. Siz rahatınıza bakın, ben de bir fincan kahve yapayım."

"Sakıncası yoksa çayınız varsa onu tercih ederim," dedi.

"Çay geliyor," dedi.

Olivia kulüp sandalyelerinden birine oturdu ve yan masadaki yığından bir çizgi roman aldı. Sayfaları karıştırırken, kendini dünyanın herhangi bir yerine ışınlayabilen, kaygan mor giysili bir süper kahraman hakkında bir şeyler okurken göğsünde bir sıkışma hissetmeye başladı. Astımının belirtilerini hemen fark etti ve çantasını almak için koridordaki dolaba doğru yürüdü. Cep telefonunu çıkardı, sonra rujunu, tıraşını, hesap cüzdanını, mendillerini . . . inhaleler yoktu.

Grayson onun ne yaptığını gördü. "Astım ilacın ceketimin cebinde."

Şaşkınlıkla, "Ceketine nasıl girmiş?" diye sordu.

"Masanın üzerine bırakmıştın, ben de aldım."

Bu çok düşünceli bir davranıştı. "Teşekkür ederim."

Adam ona ders vermeye başlayana kadar onun ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordu.

"Dikkatli olmalısın ve yanında her zaman bir inhaler bulunduğundan emin olmalısın, Olivia. Astımla ilgili bazı okumalar yaptım ve bir atak kontrolden çıkabilir. Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun anlamıyorum."

İnhalerini kullandı ve çantasına koydu. Sonra oturma odasına doğru yürüdü. Pencerelerin önünde durdu.

"Bu manzara muhteşem."

Arkasında durdu ve kollarını ona doladı. "İnhalerler hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Astımım konusunda biraz fazla dikkatsiz davrandığımı kabul ediyorum. Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Onu çevirdi, elini çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı ve onu öptü. Niyeti sadece hızlı bir öpücük vermektir ama kısa sürede iş çığırından çıktı ve ne yaptığını anlayamadan onu havaya kaldırdı, kalçasını kendi kalçasına bastırdı, ağzı kızının ırzına geçti.

Asansörün zilini duymadı. Grayson duydu ve isteksizce onu bıraktı.

Henry "Grayson Amca!" diye bağırarak dışarı fırladığında kapılar henüz tam olarak açılmamıştı.

"Ben buradayım, Henry. Bağırmana gerek yok."

Henry dahili telefonu hatırladı ve ona bastı. "Ben geldim, Büyükbaba." Grayson'a dönerek, "Beni tek başıma bıraktı. O kim?"

"Bir arkadaş," diye cevap verdi. "Paltonu yerine koy ve ayakkabılarını yatak odana götür." Henry ayakkabılarını çoktan çıkarmıştı. "O zaman gel onunla tanış."

İki saniye içinde geri dönmüştü, bu da Grayson'a yatak odasının kapısını açıp paltosunu ve ayakkabılarını içeri attığını söylüyordu. Mermerin üzerinden kayarak Olivia'ya doğru yürüdü. Grayson tanıştırmayı yaptı.

Olivia Henry'nin çekici biri olduğunu düşündü. Kemik yapısı, yüksek elmacık kemikleri ve kare çenesiyle Grayson'la birkaç benzerliği vardı ve kesinlikle aynı gülümsemeye sahipti. Henry yaşına göre uzun boylu ve sırık gibiydi. Yirmi saniye boyunca tek kelime etmeden iri kahverengi gözleriyle ona baktı. O da karşılık verdi.

Grayson ikisini eğlenerek izledi.

Henry bakışma yarışını bozdu. "FBI'da mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"İstemiyorum."

Grayson, "O bir avukat, Henry," diye açıkladı.

"Sen de öylesin."

"Evet."

Tekrar Olivia'ya baktı. "Mahkemeye iyi insanlara mı yoksa kötü insanlara mı yardım etmek için gidiyorsun?"

"İki işi var," dedi Grayson. "IRS için vergiler üzerinde çalışıyor," dedi, onun için basitleştirmeye çalışarak.

"Vergileri bilmiyorum."

"Aynı zamanda bir çocuk avukatı."

Henry bu fikirden çok etkilenmişti. "Çocukların kendi avukatları olabilir mi?"

Benim için çalışabilirsin."

"Evet, sanırım yapabilirim," dedi. Kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. Adam da onu takip etti ve yanına oturdu.

"Film nasıldı?" diye sordu.

"Büyükbabam bu önermeye inanmadı. Söylediği buydu."

Grayson onlara dönük bir koltuğa oturdu. "Öncülün ne anlama geldiğini açıkladı mı?"

Henry başını salladı. "Söyledi ve bir arabanın robota dönüşebileceğine inanmadığını söyledi."

Bir eşyayı diğerine dönüştürmek sonraki on dakika boyunca sohbet konusu oldu ve ardından üçü yemek masasına geçti. Grayson dizüstü bilgisayarında e-postalarını takip ederken, o ve Henry Legolarla bir dolum istasyonu inşa etmeye çalıştılar.

"Yanlış yapıyorsun," cümlesini en az on kez duydu ve Henry bunu her söylediğinde Grayson'ın gülümsediğini fark etti. Henry onun bu kadar beceriksiz olmasından çok hoşlanıyordu.

"Büyükbabam bir kadına ihtiyacım olduğunu söylüyor," dedi Henry kayıtsızca.

Bu ifade Grayson'ın tüm dikkatini çekti. Olivia etkilenmiş görünmüyordu. "Ne amaçla?"

"Muhtemelen bana patronluk taslamak için. Olivia, işimiz bittiğinde odamı görmek ister misin?"

Küçücük bir küpü, bitişikteki araba yıkama makinesinin tabanına sıkıştırmaya çalışıyordu.

Ona sataşmadan duramadı.

"Odanı zaten gördüm. Çok güzelmiş. Yatağını beğendim. İçinde yuvarlandım ve yastığı test ettim. Güzel ve sert."

Henry kıkırdıyordu. "Hayır, yapmadın."

"Oh evet," diye karşılık verdi. "Sonra tüm eşyalarını karıştırdım, birkaç video oyunu oynadım ve işim bittiğinde dolabına girip bazı kıyafetlerini denedim."

Çok güldü. Sonra ona legoları yine yanlış birleştirdiğini söyledi. Küçük parçayı ona uzattı ve dedi ki, "Sen düzelt. Ben düzelteceğim. izle."

"Olivia, kendi avukatıma ihtiyacım olursa diye telefon numaranı yazar mısın?"

"Henry, o-" diye başladı Grayson.

Sözümü kesti. "Numaramı yazmama gerek yok. Size kartlarımdan birini vereceğim."

Onu çantasını bıraktığı girişe kadar takip etti ve o kartlarının olduğu çantayı ararken sabırla bekledi. Buldu ve ona bir tane verdi.

"Bir şey için mi endişeleniyorsun?" diye sordu.

"Hayır, ama futbol seçmelerine katılacağım."

Ona neden futbol için bir avukata ihtiyacı olduğunu düşündüğünü ve asansör zili çalmasaydı bunu neden yapacağını sormak istedi. Bir kaç Saniyeler sonra Patrick geldi.

Çok daha yaşlı bir adam bekliyordu ama Patrick kırklı yaşlarının başındaydı.

Çok uzun boyluydu, en az bir metre beşti ve zayıf yapısıyla bir NBA oyuncusunun fiziksel özelliklerine sahipti. Onun elini sıktı ve üstünü değiştirmek için odasına gitmeden önce Grayson'a onaylayan sinsi bir bakış attı.

Henry ona, "Patrick çoğu Cuma gecesi basketbol oynuyor," dedi.

Sonra da Olivia'dan kendisiyle bir kart oyunu oynamasını istedi. Henry Olivia ile çok iyi vakit geçirdiği için - açıkça kazanıyordu - Grayson onu eve götürmek için yeğeninin yatmasını bekledi.

Olivia arabada sessizdi, zihni bir düşünceden diğerine atlıyordu.

"Henry'nin babasının eve gelip onu alacağından endişeleniyor musun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Gülümsedi. "Çünkü kardeşim Henry için en iyisini bilir ve şu anda onun istikrara ihtiyacı var."

"Ama ya ..." "Olivia?"

"Evet?"

"Endişelenmeyi seviyor musun?"

Hayır, tabii ki hayır demeye başladı ama sonra düşünmeye karar verdi.

"Sanırım endişelenmeye alışkınım."

"Yani, kötümser olduğunu kabul ediyorsun." "Ben gerçekçiyim."

Grayson itiraz etmedi. "Henry senden hoşlanıyor."

"Çünkü dokuz yaşında bir çocuğun mizah anlayışına sahibim. Beni anlıyor."

"Peki ya ben? Seni anladığımı düşünüyor musun?" Ona doğru döndü. "Muhtemelen hayır."

"O mantıksız zihninin içinde neler döndüğünü çok iyi biliyorum" derken ona bakmadı.

Hemen kızdı. "Affedersiniz? Mantıksız mı?"

"Bazı şeyler hakkında, evet, kesinlikle mantıksızsın," dedi. Kadın karşı çıkmak için ağzını açtı ama adam konuyu değiştirdi. "Ronan bana Jorguson'un eski müşterilerinden birkaçını araştırdığını söyledi."

"Düşünüyordum da-"

Sözünü kesti. "Hâlâ o pislik için çalışmayı düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü eğer düşünüyorsan, bunun olmasına izin vermeyeceğimi bilmelisin. Kendini tehlikeye atmana seyirci kalacağımı sanıyorsan, sen aklını kaçırmışsın."

Olivia onun tepkisine şaşırmıştı. Birkaç saniye içinde kendini köpürtmüştü. "Benimle ilgileniyorsun-"

"Tabii ki umurumda."

Elini kaldırdı. "Bana bağırma." "Sana söylüyorum Olivia, sana izin vermeyeceğim-"

"Jorguson için çalışmayacağım. Sakın bana, 'Tabii ki çalışmayacaksın,' demeye kalkma," diye ekledi, adam tam da bunu söyleyecekmiş gibi göründüğünde. "Kararı ben verdim, sen değil."

"Eğer düşünmek istiyorsan-"

"Grayson, seninle tartışmayacağım."

Bir nefes aldı. "Evet, tamam. Bana neden Jorguson'un bağlantılarına baktığını söyle."

"Her gece evde mahsur kaldım ve babam hakkında hiçbir şey bulamadım, bu yüzden tamamen can sıkıntısından, biraz meraktan ve ..."

"Ve ne?"

"Egom," dedi. "Sanırım FBI'in soruşturmasına yardımcı olacak bir şey bulabileceğimi düşündüm."

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Gretta Keene ve bazı korkunç olaylar hakkında çok şey keşfettim. işlemiş olabileceği suçlar. Eğer Jorguson bunlardan herhangi birine karıştıysa, umarım onu yakalamak için ihtiyacınız olan kanıt bulabilirsiniz."

"Yapacağız," diye ona güvence verdi.

Grayson, Olivia'nın dairesinin hemen köşesindeki park yasağı olan yere park edilmiş bir araba fark etti ve ihbarda bulundu. Plaka bir blok ötede yaşayan bir kadının üzerine kayıtlıydı. Adam Olivia'nın binasının önüne park etti ve Olivia adam gelip onu alana kadar bekledi. Adam bir centilmen gibi davranıyordu ama aynı zamanda onu koruyordu. Ne zaman bir yere yürüseler adamın kendisini hedef haline getirdiğini fark etmişti. Ona bunun işinin bir parçası olduğunu söylemişti. Başkan olmadığını ve onun için kurşun yememesi gerektiğini savunmuştu ama adam onu görmezden gelmişti.

Onun apartmanına girdiler ve asansör kapıları onun katında açıldığında, önce adam dışarı çıktı. Ondan anahtarını aldı, kapının kilidini açtı ve onu içeri kadar takip etti. Her yeri kontrol ettikten sonra Birinin saklanabileceği akla gelebilecek her yerde, oturma odasına geri döndü. Tam ceketini çıkarırken Ronan seslendi.

"Neredesin?" diye sordu.

"Olivia'nın evinde."

"Ah."

"Ah? 'Ah' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu, içten içe ne kadar savunmacı bir ses çıkardığını düşünerek. Olivia'nın çalışma odasına girdi ve biraz yalnız kalabilmek için kapıyı kapatarak, "Bak Ronan, bu soruşturmayla arama mesafe koyacağımı söylediğimi biliyorum..." dedi.

"Evet, öyle demiştin."

"Ve bugünün Cuma gecesi olduğunu düşünüyor olmalısın. Onun dairesinde ne işim var, değil mi?"

"Aslında-"

Grayson daha ileri gitmesine izin vermedi. "Olivia'ya bulaşmamam gerektiğini biliyorum ama yemin ederim bu geceden itibaren kendimi uzak tutacağım. O yüzden bu konuyu açmayı bırak."

"Grayson, neyin var senin?"

Cevabı biliyordu ama yüksek sesle söylemedi. Suçluluk duygusu. Ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini biliyordu. Evet, eski suçluluk duygusuydu.

"İşimiz bitti mi?"

"Duruma göre değişir," dedi Ronan. "Eğer atıp tutmayı bitirirsen, neden aradığımı söyleyeceğim."

Grayson masaya yaslandı ve gözlerini kapattı. Söylenip duruyordu.

"Ray Martin anlaşma istiyor."

"O orospu çocuğu koruma Olivia'yı yumrukladı ve ona silah çekti ve anlaşma yapmak istiyor. Cehenneme kadar yolu var."

"Mantıklı davranmıyorsun."

Grayson onun haklı olduğunu biliyordu. "Neyle uğraşmak istiyor? Önercek neyi var?"

"Bize silah tedarikçisinin adını verecek ve ona karşı tanıklık edecek."

"Hadi ama. Güvenemezsin-"

"Kanıtı olduğunu söylüyor."

"Ne gibi? Makbuz gibi mi?"

Ronan güldü. "Onun gibi bir şey. Ne düşünüyorsun? Eğer yasalsa, anlaşma yapmak için baskı yapar mısın?"

"Objektif olamam," diye itiraf etti ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dehşete kapıldı. Gerçekten objektif olamıyordu ve Tanrı aşkına bunun olmasına nasıl izin vermişti? Cehenneme kadar yolu vardı. "Eğer Olivia'yı öldürmeye çalışan piç Martin'se, herhangi bir anlaşma yapılmayacak."

Ronan ona, "Tetikçinin o olduğuna ikna olmamıştın," diye hatırlattı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, hala ikna olmuş değilim, ama şüpheli olarak kaldığı sürece ..."

"Tamam, tartışmayacağım." Sesi teslim olmuş gibiydi.

"Ronan, onu yumrukladı ve ona silah çekti. Bunun için idam mangasına gönderilmeli."

"Hâlâ atış mangası mı yapıyoruz?"

Grayson bir dakika sonra aramayı sonlandırdı ve oturma odasına gitti. Olivia ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını sedirin üzerine uzatmış, kucagında iPad'iyle koltukta oturuyordu. Grayson içeri girdiğinde başını kaldırdı.

odaya girdi, onun karanlık yüz ifadesini gördü ve "Sorun nedir?" diye sordu.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti. "Dinle ..."

"Evet?"

"Ronan'a objektif olamayacağımı söyledim ve bu kabul edilemez. Bu böyle devam edemez. Soruşturmaya konsantre olabilmem gerekiyor ama sen aklımı karıştırıyorsun Olivia. Bunun devam etmesine izin veremem."

iPad'i sehpanın üzerine koydu ve doğrulup oturdu. "Ben neyim?"

"Beni duydun. Aklımı karıştırıyorsun. Odaklanmamı geri kazanmalıyım, çalışırken senden uzak durmalıyım. Bir şeyi, fark yaratabilecek bir ayrıntıyı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum ama ne zaman seninle olsam dikkatim dağılıyor. Bu senin suçun değil. Sen çok baştan çıkarıcı bir kadınsın."

Ona iltifat ettiğini sanıyordu ama kadın hiç memnun değildi. "Dikkatini dağıtıyorum."

"Evet, bilerek değil ama evet, yapıyorsun," dedi kararlı bir şekilde.

"Bir şeyleri kaçırıyor olabileceğinizi hissettiğinizi söylerken ne demek istediniz?"

"Dikkatimi veremiyorum, lanet olsun. Dikkatim tamamen dağıldı. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Bu hiç bana göre değil. Yoluma devam etmeliyim."

"Tamam, yardım edeceğim."

Neredeyse gülecekti. "Ne yapacaksın?"

"Odaklanmana yardım edeceğim. Bu neden komik?" "Olivia, sorun sensin."

O buna itiraz etti. "Peki sen değil misin? Benim sana dokunmamam ve senin de bana dokunmamana ne dersin? Ben de en az senin kadar kendimi kontrol edebiliyorum. daha fazla."

Güldü. Bu tepki pek hoşuma gitmedi.

"Benden daha iradeli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gerçekten mi?" "Elbette," diye cevap verdi, sanki hiç şüphe yokmuş gibi.

"Seninle tartışmayacağım. Sen bir şeye inanıyorsun; ben başka bir şeye inanıyorum. Tatlı bir şeyler yemek istiyorum. Bir şey ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Bana Gretta Keene hakkında ne öğrendiğini anlat.

Yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

Olivia ayağa kalktı, Grayson'ın kasten kışkırtıcı bir hareket olduğunu düşündüğü bir hareketle saçlarını omzunun üzerinden attı ve mutfığa gitti. Bir dakika sonra elinde vişneli bir dondurma ve bir tabakla geri döndü. "Bir şey istemediğine emin misin?"

"Hayır," dedi sertçe. "Şimdi bana Keene'den bahset ve ben de buradan gideyim."

Tabağı masaya koydu, buzlu şekerin kağıdını yırttı ve "Bunları çok seviyorum" dedi.

"Gretta Keene," diye hatırlattı ona.

Onun dilinin ucuyla dondurmanın kenarını yalamasını izledi. "Eminim Ajan Huntsman Gretta hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordur, ama ben tam bir mikro yönetici olduğunu keşfetti. Ne kadar küçük olursa olsun her ayrıntıyı denetlemek zorunda."

Dili yavaşça bir taraftan yukarı, diğer taraftan aşağı kaydı. Grayson bakışlarını onun ağzından alamıyordu. Onun ne yaptığını biliyordu ve eğleniyordu. Yine de gözlerini kaçıramıyordu.

"Gretta'nın güven sorunları var." Dondurmanın ucunu ağzına götürdü, dolgun, tatlı dudakları dondurmanın etrafına kapandı. Sonra bir ısırık aldı ve çiğnedi. O

dilinin üzerindeki buz gibi soğuk hissin tadını çıkarıyordu. "Paradan ya da altındakilerden uzaklaşmayacak."

"O ne?" Konsantre olmakta çok zorlanıyordu. Kız onu çıldırtıyordu ve bunu o da biliyordu. Bir dondurma yemek nasıl bu kadar şehvetli, erotik ve tahrik edici olabilirdi?

Az önce söylediklerini tekrarlardı ve sonra bir ısırık daha aldı. Kırmızı meyve suyundan bir damla aşağı doğru kaymaya başladığında, onu yakalamak için dilini yavaşça alt dudağına götürdü.

"Gretta, kendisi için çalışan erkekleri her zaman kontrol altında tutmak istiyor, böylece hiçbiri kendi başına dallanıp budaklanmayacak ve Rakipler. Emirlerine karşı gelen bir çalışan vardı ve onu ibret olsun diye cezalandırdı. Öldürülmeden önce işkence görmüş. Bence Jorguson'u izlemek zorunda olduğu için burada, özellikle de parasının büyük bir kısmı onun şirketi üzerinden gidiyorsa."

Olivia dondurmanın son parçasını da ağzına attı ve çubuğu tabağa koydu.

Grayson onun tabağını mutfağına geri götürmesini izledi. Yürürken kalçalarının hareket edişine bayılıyordu. İsteksizce ceketine uzandı ve üzerine çekti.

"Arada bir kontrol edeceğim," dedi, sesi sertti. "Ama hiçbir yere yalnız gitmeyeceksin. Anladın mı? Numaralardan birini ara ve korumalarından birinin seninle gelmesini sağla."

Onu kapıya kadar geçirdi. "Ne kadar süre için-"

"Gerekli olduğu sürece," dedi. "Ve bu arada, senin küçük baştan çıkarman işe yaramadı."

Kısıtlamaları hızla parçalanıyordu ve onu yakalamamak için tüm konsantrasyonunu kullanması gerekiyordu.

Masum gibi davranmadı ya da neden bahsettiğini bilmediğini söyleyerek itiraz etmedi. Adamın gidebilmesi için yolundan çekildi, kapıyı kapatana kadar bekledi ve sonra fısıldadı, "Ah, sanırım öyle oldu."

NINETEEN

A Bir hafta boyunca Grayson'dan tek bir kelime bile duymamıştı. Olivia kendi kendine mutlu olduğunu ve onun uzak durduğu için rahatladığını söyleyip duruyordu. Ama o buzlu şekerle oynadığı baştan çıkarma oyunu için kendini suçlu hissediyordu. Bu gerçekten adil değildi. O sadece işini yapmaya çalışıyordu ve ilişkileri buna engel oluyordu. Ellerini birbirlerinden uzak tutamayan azgın gençler gibi davranıyorlardı ve buna bir son vermeleri gerekiyordu. Bu ikisi için de doğru değildi. Grayson'ın düşünmesi gereken bir işi, onun da düşünmesi gereken bir kalbi vardı. Duygusal olarak fazla kaptırmıştı kendini ve bu ilişki bir yere varamayacağına göre, yapılacak tek doğru şey kendini ayırmaktı.

Onun hiç evlenip evlenmeyeceğini merak etti ve evet, elbette evleneceğine karar verdi. Muhtemelen çocukları da olacaktı. En azından yapmalıydı, Çünkü o harika bir baba olurdu. Henry'ye karşı çok sevgi dolu ve sabırlıydı.

Kasvetli geleceğini her düşündüğünde depresyona giriyor ama yine de bunu düşünmekten kendini alamıyordu. Başkaları onu bir evlilik ve aile ile normal, mutlu bir hayat sürebileceğine ikna etmeye çalışabilirdi, ama o daha iyisini biliyordu. Hastalığın neden olabileceği endişe ve acıyı görmüştü ve Jane'de olmasından korktuğu gibi çirkin yüzünü tekrar gösterme ihtimali bile onu, değer verdiği hiç kimsenin bu kalp ağrısı ve fedakarlığı yaşamasına izin vermemeye kararlı kılıyordu.

Cuma akşamı Emma aradı ve Olivia'nın onunla akşam yemeği yemesi için ısrar etti. Olivia bir akşamlığına evinden çıkma şansı bulduğu için çok mutluydu ama bu onu götürmesi için korumalarından birini çağırması gerektiği anlamına geliyordu. Söz vermişti. Beş gardiyanın hepsi de işlerini ciddiye alan kibar beyefendilerdi ama Olivia'yı bir akşam yemeğine götürmek zorunda kalmaktan bıkip usanmıştı.

onlara güveniyordu. Arabasına binip istediği zaman istediği yere gidebilmeyi özlemle bekliyordu. Market alışverişi ya da kuru temizlemeciye gitmek gibi sıkıcı ama gerekli işler artık ona cazip geliyordu. Kıyafet alışverişinden nefret etse de yeni bir çift koşu ayakkabısına ihtiyacı vardı ama alışveriş merkezine gitmek söz konusu bile olamazdı çünkü onu öldürmek isteyen adam ikinci kez onu öldürmeye çalışırken yemek katında kurşunların havada uçuşması endişesi her zaman vardı.

Sabrı tükenmek üzereydi ama ne zaman ellerini havaya kaldırıp "Yeter artık" diye bağırarak olsa, gözlerinin içine bakıyordu.

Aynaya bakar ve ham kurşun izlerini görürdü. O zaman biraz daha sabırlı olması gerektiğine karar verecekti. Ayrıca, FBI gerçek bir tehdit olduğunu hissetmediği sürece koruma için para ödemezdi. Değil mi?

Ronan yanlışlıkla kediye çantadan çıkardı. Simmons, Simmons ve Falcon hakkında bir soruyla aradı. Şirketin Olivia'nın babasıyla ne kadar süredir çalıştığını öğrenmek istiyordu. Cevabı bilmiyordu ama onun için öğrenmeye çalışacağını söyledi.

"Hazır seni telefonda yakalamışken, sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Tamam." Ronan onun Grayson hakkında sorular soracağından emindi. "FBI bu korumalar için para ödemezdi eğer-"

Düşünmeden önce, "Ödeme yapmıyorlar. Durdular. Yani söylemek için "

Olivia dik oturdu, ona söylememeye çalıştığı şeye sinirlenmişti. "Korumaların parasını kim ödüyor?" Hemen cevap gelmeyince sordu: "Ya Grayson ya da Emma, değil mi? Söyle bana."

Ronan iç çekti. "Grayson ödüyor." "Seni güvende tutmak istiyor, Olivia." diye eklemek için acele etti.

"Evet, biliyorum. Başka sorunuz var mı?"

Ronan onun sesindeki sertliği duydu. "Kimin ödediği önemli değil. Eğer bir yere gideceksen, önce bir koruma çağıracaksın. Anladın mı?" dedi sertçe.

"İyi geceler."

"Olivia....." diye başladı ama artık çok geçti. Olivia gitmişti.

Arabasının anahtarlarını buldu, kapıyı arkasından kilitledi ve asansöre binerek garaja indi. Bunu daha önce anlamadığı için ne kadar aptal olduğunu düşündü. Eğer gerçekten bir korumaya ihtiyacı olsaydı, FBI ona koruma sağlamaya devam ederdi.

Koruma. Grayson bunu onun arkasından yapmaya nasıl cüret eder! Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Arabasına ulaştığında sakinleşmeye başlamıştı. Belki de Grayson'a çok yükleniyordu. Ne de olsa belli ki endişeyle hareket etmişti. Dışarıda hâlâ bir tehdit olduğunu hissetmiş ve onu korumak istemişti. Doğru, niyeti iyiydi ama ona karşı dürüst olmalıydı. değil mi? Korumalar için harcadığı her doları ona ödemeye karar verdi. Ancak o zaman gururu kurtulabilirdi.

Tedbirli ve kendi kendine yetebilen biri olduğunu kanıtlayacaktı. Tekrar gafıl avlanmasına izin vermeyecekti.

Tedbiri tamamen yeni bir seviyeye taşıdı. Bir elinde biber gazı spreyini taşıyor, diğer elinde anahtarlığını tutuyordu, bir parmağı panik düğmesi. Arabanın altında ya da arka koltukta yanıp sönen kırmızı ışık olup olmadığını bile kontrol etti. Birini bombayla öldürmek o kadar da sıra dışı bir şey değildi. Paranoyak davranmıyordu; akıllı davranıyordu. Hatta

Takip edilmediğinden emin olduktan sonra teyzesinin evine gitmek için birkaç ara sokağa girdi. Sağ salım varmış.

Mary yemek odasında masayı hazırlamıştı. O ve Harriet mutfakta kaldılar, şüphesiz kulak misafiri olmak için çünkü konunun Olivia'nın babası olacağını biliyorlardı.

Emma onu her iki yanağına birer öpücük kondurarak karşıladı. Teyzesi her zaman çok derli toplu görünürdü. Olivia onu hiç gündelik kıyafetler içinde görmemişti ve Emma'nın bir kot pantolon giydiği düşüncesi onu gülümsetti. Bu çok tuhaf bir görüntüydü. Bu gece Emma yüksek yuvarlak yakalı, kömür grisi, yün bir elbise giymişti. Eteği düzdü ve hemen altında bitiyordu.

dizlerine kadar. Orta topuklu ayakkabıları elbisesine tam olarak uyuyordu. Güzel bir süetten yapılmışlardı. Tek takısı evlilik yüzüğüydü -Daniel öldükten sonra onu hiç çıkarmamıştı- ve sinek kuşu şeklinde mücevherli bir broş. Olivia onun yanında dururken kendini bir serseri gibi hissetti.

Kazağını düzeltti ve "Elbise giymek için zaman ayırmalıyım ama sen aradığında iş kıyafetlerimi daha yeni değiştirmiştin" dedi. Bahane ürettiğini fark etti ve durakladı. "En azından bu kötü değiştirmeliydim."

"Sen iyisin canım. Çok fazla endişeleniyorsun ama zaten hep endişeliydin. Gel otur da yemek yiyelim."

Olivia'nın pek iştahı yoktu. İki şekerleme ve bir üzümlü dondurma iştahını azaltmıştı. Olivia abur cubur yemeyi severdi, çoğunlukla da dondurucu soğukta.

abur cubur. Bu sadece arkadaşlarının bildiği karanlık bir sırdı. Soğuk, kemoterapiden sonra ağzındaki yaraları yatıştırmıştı ve o zamandan beri buz gibi tatlı bir rahatlık istiyordu. Dondurucusunun yarısı Dove barları, Fudgsicles, Popsicles ve çeşitli dondurma çeşitleriyle doluydu. Diğer yarısı ise Mary'nin sağlıklı güveç yemekleri için ayrılmıştı.

Bu gece Mary akşam yemeği için kök sebzeli hindi kızartması hazırlamıştı. Yemek odasına elinde büyük bir tabakla girdi ve

Olivia kendine servis yapsın. Olivia, Mary'nin ona çok zayıf olduğunu ve geçmişte sık sık yaptığı gibi kemiklerine biraz et koymasını gerektiğini söylemesini duymak istemedi, bu yüzden her şeyden bir porsiyon aldı ve "Bu harika kokuyor" dedi.

Mary mutfağa döndükten sonra Emma, "Beni yakalayın. Ne yapıyordun?" diye sordu.

Grayson'la seks yapmak, Grayson'la seks yapmayı düşünmek ve Grayson'la daha fazla seks yapmak. Olivia bu düşünceleri ağzından kaçırsa Emma dehşete düşerdi.

"Eric Jorguson'la bağlantılı birkaç isim hakkında araştırma yapıyordum." Daha sonra kim ve neden olduğunu ve ne zaman bitirdiğini açıkladı,

Emma birkaç soru sordu.

Olivia ona, "Boşuna çaba harcadım," dedi. "Bu canavarların yaptığı tüm korkunç şeyleri okuyarak kendimi hasta etmem bir yana, Ajan Huntsman'a yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamadım."

"Başka neler yaptın?"

"Beni kimin vurduğunu bulmaya çalışıyorum. İşler de çok yoğun." Çatalını yere bıraktı ve biraz işinden bahsetti.

Emma sordu, "Peki ya baban? Onun hakkında ne yaptın?"

"Onu biraz geri plana attım ... bu çok sinir bozucu," diye itiraf etti. "Onu durdurmaya çalıştığım dedikodusu yayıldı ve ..." Cümlesini tamamlayamadı. Biraz dürüstlük zamanı, diye karar verdi. "Grayson'la görüşüyordum," diye başladı.

Emma şaşırmış görünmüyordu.

Gülümsedi. "Biliyor muydun?" Olivia sordu.

"Evet, canım. Hırsız babanı neden geri plana attığını açıklıyordun," diye hatırlattı.

Olivia kendini korkak hissediyordu çünkü teyzesine gerçeğin yansımalarından korktuğunu, her şey ortaya çıktığında ve babası tutuklanıp suçlandığında hayatının dramatik bir şekilde değişeceğini itiraf etmek istemiyordu. Çok büyük bir öfke, nefret olacaktı ve bunların hepsi ailesine yönelecekti. Babası parmaklıklar ardında güvende olacak ve muhtemelen çok akıllıca dolandırıcılıkları nedeniyle diğer mahkûmlarla birlikte ünlü olacaktı, ancak geri kalanlar basın ve hayat birikimlerini kaybeden tüm o insanlar için adil bir oyun olacaktı. Olivia bunun yapılması gerektiğini bilse de başına geleceklerden korkuyordu.

Emma, "Hapishane hücrelerinde oturan ve babanın işlediği bir suçtan dolayı yargılanmayı bekleyen genç bir adam var," dedi.

Olivia şaşırmıştı. "Jeff Wilcox mu? O neden hapiste?"

"Tutuklandı. Savcılar onu mahkum etmek için ellerinde yeterli delil olduğunu düşünüyorlar."

"Mahkeme kefaleti belirlemedi mi?"

"Evet, ama iptal ettiler. Mitchell'dan bunu kontrol etmesini istedim. Jeff'i bir anlaşma yapmaya zorlamaya çalıştıklarını ama Jeff'in bunu reddettiğini, bu yüzden de mahkeme gününe kadar onu hapiste tutmak için bir bahane bulduklarını söylüyor."

"Mitchell kim?"

"Mitchell Kaplan benim avukatlarımdan biri. Aynı zamanda bir mali danışman ve değerli bir dostumdur. Sanırım onunla tanıştınız."

Varsa bile hatırlamıyordu. "Jeff'i mi temsil ediyor?"

"Hayır. Jeff'in avukatı Howard Asher. Mitchell onun bir anlaşma yapıcı olduğunu söyledi. Asher'ın tek yaptığı bu, anlaşma yapmak ve bunların yüzde doksan dokuzu kötü anlaşmalar. Mahkemeye çıkmamak için her şeyi yapar. Mitchell bana Asher'ın ne yaptığını bilmediğini söyledi. Kamu avukatı daha iyi bir seçim olurdu. Jeff'in bununla savaştığı kaynağı yok. Hiçbir geliri yok ve zavallı karısı da evde bu iş çözülene kadar dayanmaya çalışıyor." Olivia'ya uzun bir süre baktıktan sonra, "Ve siz, genç bayan, tüm bunları çözecek kişi sizsiniz, değil mi?" dedi.

"Evet, hanımefendi, öyleyim."

"Daha fazla arka plan yok . .

." "Hayır."

Emma başını salladı. "Jeff'in başına gelenlerden kendimi sorumlu hissediyorum. Baban Jeff'in benimle olan arkadaşlığını ona yakınlaşmak için kullandı. Mahkemeye çıkarsa, babanın Jeff'e karşı tanıklık edeceğini biliyor muydun?"

Olivia midesindeki o tanıdık gerginliği yeniden hissetmeye başlamıştı. "Hayır, bilmiyordum."

"Baban bunun mahkemeye taşınmasını istemeyecektir. Bu onun çok fazla dikkat çekmesine neden olur ve Tanrı korusun, avukatları onun kayıtlarını saklayamayabilir."

"Sana söz veriyorum, odaklanmam gereken yere geri döndüm."

Odaklan. Haftanın kelimesi buydu. Grayson ona odaklanmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. O da öyle. Ayrıca ona, soruşturmaya tüm dikkatini vermediği için bir şeyleri kaçırmış gibi hissettiğini de söylemişti. Kız onun dikkatini dağıtmıştı. Şimdi o da aynı şekilde hissediyordu. Grayson'ın onu babasının işleriyle ilgili soruşturmasından alıkoymasına izin vermişti.

"Ben yardım edeceğim," diye devam etti Emma. "Mitchell Kaplan ülkedeki en iyi avukatlardan biri ve yatırım dolandırıcılığı onun uzmanlık alanı. Bu davayı üstlenmeyi kabul etti ama onu işe almanız gerekiyor. Mitchell beni

geri adım atacağıma dair söz verdim. Mali varlıklarımın bu işle herhangi bir şekilde bağlantılı olması halinde babanın onları haczetmeye çalışacağına inanıyor."

Olivia da aynı fikirdeydi. "Uzun zamandır senin paranı Trinity Fonu'na yatırmaya çalışıyor."

"Aramızda bir aşk/nefret ilişkisi olduğunu söyleyebilirim ama gerçek şu ki, aramızda hiçbir zaman aşk olmadı." Emma tabağını bir kenara itti ve sandalyesine geri oturarak ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Kararlı ve otoriter bir ses tonuyla, "Mitchell ile yazılı olmayan bir anlaşmam var ama ona küçük bir avans vermen gerekiyor. Her şey bittikten sonra, ücretinin tamamını ödemek için hesabınıza para aktaracağım. Bunu şimdi yapamam, çünkü

."

"Size geri dönebilir."

"Muhtemelen yine de olacak canım, ama en iyisi kapıma kadar gelen bir evrak izi olmaması. Ayrıca Jeff'in karısına da iki yakasını bir araya getirecek kadar bir çek vermeni istiyorum. Bunu yapacak kadar paran var mı?"

Olivia başıyla onayladı. "Evet," dedi. Eğer bu iş çözülmeden önce parası biterse, dairesini bir kez daha ipotek ettirecekti.

Ne pahasına olursa olsun, işleri yoluna koyacaktı.

"Herhangi bir anlaşma yapılmadan önce, mümkün olan en kısa sürede Jeff'i görmeye gitmelisin." "Yarın gideceğim."

"Yolda Mitchell'a bir çek götür. Sana onun kartını vereceğim." "Yarın Cumartesi," diye hatırlattı. "Ofisinde olacak mı?"

"Evet, gelecek ve sizi saat onda bekliyor. Çeki kuryeyle gönderebilirsiniz ama onunla tanışmanızı istiyorum, o da sizinle tanışmak istiyor."

Nedenini sormadı. "Peki ya Jeff? Ne yaptığınızı biliyor mu?"

"*Senin* yaptığın şey," diye düzeltti. "Ve cevabım hayır. Her şeyi ona açıklamak zorunda kalacaksın."

"Ben bir MacKenzie'yim. Bana güvenmesini nasıl sağlayacağım?" Emma gülümsedi. "Bir yolunu bulacaksın."

YİRMİ

Fya da Olivia, Cumartesi sabah saat dört buçukta şehrin öbür ucundaki polis karakolundan gelen bir telefonla başladı.

Görevli memur erken saat için özür diledi. "Yargıç Bowen sizi aramamı söyledi. Burada korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kız var... sizin türünüzde bir korumaya. Yargıç onu sistemde istemiyor. Yaklaşan bir duruşmayla ilgili bir şey" dedi. "Çocuğun bir süreliğine ortadan kaybolmasına yardım edeceğinizi söyledi."

"Hemen geliyorum."

İyi ki GPS var, yoksa karakolu asla bulamazdı. Evrak işleri her zamanki kadar uzun sürmedi çünkü yargıç kararı çoktan imzalamıştı. Saat sekizde dokuz yaşındaki Lily Jackson'ı geçici de olsa yeni evine yerleştirmişti.

Arabasına binip telefonunu kontrol ettiğinde, Mitchell Kaplan'dan buluşmalarını on bire alan bir mesaj vardı. Olivia fazladan zaman için minnettardı. Dairesine geri döndü, duş aldı ve koyu mavi bir elbise giydi. Saçını açık bıraktı ama yüzünden uzak tutmak için bir toka kullandı, sonra küpelerini ve saatini taktı. Hala bir saat olduğu için

Jeff için gerekli tüm evrakların yanında olduğundan emin olmak için çantasını tekrar karıştırdı. Mitchell Kaplan'a çekini çoktan yazmış ve Jeff Wilcox'un karısı için bir tane daha çekle birlikte çantasına koymuştu.

Ceketini ve atkısını giyip dışarı çıktı. Asansörün kapıları açıldı ve karşısında Grayson duruyordu. Onu görünce çok şaşırdı, dondu kaldı ama sadece bir iki saniyeliğine. Asansöre adımını attı ve garaja giden düğmeye bastı.

"Merhaba." Pek orijinal değildi ama yapabileceğinin en iyisi buydu. Grayson onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Kadın hemen cevap vermeyince, adam asansörü durdurmak için düğmeye bastı. "Ne yapıyorsun dedim?"

"İşler."

"Hayır."

"Hayır mı?" Kelimeyi bağırmadı ama bağırarak istedi. Onun yerine elini düğmelerden uzaklaştırdı. "Ronan bana korumalarımın parasını senin ödediğini söyledi ve harcadığın her doları sana geri ödeyeceğimi bilmeni istiyorum, ama Grayson, bana gerçekten ne yaptığını söylemeliydin. yapıyorduk."

"Bana ne kadar karşı çıkarsan çık, seni güvende tutacağım," diye karşılık verdi. Gözlerinin içine bakması için çenesini yukarı doğru itti ve "Lanet olsun Olivia. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Adamın onu öpeceğini düşündü ama adam aniden geri adım attı.

"Ben güvendeyim," diye ısrar etti. "Ve tabii ki temkinli davranıyorum."

"Asansör kapıları açıldığında dikkatli miydiniz?"

"Genelde biber gazım hazır," diye karşı çıktı. "Genellikle mi?"

Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı, bu da geçmiş deneyimlerinden tanıdığı kötü bir işaretti. Grayson ona ders vermek üzereydi.

"Garajın düğmesine bas. Kaçırmamam gereken bir randevum var."

Tartışmaya başladı, sonra fikrini değiştirdi ve lobinin düğmesine bastı.

"Seni götüreceğim."

"Ben gayet yetenekliyim-"

"Seni götüreceğim. Nereye gidiyorsun?"

"Önce bir avukatın ofisine, sonra da hapse."

* * *

Mitchell Kaplan, Jeff Wilcox için bulunmaz bir nimet olacaktı. Olivia bir gece önce onun bazı davalarına bakmak için zaman ayırmıştı ve çok etkilenmişti. Kaplan'ın hasımları ona barakuda diyorlardı ve Jeff'in tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Lakabı kesinlikle görünüşüne uymuyordu. Kaplan ona oyuncak bir ayıyı hatırlatıyordu. Kısa boyluydu, ortası biraz yuvarlaktı ve kalın tel çerçeveli gözlükler takıyordu. Ayrıca yumuşak dilli ve çekingendi. Olivia ve Grayson avukatla sadece kısa bir süre geçirmiş olsalar da ikisi de ondan hoşlanmıştı.

"Wilcox'u nerede tutuyorlar?" Grayson sordu.

"Bay Wilcox Fairhaven'daki evine yakın bir yerde tutuluyordu. Orası iyi bir tesis ama bu sabah sizi onunla konuşmaya göndermeden önce asistanıma kontrol ettirdim ve dün gece Beaumont'a taşındığını öğrendim."

"Buradan 90 mil uzakta. Wilcox orada fazla dayanamaz."

Kaplan başını salladı.

"Onu neden taşıdılar?" Olivia sordu ve ardından Grayson ya da Kaplan açıklama yapamadan, "Neden uzun süre dayanamayacak?" diye sordu.

Grayson, "Beaumont Attica için neyse Fairhaven da bir şehir kulübü için odur," diye açıkladı.

"Asistanıma aşırı kalabalık nedeniyle taşındığı söylendi. Bu bir Bay Wilcox'u kendisine teklif edilen anlaşmayı kabul etmeye zorlamak için oynadıkları oyun. Ortada ciddi suçlamalar var ve eminim ki federal savcı vergi mükelleflerini mahkeme masrafindan kurtarmak istiyordur."

Kaplan, Olivia'ya gönderdiği belgeleri gözden geçirdikten sonra, "Lütfen Bay Wilcox'a onu serbest bıraktırmak için hemen harekete geçeceğimi söyleyin, ancak hizmetlerimi devraldığına dair belgeyi imzalamadan hiçbir şey yapamam. Bugün ilerleyen saatlerde onu görmek için hapishanede olmayı planlıyorum. Şimdiye kadar

Bay Wilcox'un kendini kötü hissettiğini hayal edin."

"O zaman onu bugün oradan çıkarabilecek misiniz?" diye sordu.

Kaplan başıyla onayladı. "Ev hapsinde olacak ama eve dönecek."

Olivia ona içinde avans çekinin bulunduğu bir zarf uzattı ve çantasından diğer zarfı çıkardı. "Bunu aldığından emin olur musun?

iyi mi?" diye sordu. Kaplan ona sorgulayan bir bakış attığında, "Ailesinin önümüzdeki birkaç ayı atlatmasına yardımcı olacak," diye devam etti.

Kaplan gülümseyerek zarfı aldı. "Elbette."

Olivia ona teşekkür etti ve Grayson'la birlikte kapıdan çıkıyordu. Kaplan, "Bay Wilcox'un işe yaramaz avukatı bu öğleden sonra onunla görüşecek. Ben olsam ondan önce oraya gitmeye çalışırdım."

Koridora çıktıklarında Olivia Grayson'a fısıldadı, "Bu kulağa gerçekten paranoyakça gelecek. Wilcox'a dayatılan anlaşma-

İçimde babamın bu işle bir ilgisi olduğuna dair bir his var."

Başını salladı. "Kulağa paranoyakça geliyor ama bu ihtimali göz ardı etmiyorum."

"Ya Wilcox'un beceriksiz avukatı Wilcox'u işbirliği yapmaya zorlamak için kendi başına bir anlaşma yaptıysa?"

"Anlaşmayı kim yapacak? Baban mı?"

"Simmons," diye önerdi. "Babamın avukatlarından biri. Ondan hiçbir şey beklemezdim ve o ve babam iyi

Bu işin mahkemeye gitmesini istememek için sebepleri var. Kaplan onları da bu işin içine çeker ve babamın düşük profili de yok olur."

Emniyet kemerini takar takmaz, "Onunla tanışacağım için gerginim," dedi.

"Wilcox?"

"Evet, Wilcox," dedi. "Beni hatırlar mı bilmiyorum ama soyadımı duyar duymaz muhtemelen yüzüme tükürecektir."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. 'Seni buradan çıkaracağım' diye başlayın, sizi dinleyeceğini garanti ederim."

"Onu durduramazsın-"

"Eğer sana bir şey yaparsa, onu boğarım."

Bunu kendine itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, onun bu kadar koruyucu olmasına sevinmişti. "Benimle gelmek için zaman ayırabilir misin?"

"Bensiz gitmiyorsun." "Peki ya Henry?"

"Bütün gün Patrick'le basketbol kampındayım. Bu akşam sekize kadar döndüğüm sürece iyiyim."

"Neden sekiz?"

"Bir randevum var."

Tepkisi anlık oldu. Sanki az önce ona soğuk bir tokat atmış gibi hissetti ve mantıksız davrandığını hemen fark etti. Onun hayatına devam etmesini istiyordu, bu yüzden bir randevusu olduğu için mutlu olması gerekmez miydi?

"Bu çok hoş." Memnun olmuş gibi görünmeye çalıştı ama sesi ona ihanet etti, sanki az önce sirke gargara yapmış gibi hırıltılı çıktı.

Grayson otoyola çıktı. "Trafik fena değil. Oraya varmamız o kadar uzun sürmez."

"Bu kadınla yeni mi tanıştınız, yoksa bir süredir tanıdığınız biri mi?" diye sordu. "Sadece merak ediyorum," diye devam etti. "Bu kadınla

konuşma." "Hangi

kadın?"

"Bu gece bir randevun olduğunu

söylemiştin." "Evet, var."

"Anlıyorum."

"Yine 'Bu çok hoş' demeyecek misin?" "Ben sadece ..."

Ona şöyle bir baktı. "Sohbet ediyorum."

"Aynen öyle. Nereye gidiyorsun?" Aceleyle ekledi, "Bana söylemek zorunda değilsin, tabii söylemek istemiyorsan."

"Bir doğum günü partisi."

"Bir doğum günü ..." Şafak söktü. "Hayır, değilsin."

Gülmeye başladı. "Evet, gülüyorum."

"Grayson, bunu konuşmuştuk. Babamın doğum günü partisine mi gidiyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Gitmeni istemiyorum." Sesinin huysuz bir çocuk gibi çıktığını biliyordu.

"Gerçekten mi? Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Dedim ki ..." Onun kendisiyle alay ettiğini fark etti.

"Ciddiyim." "Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

Hissettiklerini kelimelere dökmeye çalışırken yan camdan dışarı baktı. "Onunla akrabayım."

"Olivia, hepimizin akraba olmamayı tercih ettiği en az bir aile üyesi vardır," dedi. Aklına hemen kardeşi geldi.

"Sadece bir tane mi? Bende bir sürü var."

Kadın samimi görünmeseydi, adam yine gülecekti. "Onu iş başında görmek istiyorum."

İşteyken mi? Bir an düşündü ve anladı. "Evet, çalışıyor olacak, insanların gözlerini kamaştıracak. Herkesin onu sevdiğinden emin olacak."

"Ama yapmayacağım."

"Biliyorum." *Babanın sana yaptıkları yüzünden.* Grayson'ın bu sözleri ona söylediğini hatırlıyordu. Robert MacKenzie'nin neyle ilgili olduğunu biliyordu. Onu kandıramazlardı.

"Kim seninle geliyor?"

"Hiç kimse," dedi. "Çalışıyor olacağım. Bir randevum olduğunu söylemem seni rahatsız etti mi?"

"Tabii ki hayır." Bu çirkin bir yalandı ve onun da bunu bildiğinden emindi.

"Gerçek bir randevuya çıktığımızda - ve gerçek bir randevuya çıkacağız -"

"Bence yapmamalıyız-"

Onun sözünü kesti. "Parmaklıklar ardında doğru adamı bulduğumuza ve senin için dışarıda güvende olduğuna ikna olduğumda, bunu kutlamalıyız."

İtiraz etmeye başladı ama fikrini değiştirdi. Bir randevudan ne zarar gelebilirdi ki? Bir kutlama randevusu, daha fazlası değil. "Evet, tamam. Bir randevu."

"Bana bahsettiğin beyaz elbiseyi giymeni istiyorum. Onu görmek için beni çok meraklandırın."

"Oh, onu bilemem. Çok sevdiğim, türünün tek örneği beyaz elbisem mi? Eğer o elbiseyi giyecek olsaydım, uymanız gereken kurallar olurdu."

"Kurallar mı? Ne gibi?"

"Mesela kırmızı şarap yok. Ve kırmızı soslu makarna yiyemezsin. Şimdi düşündüm de, muhtemelen sana yiyebileceğin ve yiyemeyeceğin şeylerin bir listesini vermeliyim. Belki de hiç yemesen daha iyi olur."

"Yemek yerken genelde yemeğimi sağa sola fırlatmam."

"Ufacık bir sıçramayla elbise mahvolur," diye uyardı. "Bu eski bir elbise, 1960 model. Değiştirilemez."

"Seni yemeğe çıkarıp yemek yemeyeceğim."

"Sanırım yağmurluk giyebilirim."

Islık çaldı ve başını salladı. "Bu elbise başka bir şey olmalı."

Şakalaşmalar eğlenceliydi ve Olivia rahatlamaya başlamıştı ama neşeli ruh hali bir telefonla değişti. Kız kardeşi Emma'nın doğum günü partisine katılması için onu son bir kez daha taciz etmek istiyordu. Natalie, Olivia'nın aramayı cevaplaması için telefon numarasını ekranda bloke etmişti.

Olivia Natalie'nin isteğini bir kez daha reddetti ama kız kardeşi konuşmayı bitirmeye hazır değildi.

"Hepimizin Morgan Otel'de süitleri olduğunu bilmenizi isterim. Annem ve babam başkanlık süitinde, George ve ben de aynı katta daha küçük bir süitteyiz. Tabii ki en üst katta," diye övündü Natalie.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu Olivia. "Sen ve George internet şirketinizle çok para kazandınız, dürüst paralar," diye niteledi, "ve asla böyle davranmadınız."

"Ne gibi?"

Açgözlü bir aptal gibi sessizce cevap verdi ama kavga etmek istemediği için bunu yüksek sesle söylemedi. "İstediğin başka bir şey var mı Natalie?"

"Annem partiden önce uğramanı istiyor." "Beni de yanında sürükleyebilsin diye mi? Hayır, teşekkür ederim."

Natalie patladı. "Kendinden utanmıyor musun? Utanmalısın," diye bağırdı. "Çok bencilsin."

Ve devam etti. Olivia telefonu kulağından uzak tuttu ve konuşmanın bitmesini bekledi. Grayson'ın her kelimeyi duyabildiğini biliyordu. Yan şeritteki Ford Explorer'daki insanlar da muhtemelen duyuyordu.

Olivia ona dönerek sessizce, "Dün gecedен beri bir şey yemediğimi fark ettim. Saat dört buçukta kalkmam gerekiyordu ve eve döndüğümde çok acelem vardı. Bir simit ya da başka bir şey için durabilir miyiz?"

Natalie çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı. Bağıldıkça sesi daha da yükseliyordu.

"Dairenden dört buçukta mı çıktın? Ne halt yemeye?" Grayson sordu.

Harika. Şimdi iki kulağı da bağıracaktı. "Dört kırk beşe yakındı."

"Bu büyük bir fark yaratır. Nereye gittin?"

Olivia cevap vermeye başladı ama Natalie'nin sesi bir desibel daha yükselmişti. Olivia'nın kendisinin böyle bir sürtük olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek istiyordu.

Telefonunu tekrar kulağına götürmeden önce Grayson'a "Bekle," dedi. "Evet, Natalie. Bir sürtük olduğumu biliyorum."

Yine Warp hızında çığlık atıyor.

Grayson onun tatlı gülümsemesini görmezden gelerek, "Bir açıklama bekliyorum," diye hatırlattı.

"Dokuz yaşında küçük bir kızı almak için şehrin öbür ucundaki bir polis karakoluna gittim. O yeni bir müşterimiz" diye açıkladı.

Başını salladı. "Hangi polis karakolu?" "Oh, bilemezsin."

"Hepsini tanıyorum. Hangisiydi o?" diye tekrarladı.

Ona söylemek istemedi çünkü istasyon çok kötü bir bölgedeydi ve onun bu haberi iyi karşılamayacağını biliyordu. Yine de onu ikna etti. Neyse ki Grayson ne çığlık atan ne de çığlık atan biriydi. O

onun kız kardeşi gibi davrandığını hayal bile edemiyordu. Grayson'ın sesi yumuşak ama sertti. Bazen düpedüz korkutucu olabiliyordu ama ona karşı asla korkutucu değildi. Öfkeli, evet-korkutucu, hayır. Her zaman meramını anlatırdı ve ondan hoşnut olmadığında bunu bilirdi.

Ona deli olduğunu bilip bilmediğini sormadı -bu bir Natalie hamlesiydi- ama bakışı deli olabileceğini düşündüğünü gösteriyordu.

Olivia telefonunu tekrar kulağına götürdü ve kız kardeşinin tiradını keserek, "Hoşça kal Natalie," dedi. Görüşmeyi sonlandırmaktan büyük keyif alıyordu.

"Gecenin bir yarısı... Arabanız bozulsaydı ne yapardınız?" diye sordu.

"Arabada kalırdım, kapıları kilitli tutardım ve seni arardım." "Beni arar mıydın?"

Bu onun öfkesini biraz olsun dindirdi. "Ben de çekici çağırırdım. Şimdi lütfen durup bir şeyler yiyebilir miyiz? Muhtemelen arabaya servis yapan bir yer bulmalıyız. Wilcox'un avukatından önce oraya varmak istiyorum."

Onun ısrarı üzerine bir McDonald's'ta durdular. Bir tavuk dürüm yedi ve bir diyet kola içti ve Grayson'a bunun çok lezzetli olduğunu söyledi.

"Seni mutlu etmek için çok şey gerekmiyor," dedi.

Kolasının son yudumunu yudumlarken gülümsedi. "Ben özünde basit bir kıyım," dedi. Ambalajı ve peçeteyi kırıntı düşmeyecek şekilde dikkatlice katlayarak kese kağıdına yerleştirdi.

"Wilcox'a ne söyleyeceğine karar verdin mi?" diye sordu.

Konuşma hakkında biraz düşünmüştü ama Wilcox'un onu gördüğünde nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Onu hatırlayacak mıydı? Adını duyunca çıldıracak mıydı? Grayson üzerinde birkaç yaklaşım denedi ve planı hakkında oldukça iyi hissediyordu. Ta ki hapishaneye girene kadar. Bir şey yediği için hemen pişman oldu çünkü midesi taklalar atmaya başlamıştı. Duvarlarda çürüyen fareler olduğundan şüphelendiği şeyin ekşimiş kokusu çok baskındı ve her şey eski ve çürümüş görünüyordu. Birkaç parça mobilya kırılmış ve çöpe atılmaya hazır. Grayson ona hapishanenin yeni bir tesis tamamlanır tamamlanmaz kapatılacağını söylemişti ama bütçe kesintileri yüzünden kimse bunun tam olarak ne zaman olacağını bilmiyordu.

Hücre bloğundaki hava terden ağırlaşmıştı. Hücreler o kadar kalabalıktı ki, dolaşacak yer bile yoktu. Gözlerinin altında koyu halkalar ve yürüyüşünde yorgunluk olan bir gardiyan Jeff Wilcox'u küçük bir hücreye götürdü.

sorgu odası. Wilcox küçük, sallantılı bir masanın bir tarafına oturmuştu. Korkmuş ve bunalmış görünüyordu.

Grayson'ın FBI rozetini gördü ve "Ben de mi posta dolandırıcılığıyla suçlanıyorum?" dedi. Sesi düzdü, çok az duygusallık vardı.

"Hayır," diye yanıtladı Grayson.

"Avukatımın bu sorgulama için burada olması gerekmiyor mu?"

"Bu bir sorgulama değil. Bir konuşma yapıyoruz," dedi Grayson.

Wilcox Grayson'a odaklanmıştı ve belli ki ondan ya da muhtemelen FBI ajanından duyacağını düşündüğü şeyden korkuyordu. Olivia'nın adamı incelemek için zamanı vardı. Onu izledikçe daha da sinirleniyordu. onun adına oldu. Babasının kurbanlarından birini yakından ve kişisel olarak görüyordu.

"Avukatını kovacaksın," dedi Grayson gayet kesin bir ifadeyle. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahat bir duruşla Olivia'nın yanında durdu.

"Neden?"

Grayson Olivia'ya baktı. "Açıklamaya başlamak ister misin?"

Jeff Wilcox yüzünü ona döndü ve gözleri büyüdü.

"Merhaba Jeff," diye başladı. "Beni hatırladın mı bilmiyorum. Ben Olivia-"

Neredeyse sandalyesinden kalkacaktı. "MacKenzie," diye bitirdi. "Seni hatırlıyorum." Tavrı hemen öfkeye dönüştü. "Sen o piçin _."

Sözünü kesti. "Beni iyi dinle. Evet, ben o piçin kızıyım ve onun ne olduğunu biliyorum. Sana yardım etmek için buradayım." Adam arkasını dönmeden hemen devam etti. "Yeni bir avukatınız var. Adı Mitchell Kaplan. Adını duymuş muydunuz?"

"Tabii ki biliyorum. O ünlü biri. Param yetmez..."

"Onun hizmetlerinin parasını ben ödüyorum," dedi Olivia.

"Davamı almayı kabul etti mi? Neyle suçlandığımı biliyor mu?"

Olivia cevap vermeden önce bunları sıraladı. "Yatırım dolandırıcılığı, menkul kıymet dolandırıcılığı, yatırım danışmanı dolandırıcılığı ve avukatım, anlaşmayı kabul edersem posta dolandırıcılığını eklemeyeceklerini söylüyor."

"Olay nedir?" Grayson sordu.

"Yirmi beş yıl. Tam yirmi beş yıl." Başını ellerinin arasına aldı. "Tanrı'ya yemin ederim ki yanlış bir şey yapmadım. Yemin ederim, ama benim

Avukat, atmosfer göz önüne alındığında, savcının yirmi tane daha ekleyip alabileceğini söyledi."

Ağlamaya başlayabileceğini düşündü. Onu kim suçlayabilirdi ki? Evrak çantasını karşısındaki sandalyeye koydu, bir dosya çıkardı ve önüne koydu.

"Masum olduğunuzu ve neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorum. Bay Kaplan size bir mektup yazdı. Lütfen okuyun ve kabul ederseniz, savunmanızı üstlenmesi için ona yetki veren ekteki kağıdı imzalayın. İsterseniz

Kaplan'ın masumiyetinizi kanıtlamasına izin vermeyi ya da vermemeyi seçebilirsiniz. Bu size kalmış."

Onun gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. İnanmak istiyordu ama korkuyordu.

"Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Gözlerine yaşlar doldu. "Sana nedenini söyledim," dedi sesi titreyerek. "Onun ne olduğunu biliyorum ve durdurulması gerekiyor. Bunu yapmak için yardımınızı istiyorum, ama yapamasanız ya da yapmayacak olsanız bile, başarana kadar denemeye devam edeceğim."

Grayson, "Mektubu oku," diye önerdi.

"Bunun gerçek olduğunu nereden bileceğim?" Olivia'ya baktı ve şöyle dedi: "Baban bana resmi antetli kağıtlara yazılmış yatırım beyanlarını gösterdi. Sahte."

"Mektubu oku Wilcox," diye tekrarladı Grayson daha kararlı bir şekilde. "Kaybedecek hiçbir şeyin ve kazanacak her şeyin yok."

Zarfı açarken elleri titriyordu. Olivia'nın da elleri titriyordu. Bu buluşma için ne kadar endişeli olduğunu fark etmemişti. Sanki az önce kendini çok zorlamış gibi hissediyordu. Sinirleri gerilmişti ve Jeff'in nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdi.

Jeff okuduğu sayfadan başını kaldırdı. "Bay Kaplan beni bu akşama kadar buradan çıkaracağını söylüyor. Bunu yapabilir mi?"

"Yapabilirim diyorsa yapabilir," diye cevap verdi Olivia. "Ev hapsinde olacaksın ama evde karın ve bebeğinle birlikte olacaksın."

Jeff inanmaya başlamıştı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Onun dosyanın geri kalanını incelemesini, her sayfayı didik didik etmesini izledi.

"Saklamanız için tüm bu kağıtların kopyaları var."

"İkinizden birinin kalemi var mı?"

Jeff, biri mevcut avukatı Howard Asher'ı kovan, diğeri de Mitchell Kaplan'ı tutan iki belge imzaladı.

Asher içeri girdiğinde kâğıtları Olivia'ya geri vermişti. "Burada neler oluyor?" diye bağırdı.

Asher beklediği gibi biri değildi. Olivia adamın ne kadar beceriksiz olduğunu duyduğu için, genç ve deneyimsiz olduğunu ve belki de baroyu yeni geçtiğini varsaymıştı. Asher kendi yaşındaydı. otuzlu yaşların sonunda ya da kırklı yaşların başında. İş kıyafeti giymiş ve kravat takmıştı ama onda hâlâ dağınık bir şeyler vardı. Jeff'in elini sıkmak için uzandığında taktığı pahalı Rolex saati fark etti.

Kendisine bir kez daha bakmaktan vazgeçmediğinde onun da adı olduğuna karar verdi. Göğsü ve bacakları onu büyülüyor gibiydi.

Jeff elindeki imzalı belgeye uzanarak, "Bu senin için," dedi.

"Nedir o?" diye sorduğunda Asher hâlâ Olivia'ya bakıyordu.

Jeff, "İmzaladığım bir kâğıt, seni kovuyorum," diye cevap verdi.

Bu onun dikkatini çekti. Döndü ve kâğıdı kaptı. "Bu ne hakkında? Bir avukata ihtiyacın var, Jeff."

"Mitchell Kaplan savunmamla ilgilenecek."

Asher'in ağzı açık kaldı. "Kaplan mı? Mitchell Kaplan'a paran yetmez. Şaka yapıyor olmalısın."

"Bay Kaplan beni temsil etmeyi kabul etti." Asher başını salladı. "Bunu kanıtla."

"Kanıtlamak zorunda değilim. Kovuldun. Bilmen gereken tek şey bu."

"Artık çok geç," diye kekeledi Asher. "Bir anlaşma yaptık."

Jeff yardım için Olivia'ya baktı.

"O zaman başınız dertte Bay Asher," dedi, "çünkü Jeff hiçbir anlaşmayı kabul etmedi."

"Bu anlaşmayı tam olarak kiminle yaptın?" Grayson bilmek istiyordu.

Asher oturmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Yüzü griydi. "Böyle bir şey olamaz. Kaplan'ın ilgisini nasıl çekebildin?"

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Olivia.

"Bekle. . şimdi, burada bekle," dedi Asher. "Jeff, anlaşmayı kabul etmezsen elli yıl ya da daha fazla ceza alırsın. Bunu mahkemeye taşıyamazsın. Bunu mahkemeye götüremezsin."

...

Jeff elini kaldırdığında tartışmayı bıraktı. "Hiçbir anlaşma kabul etmiyorum ve artık benim avukatım değilsin."

Grayson Asher'ın gözlerindeki paniği görebiliyordu. Avukat şaşkınlığını üzerinden atmış ve şimdi öfkesinin onu kontrol etmesine izin veriyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti ve elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Grayson gardiyana işaret ederek, "Jeff, hücrene dönme vakti geldi," dedi.

"Bekle," dedi Asher. "Sadece bir dakika bekle. Burada işimiz bitmedi."

"Evet, bitirdik," dedi Olivia kesin bir ifadeyle.

Asher ona döndü ve öne doğru tehditkâr bir adım attı. Grayson Olivia'yı kendi tarafına çekti.

"Dinle, sen," diye mırıldandı Asher, "patronuna geri dön ve ona anlamayı çoktan yaptığımızı ve sağlam olduğunu söyle. Her şey tamam. Kaplan'ın geri adım atması gerekecek."

Olivia'nın canına tak etmişti. Asher'a doğru bir adım attı ve "Hayır, sen dinle. Anlaşma falan yok. Anladın mı? Anlaşma yok. Ve bu arada, Mitchell Kaplan için çalışmıyorum."

Asher belli ki batmakta olan gemisini ayakta tutmak için çabalıyordu. Olanları durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışırken gözleri Jeff ve Olivia arasında gidip geliyordu.

Gardiyan Jeff'e sorgu odasından çıkarken eşlik etti. Asher kımıldamadı. Yere yapışmış gibiydi, çok öfkeliydi. "Burada ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum ama yanlış insanlarla uğraşıyorsun," diye tısladı. "Güçlü insanlarla."

"Oh, sanırım kiminle uğraştığımı çok iyi biliyorum," diye cevap verdi.

Onun

Sesi bir yaz esintisi kadar yumuşaktı. "Kendimi tanıtmama izin verin.

Adım Olivia MacKenzie."

Evrak çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. Grayson kapıyı onun için açtı. Omzunun üzerinden geriye baktı ve "Babama mahkemede görüşeceğimizi söyle" dedi.

YİRMİ BİR

Grayson saat dokuzu biraz geçe Morgan Oteli'ne vardı. İçeri girer girmez tüm güvenliği fark etti. Çünkü silah takmıştı-
Onsuz asla evden çıkmazdı; korumalı balo salonunun kapısına ulaşmadan önce üç kez kimlik göstermek zorunda kalmıştı.

Ronan içeri girerken onu yakaladı.

"Bekleyin," diye seslendi. Başka bir muhafıza kimliğini gösterdi ve yanından geçip gitmeye başladı. Görevli uzanıp elini Ronan'ın koluna koydu. "Davetiyeniz var mı? Ben göremiyorum. Davetiye olmadan içeri giremezsin. İçeride çok önemli insanlar var."

Ronan'ın buz gibi bir bakışıyla muhafız elini hemen geri çekti. Sesindeki düşmanlık Ronan'ı sinirlendirmişti. "Ben FBI'danım. Nereye gitmek istersem gidebilirim. Anladın mı?"

"Evet, efendim." Muhafız aceleyle kapıyı açtı ve uzaklaştı. "Burada ne yapıyorsunuz?" Grayson sordu.

"Gösteriyi kaçırmak istemedim."

"MacKenzie ile tanışmıştın," diye hatırlattı. "Onunla röportaj yapmıştın, hatırladın mı?"

Ronan sırtıttı. "Elbette hatırlıyorum, ama o bire birdi ve kalabalıkta nasıl olduğunu görmek istiyorum. Bahse girerim bana karşı olduğu kadar alakgönüllüdür. O gerçekten iyi bir adam," diye ekledi. "İstedilerinize sorabilirsiniz."

Alaycılığı Grayson'ın gözünden kaçmamıştı. "Evet, doğru. İyi bir adam. Olivia ondan hoşlanacağımdan endişeleniyor."

Ronan başını salladı. "Ona her gün bir sürü iyi adamı hapse attığımızı söyledin mi?"

"Elbette yaptım."

İki ajan odanın arka tarafına geçtiler ve konukları izlerken dikkat çekmemeye çalıştılar.

Her köşede bir tane olmak üzere dört bar kurulmuştu ve barmenler içki siparişlerini yetiştirmek için koşuştururken insanlar barların etrafına üşüşüyordu. Garsonlar kalabalığın arasından geçerek gümüş tepsilerinden zarif kanepeler ya da şarap kadehleri sunuyorlardı. Bitişikteki balo salonunun çift kapısı açıktı ve orada yenebilecek her türlü lezzetin bulunduğu istasyonlar vardı. Her şeyin en iyisi.

Konuklar istedikleri her şeyi almaları için teşvik edildi.

Elinde istiridye, kraker ve havyarla dolu bir tabak taşıyan bir adam geçti. Obur adam ziyafetini beklerken neredeyse salyalarını akıtıyordu.

Grayson, "Bu insanlar bunun için para ödediklerini bilselerdi nasıl tepki verirlerdi merak ediyorum" dedi.

"Sanırım sahildeki malikanesinin parasını ödediklerini öğrendiklerinde çok kızacaklar."

"Haklısınız. Bu gece hiçbir masraftan kaçınılmamış. Bir şişe şampanya ne kadar biliyor musunuz?" diye sordu garson önlerindeki çifte kadehlerini uzatırken.

"Bira içerim, şampanya değil, ama çok içtiğimi tahmin ediyorum."

Grayson güldü. "Evet, hem de çok. Tadı da deniz suyu gibi."

Grayson, Olivia'nın kayınbiraderi George'u gördü ve onu işaret etti. Yanında gülümseyen ve şampanyasını yudumlayan bir kadın vardı. Olivia'ya hiç benzemiyordu ama Grayson onun kız kardeşi olduğundan emindi çünkü George'un elini tutuyor ve ara sıra ona gülümsüyordu. Grayson bu sevginin zoraki olduğunu düşündü. George mutsuz görünüyordu.

Ronan, "Acaba tefeciye geri ödeme yaptı mı?" diye sordu.

"Kontrol etmesi kolay."

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım hayır. Yanındaki karısı mı? Güzel bir kız. Olivia'ya küçük bir benzerliği var."

"Anlamıyorum." Ama sonra Natalie'nin kız kardeşi için nasıl bir cadı olduğunu anladı.

Grayson'ı şaşırtmak için çok şey gerekiyordu ama kapıdan gireni gördüğünde neredeyse iki kez bakıyordu.

"Olivia ve ben bugün MacKenzie'nin kurbanlarından birini görmeye gittik," dedi Ronan'a. Daha sonra Jeff Wilcox'la ilgili olan her şeyi anlattı.

Ronan, Mitchell Kaplan'ın davayı almasından etkilenmişti. "Savcı bundan hoşlanmayacak."

Grayson omuz silkti. "Asher'ın tepkisi çok açıktı. Paniğe kapıldı."

"Kovulmaya verdiği tepki mi? Onun hakkında bildiklerime göre buna alışık olmalısın. Berbat bir avukat olduğunu duydum."

"Mali durumunu araştıracağım. Sanırım anlaşmayı yapıp Wilcox'u hapse atması için ona para ödendi. Robert MacKenzie'nin isteyeceği son şey bir duruşmadır."

"MacKenzie'nin Asher'a ödeme yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Doğrudan değil tabii ki. Adam kurnaz bir orospu çocuğu."

Ronan, "Asher'ın MacKenzie'yi tanıdığını kanıtlamak bile zor olacak," dedi.

Grayson gülümsedi. "O kadar da sert değil. Asher az önce kapıdan içeri girdi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya gelmek . . . pek parlak değil. MacKenzie ile birkaç fotoğrafını çekeceğim. Cep telefonumu kullanmam gerekecek," dedi. "Ve MacKenzie'nin bunu yaparken beni görmesine izin veremem. Asher nerede şimdi?"

"Soldaki barda. Viskisini yudumluyor."

"Bana anlattığına göre Asher çok kötü bir gün geçirmiş. MacKenzie ile konuşmadan önce cesarete ihtiyacı olmalı. Onunla burada konuşmak gerçekten aptalca. Şeytandan bahsetmişken, işte orada. Doğum günü çocuğu. Resimler konusunda ne yapabileceğime bakacağım."

Kalabalık dağılmıştı ve Grayson Robert MacKenzie'yi net bir şekilde görebiliyordu. Terasa açılan Fransız kapılarının yanında duruyordu ve etrafi iyi dileklerini iletenlerle çevriliydi. Karısı hemen arkasında duruyordu. Kim olduğuna şüphe yoktu.

Çünkü Olivia onun tıpatıp aynısıydı.

Grayson onu görmezden geldi ve MacKenzie'ye odaklandı. Adam tam bir şovmen gibiydi. Kolay bir gülümsemesi ve büyüleyici bir tarzı vardı.

Öz-

Gözeneklerinden güven sızıyordu. Grayson onu yakından izledi ve onu bu kadar karizmatik yapan şeyin sadece yakışıklılığı ya da kişiliği değil, diğer insanlarla etkileşim biçimi olduğuna karar verdi. Bu gerçekten de bir yetenektir. Bakışları konuştuğu kişiden hiç ayrılmıyordu. Bir kez bile sağa ya da sola bakamazdı. Konsantrasyonu bozulamazdı. Eğer bir kadınla konuşuyor ya da onu dinliyorsa, repertuarına dokunmayı da eklerdi. Kadının kolunu okşar ya da elini sıkar, kadın yanıt vermek için

durakladığında bilgece başını sallar ve bu sırada gözleri kadınınkilere kilitlenirdi.

Arkadaşının söylediklerinden büyülenmiş gibi görünüyordu. Zeki gözleri samimiyet kokuyordu.

MacKenzie Grayson'a bir büyücüyü hatırlatıyordu. Tüm insanlar için her şey olabilirdi. Onlara sanki sırlarını fısıldayabilirlermiş ve sadece kendisi onları güvende tutabilirmiş gibi hissettiriyordu. Tanrı gibi davranmıyordu, sadece O'nun ajanlarından biriydi.

Ona nasıl güvenmezler? Grayson etkilenmişti. Kalabalığı yöneten bir ustayı izliyordu ve MacKenzie'nin konukları büyülenmiş gibi oldukları için onun gerçekte ne olduğunu göremiyorlardı.

MacKenzie onları cezbetmek için açgözlülüklerini kullandı. Tüm zenginlerin peşine düşmedi, sadece daha fazlasını arzulayanların peşine düştü. Paralarını akıllıca ve cömertçe kullanan pek çok zengin ve başarılı insan vardı ama Robert MacKenzie onları nasıl ayıklayacağını biliyordu. Asla tatmin olmayanların peşinden gitti. Onların çarpık ve acınası güvensizliklerini anladı ve üzerine atladı. Onları nasıl tuzağa düşüreceğini çok iyi biliyordu: Artık zengin bir adamsın, ama bu yeterli mi? Ve bu sürecek mi?

Hak ettiğiniz, kabul etmek gerekir ki cömert yaşam tarzınızla ve yüksek enflasyonla mı? Hayır, elbette sürmeyecek. Nasıl sürebilir ki? Her şey bittiğinde hayatınızın nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz?

Endişelenmeyin dostlarım. Bana milyonlarınızı verin, ben de modern zamanların Midas'ı gibi ikiye, üçe, dörde katlayayım.

Onları inananlar haline getirdi.

Ve onlar süper zengin oldukları için diğerleri de onları taklit etmek istedi. Böyle bir zenginliği arzulayan insanlar, ne yapmaları gerektiğine dair örnekler için bu zenginlik örneklerine baktılar. Zengin adayları, zenginlerin her şeyi bildiğine ve piyasadaki dalgalanmaları anladığına inanıyordu. Çeklerini imzalayan adam MacKenzie'nin Trinity Fonu'na yatırım yaptıysa, onların da yetersiz hayat birikimlerini alıp yatırım yapmaları gerekmez miydi?

Domino etkisi diye düşündü Grayson. En tepeden en aşağıya, ilkinden sonuncusuna kadar hepsi düşecekti.

Elinde içkisi, Asher kalabalığın arasından sıyrılarak MacKenzie'ye ulaşmaya çalışıyordu. Ona ulaştığında, MacKenzie'nin karısına işaret etti ve birkaç adım ötede bekledi. MacKenzie konuşmasını bitirene kadar onu ve diğer herkesi görmezden geldi, sonra karısının fısıltıyla söylediği bir sözle izin isteyip Asher'ın yanına gitti.

Avukatın alnı boncuk boncuk terlemişti ve cebinden bir mendil çıkarıp terini silerken hızlı ve öfkeli bir şekilde konuşuyordu. Grayson, MacKenzie'nin Asher'ın kötü haberine nasıl tepki vereceğini görmek için bekledi.

Bu kadar yakından izlemiyor olsaydı, bunu kaçırabilirdi. Bir ya da iki saniye için, ama kesinlikle daha fazla değil, MacKenzie'nin ifadesi çatladı. Grayson gerçek, çiğ bir öfke gördü. Sonra -bam bam- Bay İyi Adam geri döndü. Genişçe gülümseyerek kolunu Asher'ın omuzlarına doladı. Eski bir dostu görmekten ve son haberleri duymaktan daha mutlu olamayacak bir adam gibi görünüyordu. MacKenzie iyiydi, tamam, rolünü oynayan bir profesyoneldi.

Grayson, Olivia'yı ve Henry'den biraz daha büyük olduğu zamandan beri katlandığı cehennemi düşündü ve birden yumruğunu MacKenzie'nin parlak beyaz dişlerine vurmak istedi.

Ronan elinde bir bardak buzlu su ve küçük bir dijital fotoğraf makinesiyle geri geldi. "Bu kamera ve telefonumla harika fotoğraflar çektim. Birkaç tanesini bilgisayarlarımıza gönderdim bile."

"Kamerayı nereden buldun?"

"El koydum." Fotoğraf makinesini cebine soktu ve "Hey, bu Senatör değil mi, adı neydi?" dedi.

Grayson başını salladı.

"Evet." "Ne salak ama."

"Evet, öyle." Asher'ı gözden kaybetti ve Ronan'a nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu.

İkisi de onu aynı anda fark etti. Asher girişte durmuş, son bir içki daha yudumluyordu. Bardağı yere bıraktı ve kapıya yöneldi.

"Asher'a seslenen kim?" Ronan sordu. "Yüzünü göremiyorum." "Ben de göremiyorum," dedi Grayson.

Asher'ın balo salonunu geçerken ayaklarını sürüyüşünü izlediler. Onun dikkatini çekmek isteyen adam sonunda kendini kalabalıktan ayırdı.

"Carl Simmons," dedi Ronan. "MacKenzie'nin en iyi avukatının Asher'la ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyorum." Bu aptalca soruyu sorarken sırtıyordu. "Ahmağın teki işte."

"Hayır, Simmons bir ahmaktan çok daha kötü."

"Vurulduğu gece için bir mazereti var. Olivia üç kurşun yerken Simmons bir kadınla birlikteymiş. Ona göre, onlar

Bir partiye katılması gerekiyordu ama onun yerine geceyi yatakta geçirmeye karar verdi. Elbette Simmons Olivia'yı vurması için birine para vermiş olabilir, yani evet, haklısınız."

"Ne konuda haklısın?"

"Listede kalacak." Kaldırdığı fotoğraf makinesini çıkardı ve "Sanırım Asher'ın Simmons'la birkaç fotoğrafını çekeceğim. Baksana Asher ne kadar korkmuş. Belki bu ifadeyi yakalayabilir ve onu içeri çektiğimizde ona gösterebilirim."

Ronan işine gitti ama Grayson olduğu yerde kaldı ve gözlerini Simmons'tan ayırmadı. Asher onunla ne kadar uzun konuşursa, Simmons'ın öfke büyüdü.

Olivia istese de istemese de güvenlik görevlisini geri alacaktı. Simmons'ın ifadesi öfkenin çok ötesine geçmişti ve Grayson nefretinin ona yöneleceğini biliyordu.

Simmons bir şey yapacaksa bu çok yakında olacaktı ve Grayson bu ihtimali göz önünde bulundurarak listesindeki iki korumayı aradı ve ikisini de Olivia'nın dairesine gönderdi. Biri kapısının önünde, diğeri de lobide duracaktı.

Sonra Olivia'yı aradı. Ya evde değilse? Olivia cevap verdiğinde nefes aldı.

"Kapınız kilitli mi?"

"Grayson, neredesin? Seni zar zor duyabiliyorum." Arka koridora doğru yürüdü.

"Bu daha mı iyi?"

"Çok daha iyi," dedi. "Neredesin? Doğum günü partisine gideceğini sanıyordum."

"Partideyim..." "Onu gördün mü?"

Endişesini duyabiliyordu. "Sana her şeyi anlatacağım. Bu gece evde kalacaksın, değil mi?"

"Hayır, ben de tam gidiyordum. Jane hastaneye geri döndü ve bir süre onunla oturabileceğimi düşündüm."

"Geleceğinizi biliyor mu?" "Hayır."

"Güzel. O zaman onu arayıp evde kalacağını söylemek zorunda kalmazsın." Ona Asher ve Simmons'tan bahsetti. "İçimde Simmons'ın bir şeyler yapacağına dair bir his var. Yüzündeki ifadeye bakılırsa

Sen. Bu gece kadar erken olabilir. Evde kalmalısın. Kapınızı kontrol edin ve sürgünün yerinde olduğundan emin olun. Birkaç koruma gönderiyorum ve buradaki işim biter bitmez geleceğim."

"Evet, tamam."

"Ciddiyim. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Kim olursa olsun, kimsenin içeri girmesine izin verme. Eğer kız kardeşin ya da annen kapıyı çalarsa, sakın açma."

"Anlıyorum," diye ısrar etti. "Endişelenmeyi bırak. Senden başka kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğim."

"Bir şey daha var," dedi. "Eğer çocuklarınızdan biri ararsa, gitmeyin. Beni arayacaksın. Beşte buradan çıkarım ve on beşte dairende olurum. Gitmen gerekirse, seni ben bırakırım."

"Tamam."

Hızlıca kabul etmesi onu memnun etti. Saate baktı, sonra Ronan'ı bulmaya gitti. Asher'in balo salonundan çıktığını gördü. Adam neredeyse koşuyordu, kaçmak için o kadar acelesi vardı ki. Simmons cep telefonu ile konuşuyordu ve Asher'i çok daha yavaş bir tempoda takip ediyordu. Nereye gittiğine hiç dikkat etmiyordu ve neredeyse bir garsonu deviriyordu.

Ronan, Grayson'ın arkasından geldi. "Doğum günü çocuğuna merhaba demek ister misin?"

Grayson gülümsedi. "Evet, bunu isterim. Ama elimi çabuk tutmalıyım. Bu gece Olivia'yla kalacağım. İçimde huzursuz bir his var... Muhtemelen bir şey yok ama etrafta takılmak istiyorum."

MacKenzie geldiklerini gördü. Az önce tezahüratlar arasında devasa bir doğum günü pastasının mumlarını üflemişti.

"Karısının adı ne?" Grayson sordu. "Deborah."

"Olivia ona benziyor."

"Babasına yakından bakana kadar bekle. Aynı renk gözler."

"Ronan." MacKenzie onun adını söyledi ve elini uzattı. "Seni tekrar görmek güzel. Soruşturmanız nasıl gidiyor? Adamı tutukladınız mı? kızımı vurmaktan sorumlu mu?" Ronan,

"Henüz değil," diye cevap verdi.

"O halde sizi buraya getiren nedir?" MacKenzie hoş bir şekilde sordu. Grayson'a ve sonra tekrar Ronan'a baktı.

Ronan, "Doğum günün olduğunu duydum ve seni kutlamak istedim," diye karşılık verdi.

MacKenzie gözünü bile kırpmadan genişçe gülümsedi ve "Minnettarım. Lütfen bir içki alın ve bir şeyler yiyin. Keyfini çıkarın kendin." Durakladı ve sonra karısına döndü. "Nerede benim terbiyem. Deborah, bu Ajan Ronan Conrad. Kızımızın soruşturması için görevlendirildi."

Ronan'ı sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Kızımızın vurulduğunu haber veren bir telefon almak ne korkunç bir çile."

"Onun yanına mı koştun?" Grayson soruyu sordu.

Deborah kocasına baktı, şüphesiz onun cevap vereceğini umuyordu.

"Kızımızın yanına gitmemiz mümkün değildi," diye yanıtladı Robert. "O sırada Florida'daydık ve programımız sapmaya izin vermiyordu."

Deborah, "Yıllar boyunca bizi çok endişelendirdi," dedi. "Hayatının büyük bölümünde hastaydı. Öyle değil mi, Robert?"

Ronan, "Ne kadar düşüncesiz," diye söylendi.

Grayson, Deborah'nın yorumlarına dışarıdan herhangi bir tepki göstermedi ama içi içini yiyordu.

"Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Ajan Grayson Kincaid."

Robert karısına "FBI," dedi.

Deborah'nın eli boğazına gitti. Taktığı kocaman elmas yüzüğü fark etmemek mümkün değildi. "Bir sorun mu var?"

"Ronan'la birlikte soruşturma üzerinde mi çalışıyorsun?" Robert sordu.

"Evet, ama aynı zamanda Olivia'nın da bir arkadaşıyım."

"O zaman biliyorsun ..." Deborah başladı.

"Neyi biliyorsun?" Kadın tereddüt edip tekrar kocasına baktığında Grayson sordu.

Robert cevap verdi. "Kızımız ne kadar kırılgan." Birden oldukça üzgün göründü. "Zihinsel olarak kırılgan. O kadar çok şey yaşadı ki ..."

Deborah ona, "Ve sana çok şey yaşattı, Robert," diye hatırlattı.

Sözü kesildiği için bir an sabırsızlık gösterdi ve ardından hızlıca başını salladı. "Evet, öyle."

Grayson daha fazla sessiz kalamadı. "Yani o içerideyken mi Kemoterapi ünitesinde mi? İkinize bu kadar çok şey yaşattığı zaman mıydı?" "Görüyorum ki sizinle geçmişi hakkında konuşmuş," dedi Deborah. Deborah'ın sesi sert bir kenara çekildi.

"O cehennemden geçerken onu teselli eden sen vardın, değil mi?"

Deborah bir kez daha kocasına kulak verdi ve şöyle dedi: "Zavallı şey. Abartmaya meyillidir."

"Neyi abartayım? Yan etkileri mi?" Grayson sordu.

Deborah, "İnsanlara anlattığı kadar kötü değildi," diye açıkladı.

"Oldukça aktif bir hayal gücü var."

"O zaman kemoterapi sırasında onunla birlikte kaldınız?"

O sadece bir çocuktu, değil mi?"

"Hayır, ikimiz de onunla kalmadık. Bu mümkün değildi," diye açıkladı Deborah.

"O zaman Olivia'nın abarttığını nereden biliyorsun?" Ronan soruyu sordu.

Deborah, "Bu konuşmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu sanmıyorum," dedi. Öfkeliydi ve daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtı ama kocası elini koluna koyarak onu durdurdu.

"Haklısın. şimdi zamanı değil," diye onayladı Grayson.

Ronan Robert'a, "Olivia'nın zihinsel olarak kırılğan hale geldiğini açıklıyordun," diye hatırlattı.

"Evet, gerçekten de öyle. Bu onun hatası değil," diye ısrar etti. "Onu çok seviyoruz, değil mi Deborah?"

"Evet, elbette öyle. Bu gece bizimle kutlama yapmak için burada olmasını çok isterdik ama onu dahil etmeye cesaret edemedik. O ok Tahmin edilemeyecek bir olay riskini göze alamazdık ve onun kendini utandırmasını izleyemezdik."

Robert neredeyse sempatik görünüyordu. "Yıllardır aldığı tüm o zehirli ilaçlar yüzünden. Onu paranoyak yaptılar. Nasıl biri olduğuna gerçekten engel olamıyor."

"Tam olarak nasıl?" Grayson sordu.

"ok tuhaf hikayeler uyduruyor," dedi Robert. "Ve ne kadar çirkin olurlarsa olsunlar, peşlerini bırakmıyor. Olivia'nın tıbbi yardıma ihtiyacı var.

ilgi ve güvenli bir ortam. Ebeveyni olarak bunu sağladığını görmek benim sorumluluğum."

Grayson gülümsedi. "Olivia'nın onun hakkında böyle konuştuğunu duymasına izin vermezsen iyi edersin, yoksa seni hapishanede görmeye asla gelmez."

Bu veda sözleriyle Grayson ve Ronan balo salonundan ayrıldılar.

"Her şeyi açık açık söyledi, değil mi?" Ronan söyledi.

"Evet, zemin hazırlıyor."

"Sence ne kadar sürede onu almaya gelirler?"

"Yakında. Belki bu gece."

"O orospu çocuğu onu bir yere kilitleyecek, sorun çıkarmasın diye uyuşturacak."

"Daha kötüsü ne biliyor musun? O orospu çocuğu onun babası."

YİRMİ İKİ

Grayson elinde spor çantasıyla Olivia'nın dairesine geldi ve burada kalacağını söyledi.

"Eve gidip eşyalarını mı topladın?" diye sordu.

"Arabamın bagajında her zaman temiz kıyafetler ve tıraş takımı bulundururum." Kaşlarını çatarak onu oturma odasına kadar takip etti.

"Pijama partileri için mi?" "Hayır, spor salonu için," diye açıkladı sabırla. Çantayı koltuğun üzerine bıraktı.

Sandalye.

Onu kollarının arasına almak istedi ama buna izin vermedi. Onun tatlı dudaklarını öpmemek için tüm iradesini toplaması gerekti.

"Bu gece burada mı uyuyacaksın?" diye sordu. "Evet. Kanepede yatacağım," diye cevap verdi.

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sanırım doğum günü partisinde neler olduğunu açıklasan iyi olur ve eğer bana babamın yeni golf arkadaşın olduğunu söylersen, yerde yatarsın."

"Olivia, tatlım . . . ?"

"Evet?" diye sordu, endişelenmemeye çalışarak. Grayson kandırılmazdı. Babası onu etkileyemedi.

Grayson birkaç saniye onun gözlerinin içine baktıktan sonra, "Annenle baban berbat insanlar," dedi.

Çok heyecanlanmıştı. Kollarını ona doladı ve yanağından öptü.

"Teşekkür ederim. Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şeydi."

Kapı zili çaldı. Adam onun elinden tuttu ve yatak odasına götürdü.

"Burada kal," dedi. Odadan çıkarken silahına uzanıyordu ve kapıyı arkasından kapattı.

Çok beklemesi gerekmedi. Bir dakika sonra Grayson ona dışarı çıktı ve Ronan'ı ceketini çıkarırken buldu. Kapının yanındaki sandalyenin arkasına attı, belindeki kemerden bir tabanca çıkardı ve Grayson'a uzattı. "Fazladan ateş gücüne ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Hiç belli olmaz. Ceketimin ceplerinde daha fazla şarjör var."

Grayson Olivia'ya döndü. "Ronan bir süre takılacak."

Nedenini sormak yerine, sadece "Tamam" dedi ve içlerinden birinin konuşmaya başlamasını bekledi. İkisi de konuşmayınca sabrı hızla tükendi. Ellerini kalçalarına koyarak, "Siz çocuklar burada tam olarak ne olmasını bekliyorsunuz? Üçüncü katta bir çatışma mı? Size hemen söyleyeyim, Bayan Delaney bundan hoşlanmayacaktır."

Ronan gülümsedi. "Bayan Delaney?"

"Üç on numaradaki zorba," diye yanıtladı Grayson. "Olivia'ya market alışverişini yaptırıyor."

"Bana market alışverişini yaptırmıyor. Sadece arada sırada onun için birkaç şey alıyorum... şu anda önemli değil. Neler oluyor?"

"Ona söylemedin mi?" Ronan Grayson'a

sordu. "Zamanım olmadı."

"Şimdi söyle bana," diye talep etti.

Grayson ona partiyi ve ailesiyle yaptığı konuşmayı anlattı. Grayson sözlerini bitirdiğinde Olivia kanepeye çökmüş ve nutku tutulmuştu.

Ronan, "Bunu oldukça iyi karşılıyor gibi görünüyor," dedi.

"Evet, doğru," dedi Grayson. Sonra saymaya başladı. "Beş, dört, üç, iki ..."

Bir kükreyle ayağa fırladı. Grayson gülümsedi. "İşte orada," dedi Ronan'a.

"Bu ne cüret! Eğer Carl Simmons kapıma gelir ve evimi işgal ederse, onu vurmanı istiyorum, Grayson. Onu sen de vurabilirsin Ronan.

Hayır, ben yaparım. Ronan, bana bir silah ver, ben de onu vurayım.

Dünyaya bir iyilik yapmış olacağım. O yılan, o ürkütücü sümüklüböcek, o ..." Bir an durdu, başka isimler aradı. "O iyi olmayan ..."

"Nefes al tatlım," diye önerdi Grayson. İleri geri volta atarken hırıldamaya başlamıştı.

"Evet, haklısın. Düşünebilmem için sakinleşmem lazım. Yapmam gereken de bu. O adi herif. Sence bu ne zaman olacak?"

"Yakında." Grayson ceketini çıkardı ve gömleğinin kol düğmelerini açmaya başladı.

Olivia odanın ortasında durdu. Düşmanlarının ne kadar ileri gidebileceğini gerçekten anlamaya başlamıştı. "Simmons'ın beni kaçırmak için buraya adam getireceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, ben de buna inanıyorum. Asher onunla konuşurken yüzündeki ifadeyi görseydin sen de inanırdın."

"Baban da bu işin içinde Olivia," dedi Ronan. "Bunu bilmen gerek."

"Oh, biliyorum."

Grayson, "Bu giysilerden kurtulacağım," dedi.

Olivia volta izini kanepeden mutfığa kadar genişletti ve geri döndü. Gezintilerinden birinde ofisinin önünde yerde duran bir başka FBI spor çantasını fark etti. "Sen de mi burada kalıyorsun?" diye sordu Ronan'a.

"Belki."

Olivia mutfığa doğru yürüdü. Karanlıktı ve gölgelerin arasında durup pencereden dışarı bakıyor, umutsuzca bu noktaya nasıl geldiğini ve babasının yaptıklarını nasıl haklı çıkarabildiğini anlamaya çalışıyordu. Birdenbire üzüntüye boğuldu. Hiç özlemediği bir şeyi nasıl özleyebilirdi ki? vardı?

Oh, kendine gel, diye azarladı. Kendisi için üzölmek hiçbir işe yaramazdı. Ayrıca, bir ailesi vardı. Jane, Collins ve Sam vardı. Onlar onun kız kardeşleriydi. Ama onlar ne kadar sevgi dolu ve destekleyici olsalar da, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tanrı yardımcısı olsun, hayatında Grayson'a ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Şu ana konsantre ol. Gelecek hakkında endişelenme; sadece bu geceye odaklan. Dışlanmış bir kız çocuğı gibi düşünmeyi bırak ve akıllı, güçlü, bağımsız bir kadın gibi düşünmeye başla.

Konuşma bittikten sonra oturma odasına geri döndü. Onu almaya kim gelecekti? Kaç kişi olacaktardı? Ve onu nereye götüreceklerini düşünüyorlardı?

"Bir dakika bekle," dedi.

"Evet?" Ronan çantasını misafir banyosuna taşıyordu. Arkasını döndü ve bekledi.

"Simmons onu asla evime almayacağımı bilmeli." "Tamam."

"Bekle. . ."

"Evet?" diye sordu, gülümsememeye çalışarak. Kız çok ciddiye.

"Bu kadar, değil mi? Simmons tedbirli olacağımı ve herkesi içeri almayacağımı biliyor. Tanıdığım birini gönderecek, kapıyı açacağım birini. Bu iyi değil . . ."

Ve başka bir tirada başladı. Grayson tam o sakinleşirken yatak odasından çıktı. Kot pantolon ve gömlek giymiş, silahını ve kılıfını beline geri takmıştı. Cep telefonu ile konuşuyordu.

"Evet, ona söylerim." Telefonu kapattı ve "Arayan Ajan Huntsman'dı. Jeff Wilcox'un eski avukatı Asher konusunda bize yardımcı oluyor. Ona borçlu olduğunu söylemeni istedi, Olivia."

"Öyle mi? Tamam."

Huntsman'ın yardım etmek için ne yaptığını sormadan Grayson, "Haklıydın Ronan. Asher ortadan kaybolmaya çalışacaktı. Onu aldıklarında elinde bir bavul ve dosyalarla arabasına biniyordu."

"Tutuklanıyor mu, tutuklanıyorsa hangi suçlamalarla?" Olivia sordu.

"Sorgulanmak üzere içeri alındı. Henüz bir suçlama yok," dedi Grayson. "Yirmi bin dolarlık depozitonun nereden geldiğini açıklayacak."

"Ne yirmi bini?"

"Bu miktar, Asher'ın Wilcox'a hizmet sunmadan bir gün önce hesabına yatırılan nakit paraydı."

"Bu bilgiyi nasıl bu kadar çabuk edindin?" Olivia sordu.

Ronan, "Kaynaklarımız çok geniş," diye açıkladı.

"Mahkeme kararı ya da ... gerekmiyor muydu?" Grayson ona o bakışı attı. Bu ifadeyi görmeye alışmaya başlamıştı, gerçekten bu soruyu sordun mu bakışı.

"Boş ver." Mutfığa gitti ve buzluktan üzümlü bir dondurma aldı. Tam ambalajını yırtmak üzereydi ki Grayson elinden kaptı.

"Hayır, yapamazsın. Bu gece dikkatim dağılmayacak." Dondurmayı tekrar dondurucuya koydu.

Onu takip etti. "Yapmayacaktım..." diye fısıldadı. "Biliyorsun." "Son dondurmada yaptığın gibi beni delirtmekten mi bahsediyorsun?"

Gülümsedi. "Seni delirttim mi?"

"Yaptığını biliyorsun."

Güldü. "Evet, ama bunu itiraf ettiğini duymak güzel."

Olivia artık beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını fark etti. Grayson rapor yazmak için dizüstü bilgisayarını ofisine götürmüş, Ronan da televizyonu açmıştı. Olivia onun yanına oturdu ve kanallarda gezinmesini izledi. Bir kanala yerleşti ve haberler başladığında arkasına yaslandı.

"Ajan Huntsman neden burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu. "Evet, biliyor. Ona söyledim."

"O senin amirin mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır, sadece arada bir birbirimize yardım ediyoruz."

"Grayson yanılıyorsa ne olacak?"

"Yanılmıyor. İnsanları okuma gibi bir yeteneği var. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Belki de gözlerinde gördüğü bir şeydir. Hayatımızı birden fazla kez kurtardı. Birkaç yıl önce Huntsman'la ilgili bir davada yardıma çağırılmıştık. Beş kişiydik ve Huntsman ile bir yıldan uzun süredir çalışan bir muhbir vardı. Çok güvenilir biriydi," diye ekledi. "Biz Bir anlaşma olduğunu biliyorduk ve şüphelinin ekibiyle birlikte gelmesini bekliyorduk. Oraya çok erken vardık ve pusu kurmak için zamanımız vardı. Beklemek için iki saatimiz vardı. Her neyse, Grayson Muhbir Huntsman'la konuşur, o da ikisinin yanına gider ve Bir dakika sohbet ediyor, daha fazla değil. Muhbirin gitmesi gerekiyordu ama Grayson onu yakaladı ve kelepçeledi. Sonra da hepimize dışarı çıkmamız gerektiğini söyledi."

"Neden? Ne oldu?" diye sordu adam tereddüt edince.

"Açıklamak için zaman bile ayırmadı, bu yüzden hepimiz o evden aceleyle çıktık. Hepimiz arabalarımızla sokağın aşağısında, terk edilmiş bir binanın arkasına park ettik ve orada belki on dakika bekledik. Kimse Grayson'a bir şey söylemiyor ama Huntsman ve diğer ajanların "Grayson aklını mı kaçırdı?" diye düşündüklerini biliyorum. Elimizde büyük bir baskın var ve o bunu mahvediyor."

"Ama sen öyle düşünmüyordun."

"Hayır, onun içgüdülerine güvendim. Ve yaklaşık beş dakika sonra ev havaya uçtu. Patlamaktan bahsediyorum. Sanki nükleer bir bomba patlamış gibiydi. Hatta evi parçaladı.

Vakıf. O geceden sonra Huntsman, Grayson'ı sorgulamadı. Eğer bir şeyler hissettiğini ya da adamın gözlerinde ya da davranışlarında hiçbirimizin fark etmediği bir şeyler okuduğunu söylerse dinliyoruz. Grayson'dan çok iyi bir profilci olurdu," diye ekledi. "Ama bu onu ilgilendirmiyor."

"Ve bu gece Simmons'ın Asher'in haberine verdiği tepkiyi gördü."

"Evet, ama bu kolaydı. Grayson yarım akıllı birinin Simmons'ın çılgınca bir şey yapacağını bileceğini söyledi. Hani sinirlendiklerinde gözlerinden ve kulaklarından ateş çıkan çizgi film karakterleri vardır ya? Grayson'a göre Simmons ona benziyormuş."

"Onu bir çizgi film karakterine mi benzetti?"

Başını salladı. "Kabul etmiyor ama Henry ile çizgi film izlediğine eminim."

Olivia, Grayson'ın yeğeniyle arkasına yaslanıp çocukça bir TV programına güldüğünü hayal etti ve içinde sıcak bir his belirdi. Onu sevmesine şaşmamalı.

"Her neyse, Simmons'ın bir şey yapacağını biliyordu çünkü sen . . ."

"Ben ne?"

Sırıttı. "Onu gerçekten kızdırmışsın."

Kadın güldü. "Umarım öyledir."

"Babanla konuştuktan sonra planın ne olduğunu anladık, özellikle de seni güvenli bir yere koyacağını söyledikten sonra. Grayson bunun bu gece olacağına ikna oldu."

"Annem onunla birlikte miydi?" diye sordu. Bir yanıt beklemedi. "Tabii ki yanındaydı. Elinden gelse onun yanından hiç ayrılmaz."

Grayson da onlara katıldı. "Huntsman burada Larson'la birlikte. Biri içeride kalacak

Lobideki güvenlik odasından garajı ve ön girişi izleyecekler, diğeri de arka merdivenleri. Görülmeyecekler."

Olivia, "Bütün katlar kapalı devre," dedi. "Umarım Simmons gelir. Oturup sohbet etmeyi çok isterim."

Grayson başını salladı. "Uzak duracak ve haber bekleyecek." "Ya buraya beni öldürmeye geliyorlarsa? Bunu hiç düşündün mü? Mümkün mü? Cesedimi bulunamayacağı bir yere saklayın. Simmons bunu isterdi."

Grayson'ın yüzündeki ifadeyi gördü ve ona doğru gitti. Kollarına girerken Ronan'ın onu izliyor olmasını umursamadı. "Sadece söylüyorum-"

"Bir daha kimse sana zarar veremeyecek," dedi Grayson yılmaz bir kararlılıkla.

Olivia tam Grayson'ın saatindeki saate bakmıştı ki, kapısı çalındı. Sonra kapı zili çaldı.

Grayson Olivia'ya mutfaka gitmesini işaret etti. Hem o hem de Ronan silahlarını çekmişlerdi. Ronan gözetleme deliğinden baktı. Görünen tek adam George Anderson'dı, Olivia'nın kayınbiraderi.

Gürültü daha da arttı. George onun adını bağırdı. "Hadi, Olivia. Kapıyı aç. Seninle konuşmam lazım. Önemli bir konu."

George kendisine eşlik eden adamlarla konuşurken bir dakika sessizlik oldu ve sonra tekrar kapıya vurmaya başladı. "Bir kaza oldu. Kapıyı açın."

Olivia onu duyabiliyordu elbette. Mutfaktan çıktı ve bağırdı, "Tamam. Kapıyı açıyorum. Bekle." Uykulu görünmeye çalışmış ve iyi bir iş çıkardığını düşünmüştü. Grayson başını mutfaka doğru eğene kadar orada durup performansına gülümsedi. Başını sallayarak saklanmak için geri döndü.

Ronan, Olivia'nın çalışma odasının girişinde bekledi. Grayson kapıyı açtı ve görüş alanından çıktı.

George'un yanında iki adam vardı. İçeri doğru ilerlerken onu dizlerinin üzerine çökerttiler. O kadar aceleleri vardı ki, hedeflerinin orada olmadığını fark edene kadar oturma odasının yarısına gelmişlerdi.

George beklemedi. Sendeleyerek ayağa kalktı ve koridordan asansöre doğru koşarak çılgınca düğmeye bastı.

Simmons'ın gönderdiği adamlar iriydi ve vücut geliştiricilere benziyorlardı. Siyah pantolonlar ve beyaz gömlekler giymiş, ceplerine kimlik kartlarını ilıştirmişlerdi ve belli ki hastane hademelerine benzemeye çalışıyorlardı. Hastalara kâbuslar gördüren korkunç hastabakıcılara. Biri keldi ve kafasının arkasında bir kartal dövmesi vardı; diğerinin çenesini kesen bir yara izi vardı. Tattoo'nun elinde bir silah, Scar'ın elinde ise küçük siyah bir çanta vardı.

Önce silahlı adamı etkisiz hale getirmek gerekiyordu. Grayson zaman kaybetmedi. Arkasından yaklaştı ve ensesine sert bir darbe indirdi. Bu darbe onu korkutmuşa benzemiyordu ama Grayson'ın silahının namlusunun kartalın yüzüne dayanması dikkatini çekti.

"At silahını," diye emretti

Grayson. "Hey, biz sadece-"

"Silahını bırak."

Ronan silahını Scar'a doğrultmuştu. "Vur onu," dedi Grayson'a. "Sadece birini sorgulamamız gerekiyor."

"Evet, tamam."

Tattoo silahın tık sesini duydu ve silahını hızla yere bıraktı. "Ateş etme," diye bağırdı.

Otuz saniye sonra her iki adam da kelepçelenmiş ve mutfak masasında yan yana oturuyorlardı. Hakları okunmuştu ama şu ana kadar avukat istememişlerdi.

"Her şeyi yanlış anlıyorsun," dedi Tattoo.

Üzerleri arandı ve cüzdanları masanın üzerindeydi. Grayson ehliyetlerini buldu, isimlerini okudu ve dövme adama, "Nerede yanlış yaptık, Kline?" diye sordu.

"Bayan MacKenzie'yi almak ve ihtiyacı olan tedaviyi görebileceği Marydale Hastanesi'ne götürmek üzere buraya gönderildik."

Ronan, "Marydale buradan en az yüz elli mil uzakta," diye belirtti.

Kline omuz silkti. "Onu oraya götürmemiz söylendi."

"Onu götürmenizi kim söyledi?"

İki adam birbirlerine baktı. Sonra Kline, "Sanırım doktoru," dedi.

"Tahmin mi ediyorsun?" Ronan sordu.

Grayson siyah çantayı açtı ve içinde sütümsü bir madde bulunan iki şişeyi havaya kaldırdı. "Bunlarla ne yapmayı planlıyordun?"

Adı Vogel olan diğer adam cevap verdi. "Onu sakinleştirecektik çünkü bize saldırgan olduğu söylendi."

Grayson çantada üçüncü bir şişe buldu. "Burada bir atı uyutmaya yetecek kadar var."

"Ne kadar vereceğini biliyor muydun, yoksa sadece tahmin mi edecektin?" Ronan sordu.

"Ne kadar olduğunu biliyordum." Vogel savunmaya geçiyordu. "Ve uzun bir yolculuk olacaktı. Uyanmasını istemedim."

"Ne kadar? Onu öldürebilirdin." Grayson öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. O kadar öfkeliydi ki, ikisini de pencereden aşağı atmak istiyordu.

"Dikkatli olurdum," diye ısrar etti Vogel. "Oh, o zaman sorun yok."

Vogel canlandı. Belli ki iğnelemeyi anlamamıştı. "Onu incitmek istemedim ama ... bilirsin ... o ..." Grayson'ın ona bakışı konsantrasyonunu bozdu. Yardım için Kline'a baktı.

"Şiddet dolu," diye fısıldadı

Kline. "Doğru. Şiddet dolu."

Bir senaryoyu takip ediyorlardı ve herhangi bir sapma onları rahatsız ediyordu.

"Onu sadece kapıya mı bırakacaktın?" Grayson sordu. "Hayır, onu içeri alacaktık ve sonra ... bilirsiniz ... onu bırakacaktık.

Çünkü . . ." Vogel cevapladı.

"Şiddet yanlısı mı?" Grayson cevap verdi. Olivia'ya bir göz attı. Daha iyi tanımıyor olsaydı, iddialarına biraz inanabilirdi. Olivia Vogel'ın arkasında durmuş, dudaklarını sımsıkı kenetlemiş, adamı çıplak elleriyle boğabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Nasıl oluyor da hademeler gibi giyiniyorsunuz?" Ronan sordu. "Profesyonel görünmek istedik," diye açıkladı Vogel.

Kline, "Evet, profesyonel," diye onayladı.

"Saçmalamayı kes." Ronan emri bağırarak verdi. Olivia tepki olarak ırkıldı. "Ben George'u almaya gidiyorum. Hemen döneceğim," dedi Grayson.

Olivia onun şimdi gittiğine inanamıyordu. Kline ve Vogel'a henüz bir şey söylememişlerdi. Onu oturma odasına kadar takip etti. "Şimdi mi gidiyorsun? George çoktan gitti. Gitme." Adam ona yine o bakışı attı. "Oh ..." dedi kadın, aniden anlayarak. "George gitmedi. Nerede o?"

"Sanırım şu anda asansörün düğmesine basıp duruyordur.

Asansör zemin katta kilitli." "Merdivenleri kullanabilirdi."

"Korumalardan biri kapıyı kapattı. George kapıyı açamıyor." "Oh. Tamam o zaman. Git getir onu."

Gözlerinde sıcak bir parıltı vardı. "Önce beni bırakman gerekecek."

Elini ölümüne kavramıştı. Bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek aceleyle mutfığa geri döndü.

Grayson koridorda George'a doğru yürürken asansör kapılarının üzerindeki madalyon aydınlandı. George, Grayson'ın geldiğini fark etti ve panik içinde kapılara vurarak, "Hadi, hadi ..." diye bağırdı.

Kapılar açıldı ve George bir an için kaçabileceğini sandı. İçeri koşmaya çalıştı ama Ajan Huntsman onu durdurdu. Huntsman adımlarını hiç kesmeden George'u ensesinden kavradı ve koridorda sürükledi.

Huntsman hüngür hüngür ağlayan George'u içeri iterken Grayson Olivia'nın dairesine giden yolu gösterdi.

Huntsman, "Kapa çeneni," diye emretti.

Grayson George'u yakaladı ve Kline ve Vogel'in yanındaki bir sandalyeye bıraktı. Başını ellerinin arasına alan George ağlamaya başladı. "Özür dilerim Olivia. Bunun bir parçası olmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu."

"Cehenneme kadar yolun var," diye tersledi Grayson.

Ronan, Huntsman'ı öğrendikleri konusunda bilgilendirdi.

Huntsman, Vogel ve Kline'ı göstererek, "Bu ikisini içeri alacağız," dedi.

"Larson nerede?"

"Şoföre bebek bakıcılığı yapıyor. Kucağında dolu bir 45'likle binanın önündeki minibüsünde oturuyordu."

Grayson, "Bana onları kimin işe aldığını söyler söylemez onları alabilirsin," dedi.

Kline yüzünde meydan okuyan bir sırıtışla karşılık verdi. "Bize hiçbir şey söyletemezsiniz. Avukatımızla konuşabilirsiniz. Değil mi, Vogel?"

"Doğru."

Grayson kabul etti. "Bizimle konuşmak istemiyorsan, konuşma. Seni adam kaçırmaya teşebbüsten yakaladık ve buna cinayete teşebbüsü de ekleyeceğim. Bunu da yapacağım."

"Cinayete teşebbüs mü? Onu öldürmeyecektik," diye itiraz etti Vogel.

Grayson şişeleri işaret etti. "Elbette yapacaktınız."

"Sen de bunun bir parçasısın George," diye araya girdi Ronan. "Adam kaçırmaya teşebbüs ve-"

George panik içinde kekelemeye başladı. "Hayır, hayır, bu doğru değil. I . . . Bana onun akıl hastası olduğu söylendi ve ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Ronan sırtıttı. "Bu oldukça iyi, George. O yalanı gözünü kırpmadan söyledin."

"Ben doğruyu söylüyorum. Kötü bir niyetim yoktu."

Huntsman, George haklarını sayarken arkasında durdu. "Bir çift kelepçeye daha ihtiyacımız var."

"Hey, George, o borcu hiç ödedin mi? Üç katına çıkmış olmalı. Şimdi. Eğer geri ödemediysen, muhtemelen hapisshanede güvende olacaksın," dedi Grayson.

"Ve sen de hapse gireceksin," diye güvence verdi Ronan ona. "Borcunu ödedin mi?" Grayson tekrar sordu.

George'un yüzü bembeyaz kesilmişti. "Henüz değil. Hayır." "Seni kim tuttu?" Grayson Kline'a sordu.

Cevap vermedi. Vogel da öyle. George en zayıf halkaydı, bu yüzden Grayson yine ona odaklandı.

"Bu ikisiyle nasıl bir araya geldiniz? Aynı çevrelerde bulunmadığınızı biliyorum. Peki onları nereden tanıyorsun?"

"Carl Simmons için çalışıyorlar."

"Kapa çeneni," dedi Kline.

"Onun için çalışıyorsun. Bunu herkes biliyor."

Vogel bu kez "Kapa çeneni dedik," diye bağırdı.

"Olivia, hiç koli bandın var mı?" Grayson sordu. "Evet.

Kilerin yanındaki dolapta."

Grayson buldu. Uzun bir şerit kopardı.

"Haklarımı biliyorum. Yapamazsın-" İlk şerit Vogel'in ağzını kapattı.

"Bu tutmayabilir," dedi Grayson. "Güçlendirsem iyi olur." Ve Vogel'in burun deliklerini bantlayarak nefes almasını imkânsız hale getirdi. "Bu işe yaramalı."

Masanın diğer tarafına geçti, yanından geçerken Olivia'ya göz kırptı, sonra bir sandalye çekip üzerine oturdu. Kollarını sandalyenin arkasına koyarak George'a baktı ve iri gözlü Vogel'ı tamamen görmezden geldi.

"Bize bu ikisinin Simmons için çalıştığını söylüyordunuz. Onun için ne yapıyorlar?"

Vogel'in yüzü pancar gibi kızarıyordu.

George ağzı açık ona bakıyordu. "Nefes alamıyor."

"Evet, biliyorum," dedi Grayson. "Kline ve Vogel Simmons için ne yapıyor?"

"Onu öldürüyorsun."

"Kline ve Vogel ne yapıyor-"

"Sana söyleyeyim. Sadece şu bandı çıkarın ve nefes almasına izin verin."

Grayson masaya uzandı ve bandı kopardı. Vogel nefes nefese kaldı.

Kline, "Çeneni kapalı tut, George," diye patladı.

Huntsman, "Kaseti bana ver," dedi.

"Tamam, sessiz olacağım. Kaset yok. Bu doğru değil," dedi Kline.

"Bize bu şekilde davranamazsınız."

"Hayır, bu doğru değil." Grayson, Kline'in ağzını hemen bantla kapatan Huntsman'a başıyla işaret etti. "Başka ne doğru değil biliyor musunuz?" diye devam etti. "Adam kaçırma ve cinayete teşebbüs."

George her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Tanrım, her şey nasıl bu kadar berbat oldu?"

"Bunu son kez soruyorum..."

"Tek bildiğim Kline ve Vogel'in Carl için çalıştıkları. Simmons'ı en az bir yıldır tanıyor. İnsanlara onun korumaları olduklarını söylüyor. İşi hızlı halledebilirlerse onlara büyük bir ikramiye teklif ettiğini duydum."

Kline homurdandı ve başını salladı. Grayson elini kaldırdı ve Kline hemen ses çıkarmayı kesti. Bu neredeyse Pavlovvari bir tepkiydi.

"O mu?" diye sordu George.

"Olivia. Olivia'nın icabına hızlıca bakabilselerdi."

"Bu gece onlarla nasıl bir araya geldin?" Ronan sordu.

George'un omuzları çöktü. Artık tamamen yenilmiş görünüyordu.

Ronan yüzüne kapandı ve "Soruya cevap ver" diye bağırdı.

George irkildi. "Parti sırasında bir şey oldu. Carl'ı neyin kızdırdığını bilmiyorum ama yemin ederim titriyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Beni lobiye sürükledi ve Kline'ı hemen göremeyince onu cep telefonundan aradı. Ona ne yapması gerektiğini söylediğini duydum."

"Ve?" Ronan dürttü.

"Bana onlarla gitmem gerektiğini çünkü Olivia'nın iki yabancıya kapısını açmayacağını ama beni gözetleme deliğinden görürse açacağını söyledi. Ona kapıcıdan bahsettim, Olivia'yı arayıp üç kişi olduğumuzu söyleyebileceğini ve yukarı çıkmamıza asla izin vermeyeceğini söyledim."

"Ne dedi?" Ronan sordu.

"Bana endişelenmememi, Kline'ın kapıcıyla ilgileneceğini söyledi."

"Kline'ın onunla nasıl ilgileneceğini söyledi mi?"

George başını salladı. "Hayır, sormadım da. Bilmek de istemedim."

Grayson nefesinin altından, "Ne çakal ama," dedi.

"Anlaşıldığı üzere," diye devam etti George, "lobi boştu vekapısı kilitlideğildi.Mola vermiş olmalı. Hayır, vermemişti," dedi, Sonunda anladım. "İçeri gelmemizi istedin. Bizi bekliyordun. Geleceğimizi nereden biliyordun?"

"Simmons başka ne dedi?" Grayson soruyu duymazdan gelerek sordu.

George Olivia'nın gözlerinin içine bakamıyordu. Masaya bakarak, "Onu götürdükleri yer, daha fazla sorun çıkaramayacağı bir yerde kilitli tutacaktı. Üç gün içinde serbest bırakılacaktı. Carl, Robert'ın ihtiyacı olan sürenin bu kadar olduğunu söyledi."

"Üç gün mü?" Ronan sordu.

"MacKenzie üç gün içinde ne yapacak?" Grayson sordu. "Carl'a o zamana kadar her şeyi halledeceğini söyledi."

"Bunu söylediğini duydun mu?" Ronan sordu.

"Evet, öyle yaptım. Robert lobiye geldi ve Simmons'ı saksı bitkilerinin arkasına çekti. İkisi de çılgına dönmüştü. O anda kayınpederimin onu duymamı umursadığını sanmıyorum. Bir avukat -Mitchell Kaplan- ve Olivia'nın onu işe alması yüzünden öfkeliydi."

Olivia gülümsedi. "Jeff Wilcox'un avukatından korkuyor çünkü dosyalarını açmak zorunda kalacağını biliyor." Kayınbiraderine baktı. "George, sence 'temizlemek' ne anlama geliyor, söyle bana." Ondan bunu yapmasını istedi.

babasının ne yapacağını biliyordu.

"Biliyorsun ..."

"Anlat bana, George."

"Para, hisse senetleri... hepsini kapatacak." Ronan, "Parayı saklayacak," diye tahmin etti.

"Sana ne söz verilmişti?" Grayson sordu. "Hayır, dur tahmin edeyim. Simmons kumar borçlarınızı öğrendi ve Natalie'nin haberi olmadan bunları ödeyecek kadar para bulmanızı sağlayacaktı. Haklıyım, değil mi?"

"Evet. Simmons bana kredilerden başka kimsenin haberi olmadığını ve bana yardım edeceğini söyledi. Aile şüphelenmeden fondan para çekmemin hiçbir yolu olmadığını söyledi."

Olivia, George'un aptallığını anlayamıyordu. Kafasını kumdan ne zaman çıkaracaktı? "Bunu anlamaya başlamadın mı?" dedi ona. "Simmons sana hiç para vermeyecekti. Bunu bilmen gerek."

Yorgun gözlerle ona baktı. "Neyi biliyorsun?"

"O gitti, George. Onu asla geri alamayacaksın."

YİRMİ ÜÇ

Psoyulabilir neden. Yasal terim oyunun kurallarını değiştirecektir.

Grayson soruşturmaya devam edecek olan New York ofisiyle temasa geçti. Artık olası bir neden olduğu için, Robert MacKenzie ve Carl Simmons'ın herhangi bir hesabı boşaltmasını engelleyecek imzalı bir emir almanın uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu.

Kline ve Vogel daireden çıkarıldıktan sonra, George daha konuşkan oldu. Olivia'ya göre gerçekten pişman görünüyordu ama ne Grayson ne de Ronan onun pişmanlığına inanıyordu.

Olivia, Grayson'ın kaşlarını çatmasına aldırmadan George'a bir fincan kahve hazırladı ve yaptığı tüm hatalardan bahsederken onunla birlikte oturdu. Natalie'nin kendisinden boşanacağından emindi ve Olivia ne olduğunu anlamadan önce onun danışmanı oldu, hatta ona boşanmanın yollarını önerdi. sorunlarını kız kardeşiyle konuşur.

George başını Grayson'a doğru eğerek, "Ona borçtan bahsetmeliydim ve o haklı," dedi. "Parayı bir tefeciden ödünç aldım. Her şeyi açığa çıkarmalıyım, değil mi? Sır tutarsam Natalie beni nasıl affedecek? Natalie'ye mesaj atabilir miyim?" diye sordu cep telefonunu almış olan Ronan'a. "Ona şimdi söyleyeceğim."

"Hayır," diye yanıtladı Ronan.

"George, bu bilgiyi ona mesaj ya da e-posta yoluyla iletemezsin. Onunla oturup açıklamalısın." Olivia onun bu bombayı bir mesajla patlatmanın sorun olmayacağını düşündüğüne inanamıyordu. Bunu nasıl ifade edebilirdi ki? Bu arada, yakında ödemezsem bacaklarımı kıracak olan bir adama yaklaşık beş yüz bin borcum mu var? "Anlayabilir," dedi ona. Eğer önce bir lobotomi geçirirse, diye düşündü. "İstersen ona söylemene yardım ederim."

"Bunu yapar mıydın?"

Başını salladı. "Evet."

Grayson Olivia'yı oturma odasına sürükleyip ona ne halt ettiğini sormak üzereydi ki George, "Ben de sana yardım edebilirim," diye fısıldadı.

Grayson'ı dürtmek ve "Sabırlı olunca ne oluyor gördün mü?" demek istedi. Ama yapmadı. Dikkatini George'dan ayırmadı ve "Nasıl yardımcı olabilirsin?" diye sordu.

"Dosya tutuyor." Sesi güçlenmişti, artık bilgiyi paylaşmaya karar vermişti. "Baban dosyaları gizli tutuyor."

"Nerede?" Grayson sordu, sesi asıktı.

George hemen kapandı. Olivia başını Grayson'a doğru salladı.

"Dosyaları gördün mü?" diye sordu usulca.

"Yapmamalıyım... o benim kayınpederim ve Natalie'yle sahip olduğumuz her dolar onun bizim için yaptığı yatırımlara bağlı."

Grayson ve Ronan, George'u boğazından yakalamak ister gibi bakıyorlardı. Olivia sakinliğini korudu ve pes etmeyi reddetti.

"Artık omurgalı olmanın zamanı geldi George." Elini onun elinin üzerine koydu ve içten bir şefkatle, "Doğru olanı yap," dedi.

Alnını ovuşturdu ve bir dakika daha sessiz kaldı. "Çalışma odasının duvarındalar."

"New York'taki apartman çalışması mı?" Ronan sordu. "Yoksa San Francisco ya da Miami'de mi?"

"New York. Yemin ederim duvarın hareket ettiğini asla anlayamazsınız. Hiç panel yok. Sadece bir duvar gibi görünüyor. Tanrıya şükür onu gördüğümü bilmiyor.

O oradayken bile hiçbirimizin onun çalışma odasına girmesine izin verilmiyor.

Kapıyı hep kilitli tutar. Bir keresinde bununla ilgili bir şaka yapmıştım. Sanırım Fort Knox gibi bir şey demiştim ve o da patlamıştı. Şok olmuşum. Onu ilk kez böyle öfkelenirken görüyordum. Bu gece onun o çirkin tarafını tekrar gördüm."

"Dosyaları ne zaman gördün?" Olivia sordu.

"Yaklaşık bir ay önce. Natalie ve annen yemek odasındaydı, ben de koridordan aşağı inip çalışma odasının kapısını çaldım ve yemeğin hazır olduğunu söyledim. Kapı bir aralık açıldı. Şaşırmıştım çünkü böyle bir şey hiç olmamıştı. Neredeyse içeri bakmayacaktım ama... bilirsiniz... merak ettim."

"Peki ne gördün?" diye sordu.

"Babanın sırtı bana dönüktü ve bir dosya klasörünü kaldırıyordu. Yemin ederim tüm duvar hareket etti. Kapıdan olabildiğince hızlı uzaklaştım. çünkü izlediğimi görürse beni öldüreceğini biliyordum."

Grayson bir telefon görüşmesi yaptı ve odadan çıktı. Olivia ve George konuşmaya devam ederken Ronan duvara yaslanmış, George'un cep telefonu mesajlarını inceliyordu.

"Annem bu gece buraya erkeklerin geleceğini biliyor muydu?" Olivia sordu.

"Hiç sanmıyorum. Genelde baban ne derse onu tekrarlıyor. Destekleyici bir eş olduğunu sanıyor."

"Peki ya Natalie? O biliyor muydu?"

"Hayır. Bunu Carl Simmons ve baban yaptı. Başından sonuna kadar."

Ronan, Natalie'den gelen ve George'un nerede olduğunu öğrenmek isteyen öfkeli mesajlardan birini henüz okumuştı ki başka bir mesaj daha geldi. Mesajı okuduktan sonra, "Orospu çocuğu o dosyaları parçalamaya çalışacak," dedi.

Grayson mutfığa yeni dönmüştü ve Ronan telefonu ona fırlattı. Hemen okudu, küfretti ve "Evet, tam olarak bunu yapacak," dedi.

"Ne oldu?" Olivia sordu.

"Natalie George'a bir mesaj gönderdi. Baban hemen New York'a dönmeye karar vermiş. Havaalanına gidiyor ve sen, George, bir Nankör çünkü partiyi terk ettin. Sanırım bu hâlâ devam ediyor." "Şimdi eve mi gidiyor?" George sordu. "Kendi partisini bırakıp Eve mi? Kendi jeti var, yani birkaç saat içinde dairesine dönebilir."

Grayson, "McGraw bu işin New York'taki lideri," dedi. "Az önce aradı ve ona duvardaki dosyalardan bahsettim. Diğerlerini atlatma ihtimaline karşı MacKenzie'nin kapısına bir ajan yerleştiriyor."

"Peki ya Simmons?" Ronan sordu.

"Olivia'nın babasından hemen sonra partiden ayrıldı. Onu bulacağız." "Beni içeri mi alıyorsunuz?" George sordu.

Çılgınca görünüyordu.

"Evet," diye yanıtladı Ronan. "Aslında şimdi gidiyoruz."

"Bekleyin lütfen," diye seslendi Olivia. "George'a bir soru daha sormak istiyorum." "Devam et," dedi Ronan.

George'un gözlerinin içine baktı ve "Sence Simmons beni vurması için birini mi tuttu?" diye sordu.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Bunu yapabilir. Bir yıl önce bunu düşünmezdim ama şimdi ... evet. Aslında, sizi kendisi vurmaya çalışsa hiç şaşırmazdım. Yine de bu işe karıştığına dair elimde kanıt yok."

Olivia başını salladı. "Sorun değil." "Ama ..."
"Evet?"

"Carl lobide Kline ile konuşurken, bu gece Marydale'e giderken bir şey olursa üzülmeceğini söylediğini duydum. Gülümsediği için şaka yaptığını sandım ama sonra Kline'a bir daha işleri berbat etmemesini söyledi."

"O kısmı daha önce atlamıştın, değil mi?" Ronan söyledi.

George başını salladı ama bunun kasıtlı olmadığına ısrar etti. "Bu her anlama gelebilir, değil mi?"

Grayson onun üzerinde yükseliyordu. "Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu. George gözlerinin önünde küçülüyor gibiydi. "Sanırım şu anlama gelebilir

Simmons, Olivia'yı vurması için Kline'ı tutmuştu ve o da her şeyi berbat etti çünkü ..." "Ben ölmedim," diye bitirdi Olivia.

"Evet, ama bu tamamen farklı bir anlama da gelebilirdi, bu yüzden bundan bahsetmedim." İki elini de havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Sana her şeyi anlatmalıyım."

Sonra Olivia'ya baktı. "Bu yüzden akıl hastanesine kadar seninle gelecektim. Kline'ın sana zarar vermediğinden emin olmak istedim. Seni koruyacaktım."

"Ona zarar vermekten kastın onu öldürmek," dedi Ronan. "Evet."

"Madem onu koruyacaktınız, neden kapıyı açar açmaz kaçtınız?"

Başını öne eğdi. "Korktum ama minibüste bekleyecektim. Onu uyuşturmalarını izlemek istemedim. Bunun bir parçası olmak istemedim."

"Evet, doğru," dedi Ronan.

Grayson, "Siz de bunun bir parçasısınız," dedi.

Olivia onun öfkesinin arttığını görebiliyordu ve George'a yumruk atmadan önce öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Masadan kalktı ve Grayson'ın yanına gitti.

"Simmons'ı sorgularken orada olabilir miyim? Buna nasıl bir yorum getireceğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsemesi onu sakinleştirdi. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Grayson birden onunla yalnız kalmak, ona sarılmak, onu sevmek istedi. Bu düşünceyle George'un ayağa kalkmasına gayretle yardım etti. Ronan daha sonra onun kolunu kavradı ve ön kapıya doğru itti. Bir dakika sonra Grayson arkalarındaki sürgüyü yerine yerleştirirken, George'un bir kez daha hayatının berbat olduğu konusunda hüngür hüngür ağladığını duyabiliyordu. Grayson da aynı fikirdeydi.

Olivia'ya döndü. "Yatağa gitmek istiyorum," dedi ona doğru uzanarak.

Geri çekildi. "Hayır, Grayson. Yapamayız. Birbirimizden uzak durmamız gerektiğini kendin söyledin."

"Ne dediğimi biliyorum. Ama kahretsin Olivia, uzak durmak beni öldürüyor." Geri adım attı. "Henry ne olacak?"

"O zaten yatakta."

"Eve gitmeli ve uyandığında orada olmalısın."

Elini kızın boynuna koydu ve onu nazıkçe kendine çekti. "Dün gece onunla yemek yedim ve neredeyse masada uyuyakalıyordu. O ve Patrick yarın basketbol kampına geri dönüyorlar. Yedi buçuk gibi ayrılacaklar, yani benim orada olup olmamam önemli değil. Yarın akşam bana her şeyi anlatacak."

"Onu görmezden gelmeni istemiyorum," dedi nefesini tutmaya çalışarak. Adamın vücudu kadınınkine bastırılmıştı.

"Onu görmezden gelmiyorum." Adamın ağzı şimdi onunkinin üzerinde geziniyor, sıcak nefesi dudaklarını gıdıklıyordu. "Henry için endişelenmen çok tatlı."

"Onun için gerçekten endişelenmiyorum," diye fısıldadı. "O sana sahip."

Gözlerinin içine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırdı ve "Sen de öyle tatlım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bana sahipsin."

Kadına akıl yürütmesi ya da tartışması için zaman vermedi. Sözünü, onu ne kadar istediğini bilmesini sağlayan bir öpücükle mühürledi.

Onu oturma odasına geri götürerek tişörtünü başından çekti. Elleri hızla kot pantolonunun fermuarını çekmeye koyulurken, o da gömleğinin düğmelerini açmaya ve omuzlarından çıkarmaya çabaladı.

Kendini geriye itti ve bir an için ona baktı. Adamın gözleri büyük bir tutkuyla doluydu. Elini tuttu ve onu yatak odasına doğru götürdü. "Sadece bu seferlik," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Sadece bu seferlik."

YİRMİ DÖRT

SGrayson'la geçirdiğim sabah harikaydı. Ve aydınlatıcıydı. Olivia'yı uyandırdı, boynunun yan tarafına sokulurken onu okşadı. Olivia'yı Onu seviyorum.

"Bunun için uyanık olmam gerekmiyor mu?" diye sordu, sesi uykulu bir fısıltı gibiydi. "Buna gerek yok. Uyumaya devam edebilirsin."

Sanki bu mümkünmüş gibi. Ağzı ve elleri her yerdeydi ve ah, onu nasıl aklından çıkaracağını biliyordu. Çok geçmeden adamın kollarında kıvranmaya başladı ve onun kendisine gelmesini istiyordu.

Kadın ondan önce iki kez orgazm oldu. Nefes alış verişi sakinleşene ve kalbi durana kadar birkaç dakika boyunca onu yakınında tuttu. "Her seferinde

daha yoğun, değil mi? Daha şaşırtıcı."

Olivia titremeye başladı. "Grayson, konuşmamız gerek. I . . ."

Başka bir kelime söylemesine izin vermedi. Onu sertçe öptü, sonra yataktan kalktı. "Sonra konuşuruz. Şimdi duşa giriyorum, sonra da kahvaltı."

"Ben kahvaltı yapmam."

"Tabii ki var" dediğinde banyoya doğru gidiyordu.

Adamın uzaklaşmasını izlediği için düşünce akışını çoktan kaybetmişti ve tek düşünebildiği onun ne kadar seksi olduğuydu. Adamın tamamen kaslı olduğunu biliyordu çünkü onun her santimine dokunmuştu. Bu düşünce bir diğerine yol açtı ve birden gece boyunca seviştikleri farklı yolları tekrar oynamaya başladı. Gerçekten bu kadar sınır tanımaz, bu kadar vahşi miydi?

Sesli bir iç çekişle yataktan kalktı ve bornozunu giydi. Yorgun olmalıydı ama değildi. Gerçek şu ki, uyuduğundan daha iyi uyumuştı.

yıllardır. Onun kollarında kendini çok güvende ve korunmuş hissetmişti.

Sonuçta kahvaltı etti ve Grayson'ın onu ikna etmesine bile gerek kalmadı. Biberli, frenk soğanlı ve mantarlı bir omlet yaptı. Çok lezzetliydi.

Sıcak çayını yudumlarken onun masayı toplamasını ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmesini izliyordu.

"Temizleyeceğim," diye söz verdi. "Sen pişirdin." "Pişti."

Gülümsedi. "Biliyorum. Bu yüzden teklif ettim." Alnına vurdu. "Her zaman düşünürüm."

Çay fincanını lavaboya koydu ve onu oturma odasına kadar takip etti. Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve yere oturdu. Kanepeye yaslanarak bacaklarını uzattı, bilgisayarı açtı ve *Washington Post*'u açtı.

"Gazeteler koridorda," dedi ona. "Ben alırım."

Gözetleme deliğinden baktıktan sonra kapıyı açtı, kâğıtları topladı ve kapıyı tekrar kilitledi.

"Gerçek gazete okumayı seviyorum," diye açıkladı. "Bütün hafta bilgisayar ekranına bakıyorum. Bu güzel bir değişiklik."

Grayson *Washington Post*'u aldı ve *New York Times* okumaya başladı.

Onun önce finans bölümünü, sonra da spor bölümünü okuduğunu fark etti. "Grayson, sorabilir miyim-"

"Henüz değil, tatlım." Saati kontrol edebilmek için gazeteyi yerinden oynattı. "Normal, sakın bir Pazar sabahı geçiriyoruz. Öğlen soru sorabilirsin."

"Ama-"

"Öğlen."

Anlıyordu ve beklemekten mutluydu. Dünya ve tüm o çirkin sorunlar öğleden sonra geri dönebilirdi. O zamana kadar Grayson sadece ikisinin vakit geçirmesini istiyordu.

Ve çok güzeldi. Onun yanına kıvrılıp *Times*'ın çoğunu okudu.

Ünlü bir Broadway yapımcısı hakkında özellikle ilginç bir makale vardı ve çok hoşuna gitti. Hatta editoryal sayfanın tamamını okudu ve stil bölümündeki yeni modalara göz attı. Bir ara göz ucuyla Grayson'a baktı, o da yeni bir Broadway yapımcısıyla ilgili bir habere dalmıştı.

inşaat projesi ve sessizliklerinde ne kadar rahat olduklarına hayret etti.

Saat on ikide, Grayson isteksizce gerçekliğin araya girmesine izin verdi. Kağıtları masanın üzerine yığıdı ve oldukça emin olduğu bir şeyi beklerken gerildi

geliyordu. Olivia ona geleceği soracaktı. Onun geleceğini. Ona hayatına devam etmesi gerektiğini, onunla asla bir geleceği olamayacağını söyleyecekti. Bunu zaten birkaç kez ima etmişti. Nasıl ifade ettiği önemli değildi. Ona ne söylerse söylesin, bir tartışmaya yol açacaktı ve ne kadar inatçı olursa olsun, bu uzun bir tartışma olacaktı. O da inatçıydı ve bu tartışmayı kazanmaya kararlıydı. Hiçbir yere gitmiyordu ve ona inanması için bu sözleri kaç kez söylemesi gerekeceğini merak ediyordu.

"Tamam, soru nedir?" diye sordu.

Onu şaşırttı. Adamın kalçalarına sarıldı ve ellerini omuzlarına koydu. İç çekerek, "Yatağa dönmek isteyip istemediğini soracaktım. Bilirsin, seks için." Öne doğru eğildi ve elinin ucuyla dilini alt dudağında gezdirdi, sonra omuzlarını silkti ve üzgün, masum gözlerle ona baktı. "Ama hiçbir şey sormama izin vermedin. sorular . . ve artık çok geç."

Kadın ayağa kalkıp içecek bir şeyler almak için mutfığa yöneldiğinde adam gülüyordu. Kapının çalınması yönünü değiştirdi.

"Ronan geldi," diye duyurdu kapıyı açarken. Lütfen daha fazla kötü haber olmasın, diye dua etti.

"Kötü haber, değil mi?" diye sordu Ronan içeri adım atmadan önce. "Bugün Pazar ve sen buradasın, yani haberler kötü." İyimserlik için bu kadarı da fazla.

Ronan ona gülümsedi. "Hayır, kötü haber değil." "Oh, tamam o zaman."

"New York'a gidiyoruz," dedi Ronan, çoktan ceketini almak için dolaba yönelmiş olan Grayson'a.

"Neden?" Olivia sordu.

Ronan cevap verdi. "O duvarın içinde ne olduğunu görmek istiyoruz." "Size izin verecekler mi?" diye sordu.

Ona tıpkı Grayson'ın yaptığı gibi, nasıl böyle aptalca bir soru sorabilirsin bakışı attı.

Onun küstahlığını eğlenceli buldu. "Tabii ki içeri gireceksin. Duvarı neden açmadılar?"

"McGraw'ı bekliyorlar, yani henüz kimse daireye girmedi."

"Peki ya babam?"

"Onu alıkoyuyorlar ve o da bundan pek memnun değil. New York'a indiğinde yakalandı. Daha fazla tutulamaz. Harekete geçmeliyiz yoksa uçağımızı kaçıracağız."

Grayson, Ronan'ı kapıya kadar takip etti. Durdu, Olivia'yı kollarının arasına aldı ve tutkuyla öptü. "Arayacağım," diye söz verdi. "Sakın gitme. olmadan-"

"Korumalardan birini çağırmak," diye ezberlemiş gibi tekrarladı kuralı.

"Carpenter'ı ara," diye önerdi. "Karısı hamile. Fazladan para işine yarayabilir."

Ve o gitmişti.

YİRMİ BEŞ

Robert MacKenzie'nin dairesi zenginlik kokuyordu. Her duvarda orijinal sanat eserleri asılıydı, nadir antikalar zarif mobilyalarla harmanlanmıştı ve Pırıl pırıl parke zeminleri güzel halılar kaplıyordu. Grayson, on bin dolardan daha pahalı olduğunu bildiği bir vazonun bulunduğu bir masanın yanından geçti. Bunun kimin emekli maaşıyla ödendiğini merak etti.

Bir çilingir çalışma odasının kapısı üzerinde çalışıyordu. Ajanlardan biri Grayson'a yirmi dakikadır bu işle uğraştığını söyledi.

Çilingir onu duydu. "Daha önce böyle bir kilit görmemiştim. Bu çok zor." Grayson Ronan'a işaret etti. "Bunu almak ister misin?"

Ronan bir adım öne çıktı. "Evet, ben hallederim."

Çilingir yoldan çekildi. "Sana söylüyorum, bu çok zor." "Evet, tamam," dedi Ronan adamın elindeki alete uzanırken.

tutuyordu. Kilide göz hizasında çömeldi ve birkaç manevradan sonra kapı kolunu çevirdi ve kapı ardına kadar açıldı.

Çilingirin ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl yaptın?"

Nasıl öğrenmiş? Ronan şehir dışında büyümüş ve çoğu yasadışı olan her türlü numarayı öğrenmişti. İşte böyle. Ama bu konuda konuşmayacaktı. Geçmişini bir yabancıyla paylaştı ya da on yaşına kadar her kilidi açabildiğiyle övündü. Bunun yerine, "Sadece şanslıyım." dedi.

Ajanlar ellerinde kameralarla çalışma odasına koştu. Her şey belgelenip kaydedilirken Grayson ve Ronan dikkatlerini duvarlara verdiler. Her birini dikkatle incelediler ve sonunda hareket edecek bir tanesinde karar kıldılar. Nasıl çalıştığını anlamaları biraz zaman aldı, ancak doğru noktayı tespit edip sağlam bir şekilde ittiklerinde, duvarın bir bölümü

Yaklaşık bir metre genişliğindeki duvar açılarak küçük bir odayı ortaya çıkardı. Dosya

Bir duvarda dolaplar sıralanmıştı ve ortadaki tertemiz masanın üzerinde bir yığın dosya klasörü duruyordu.

İlk bakanlar Grayson ve Ronan oldu. Bazı dosyaları incelediler ve birkaç saatlik incelemeden sonra iki ajanın vardığı sonucu doğrulayan birkaç müfettiş çağırdılar: Robert

MacKenzie o güne kadar gördükleri en ayrıntılı saadet zincirlerinden birini yürütüyordu.

Hepsi oradaydı. Tuttuğu titiz kayıtlar etkileyiciydi. Her yatırımcı ve her mevduat için hesap özetleri vardı. İşlem kayıtları hisse senedi, tahvil ve diğer fonlardan alım yaptığını gösteriyordu, ancak bunlar yatırımcıların aldığı beyanlarla karşılaştırıldığında, onlara bildirdiği miktarın yalnızca bir kısmını satın aldığı anlaşıyordu. Bir hisse senedinden on hisse satın almak ve daha sonra yüz hisse göstermek Yatırımcının beyanına göre aradaki farkı cebine atabiliyordu ve yatırımcının bundan hiç haberi olmuyordu. Yalnızca bir ay içinde gösterdiği işlem sayısı akıllara durgunluk veriyordu ve bu da müşterilerinin devam et. Müfettişler, görünen bazı şirket ve fonların aslında var olmadığını tahmin ettiler. Bir defterde el yazısıyla çizilmiş isim listeleri vardı ve bu isimler hesap özetlerinde alış olarak görünürken hemen ertesi ay satış olarak listeleniyordu. Eğer bir yatırımcı herhangi bir menkul kıymet hakkında soru soracak olursa, o menkul kıymet çoktan ortadan kaybolmuş olurdu. Bir pinpon topu gibi, MacKenzie birinden diğerine zıplıyor, bir yerde asla uzun süre durmuyordu.

Yatırımcılara ne kadar para kazandıklarını gösteren raporlar gönderiliyordu ve bunlarla bile MacKenzie zekiydi. Bir ay kâr az olurken bir sonraki ay daha fazla oluyordu. Hatta gerçekçi olması için birkaç küçük gerileme bile gösterdi.

Bazı yatırımcıların paralarını çekip kâr ettiklerini gösteren kayıtlar vardı ama bunlar çok azdı. Robert MacKenzie karizması ve ikna kabiliyetiyle büyük olasılıkla müşterilerini daha büyük bir ödeme için beklemeye ikna etmişti. Elinde ne kadar süre tutabilirdi ki?

Asıl soru aldatmacaydı. Hayatını devam ettirebilmesinin tek yolu, getirdiğinden ya da lüks yaşam tarzına harcadığından daha fazlasını almaktı.

Hiç şüphesiz, Grayson'ın gördüğü en karmaşık dolandırıcılıktı. Aynı zamanda zekiceydi. Olivia'nın bu kadar sorun yaşamasına şaşmamalı.

Kanıt bulmak. Bir yalan labirentiydi.

Özellikle kalın bir dosya Grayson'ın dikkatini çekti. Üzerinde Eric Jorguson'un adı vardı.

Eline aldı ve kâğıtları karıştırdı. Bazı sayfalarda yatırımları Jorguson'unkilerle bağlantılı görünen başka kişilerin isimleri vardı. Bunlardan biri Gretta Keene'di. Fonların hesap aracılığıyla birinden diğerine aktarıldığını keşfetmek için fazla incelemeye gerek yoktu. Grayson tüm bu rakamları çözmenin biraz zaman alacağını söyleyebilirdi ama Huntsman'ın parasını aldığı anda çok sevineceğini biliyordu.

Bu bilgiye el at.

Jeff Wilcox'un dosyası da oradaydı. İçinde birkaç imzalı belge vardı.

Grayson sayfalara baktı ve birkaç sayfayı kaldırarak masanın üzerine koyduğu iki sayfayla karşılaştırdı. Ronan'a seslendi. "Şuna bak.

Bu."

"Ne buldun?" Ronan sordu.

"Çelişkili belgeler," dedi Grayson. "Ve hepsinin üzerinde Jeff Wilcox'un imzası var."

"MacKenzie bunları neden saklasın ki?" diye sordu. "Sadece bunlar bile onu yıllarca hapiste tutar."

"İmzası için," diye yanıtladı Grayson. Jeff Wilcox'un adının en az bir düzine kez imzalandığı bir kâğıt çıkardı. "MacKenzie onun adını taklit ettiğinde, bunun gerçekçi görünmesini istedi."

"Peki ya Wilcox'un ona verdiği bağış parası?"

Grayson kâğıtları topladı ve dosyaya geri koydu. "Görünüşe göre Wilcox ona iyi niyetle vermiş, MacKenzie de riskli bir planla paranın büyük bir kısmını kaybetmiş ve geri kalanını kendine saklamış."

"Ne adam ama," dedi Ronan başını sallayarak. "Evet, gerçek bir şeftali," diye onayladı Grayson.

"Eminim Olivia şüphelerinin doğru olduğunu bildiği için mutlu olacaktır. Başından beri haklıydı."

Grayson bir an için düşündü. "Kutlama yapacağını sanmıyorum."

"Neden? O haklı çıktı. Babası artık masum insanları dolandıramayacak."

"Bu doğru," dedi Grayson. "Ama şimdi Robert MacKenzie'ye güvenen tüm o insanlar, ona hayatları boyunca biriktirdikleri paraları veren masum müşteriler

gerçeği öğrenecekler: Her şeyi kaybettiler."

YİRMİ ALTI

MO gün tam bir kabustu. Olivia'nın babasının günahları tüm haber kanallarında ve internette yayınlanıyordu. Günün hikayesiydi. Yatırımcılar şok ve inançsızlık içindeydi. Uyandıklarında kandırıldıklarını ve tüm paralarının gittiğini gördüler. Hayatları boyunca biriktirdikleri paraları kaybedenler kendilerini çaresiz hissettiler. Başvuracak kimseleri yoktu, zor kazandıkları paralarını geri almak için gidecekleri hiçbir yer yoktu. Böyle bir aldatmaca akıl almaz bir şeydi.

İlk şokun etkisi geçtikten sonra kana susamışlardı ve onları kim suçlayabilirdi ki? Robert MacKenzie'ye ulaşamadılar - parmaklıklar ardında güvendeydi ve gardiyanlar onu koruyordu - ve bu yüzden öfkelerini ailesinin diğer üyelerinden çıkardılar. Olivia haber duyulduğunda olacakları tahmin etmişti ve kötü olacağını biliyordu. Yine de hazırlıklı değildi.

Memur Carpenter onu işe bırakmış, ancak günün sonunda ayrılıp geri dönmek yerine burada kalmıştır. Bir sandalye çekip oturdu. Ofis kapısının dışında. Şüphesiz Grayson'ın talimatları.

Masasında çalışırken çok sayıda nefret dolu telefon çağrısı aldı. İlk birkaç arayanın yorumlarını dinledi ve o andan itibaren, öfkeli sözler uçuşmaya başlar başlamaz telefonu kapattı. Her birine cevap vermek için zaman ayırırsa, hiçbir şey yapamazdı. Bay Thurman onu kontrol etmek için birkaç kez uğradı.

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Birazcık," diye itiraf etti. "Dışarıda sizi arayan ve tehdit eden çok öfkeli insanlar var."

"Efendim, ben IRS için çalışıyorum. Buna alışkınım."

Şakasına gülümsedi ve "Pekala, işe dönmene izin vereceğim ama yarım gün çalışmada ısrar ediyorum. Öğlen eve git ve eğer mecbur kalırsan,

oradan alış."

Olivia itiraz etmedi. Bay Thurman'ın emrettiği gibi öğlen ayrılmayı planlıyordu ama özellikle zorlu bir dosya üzerindeki çalışmasını bitirmesi beklenenden uzun sürdü. Memur Carpenter onu dairesinin kapısına bıraktığında saat ikiye geçiyordu.

Sağ salım, diye düşündü ve rahatlayarak i geçirdi. Aslında dairesine girdiğinde biraz huzur ve sessizlik bulacağına inanıyordu.

Ev telefonunda onu bekleyen kırk sekiz, cep telefonunda ise bunun yarısı kadar son derece düşmanca mesaj vardı. Her iki numara da kayıtlı değildi ve Olivia bu kadar çok kişinin numaralarına ulaşabilmesine şaşırmıştı. Silme düğmesine basmak istedi ama kendini her bir mesajı dinlemeye zorladı. Son mesaj çaldığında kendini tamamen tükenmiş hissetti.

Tam siyah yn eteğini ve ipek bluzunu değiştirmek üzereydi ki bir telefon daha geldi. Sesi duyar duymaz telefonu açtı.

"Olivia, benim, Henry Kincaid. Okula gelebilir misin?" Küçük ocuğun sesi titriyordu.

"Tabii ki okulunuza geleceğim."

"şimdi mi? Pinebrook'a şimdi gelebilir misin? Çünkü bir avukata ihtiyacım var ve sen de benim avukatımsın, değil mi?"

"Evet, şimdi," diye söz verdi, hızlı onayının onu sakinleştireceğini umuyordu. "Henry, bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Müdürün odasına gitmemiz gerekiyor çünkü başım belaya girdi," diye fısıldadı. "Futbol yüzünden. Bobby seçmelere katılmamamı yoksa zleceğimi söyledi ama ben yine de katılacağımı söyledim. Ralph da seçmelere katılacak."

Olivia saate baktı. İki buçuk. "Neredesin sen? Sınıfta olman gerekmiyor mu?"

"Hemşire odasımdayım. Cavit Hanım sizinle konuşmak istiyor. Tamam mı? Mdrle konuştuktan sonra beni eve bırakır mısın?"

"Henry, seni okul dışına çıkarma yetkim yok-" "Ama ben-"

"Bykbaban ya da Patrick gelene kadar seninle oturacağım."

"Beni yalnız bırakmayacak mısın?"

"Hayır, seninle kalacağım. Söz veriyorum."

Bir saniye sonra hemşire hatta geldi. Kendini tanıttı ve şöyle dedi: "Henry küçük bir kaza geçirdi. Bir dolaba takıldı ve alnını, burnunu ve gözünü çarptı. Burun kanaması durdu ama okul saat 15:00'te dağılana kadar onu burada tutacağım. Bir karyolada dinleniyor," diye açıkladı. "Zavallı kuzunun alnında bir şişlik var. Şu anda üzerinde buz torbası var."

"Ailesine haber verdiniz mi?"

"Grayson Kincaid için bir mesaj bıraktım. Henry bana amcasının New York'a iş için gitti. Henry'nin büyükbabasına da bir mesaj bıraktım ve az önce Henry'nin hizmetçisi Patrick'le konuştum. Dışkıdeymiş ve henüz gidememiş. Normal çıkış saatinde burada olacak, ama Henry senin de gelmen konusunda ısrarcı

görünüyor." "Henry ile tekrar konuşabilir miyim?"

"Olivia," diye fısıldadı Henry, "Cavit Hanım okul bittiğinde gelmen gerektiğini söylüyor."

"Henry, bırak öyle yapacağımı düşünsün, ama gerçekten şimdi çıkıyorum ve on beş dakika ya da daha kısa sürede orada olmalıyım. Tamam mı?"

Onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu. "Tamam."

Olivia dakikalar sonra kapıdan çıkmıştı. Garajda onu bekleyen kızgın insanlar olmaması için dua etti ve neyse ki yoktu. Arabasına binip anahtarı kontağa taktıktan sonra iPhone'unu kullanarak Pinebrook Okulu'nun yolunu tarif etti. Soğuk ve yağmurlu bir gündü, bu da onun avantajına oldu. Çok az muhabir bu soğukta dışarıda beklemeyi severdi. Cadde boyunca motorları çalışır halde park etmiş birkaç araba vardı. Onlara doğru dönmeden önce onları fark etti ve hızla diğer yöne doğru sürdü, hatta takip edilme ihtimaline karşı bir ara sokağa girecek kadar ileri gitti.

Okula gideceğini haber vermek için Grayson'ı aramayı düşündü ama sonra Henry'den tüm hikâyeyi öğrenene kadar beklemeye karar verdi.

Özel okul kırmızı tuğla ve sarmaşıklarla kaplıydı. Çok Georgetown, diye düşündü kendi kendine. Arabasını ziyaretçi alanlarından birine çekti ve taş basamaklardan yukarı çıktı.

Kapıyı ona bir güvenlik görevlisi açtı. Geç yaşlarda bir adamdı. Altmışlı yaşlarındaydı ve kahverengi bir üniforma giyiyordu. İçten bir gülümsemesi ve aktaracak zengin bir bilgisi vardı. "Kincaid için mi buradasınız?"

"Evet, efendim, öyleyim," diye cevap verdi. "Benim adım Olivia MacKenzie."

Kadın elini uzattı ve adam hemen elini sıkıp kendini tanıttı. Adı Arthur'du. Bir köşeyi işaret etti ve o da peşinden gitti. "Ben görmedim ama ne olduğundan hiç şüphem yok," dedi başını sallayarak. "O Deckman denen çocuk bir kabadayı ve Henry ile arkadaşı Ralph'in peşinde çünkü onlar daha genç ve küçükler. Eskiden ben de o küçük çocuklar gibiydim. Yaşıma göre küçüktüm ve bana da sataşırlardı. Nasıl bir his olduğunu bilirim. Müdür Higgins'in daha sert bir tutum sergilemesini isterdim."

"Deckman'ın oğlunun ilk adı Bobby mi? Henry bana bu isimden bahsetmişti."

"Bu doğru. Bobby Deckman. Daha önce de başı belaya girmişti, aslında birkaç kez, ama babası biraz hızlı konuşup yüklü bir bağış yaptı ve bam, sorun ortadan kalktı. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama ne fark eder ki diye düşündüm. Birkaç ay içinde emekli oluyorum ve birilerinin bir şeyler söylemesinin zamanı geldi."

"Bana neyden şüphelendiğini söyle."

"Deckman Henry'ye saldırdı. Yüzünü dolaba çarptı. Eğer bekçi almadıysa, dolapta hâlâ kan var demektir. Zavallı küçük Henry'nin kanı."

"Koridorlarda kamera var mı?"

"Aman Tanrım, evet." Gözleri büyüdü. "Sana bir disk yapabilirim ama acele etmem gerek. Bobby'nin babası buraya gelir gelmez diskin yanlışlıkla silinmesinden korkuyorum."

Gülümsedi. "Bana iki tane yapabilir misin?"

Başını salladı ve okul girişinin yanındaki güvenlik ofisine girdi.

Olivia'nın orada uzun süre durmasına gerek kalmadı. Arthur sırtarak ve iki disk sallayarak yeniden ortaya çıktı, tam o sırada başka bir güvenlik görevlisi koridordan hızla onlara doğru geliyordu. Arthur'un çağrısını aldığını ve ön kapı görevini devralacağını söyledi.

Arthur ona, "Benimle gel," dedi.

Onu merdivenlerden yukarı, bir bilgisayar laboratuvarına götürdü. Neyse ki boştu. Arthur internete girmek için güvenlik kodunu kullandı, sonra Olivia'nın diski takabilmesi için geri çekildi. Dosyayı hızla e-posta hesabına gönderdi ve bir tane de Grayson'a gönderdi. Arthur başında beklerken, videoyu izledi. İki çocuk arasındaki karşılaşma

Ama videoda saldırganın kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Olivia kalbinin sıkıştığını hissetti. Bobby, Henry'nin iki katı büyüklüğünde ve ağırlığındaydı.

Olivia bir kez daha çaldı. "Deckman denen çocuk kaçınıcı sınıfta? Lise son sınıf öğrencisi gibi görünüyor."

"Beşinci. Yaşına göre oldukça büyük," dedi Arthur. "Ve kaba," diye ekledi fısıltıyla. "Henry'yi yakalarken yüzündeki ifadeye bak. Keyif alıyor. Bana sorarsanız düpedüz şeytani. Size söylüyorum, bu çocuğun kafasında eksik olan bir şeyler var."

Sessizce kabul etti. Herhangi bir tahrik yoktu. Bobby Henry'nin arkasından yaklaştı, onu yarı kaldırdı ve dolabın içine attı.

Olivia öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. Arthur, "Görüyor musun? Deckman'ın çocuğu böyle yapar. Bir çocuk seçiyor ve onun peşinden gidiyor. Sonra canı sıkılınca başka bir çocuk seçiyor. Karşı koyamamışlar diye hep daha küçükleri."

"Peki ya Müdür Higgins?"

Arthur, "Şimdiye kadar elinde hiç somut kanıt yoktu," dedi. "Bobby'nin peşine düştüğü çocuklar ne olduğunu anlatmıyor. Korkuyorlar. Bobby tam bir zorba. Okulun ondan kurtulması gerekiyor."

Olivia tüm kalbiyle aynı fikirdeydi. Telefonunu kaptı ve Memur Carpenter'ı aradı, hızlıca bilgi verdi ve ona e-posta adresini verdikten sonra videoyu ona gönderdi.

"Ben hallederim," dedi ona.

Söz verdikten sonra, Carpenter neden evinden koruması olmadan çıktığını öğrenmek istedi. Adamın neredeyse Grayson kadar otoriter olduğunu düşündü. Bir nutuk dinlemek ve onun kendisine gelmesini bekleyeceğine yemin etmek zorunda kalmıştı.

Arthur onunla hemşirenin odasına kadar yürüdü. "Bayan Cavit'i seveceksiniz. Uzun çalışma saatlerinden emekli olup bu işi kabul etmeden önce yirmi yıl boyunca bir hastanede çalıştı. Çocuklarla arası çok iyidir."

Hemşire küçük bir odada masasında oturuyordu. Ötesinde başka bir Yan yana iki karyolanın olduğu küçük bir oda. Henry onlardan birinde dinleniyordu. Kapı aralığında Olivia'yı görünce gözleri parladı.

Bayan Cavit, "Okuldan sonra Bobby Deckman'ın ailesiyle bir toplantı var. Üç kırk beşte. Henry bana onun avukatı olduğunuzu söyledi."

Gülümsedi. "Evet, doğru."

"Sanırım siz de toplantıda olmak isteyeceksiniz."

"Evet, öyle yapacağım." Olivia karyolaya doğru yürüdü ve Henry'nin yanına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Güzel," dedi. "Buraya geleceğini biliyordum çünkü geleceğini söylemiştin."

Cavit Hanım'a döndü. "Ben müvekkilimle görüşürken bize biraz izin verir misiniz?"

"Bana ihtiyacınız olursa masamda olacağım," diye cevap verdi.

Kapıyı kapattıktan sonra Olivia Henry'ye döndü. "Tamam, bana ne olduğunu anlat."

Elini tuttu ve onu şaşırttı. Yüz ifadesi çok ciddiye. "Bobby, Ralph ve benim futbol seçmelerine katılamayacağımıza karar verdi."

"Neden seçmelere katılmanı istemediğini sana söyledi mi?"

"Sadece yapabildiği için kötü davranıyordu. Diğer çocuklara da böyle davranıyor. Gerçekten," diye ısrar etti.

"Sana inanıyorum, Henry." Elini çantasına attı ve küçük bir not defteri ile kalem çıkardı. "Bana zorbalık yaptığı diğer çocuklardan bahset."

Olivia bol bol not aldı ve sorularını bitirip Henry'nin dolambaçlı hikayelerini deşifre ettikten sonra, "Neden amcan Grayson'a Bobby Deckman'dan bahsetmedin?" diye sordu.

"Çünkü Ralph ve ben Bobby'ye birlikte karşı koyacaktık." "Ralph ve ben," diye otomatik olarak düzeltilti.

Sırıttı. "Tıpkı amcam ve Patrick gibisin. Bana her zaman doğru konuşma şeklini söylerler. Sen nasıl yapıyorsun?"

"Ben böyle yaparım." Diğer Pips'lerle birlikte ünitelerdeyken sık sık kullandıkları bu aptalca ifadeyi kullandıktan sonra güldü. Cevap vermemesi hemşireleri her zaman şaşırtmıştır.

Patrick saat üç buçuktan birkaç dakika önce geldi. Henry'ninkinin yanındaki boş karyolaya oturdu ve uzun gövdesi küçük odayı cüceleştirdi. Olivia telefonundaki videoyu açtı ve Patrick'in Bobby'nin Henry'yi içine atmasını izlemesine izin verdi.

Dolap.

"Oh adamım," diye fısıldadı. "Grayson bunu gördü mü? Çılgına dönecek."

"Henüz değil," diye cevap verdi. "Bence şimdi müdürün odasına gitmeliyiz. Saat neredeyse üç kırk beş."

Henry Olivia'nın elini sıktı ve birkaç arkadaşını görene kadar koridorda onun yanında yürüdü. Sonra elini bıraktı ve Patrick'in çalımını taklit ederek onunla birlikte arkasından yürüdü.

Deckman'lar resepsiyonda bekliyorlardı. Bay Deckman muhafazakâr takım elbisesi, kravatı ve sert duruşuyla sinirli bir bankacıya benziyordu. Karısı ise Washington'daki reality şov ev kadınlarından birine benziyordu, D.C. Çekici değildi, acı verecek kadar zayıftı ve yüzüne çok fazla işlem yapılmıştı. Aklına gelen kelime *kırıllandı*. Olivia elini biraz fazla kuvvetle sıkarsa binlerce parçaya ayrılacağından korkuyordu.

Bay Deckman onları kabul etmedi ve karısı onlara gizli bakışlar atmaya devam etti ama konuşmadı.

Bobby müdürün odasında bekliyordu. Resepsiyon görevlisi tarafından içeri alındıklarında, Olivia çocuğun gözlerindeki düşmanlık karşısında şaşkına döndü. Yine de ona bakmıyordu. Öfkesi babasına yönelikti.

Fazladan sandalyeler getirildi. Müdürün masasının solunda Brittle, Uptight ve Bobby oturuyordu. Karşı tarafta ise Henry ve o düz sırtlı sandalyelerde oturuyordu. Patrick için de bir sandalye vardı ama o Henry'nin arkasında durmayı tercih etti. Henry'nin hâlâ çok kızgın olduğunu anlayabiliyordu.

Müdür Higgins genç bir adamdı, Olivia'nın tahminine göre muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı. Ağzının etrafında stres çizgileri ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Erkek okulu yönetmek onu yormuştu.

Higgins çenesini ovuşturdu. "Bu zor bir durum. Henry ve Bobby'nin kavga ettiklerini biliyoruz ama çocuklar farklı ifadeler verdiler. olanları yorumlar."

Bay Deckman, "Erkekler kavga etmeyi sever," dedi.

Omuz silkip bu kadar kayıtsız davranmasaydı, Olivia tepkisini yumuşatabilirdi.

"Oğlunuz bir zorba."

"Öyle değil," diye tersledi Bayan Deckman. "O normal bir beşinci sınıf öğrencisi." "O bir zorba," diye tekrarladı. "Ve bu kabul edilemez.

Müdür Higgins,

Bobby ilk kez bir öğrenciye saldırmakla suçlanmıyor, değil mi?" "Şimdi, buraya bakın. Bu gizli bir bilgi," dedi Bobby'nin annesi.

"Hayır, değil," diye cevap verdi Olivia. "Oğlunuz Tom Capshaw'a yumruk attı. Dudağı yarıldı."

Bay Deckman, "Capshaw'a çarpanın oğlumuz olduğuna dair kesinlikle hiçbir kanıt yok" dedi.

Olivia not defterini açtı ve bir göz attı. "Will Kaufman ya da Matt Farrell'a ne dersiniz?"

"Bu tartişmalar geçen yıl oldu," dedi Bayan Deckman. "Hepsi kulaktan dolma, bir çocuğun sözüne karşı diğerinin ki, sonra Will de Matt de hikyelerini değiştirdiler." Kocasına döndü. "Sadece şakalaşıyorlardı, değil mi Sean?"

Kocası başıyla onayladı. "Kesinlikle doğru. Yanlış bir şey yapıldığına dair kanıt yok."

"Bu sefer kanıt var," dedi Olivia. Müdüre disklerden birini uzattı.

"Nedir o?" Bay Deckman sordu. "Bir

güvenlik kaseti," diye yanıtladı

Olivia.

Müdür Higgins şaşırmış görünüyordu. "Bunu nasıl aldığınızı bilmiyorum Bayan MacKenzie, ama yapabileceğimizden emin değilim..."

Olivia Bobby'nin ailesine döndü. "Gerçeği bilmek istiyorsunuz, değil mi? Eğer sadece iki ocuk kavga ettiyse, bu bunu kanıtlayacaktır."

Bay Deckman kekeleydi, "şey, tabii ki ben-"

"Güzel," dedi Olivia. Diski bilgisayar yuvasına yerleştiren Müdür Higgins'e başıyla işaret etti. Monitörü görebilecekleri şekilde ayarladı, sonra da masanın etrafına gelip onlarla birlikte videoyu izledi.

Olay ekranda gösterilirken tek bir kelime bile konuşulmadı. Bayan. Deckman'ın yüzü bembeyaz oldu ve Bobby'nin Henry'yi dolabın içine attığını görünce irkildi. Bay Deckman'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Olivia dönüp Bobby'ye baktığında, Bobby gülümsüyordu. Neydi bu adam? Sosyopat mı oluyordu?

Müdür Higgins dehşete düşmüştü, ama Olivia sandalyesine dönüp disk iıkarırken bir rahatlama sezdi.

Bay Deckman disk ionun elinden aldı, cebine koydu ve "Buna evde tekrar bakmak istiyorum" dedi.

Bayan Deckman kocasının bu hızlı cevabı karşısında gülümsedi. Sorunun ortadan kalktığını mı düşünüyordu?

"Sorun değil," dedi Olivia. "Videoyu Henry'nin amcasına ve diğerlerine de gönderdim. Bu olay kapanmayacak."

Bay Deckman ayağa fırladı ve kabadayılık taslayarak şöyle dedi: "Bu yasadışı. Dava açacağım. Özel mülke el koyamazsınız. Bu zel hayatın gizliliğini ihlaldir. Bu ..." fkesini müdüre yöneltti. "Bir şeyler yap, Higgins. Eğer işini kaybetmek istemiyorsan, bunu düzelt."

Müdür Higgins'in gözü korkmamıştı. Doğrudan Deckman'a baktı ve "Bu okulda şiddete ya da zorbalara müsamaha göstermiyoruz" dedi.

Bayan Deckman'ın gülümsemesi kaybolmuştu ve şimdi endişeli görünüyordu. "Evet, anlıyoruz ama o sadece bir çocuk. Ona danışmanlık hizmeti verebiliriz. Bunu hemen yapacağız."

"Bilmiyorum..." Higgins başladı. "Bu davranışı kabul edemeyiz..."

Olivia müdüre, "Eğer dava açarsak," dedi, "karar sizin elinizde olmaz. Bu açıkça bir saldırı vakası ve eminim ki herhangi bir mahkeme bizim dediğimiz şekilde karar verecektir."

Şu anda endişeli görünen Müdür Higgins'ti. "Bakış açınızı anlıyorum Bayan MacKenzie, ancak okulumuzun ve itibarının iyiliği için, umarım bunu yasal bir savaş olmadan çözenin bir yolunu bulabiliriz."

Olivia onun endişelerini dikkate almış gibi göründü ve sonra şöyle dedi: "Bobby'nin derhal Pinebrook'tan atılmasını öneriyoruz. İhtiyacı olan yardımı alana kadar buraya dönmesine ya da başka bir okula gitmesine izin verilmemeli. Henry'nin boynunu kırabilirdi. Eminim harekete geçmek için bu kadar ciddi bir şey olmasını beklemezsiniz, değil mi Müdür Higgins?"

Deckan'lar patladı, ama Olivia yerinde durdu. Ebeveynlerin kendisine yönelttiği tehditlere, onlara ve oğullarına karşı açacağı davada kullanacağı sağlam ve mantıklı ayrıntılarla karşılık verdi.

Bobby şimdiye kadar yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla sessizce oturmuştu ama duvardaki el yazısını görmeye başlamıştı. Koşarak babasının yanına gitti, göğsünü dürttü ve bağırdı: "Sakın beni kovmalarına izin verme. Eğer yaparsan pişman olursun."

Çocuğu sakinleştirmek mümkün değildi. Bir dakika sonra, annesi ve babası tarafından sürüklenerek ofisten çıkarılırken, herkes Mrs. Deckman bu hata çözülür çözülmez yeni bir iPad vaadiyle onu rahatlatmaya çalışıyordu. Bay Deckman ayrılmadan önce Olivia'ya küçümseyici bir bakış atmak için kapıda durakladı.

Olivia müdürle birkaç dakika daha konuştuktan sonra Patrick ve Henry onu resepsiyonda bekledi. Dışarı çıktığında Henry ona sarıldı. "Teşekkür ederim Olivia," dedi.

Eğildi, gülümsedi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir şey değil, Henry."

Kız dışarı çıktığında Memur Carpenter okulun ön kapısında duruyordu. Arabasının anahtarlarını almak için elini uzattı, ancak kızın itirazı üzerine, dikkatli olacağına söz verirse arabasıyla onu takip etmeyi kabul etti.

Sırf onu mutlu etmek için, eve dönüş yolu boyunca hız sınırının altında sürdü.

Tam daire kapısında ona veda etmek üzereydi ki, Olivia'nın dönüşünü dinliyor olması gereken Bayan Delaney kafasını uzatarak süte ihtiyacı olduğunu söyledi. Olivia dairesine girip bir litre sütle geri dönerken Carpenter bekledi. Huysuz kadın okuma gözlüğünü bulup son kullanma tarihini kontrol ederken onu orada bekletti, sonra Olivia'ya teşekkür edip içeri girdi.

Carpenter parmağını Olivia'nın yüzüne doğru sallayıp evde kalmasını söyledikten sonra gitti. Olivia kapısını kilitledi ve kapıya yaslandı. Birden kendini çok yorgun hissetti. Rahat bir kot pantolon ve bluz giydi, saçlarını at kuyruğu yaptı ve bir şeyler bulmak için mutfığa gitti. akşam yemeği için mikrodalga. Önce sağlıklı bir şeyler yemeye kararlıydı, bir salata yaptı ve her bir parçasını yedi. Henry'nin okulunda olanları düşündü ve kimsenin onu tanımadığı için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Belki de henüz haberleri görmemişlerdi ya da adını aileyle ilişkilendirmemişlerdi. Ne olursa olsun, minnettardı. Hatta belki de tahmin ettiği kadar kötü olmayacağını bile düşündü. Belki de er ya da geç ortadan kalkacaktı.

Belki de rüyalarında. Tam donmuş akşam yemeğini mikrodalgaya koyacakken, başka bir telefon geldi. O kadar rahatsız ediciydi ki iştahı kaçtı. Yemeği buzdolabına geri koydu ve televizyon izlemek için kanepeye kıvrıldı.

Babasının yüzü tüm büyük kanallarda gösteriliyordu. Bir haber kanalındaki sunucu, kendisine parasının üç katı getiri vaat edildiğini söyleyen gözü yaşlı bir kadınla röportaj yapıyordu. Olivia uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve televizyonu kapattı. Sessizlik birkaç dakikalık huzur getirmişti.

Buzlu şekerin kulağa hoş geldiğine karar verdi ve dondurucudan bir tane alıp bir tabağa koydu ve televizyonun başına döndü. Belki kafasını dağıtacak eski bir klasik film bulabilirdi. Kapının çalınmasıyla irkildi ve bir an paniğe kapıldı. Kızgın yatırımcılardan biri binaya mı girmişti? Oraya doğru yürüdü ve gözetleme deliğinden içeri baktı. Grayson'ın orada durduğunu görünce kapıyı açıp kollarına atıldı. Yorgun görünüyordu, diye düşündü.

"Burada ne yapıyorsun? Saat neredeyse 10. New York'tan yeni mi döndün? Senin-"

Ağzı onu durdurdu. Tutuşunu sıkılaştırdı ve onu nefessiz bırakacak şekilde öptü. Kadın ona karşı koymadı. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu tutkuyla öptü. O kadar kötü bir gün geçirmişti ki Şimdi buradaydı ve her şey daha iyiydi.

"Ben de seni özledim." Paltosunu çıkarıp dolaba astı ve kolunu kıza dolayarak onu kanepeye doğru çekti.

"Henry nasıl?"

"Tamamen iyileşti," diye cevap verdi. "Gönderdiğin dosyayı açtığımda ve Henry'nin dolabına sıkıştırıldığını gördüğümde, o Deckman denen çocuğu hayatının sonuna kadar hücreye kapatmak istedim."

"Bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi?" diye alay etti.

"Henry ve Patrick size övgüler yağıdırıyor. Bu arada teşekkür ederim."

Onu alnından öptü ve yanına çekti. Birkaç dakika daha okul hakkında konuştular ve sonra Olivia, "Dosyaları tekrar dinlemek istiyorum. Bana her şeyi anlat. Daireye girdiğin andan itibaren başla."

Buzlu şekerden bir ısırık aldı ve bekledi. Grayson'ın ağzının içine baktığını fark etti.

"Sen bunu yerken konsantre olamıyorum," dedi.

İçindeki şeytandan bir parça dışarı çıktı. Dondurmayı ağzına attı ve tatlı vişne suyunu emdi. "Nasıl olur?" diye sordu masumca.

Gözleri kısıldı. "Olivia," diye uyardı, "kıyafetlerini ne kadar hızlı çıkarabileceğimi öğrenmek ister misin?"

Tatlı tatlı gülümseyerek ona eziyet etmeyi bıraktı ve buzlu şekeri lavaboya götürdü. Telefonunun çaldığını duyduğunda ruh hali hemen değişti.

Grayson gelen aramayı dinlemek için çalışma odasının kapısına gitti. Duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. "Orospu çocuğu," diye hırladı. "Bunu duydun mu?" diye sordu kadın oturma odasına geri döndüğünde.

Başını iki yana salladı. "Gel otur ve söyle bana-

"Kaç kişi daha var?" diye sordu. "Şu anda elli kadar var."

"O... çocuğu..."

"Grayson, bunun olacağını biliyordun."

"Hepsini dinledin mi?" Sesi titriyordu, çok kızgındı.

"Evet," dedi. "Güven bana. Bunu yapmak istemezsin. Bazıları hasta."

"Kaç tanesi ölüm tehdidiydi?"

"Beni terslemeyi kes. Aramaları ben yapmadım."

Onun cevabı gerginliği biraz azalttı ve adam ona hafif bir gülümseme verdi. "Onları silmem ve telefonu kapatmam gerekirdi," diye itiraf etti. "Hayır, kesinlikle olmaz. Her lanet aramayı takip ettireceğim."

"İnsanları kötü şeyler söyledikleri için tutuklayamazsınız." "Ölüm tehditleri mi? Evet, onları tutuklayabilirim."

"New York'tan ne zaman döndün?" diye sordu onun tekrar heyecanlanmasını önlemek için.

"Bugün beş civarı. Eve gelene kadar videoyu görmedim." Onu takip ederken hâlâ ters ters bakıyordu.

"Hiç Broadway şovu izleyebildin mi?" diye sordu yüzünü ekşitmeden.

Soru onu sarstı; sonra güldü. Onun yanına çöktü ve ayaklarını sedirin üzerinde salladı. "İkiyi geçene kadar babanın çalışma odasıdaydım. Sonra bu sabah dokuz gibi geri döndüm. Günün çoğunu orada geçirdim."

"Apartmana hiç gitmedim," dedi.

Yerleşim planını tarif etti, ancak bir bina olmadığından bahsetmedi. tek bir fotoğrafını bile bulamadı. Gizli oda ve dosyalarda gördükleri hakkında ayrıntılara girdi.

"Ronan Wilcox'un avukatıyla konuştu, ona ne bulduğumuzu anlattı," dedi. "Bu harika," dedi kadın. "Emma çok rahatlayacak."

"Dahası da var," diye devam etti. "Ve bence bu gerçekten hoşuna gidecek." "Ne?" diye sordu.

"Eric Jorguson'un babanla birlikte yatırım yaptığını biliyorsun." "Evet."

"Görünüşe göre Jorguson'un fona aktardığı paranın tamamı emeklilik birikimine gitmiyordu. Denetçiler her şeyi ortaya çıkardığında, bunun onun kara para aklama işlerinden biri olduğunu kanıtlayabileceklerinden eminim. hesapları."

"Bu bir şey olmaz mıydı?" Olivia başını salladı. Babasının aleyhine biriken tüm kanıtları dikkatle dinlemişti ve soğuk

durumun gerçekliği ortaya çıkmaya başlamıştı. "Bu uzun bir süre devam edecek, değil mi?" diye sordu. "Telefon görüşmeleri ve tehditler?"

"Bir sonraki büyük hikâyeye bağlı." Grayson onun gözlerinin önünde solduğunu görebiliyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Bu akşam eve geldiğimde ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Ne?" diye sordu, adamın sesinin neden birdenbire öfkelen-diğini merak ederek. "Henry ve Patrick ile yemek yedin mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Henry beni kapıda karşıladı ve okulda olanları uzun uzun anlatmaya başladı. Sonra Patrick bana kendi özetini verdi. Sonra Henry yeniden başladı," dedi gülümseyerek. "Onu çok etkiledin Olivia. şimdi senden alıntı yapıyor."

"O çok tatlı," dedi. "Patrick de öyle."

"Hı-hı, tatlım. Akşam yemeği için oturduğumuzda tatlı Henry yarına yetiştirmesi gereken bir ödevi daha olduğunu hatırladı."

Gülmemek için alt dudağını ısırdı. "Neydi o?"

"Tüm eyaletleri alfabetik sırayla ve tüm başkentleri ezberlemesi gerekiyordu. Birkaç haftadır üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu ama bu gece hatırladı." "Bana söylediğinde yemin ederim nutkum tutuldu." diye eklerken başını salladı.

"Ne yaptın sen?"

"Düşündüğüm kadar kötü değildi. Bazılarını biliyordu ve Patrick bir rap melodisi buldu. Henry'nin işini kolaylaştırdı."

"Onunla birlikte mi ezberlediniz?" "Evet... ve hayır, senin için şarkı söylemiyorum."

"Çocuklar çabuk öğrenir. Eminim ödevi kısa sürede bitirmişsinizdir."

"Sana henüz matematikten bahsetmedim."

Neşeli sohbet kapı ziliyle sona erdi. Sonra kapıya vurulmaya başlandı. Olivia isteksizce cevap vermeye gitti. Gözetleme deliğinden baktı ve inledi.

"Kim o?" diye sordu, arkasından yaklaşarak.

"Üçüncü Dünya Savaşı," dedi. "Natalie ve annem."

"Onları içeri almak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum. Natalie orada durup kapıya vuracak ve gerekirse yarına kadar bağıracak. Bu iş şimdi bitirsem iyi olacak."

Grayson kapıyı açmadan önce Natalie'nin oturma odasına geri adım atmasını sağladı. Natalie onu engellediği için içeri giremedi.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu. Adamın göğsünü itti. "Bunu yapmak istemezsin."

"Burada olduğunu biliyorum. Beni içeri alın," diye bağırdı.

Kız çocuk gibi davrandığından, ona çocuk gibi davranmaya karar verdi. "Ya uslu durursun ya da gidersin."

O geri adım atar atmaz Natalie içeri daldı. Annesi Deborah daha edepli idi. Yanından geçerken Grayson'a başıyla selam verdi.

Natalie Olivia'yı gördü ve "Ne yaptığının farkında mısın?" diye bağırdı.

Olivia kardeşini görmezden gelerek, "Merhaba anne," dedi.

Deborah MacKenzie bitkin görünüyordu. Grayson ceketini çıkarmaya çalışırken ellerinin titrediğini fark etti. Montu ondan aldı.

Çok güzel bir kadındı. Gözlerinin rengi dışında -Livia'nınki mavi, Deborah'ınki kahverengiydi- Olivia tıpkı ona benziyordu.

"Merhaba Olivia. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Çok üzgünüm," dedi. "Neler olduğunu anlamıyorum.

Baban hapiste ve para çalmakla suçlanıyor. Bu

Kocamın böyle bir şey yapacağını düşünmek çok çirkin. Hepsi bir yanlış anlaşılma," diye fısıldadı. "Öyle olmalı."

"Hayır anne, bu bir yanlış anlaşılma değil. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum ama sen dinlemedin."

"Bunların hepsi senin suçun," diye bağırdı Natalie. Kollarını kavuşturmuş odanın içinde volta atıyordu.

Olivia ona döndü. "Otur ve sıranı bekle. Annemle konuşuyorum. Bitirdiğimde seni dinleyeceğim."

"Seni bencil-"

"Sakin söyleme. Bana isim takarsan, buradan gidersin."

Grayson gülümsedi. Olivia'nın üstünlüğü ele geçirme şeklinden etkilenmişti.

"Anne, bunun bir şok olduğunu biliyorum."

Olivia annesinin üzerindeki öfkeyi görebiliyordu. Doğrudu, omurgası kaskatı kesilmişti. "Şok mu?" dediğinde sesi buza dönüştü. Kocam hapiste. Hepsi bir hata," diye ısrar etti. "Senin yüzünden, genç

Hanımfendi. Bütün o dedikoduları sen başlattın. Aptalca suçlamalarınızla babanızı mahvettiniz."

Söylentiler mi? Olivia nereden başlayacağını bilmiyordu. Grayson'a baktı ve omuzlarını kaldırdı.

"Bunu düzeltmelisin," diye yalvardı annesi. "Babana şimdi ihtiyacı olan desteği göster. New York'ta yapayalnız, bu utançtan kurtulmasına yardım edecek bir ailesi yok. Gidip onun yanında olmak istedim ama kefaletle serbest bırakılması reddedildi."

İyi bir sebepten dolayı, Olivia biliyordu. Kaçmaya çalışacağından emindiler. "Ben Natalie ile eve gidiyorum," dedi sonra. "Onunla birlikte kalacağım.
bu iş çözüldü."

Umutsuz. Annesi tamamen umutsuzdu. Olivia, hâlâ Robert MacKenzie'nin zehirli suyunu içtiğini fark etti. Eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Natalie de öyle. Şimdi ikisini de ikna etmeye çalışmak işe yaramayacaktı. Aslında onlar için üzülüyordu.

Gerçeği kabullenmek acı verici olacaktı. "Tamam

Natalie, sıra sende," dedi Olivia.

"George'un bir hücrede oturduğunu biliyor muydunuz? En iğrenç suçlarla itham ediliyor."

"Evet, biliyorum," diye sakince cevap verdi. Odayı geçerek Grayson'ın yanına gitti ve ona yaslandı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Natalie, "Bu tam bir karmaşa," diye söyleniyordu.

"Zaman bizden uzaklaşıyor, Natalie. Kağıtları çıkar," diye emretti annesi.

Uh-oh. Olivia bundan hoşlanmadı.

Natalie çantasını açtı ve bir yığın kâğıt çıkardı. Onları açtı ve bir kalem arıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Olivia sordu.

Natalie sonunda açıkladı. "Annem ve babamın mal varlıkları donduruldu ve paramın çoğuna ulaşamıyorum. Bizi idare edecek küçük bir hesabım var ama George'un savunma masraflarını karşılamaya yetmiyor. Emanetini devredeceksin. Parayı bir yıl daha alamayacağınızı biliyorum, ama şimdi bize devrederseniz, borç alabilir ve bu işi temizlemek için bulabileceğimiz en iyi avukatı tutabiliriz. Onu bu belaya sen bulaştırdın. Çıkmasına da yardım edebilirsiniz."

"Sen de babana yardım etmelisin," dedi annesi kararlılıkla. Çantasını kolunun üzerine koydu ve ceketine uzandı. "Emma teyzeni aramalı ve babana destek olması için ısrar etmelisin."

"Destek derken, anne, ondan tüm parasını babama vermesini istememi mi kastediyorsun?"

Annesinin çenesi yukarı kalktı. "Evet, demek istediğim tam olarak bu. Onun

Savunma pahalıya mal olacak ve Emma da bu ailenin bir üyesi. O da üzerine düşeni yapmalı."

"Bu kâğıtları imzalaman gerekiyor," diye hatırlattı Natalie, kâğıtları ona doğru iterek. "Ve sen imzalayana kadar gitmiyoruz."

Olivia onları itti. "Hiçbir şey imzalamıyorum." "Evet, imzalıyorsun," diye bağırdı Natalie. "Bize borçlusun."

Olivia için bu bardağı taşıran son damlaydı. Sakince odadan çıkarken arkasına döndü ve "Grayson, lütfen kapıya bakar mısın?" dedi.

YİRMİ YEDİ

Olivia, Jane ve Collins'le birlikte Jane'in hastane odasında oturuyor ve onlara son gelişmeleri aktarıyordu. Babasıyla ilgili haberler hâlâ sıcaktı. ama şimdi de "bu nasıl olur?" soruları başlamıştı. Parmaklar gösteriliyordu; ve eğer tarih tekerrür edecekse, kimse çıkıp da işini yapmadığı için sorumluluk almayacaktı.

Olivia, kaç kişinin tüm işaretleri ve şikayetleri görmezden geldiğini ve sadece göz yumduğunu merak ediyordu.

Collins, Natalie'nin Olivia'yı nasıl suçlayabildiğini anlayamıyordu.

Olivia, "Beni suçlamak, babası tarafından korkunç bir şekilde kandırıldığını kabul etmekten daha kolay," diye açıkladı. "Natalie ona güvenmişti."

"Natalie saadet zincirinin ne olduğunu biliyor, değil mi?" "Elbette biliyor," dedi Olivia.

"George'un o tefeciye olan borcunu öğrendiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?" Jane sordu.

"Mutlu olmayacak," diye tahmin etti

Collins. Olivia güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Peki ya annen?" Collins sordu. "Sence bunu anlayabilecek mi?"

"Bundan şüpheliyim. O umutsuz bir vaka."

"Hayır, o sadece hatalarına sadıktır," dedi Jane. "Kimse umutsuz vaka değildir. Kardeşime bir bakın. Logan hayatını tamamen değiştirdi."

Olivia gülümsedi. Jane her zaman insanların içindeki iyiliği arardı. Daha çok arkadaşı gibi olabilmeyi diledi. Çok tatlı bir mizacı ve nazik bir ruhu vardı.

Collins, "Eğer tüm suçlardan hüküm giyerse, baban hapisten asla çıkamayacak," diye tahmin etti.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Jane sordu. Sesi şimdi bir terapist gibi çıkıyordu. Yatakta doğrulup oturmuş, yastıklarını kabartan Collins'i görmezden gelmeye çalışıyordu.

"En iyisi bu," dedi Olivia. "Eğer dışarı çıkarsa, yine aynı şeyi yapar. Gerçekten de böyle olmasına engel olamıyor."

Collins aynı fikirde değildi. "Baban doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyor. Hırsızlık yapmak için yola çıktı."

Jane arkasından bir yastık çekti ve Collins'e onunla vurdu. "Git otur ve benimle uğraşmayı bırak."

Collins gülererek saldırıyı savuşturdu ve yatağın kenarına oturdu. Olivia yastığı aldı ve bir sandalyenin üzerine koydu. Jane'in saçından birkaç uzun tutam fark etti. Tanrım, yine dökülüyordu. Kemoterapi alıyordu da onlara söylemiyor muydu? Jane fark etmesin diye yastığı ters çevirdi, sonra pencere kenarına gidip ona yaslandı.

"Sorun nedir?" Collins, Olivia'nın ten renginin solduğunu fark edince sordu.

Olivia şimdi Jane'in hastalığı hakkında konuşmayacaktı ve bu yüzden, "Artık aile hakkında konuşmak istemiyorum. Bıktım bundan. Başka bir şeyden konuşalım."

"Tamam," diye kabul etti Collins. "Bize Grayson'dan bahset."

Jane, "Olivia ellerini ondan uzak tutamıyor," diye açıkladı.

Her iki arkadaşı da kahkahalarla güldü. Olivia istisna yapmadı. Çünkü bu doğrudu. Ellerini ondan uzak tutamıyordu. Jane sadece ona söylediklerini tekrarlıyordu.

"Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum," dedi Olivia şaşkınlıkla. "Tüm bu kararları alıyorum ve onu gördüğüm anda ... bilirsin işte."

"Ona aşıksın." Collins apaçık ortada olanı söyledi.

"Elbette ona aşığım. Aşık olmasaydım bu kadar mutsuz olmazdım. Ama onunla evlenmeyeceğim."

"Sordu mu?" Jane bilmek istedi. "Hayır."

"Seni sevdiğini söyledi mi?" Collins sordu.

"Hayır," diye yanıtladı. "Ama beni önemseydiğini biliyorum. Yaptığı tüm o küçük şeyler ..." Onu düşünürken sesi kesildi.

"Ne gibi?" Collins sordu. "Bize bir örnek verin."

"Benim için fazladan bir inhaler taşıyor çünkü çantama koymayı unutacağımı biliyor," dedi. "Ve benim için o kadar çok tatlı, sevgi dolu şey yapıyor ki." Gözleri yaşardı. "Onunla ilk tanıştığımda, onu James Bond tipi olarak düşünmüştüm. Çok sofistike ve seksiydi ve ..."

Devam etmeyince Collins, "Onları sev ve bırak, Bond gibi mi?" dedi.

"Aynen öyle. Ama o öyle biri değil. Sorumluluk sahibi ve sağlam biri." Onu Henry'yle birlikte düşündü. Grayson sabırlı ve sevgi doluydu ve her zaman yeğeninin yanında olacağını biliyordu. Henry de bunu biliyordu.

"Bazen onunla bir gelecek düşünüyorum ve sonra ailenin neler yaşadığını hatırlıyorum Collins ve annen Jane. Sam'in ailesini de. Onların korkularını gördüm ve ağladıklarını duydum. Bir süre için, ne zaman Dr. Pardieu hariç herkes öldüğümüzü düşündü, aileleriniz geldi ve nöbet tuttu. Onlar için korkunçtu."

Collins başını salladı. "Hepimiz hatırlıyoruz, Olivia."

"Grayson'a bunu nasıl yaşatabilirim?" Başını iki yana salladı. "Bunu ona yapamam. Yapmayacağım."

Collins onu hatalı olduğuna ikna etmeye çalışmadı. Jane bu kadar hastayken nasıl ikna edebilirdi ki?

"Hayatınızı onun geri gelmesini bekleyerek yaşayamazsınız." Açıklamayı Jane yaptı. "Ne kadar kaderci bir tutum. Olivia, korkmayı bırakmalısın."

"Peki ya sen Jane?" Olivia sordu. "Neler oluyor?" Collins,

"Sakin bize yine grip olduğunu söyleme," diye uyardı.

"Yeniden daha iyi hissediyorum. Bu çok garip bir şey. Çok hasta oluyorum ve sonra kendime geliyorum. Dr. Pardieu gittiğinden beri beni başka bir doktor muayene ediyor. Bu arada, Logan her an burada olabilir. Lütfen onun önünde hastalığım hakkında konuşma. Tamam mı? Çok üzülüyor. Korktuğunu biliyorum, bu yüzden neşeli olun."

Hemen kabul ettiler. Sonra arkadaşlarına yetişme sırası Collins'e geldi. Onlara hâlâ akademiye ne zaman başlayacağını duymayı beklediğini söyledi. Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyordu ama bunun tıbbi geçmişiyle ilgili olabileceğini düşünüyordu.

Jane sinirlenerek, "Sen de Olivia gibisin. İkinizin de bir tavır ayarlamasına ihtiyacı var."

Bir tartışma başladı ve Jane konuyu değiştirerek tartışmayı saptırdı. "Son birkaç ayda başına gelenlere inanamıyorum Olivia. Büyük bir şirketin CEO'su ve serserisi tarafından saldırıya uğradın ve FBI tarafından kurtarıldın. Üç kez vuruldun ve sonra neredeyse kaçırılıp bir akıl hastanesine götürülüyordun."

Collins, "Umarım bu son olur ve sizi vuranı bulmalarını gerçekten umuyor ve dua ediyorum," dedi.

Logan içeri girdi ve onun söylediklerini duydu. "Jane bana tetikçinin Martin olduğunu söyledi."

Gözleri kızarmıştı ve ağladığı belliydi. Kimse durumundan bahsetmedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Olivia. "Ama kesin bir kanıt bulunana kadar Grayson bana koruma sağlamaya devam edecek. Peşimde bir koruma isteyip istemediğim umurunda değil. O son derece inatçı."

"Kesin kanıt nedir?" diye sordu Logan. Yatağın yanına doğru yürüdü ve Jane'in alnına bir öpücük kondurdu.

Jane, "Bir itiraf her şeyi çözer," diye önerdi. "Ama belli ki konuşmuyor."

"Silahı bulmak da işe yarar. Martin'in izini sürebilirlerse Grayson ikna olur," dedi Olivia.

"Eve ne zaman gideceksin?" Collins Jane'e sordu.

"Umarım yarın," diye cevap verdi. "Olivia, birkaç hafta içinde buralarda olacak mısın?"

"Drakula odası için mi? Kesinlikle."

"Doktor neden bu kadar uzun süre bekliyor?" Collins merak etti. "Önce bazı ilaçları bitirmemi istiyor."

Olivia tekrar esnedi. "Çok yorgunum. Ben eve gidiyorum. Hadi Collins. Bırak Jane kardeşini ziyaret etsin."

Olivia, Jane'in durumu hakkında konuşmadan önce Collins'le birlikte asansöre binene kadar bekledi. "Saçları dökülüyor."

"Yastığın üzerinde gördüm," dedi

Collins. "Bizim bilmemizi istemiyor."

"Dr. Pardieu'nun yerine bakan doktorla konuşmayı deneyebiliriz, ama onun sırrını saklamak zorunda ve eğer bunu gizli tutmak istiyorsa, bize hiçbir şey söyleyemez."

Birkaç kalp atışı sonra Collins Olivia'nın elini tuttu ve "Geri döndü, değil mi?" diye fısıldadı.

"Belki," diye izin verdi Olivia. Daha olumlu olmaya kararlı bir şekilde, "Ve belki de değil," diye ekledi.

YİRMİ SEKİZ

O Livia cehennem gibi bir hafta geçirmişti. Telefonlar hiç susmadı; tehditler hiç azalmadı ve bu aksaklıklar yüzünden istemeden ofiste neden olduğu için evde çalışmak zorunda kalmıştı. Cuma günü kendini kafese kapatılmış bir orangutan gibi hissediyordu.

O da hemen hemen öyle görünüyordu. Her gün duş almaya ve dişlerini fırçalamaya devam ediyordu ama giyinmek o kadar da gerekli görünmüyordu. Onun

Yeni üniforması bir çift bol eşofman ve eski solmuş bir tişörttü. Sütyen ya da ayakkabı giyme zahmetine girmemiş ve saçına da pek bir şey yapmamıştı. Her sabah saçlarını atkuyruğu yapıyordu ama akşam olduğunda saçlarının çoğu yüzüne dökülüyordu. Yeme alışkanlıkları da pek iyi değildi. Elinde bir paket cips -sağlıksız türden- ve bir diyet kola ile dolaşıyordu.

Dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayar ve dişlerinin arasında tuttuğu kalemiyle yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Tam patates cipsine uzanmıştı ki kapı beklenmedik bir şekilde çaldı. Kalemi saçına sıkıştırdı, cipsi ağzına attı ve cevap vermeye gitti.

Kapı açıldığında Grayson ona şöyle bir baktı ve gülmeye başladı.

Kendisini eleştirmesi için ona meydan okudu. "Bu kadar komik olan ne?"

Ona söylemeyecekti. Şu anki ruh haliyle

Olivia'ya nasıl giyinirse giyinsin onun için güzel olduğunu söylese ona inanırdı. Yüzü tertemizdi ve giydiği kıyafetlerle çantacı kadınlara taş çıkartan Olivia, yine de herhangi bir cazibe dergisinin kapağını süsleyebilirdi.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitlediğinde telefon çalıyordu. Başka bir arayan tehdit mesajı bırakıyordu.

"Kaç tane ..." Grayson başladı.

Cips paketini onun eline tutuşturdu. Mesajın geri kalanını dinlemek için çalışma odasına koşarken, "Bu düşünceni unutma," dedi.

Ses öfkeli bir hırıltıydı. "Anladın mı, kaltak? Bütün o parayı aldığın için Bill ve ben sana zarar vereceğiz. Biz ..."

Olivia, Grayson ona ulaşmadan telefonu aldı ve "Bill ve *ben*' değil, 'Bill ve *ben* sana zarar vereceğiz', salak herif" diye bağırdı. Telefonu kapattı.

"Tamam, tatlım. Sanırım biraz dışarı çıkma vaktin geldi," dedi Grayson sakince. Ellerini onun omuzlarına koydu ve çalışma odasından çıkmasına rehberlik etti. Kız bir ütü masası kadar kaskatı kesilmişti.

"Nasıl olur da benimle görünmek istersin?" Sesi acınacak haldeydi. Kendisi için üzülüşünün farkındaydı ama telefon konuşmaları ve yalnızlık onu etkilemeye başlamıştı. Pazartesi gününden beri evinden dışarı adım atmamıştı.

"Kıyafetlerini değiştirmeni ve ayakkabılarını giymeni umuyorum," diye yanıtladı onu yatak odasına doğru iterken.

"Adımı değiştirmek zorunda kalacağım," dedi, "ve kimsenin beni tanımadığı Avrupa'ya taşınacağım. Yapmam gereken şey bu."

"Her şey daha iyi olacak," diye söz verdi.

Onun tahminiyle alay etti. Grayson onu çevirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Homurdanmak bir hanımefendiye yakışmaz, tatlım."

Onun yorumunu görmezden gelerek, "Asıl ironik olan ne biliyor musun? Natalie ve annem tüm bu düşmanca telefonları almadı."

"Onlarla konuştun mu?"

"Sadece bir kez. Natalie benim için kendi korkunç mesajlarını bırakıyor. Dün aradığında telefonu açtım ve yine aynıydı. O ve annem saklanmaya başladılar, bu yüzden tehdit telefonları ulaşmıyor. onları."

"Tehdit telefonlarını almalarını istiyor musun?"

"Hayır, tabii ki istemiyorum. Sadece söylüyorum..."

Gözlerindeki şefkat kalbini ısıttı ve birdenbire sızlanmalar ve şikâyetler o kadar da tatmin edici gelmemeye başladı.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Seni yemeğe çıkarıyorum."

"Silahınız yanınızda mı?"

Gülümsedi. "Evet."

"Tamam. Risk almak istiyorsan, yemeğe gideriz."

Orantısız at kuyruğu dikkatini dağıtıyordu. O çekti elastik bandı çözdü ve ona uzattı. "Bu daha iyi," dedi. Parmaklarıyla çenesinin kenarını çizdi, eğildi ve onu öptü.

"Bazen beni bunaltıyorsun," diye fısıldadı. Bu muhteşem, seksi adam nasıl olur da onunla birlikte olmak isterdi? Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdi ve yine de buradaydı.

"Bunalmak, ha? Bunu sevdim."

Biraz fazla kibirli bir şekilde kendinden memnun görünüyordu. "Sadece bazen, Grayson."

"Doksan dakika içinde Veronique'de rezervasyonumuz var. Zaman kaybediyorsun."

Şaşırmıştı. Veronique's D.C.'nin en gözde restoranıydı, övgü dolu eleştiriler almıştı ve açıldığından beri her gece doluydu.

"Orada rezervasyon yaptırmak altı ay sürüyor. Sen nasıl-" "Olivia?"

"Evet?"

"Beyaz elbiseyi giy."

Nefesi kesildi. "Ama bu şu anlama geliyor-"

"Arabada her şeyi açıklayacağım. Kımıldayın."

Ona tekrar söylemesine gerek yoktu. Adam yatak odasının kapısını arkasından kapatmadan önce o banyoda soyunmaya başlamıştı bile. Onu. Rekor bir sürede duş aldı, saçlarını yıkadı ve kuruttu. Makyajını yapması daha uzun sürdü. Asık suratlı, boğucu bir görünüm istiyordu. Koyu, dumanlı göz makyajı gözlerinin rengini daha yoğun hale getirdi. Kırmızı rujunu sürdükten sonra bornozunu çıkardı, parfüm sıktı ve dantelli iç çamaşırlarını giydi. Sırada elbise vardı. Bir giysiyi bu elbiseyi sevdiği kadar sevmek muhtemelen günahı ama o kadar mükemmeldi ki. 1960 yılında yapılmıştı ama bu geceye kadar hiç giyilmemişti. Bir vintage mağazasında buna bir servet ödemişti ve her dolarına değerdi. Dekolteli kare bir yakası ve bileğinin hemen altına kadar gelen uzun konik kolları vardı. Düz eteği kısaydı, sadece dizlerine kadar geliyordu ve Kumaş vücudunun her kıvrımına yapışıyordu. Bu elbise o kadar muhteşemdi ki, her kadının baştan çıkarıcı bir kadın gibi görünmesini ve hissetmesini sağlardı.

Ve hazırđı. Boy aynasında son bir kez kontrol ettikten sonra Olivia derin bir nefes aldı ve ses çıkarmadan kapıyı açtı.

Grayson pencerenin yanında duruyordu. Baş ı öne eğikti ve mesajlarını gözden geçiriyordu. Başını kaldırıp onu gördü ve tepkisi anında oldu. Ağzı aniden kurudu. Yapamadı.

Yutkunmak ve nefes almak imkânsızdı. Baş döndürücüydü. O kadar tahrik olmuştu ki, damarlarında dolaşan kanın alev aldığına yemin edebilirdi.

Olivia'nın iltifat duymasına gerek yoktu. Onun için için yanan gözleri bunu söylüyordu.

Hepsi.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve hâlâ tek kelime etmemişti. O da yavaşça ona doğru yürümeye başladı. Adamın ona bakışı kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Eğer o bir panterse, kız da onun avıydı ve vücudundaki her sinir beklentiyle gerildi.

Grayson'a göre, ona dokunmak için duyduğu ilkel ihtiyaç tedbirin önüne geçmişti. Onun önünde durdu, bir eli sırtının küçük kısmında, diğeri boynundaydı. Saçlarını kabaca yumruğunun etrafına doladı, başını geriye itti ve ağzı onunkini kaplamadan bir saniye önce, "Ağzını aç benim için," diye homurdandı. Dili içeri girdi, onunkini okşadı ve onu cevap vermeye zorladı. Onun tadının tadını çıkarıyordu. O an için kız tamamen kendisine aitti. Hiç kimse ona sahip olabilirdi. O ona aitti.

Kavurucu öpücük sona erdi. Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine bakarak başparmağını yavaşça dudaklarına sürttü. Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Paltonu getireyim."

Olivia aklını zor topladı. Akşam çantasını almak için aceleyle yatak odasına döndü. Öpücük onu o kadar sarsmıştı ki neredeyse unutmuştu. Aynadaki yansımasına bir an göz attı. Ruju dudaklarında kalmıştı. Etkileyici, diye düşündü. Özellikle de Grayson'ın onu yutmaya çalıştığı düşünöldüğünde. O öpücöğü düşünmek bile kalp atışlarının hızlanmasına neden oluyordu.

Grayson ceketini giymesine yardım etti ve kapıyı onun için kilitledi. Hâlâ görünüşüyle ilgili tek bir kelime etmemişti ve nedense bu durum onu fazlasıyla memnun etmişti.

Binanın önüne yine yasadışı bir şekilde park etmişti. John tezgâhın arkasında durmuş, kapıdaki bir polisle konuşuyordu. Onları selamlamak için yavaşladı ama Grayson dirseğini tutmuştu ve onu arabaya bindirmek için acele ediyordu.

Dışarıda onu bekleyen öfkeli insanlar var mıydı? Kar yağışı ön cama sıçırıyordu. Bu havada kim dışarıda dururdu ki? Ruh halini kara bir bulutun kapladığını hissediyordu ve buna isyan etti. Bu gece olmaz. O karamsarlığa kapılmayacak ve hiçbir şey için endişelenmeyecekti. Grayson'la harika bir akşam geçirecekti. Endişesiz. Hiçbir sorun çıkmayacaktı.

Yola koyulduklarında nihayet konuştu. "Yemek sırasında ceketini çıkarmamanı isteyeceğim."

Güldü. O katılmadı. "Aman ... ciddi misin? Yemek yerken ceketimi çıkarmayacağım." Tekrar güldü. "Elbiseyi beğendin mi?"

"Seni kapının önünde gördüğümde sana ne yapmak istediğimi söylememe ne dersin?"

Yüzü ısınmıştı ve kızardığını biliyordu. "Elbise uygunsuz değil, değil mi?"

Adamın yavaş gülümsemesi onu şaşırttı. "Hayır, elbise çok güzel." "O zaman sorun ne?"

Ona gerçeği söylemeye karar verdi. "Sorun sensin. Sorun sensin."

Ona doğru dönerek kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Açıklamak ister misiniz?"

"Elbisenin içini doldurma şeklin. Mükemmel, şehvetli vücudunuzu sarıyor ve içinde şehvetli bir şekilde hareket ediyorsunuz ... cehennem, bu yasadışı olmalı." Sesi giderek daha yoğun çıkmaya başlamıştı. "Sen tanıdığım en seksi kadınsın ve bu elbisenin içinde ..." Başını iki yana salladı. "Paltonu çıkarma yeter."

Vücudunun şehvetli olduğunu mu düşünüyordu? Göğsüne bakma isteğiyle savaştı. Bekle bir dakika. *Şehvetli*, "şişman" için bir kod kelime miydi? Hayır. Hayır, Olamaz. Eğer kastettiği bu olsaydı Grayson ona o şekilde bakmazdı. Ona seksi görüldüğünü söylüyordu. Kız ona gülümseyerek Bu iltifatı takdir ettiğini biliyordu ama gülümsemesine kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Seni bu elbiseyle başka kaç erkek gördü?" "Bu elbise 1960 model."

"Kaç kişi?"

"Hiç giymedim. Bunu ilk kez giyiyorum. Özel bir durum için bekliyordum ve siz bana bunu giymemi söylediniz."

"Evet, yaptım."

"Sözünü hatırlıyor musun? Beni öldürmeye çalıştığı için doğru adamın parmaklıklar ardında olduğuna ikna olur olmaz, korumaları çekecektin ve bunu kutlayacaktık."

"Silahı aldık-"

Sözümü kesti. "Beni vurmak için kullanılan silah mı?" "Evet," dedi gülümseyerek. "O silah."

"Nereden buldun onu?"

Grayson ona her şeyi daha sonra anlatacağına söz verdi. Arabayı restoranın girişine çekti. Bir vale Olivia'nın kapısını açmak için öne atılırken, başka bir görevli de Grayson'a bir talep bileti vermek için geldi. Adama arabasını yakında tutmasını söyledi.

Veronique'in Yeri Avrupa esintileri taşıyan küçük bir bistro idi. Grayson onlar içeri girerken kalabalığı izliyordu. Oradaki her erkeğin Olivia'ya baktığını düşünüyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Olivia henüz paltosunu çıkarmamıştı ama içeri girdiği anda herkesin dikkatini çekmişti.

Podyuma çıktıklarında şef garson "Paltonuzu kontrol etmek ister misiniz?" diye sordu.

Grayson'a baktı. "Yapar mıydım?"

Ceketini çıkarmasına yardım etmeden önce tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Elini tuttu ve bara doğru ilerledi. Denizin yarılması gibi, erkekler iki yana çekilerek ona bir yol açtılar. Bu

Aslında komikti ve ona karşı bu kadar sahiplenici hissetmeseydi, Grayson gülebilirdi. Bunun yerine, biraz gözdağı vermek gerektiğine karar verdi ve rozeti ve silahı görünecek şekilde takım elbisesinin düğmelerini açtı.

Olivia da bakışları fark etti. Tepkisi panik oldu. Babasıyla ilgili skandal haberlere çıktığından beri, MacKenzie'lerin çeşitli fotoğrafları tüm medyada yer alıyordu. Anne babasının ve kız kardeşinin partilere katılırken çekilmiş pek çok fotoğrafı vardı ve Olivia onlarla hiç birlikte olmadığı için bu kadar kolay tanınacağını tahmin etmemişti.

Grayson'a döndü ve kulağına fısıldadı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim. Sanırım bu insanlardan bazıları benim kim olduğumu biliyor olabilir.

Gözlerini dikmiş bakıyorlar. Belki de gitmeliyiz."

Kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti. "Bu elbise bakıyorlar." Mesele sadece elbise değildi elbette. Güzel bir kadına bakıyorlardı.

Garson ortaya çıktı ve masalarının hazır olduğunu söyledi. Grayson ilk seçeneği beğenmedi -masa odanın ortasındaydı- ama arka tarafa yakın, duvara dayalı bir masa daha vardı. Daha samimiydi.

Olivia önünde bir menü ile oturduğunda rahatlamaya başladı. Arkası diğer yemek yiyenlere dönüktü ve Grayson'ın Bu gece herhangi bir sorunla başa çıkabilirdi. Eğer biri babasının yaptığı şey yüzünden ona bağırıp çağırmak isterse, Grayson'ın onu kovmasına izin verecekti. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin gecesine gölge düşürmesine izin vermeyecekti.

Grayson'a silahla ilgili ayrıntıları sormaya çalıştı ama o başını sallayarak, "Yemekten sonra konuşuruz. Senin vurulduğunu her düşündüğümde sinirleniyorum, gerçekten sinirleniyorum. İştahımı kaçırmak istemiyorum."

Dikkatini menüye çevirdi. Her seçenek Fransızca yazılmıştı ve altında İngilizce çevirisi vardı. Her şey kulağa harika geliyordu.

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti. "Patates cipsi sana iyi gelmedi mi?"

Bir garson masaya taze pişmiş ekmekle dolu gümüş bir sepet ve içinde tatlı, kremli tereyağı olan küçük gümüş bir disk koydu.

"Dr. Pardieu bu restoranı çok severdi," dedi.

Grayson'ın cep telefonu titredi. Kimin aradığını görmek için cebinden çıkardı, sonra hızla masadan kalktı. "Hemen döneceğim. Buna bakmam gerek."

Gitmesi uzun sürmedi. "Üzgünüm Olivia, ama gitmemiz gerek. Henry dikiş attırmak için acil servise gidiyor. Çok kötü görünmüyor," diye ekledi Olivia'nın yüzündeki renk solduğunda.

Arabaya binene kadar soru sormadı. "Ona ne oldu?"

"Şu kapalı oyun alanlarından birinde bir doğum günü partisine gitmişti. Sanırım bir çeşit top havuzuna atlamaya çalıştı ve tam olarak başaramadı. yap. Ralph'ın babası Henry'nin alnına altı dikiş atılması gerektiğini düşünüyor. Ralph Henry'nin en iyi arkadaşı ve onun da kafasında bir beyin yok."

"Henry akıllı bir çocuk."

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Ama aynı zamanda dokuz yaşına yeni girdi ve o yaşta,

Dikkat onun aşına olduğu bir kelime değil."

Birkaç dakika sonra acil servis lobisine doğru yürüyorlardı. Ralph ve babası bekleme alanındaıydı. Grayson'ı görür görmez hemen yanlarına koştular.

"Henry beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için röntgen çektiriyor.

Bu kim?" diye sordu babası, elini Olivia'ya doğru uzatarak.

Grayson tanıştırmayı yaptı. "Olivia, bu Dr. Ralph Jones."

Doktor Olivia'nın elini bırakmıyordu. Ona dikkatle bakarak, "Ben bir göz doktoruyum. Boşanmış bir göz doktoruyum. Grayson Henry'yi kontrol ederken sen de Ralph Junior ve benimle oturmak ister misin?"

Bu da ne böyle? Grayson düşündü. Ralph ona asılıyordu. Grayson kolunu onun omzuna doladı ve "IRS için çalışıyor," dedi.

Doktorun üzerine bir solgunluk çöktü ama hemen toparlandı. "Sanırım birinin yapması gerekiyor. Neden bana işiniz hakkında her şeyi anlatmıyorsunuz?"

"Benimle geliyor," dedi Grayson. "Bırak onu Jones. Ben buradayken kalmana gerek yok."

Olivia emrinin sertliğini yumuşattı. "Henry ile oturmak istiyorum."

Bir hemşirenin ona el salladığını fark etti. Kemoterapi koğuşundan Kathleen'di. Olivia izin isteyip merhaba demeye gitti. "Acil serviste ne yapıyorsun?"

"Eleman eksikleri vardı, o yüzden ben dolduruyorum," dedi. "Nasılsın, tatlım?"

"Ben iyiyim."

"Evet, kesinlikle öylesin," diye yanıtladı Olivia'nın yanından Grayson'a bakarak. "Çok iyi bir adamınız var."

Olivia kabul etti. Grayson iyi bir adamdı.

"Jane tekrar kabul edildi mi?" Kathleen sordu. Hastanede olup biten her şeyi biliyordu ve tüm Pip'lerden haberdar olmaya özen gösteriyordu. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır," diye yanıtladı Olivia, "bu sefer değil."

Kathleen, "Jane kesinlikle zor bir dönem geçirdi," dedi.

"Daha iyi olduğunu söylüyor ama ben ona inanmıyorum. Collins ya da Sam de inanmıyor."

"Dr. Pardieu tıbbi konferansından döndü ve onun ne kadar mucizevi bir işçi olduğunu biliyorsunuz. O her şeyi halledecektir. O zaman neden buradasınız?"

Olivia hemen durumu açıkladıktan sonra Kathleen radyolojiyi arayarak Henry'nin durumunun ne kadar daha süreceğini sordu. "Şu anda yukarı geliyor. Büyük bir gece mi planladınız? Çok şık giyinmişsin."

"Veronique'de akşam yemeği," diye cevap verdi.

Kathleen, "Bu çok hoş," dedi. "Seni hiç makyajlı gördüğümü sanmıyorum. Çok hoş görünüyorsun. Bakalım ne giymişsin."

Olivia gülümseyerek ceketinin düğmelerini çözdü ve açık tuttu. "Muhteşem," diye övdü Kathleen. "Kumaşı ilahi."

Grayson evrak işlerini bitirmiş ve Olivia'nın arkasından gelmişti. Kathleen kendini tanıttı ve "Olivia ile uzun zamandır mı çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"Biz-" Olivia başladı. Kathleen'in gözlerindeki spekülatif bakışı görmüş ve aslında çıkmadıklarını, bu gecenin Grayson için daha çok soruşturma nedeniyle bir zorunluluk olduğunu açıklaması gerektiğini düşünmüştü.

Grayson onun sözünü kesti. "Bir süredir," dedi.

Hemşire gülümseyerek, "O zaman Olivia'nın bir cehennem zebanisi olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Yeğeniniz yaşlarındayken bize çok sorun çıkardı. Sırf bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için işe gelmeyi hepimize sevdirdi."

"Kathleen kibarlık yapıyor," dedi. "O zamanlar kutsal bir dehşettim."

Grayson eğildi ve fısıldadı, "O zamanlar mı?"

"Molam sona erdi," dedi Kathleen. Olivia'ya sarıldı. "Henry'yi dördüncü bölmeye geri koyacaklar. Solunuzdaki ikinci perde. Neden orada beklemiyorsun?"

Kathleen aceleyle uzaklaşır uzaklaşmaz Olivia, "Burada kalmalıyım. Ralph ve Ralph gitti mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Ama benimle geliyorsun. Henry seni gördüğüne çok sevinecek. Her zaman seni soruyor."

"Öyle mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet, öyle. Senin hakkında her türlü korkunç hikayeyi uydurmak zorundayım."

Kathleen'in işaret ettiği perdeli bölmeye doğru yürüdüler. Henry'nin ayakkabıları ceketiyile birlikte köşedeki sandalyenin üzerindeydi. Yatağın karşı tarafında bir sandalye daha vardı.

Grayson, "Neden sen burada oturmuyorsun, ben de bu kadar uzun süren şeyin ne olduğuna bakayım," dedi.

Kapılar açıldığında asansöre doğru gidiyordu ve Henry bir görevli tarafından tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarıldı. Çocuğun yüzü kan içindeydi. Sağ şakağının üstündeki saç çizgisinden başlayıp kaşının ucunda biten sivri bir kesik vardı. Ayrıca burnu da kanlıydı.

Grayson kanı görünce nefesi kesildi ama Henry onu izlediği için dehşete kapıldığını gizledi. "Nasılsın Henry?" diye sordu, sesi sempati doluydu.

Çocuk ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Acıyor," diye fısıldadı tekerlekli sandalyeyle götürülürken. "Ralph kafama bir iğne sokacaklarını söyledi. Büyük bir tane," diye ekledi endişeyle.

Görevli tekerlekli sandalyeyi durdurduğu sırada Henry Olivia'yı gördü. Onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki tekerlekli sandalyeden fırladı ve ona doğru koştu. Olivia ayağa kalkmak üzereyken Henry kendini onun kollarına attı ve neredeyse ayaklarını yerden kesecekti.

"Yapma..." Grayson seslendi. Ama artık çok geçti. Henry kollarını Olivia'nın beline dolamış ve kanlı yüzünü Olivia'nın göğsüne bastırmıştı.

"Beni görmeye gelmene sevindim," dedi.

"Son zamanlarda yaralanmalardan payına düşenden fazlasını aldın, değil mi?" dedi sempatik bir şekilde. "Bakalım yüzüne ne yapmışsın."

Geri çekildi ve ona baktı. "Hemşire temizledi ama tekrar kanamaya başladı."

"Acıyor mu?"

Başını salladı. "Çok fazla," diye itiraf etti. Olivia'nın elbisesinin önünün kendi kanıyla kaplı olduğunu fark etti ve tekrar gözleri doldu. "Güzel elbiseni mahvettim."

Gülümsemesi şefkat doluydu. Adamın saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve "Sorun değil. Eskidi artık."

Henry asıl endişesine geçti. "Kafama bir iğne sokacaklar."

Grayson orada durmuş Henry'nin endişelerini dinlerken onu izliyordu. Şu anda elbiseyi daha az önemseyemezdi. Tek yapmak istediği çocuğu rahatlatmaktı.

Grayson'ın kalbi ona duyduğu sevgiyle kabardı. Ona nasıl hissettiğini söylemesi gerektiğini düşünüyordu ama ne olacağını biliyordu. Kız

panik ve kaçış. Şimdi onun zihninin nasıl çalıştığını anlıyordu. Kaçacaktı, tamam. Yine de fazla uzağa gidemezdi çünkü adam hayatının geri kalanını onunla geçirmeye kararlıydı. Onu kabul ettirmek zor olacaktı.

Grayson bu sorunu başka bir zaman görüşmek üzere bir kenara bıraktı ve Yeğenim. Onu kucağına alıp yatağa yatırdı ve hasarı daha iyi görebilmek için başını yana eğdi.

"Burnunu mu kırdın?"

"Hayır, yapmadı ve beyin sarsıntısı geçirmiyor." Acil servis doktoru haberi verdi. "Sadece kafasını çarpmış. Nöbetçi plastik cerrah zaten burada başka bir hastayla ilgileniyor. Kesiğin olduğu yer nedeniyle onarımı bir plastik cerrahın yapması gerektiğini düşündüm. Benden devam edip bölgeyi uyuşturmamı ve temizlememi istiyor."

Bir hemşire tezgâhın üzerine metal bir tepsi koydu. Henry iğneyi gördü ve amcasının kolunu tuttu. Grayson sakın bir şekilde iğnenin acısını alacağını söyledi ve bölge uyuşturulur uyuşturulmaz Henry rahatladı. Plastik cerrah geldiğinde Henry, Olivia'nın ona anlattığı bir hikâyeye gülüyordu.

Hastaneden saat onu geçene kadar ayrılmadılar ve Henry, onlar hastane yolundan çıkmadan önce Grayson'ın arabasının arkasında mışıl mışıl uyuyordu.

Grayson dikiz aynasından yeğenini kontrol ederken Olivia'ya, "Teşekkür ederim," dedi. "Senin orada olman Henry'nin işini kolaylaştırdı."

"İyi olduğuna sevindim," diye cevap verdi. "Henry harika bir çocuk."

"Bu gece için gerçekten üzgünüm," diye devam etti. "Akşam pek iyi geçmedi."

tam olarak planladığım gibi sonuçlandı."

"Havalı bir restoranda akşam yemeği yemekten daha önemli şeyler var," dedi.

"Başka bir zaman kutlarız," diye söz verdi.

"Bana silahtan bahsetmedin," diye hatırlattı ona. "Beni vuran silahı bulduklarından emin misin?"

"Evet, balistik doğruladı. Bu bir eşleşme. Hiç şüphe yok."

"Ve?"

"Ray Martin'in evi. Martin'in evinin içinde bulmuşlar. Parmak izi yok ama. Silah temizlenmişti."

"Ama polis zaten o evi baştan aşağı incelemişti. Bir şeyi nasıl gözden kaçırmış olabilirler? Ve evi arayacaklarını nereden biliyorlardı?"

Yine mi?"

"Bir adam aradı. İsim vermedi, sadece kendisini komşusu olarak tanıttı. Oğlunun ve bazı arkadaşlarının terk edilmiş eve girdiklerini ve onu bulduklarını söyledi."

"Demek her şeye rağmen Martin'di. Basit bir sebep: intikam," dedi. "Bunu Simmons'ın yapmış olmasını umuyordum. Jorguson ve Martin'i öğrenmiş ve silahı yerleştirmiş olabilir. Babamın adi ortağının bir daha asla gün yüzü görmeyeceğini umuyordum."

"Dileğin yine de gerçekleşebilir," dedi ona. "Onu D.C.'deki ofisinden aldık. Oraya vardığımızda belgeleri parçalamaya başlamıştı. Onu sadece senin kaçırılma girişimindeki rolü nedeniyle suçlamakla kalmayacağız, aynı zamanda o dosyalarda bulacağımızı düşündüğümüz şeyi bulursak, babanın saadet zincirindeki rolü nedeniyle de onu yakalayabileceğiz. Ne yazık ki kefaletini çoktan ödediği için şimdilik serbest ama önünde uzun bir hapis süresi var."

"Beni vuranın Martin olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"Hayır, yapmadım," diye itiraf etti. "Ama silahı bulmak ..." Cümlesi kesildi ve başını salladı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Martin'in hapse girmesiyle dava kapandı. En azından benim davam. Artık koruma yok."

Adam "Peki ya telefonundaki ölüm tehditleri?" diye hatırlatana kadar gülümsüyordu.

"Oh." İyimserlik patlaması kaybolmuştu. Telefonları nasıl unutabilirdi ki?

"Doğru," dedi. "Korumalar kalıyor."

"Belki birkaç gün daha," diye kabul etti. "Eminim babamla ilgili tüm öfke yakında dinedecektir."

"Birkaç günden daha uzun sürecek."

Onun haklı olduğunu biliyordu. "Korumaların parasını ben ödüyorum." "Hayır, ödemiyorsun."

Ona kadar saydı. İşe yaramadı. "İsrar edeceğim."

Çenesinin duruşu inatçı olacağını gösteriyordu. "İstediğin kadar ısrar et."

Kazanamayacağı için tartışmayı ertelemeye karar verdi. Ayrıca astımı da azmaya başlamıştı. Gecenin soğuk havası hırıltıyı tetiklemişti. Çantasını açtı ve ancak o zaman inhalerinin yanında olmadığını fark etti.

"Grayson . . ."

Ceketinin cebine uzandı ve bir inhaler çıkardı. "Al bakalım."

Onu kullandı ve hiç düşünmeden ona geri verdi. Adam garajına girene kadar onu nereye götürdüğünü fark etmemişti.

"Beni binama bırakmalıydınız. Kapının hemen içinde bir bekçi var."

"Seni henüz eve götüremem. Daha yemek yemedik."

Arabayı park etti ve kapısını açmak için yanına geldi. "McDonald's açık," dedi.

"Senin için gurme bir yemek hazırlayacağım."

"Gerçekten mi?"

"Sosisli sandviçler hakkında ne düşünüyorsun?"

YİRMİ DOKUZ

Olivia kapıda Grayson'a iyi geceler dilemeye çalıştı ama Grayson'ın buna hiç niyeti yoktu. Onu dairesine geri götürdü, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onu kollarının arasına aldı. "Seni istiyorum."

Beyefendiden mağara adamına, diye düşündü. Bu dönüşüm son derece tahrik ediciydi. Onunla neden yatağa girmemesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Ah evet, konuşmaları gerekiyordu. "Grayson, sana söylemem gerek-"

"Şimdi. Seni şimdi istiyorum."

Ona tartışması için zaman vermedi. Onu sertçe öptü ve ardından onunla nasıl sevişeceğini en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladı. Bitirdiğinde kadının bacakları jöleye dönmüştü.

Onun iznini bekliyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve parmaklarını saçlarına geçirdi. "Gerçekten de kelimeler," diye fısıldadı.

Sadece bu gece, kendine söz verdi. Sadece bir gece daha. Sonra onun gitmesini sağlayacaktı.

Birbirlerine duydukları ihtiyaç şiddetliydi ve sevişmeleri vahşiceydi. Grayson da o da nazik değildi. Dudakları onun öpücüklerinden şişmiş, omuzları onun talepkâr dokunuşlarından dolayı çiziklerle dolmuştu. Grayson sonunda ondan uzaklaşmak için yeterli gücü topladığında nefes nefese kalmıştı ve vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Kadının kokusu onunkine karışmış, etraflarındaki havaya sinmişti.

"Aman Tanrım." Olivia iç çekti.

Grayson ona, "Sesin boğuk çıkıyor," dedi.

"Çıglık atmış olabilirim."

"Olabilir mi?" diye sordu sırtarak. "Sen . . talepkârdın. Biraz sert davrandım, değil mi?"

"Ben de biraz sertleştim."

Şimdi ya da asla, diye düşündü kendi kendine. En iyi zamanlama olmayabilirdi ama kadın hâlâ iyileşme sürecindeyken, ne olursa olsun bunu yapacaktı. O kadar hızlı hareket etti ki, kadının tepki verecek zamanı olmadı. Onu yatağa sabitleyerek, "Ben Sana söylemem gereken bir şey var." Elleriyle kızın yüzünün iki yanını kavrayarak onu esir aldı.

Tedirgin görünüyordu.

"Evet?" "Seni seviyorum."

Gözlerine yaşlar doldu. "Hayır. Beni sevemezsin. Sevmeliydim-"

"Seni seviyorum," diye kararlılıkla tekrarladı.

"Grayson . . ."

Onu alnından öptü. "Sen de beni seviyorsun."

Ona doğru itti. "Bunun bir önemi yok," diye haykırdı. "Bence kesinlikle önemli."

Sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. Kadın ayağa kalkmaya çalıştı ama adam elini tutup onu tekrar aşağı çekti. Kadın onun üzerine düştü. Kolunu ona dolayarak onu esir alan adam, başını omzuna yasladı ve "Sakin ol tatlım. Her şey yoluna girecek."

Durumdaki ironi gözünden kaçmamıştı. Onu yatıştırmak zorundaydı çünkü ona onu sevdiğini söylemişti.

Olivia umutsuzca ağlamamaya çalışıyordu. "Bu işin çok ileri gitmesine izin verdim," diye fısıldadı onun boynuna doğru. "Yapmamalıyım. Daha iyisini biliyordum. Gerçekten biliyordum ama sen çok karşı konulmazsın ve ben seninleyken zayıfım."

Onun saçmalıklarını görmezden gelmeye karar verdi. "Seni her gece yatağымda istiyorum," dedi sertçe. "Yanımda seninle uyanmak istiyorum."

"Hayır, yapamam..."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Benimle evlenir misin?"

Kadının tepkisi pek de cesaret verici sayılmazdı. Birden ayağa fırladı ve neredeyse bağırarak, "Tanrım, hayır," dedi.

En azından hakarete uğramış olmalıydı. Kadının yüzündeki dehşete düşmüş ifade egosuna tokat gibi çarpmıştı. Yine de üzülmedi, çünkü onun o harika ama kesinlikle çarpık zihninin içinde neler olup bittiğini bildiğinden emindi.

"Beni sevdiğini söyle," diye talep etti. Eli kızın ensesine gitti ve saçlarını çekiştirerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Söyle bana. I Biliyorum. Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum."

"Fark etmeyecek," dedi. Tek bir damla gözyaşı kaçtı ve yavaşça yanağından aşağı süzüldü. "Neden istediğini anlamıyorum-"

"Biliyorum işte," diye tersledi.

"Söyle bana." "Seni seviyorum."

Göğsündeki gerginlik hemen hafifledi. Onun nasıl hissettiğini zaten biliyor olmasına rağmen, bunu kabul etmesine ihtiyacı vardı. Gerisi ona kalmıştı.

"Seninle evlenmeyeceğim, Grayson. Seninle evlenemem. Hayatına bensiz devam etmelisin."

"Peki ya Collins, Jane ve Samantha? Hiç evlenebilecekler mi? Evlenecekler mi?"

"Arkadaşlarımın bu konuşmayla ne ilgisi var?"

"Her şey," diye cevap verdi. "Onların bu işle her türlü ilgisi var. Dr. Andre Pardieu'nün de öyle. Arkadaşlarınız onun gözetimi altında aynı deneysel programdaydı."

Ona bakamadı. Onun yanına çöktü. "Evet."

Onun sırtını okşamaya başladı ve ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. "Teyzen bana hayatının o döneminden biraz bahsetti. Uzun süre hastanede kalmışsın, değil mi?" Kadın cevap vermeyi reddetti. Adam caymadı. "I

Ailenin seni görmeye gelmediğini biliyordum. Tek başınaydın."

"Bundan memnundum," diye ağzından kaçırdı. "Arkadaşlarımın ailelerinin neler yaşadığını gördüm. Onlar için korkunçtu. Yüzlerini, çektikleri ıstırabı hala görebiliyorum."

Sam'in bir keresinde ailesinin ziyaretinden sonra söylediği şeyi hatırladı. Hepsi ağlıyordu ve Sam ona ölmesinin belki de daha iyi olacağını, çünkü o zaman huzur içinde olacaklarını söylemişti.

"Geri geleceğini düşünüyorsun," dedi çok kesin bir ifadeyle. "Ve sevdiğin kimsenin bu acıyı yaşamasını istemiyorsun. Değil mi?"

Sessiz kaldı.

"Arkadaşların senin kaderci tavrını paylaşıyor mu?" "Onlar da benim gibi gerçekçi."

"Anlıyorum." Parmakları nazikçe kadının omurgasında gezindi. "Yani hayatını ölümü bekleyerek geçirmeye razı mısınız? Bu da ne Olivia? Bunun ne kadar çılgınca olduğunu görmüyor musun?"

Birden öfkelenmişti. Onu itti ve yataktan kalktı.

"Anlayıp anlamaman umurumda değil," diye bağırdı. İpek kumaşını kaptı ve giydi. Elleri o kadar titriyordu ki kuşağı zar zor bağlayabildi. "Kaderci mi? Jane'e bugünlerde nasıl hissettiğini sor." "Jane'e bugünlerde nasıl hissettiğini sor.

parmaklarını telaşla saçlarında gezdirdi. "Dördümüz arasında en iyimser olan o, ama bunun ne faydası var? Geri geldi. Geri geldiğini biliyorum ve Tanrım, zavallı Logan. Daha yeni kardeşi oldu ve şimdi cehennemi yaşayacak. Tüm o yıllar boyunca içki ve uyuşturucu kullandı, ona çok kötü davrandı ve umutsuzca geçmişini telafi etmeye çalışıyor ama artık çok geç. Kızım öldüğünde ona ne olacağını bilmiyorum." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Ve Henry. Peki ya o, Grayson? O zaten annesini kaybetti. Benim ölümümü izlemesini mi istiyorsun?" Gözyaşlarını Eller yukarı. "Bu konuda konuşmayacağım."

Grayson yanına gidip onu rahatlatmak istedi ama neredeyse histerik durumdayken ona karşı koyacağını biliyordu. Ayağa kalktı, rahatça yatak başlığına yaslandı ve "Tamam. Benim hatam. Boş ver." dedi.

Adamın kayıtsız tonu kafasını karıştırdı. Ona doğru bir adım attı. "Neyi boş vereyim?"

"Teklif. Boş ver. Bahsettiğimi unut." "Oh."

"Gel benimle otur. Senden bir iyilik isteyeceğim."

Yavaşça yatağın kenarına doğru yürüdü. Ellerini kalçalarına koydu ve onu kucağına çekti. Gözlerinde temkinli bir bakış, elleri omuzlarında ona baktı.

"Dr. Pardieu'ya benimle konuşması için izin vermenizi istiyorum," dedi.

Kadının adamın omuzlarındaki tutuşu sıkılaştı. "Neden? Az önce ne dediğimi anladığınızı sanıyordum. Artık doğru adamı hapse attığınıza göre, benim davam kapandı. Hayatına devam etmelisin."

"Evet, doğru. Ben yoluma devam ediyorum," diye biraz çabuk kabul etti. "Hâlâ doktorla konuşmak istiyorum ve sen bir şey söylemedikçe o da bana bir şey söyleyemez. izin istiyorum."

"Neden ihtiyacın olduğunu bilmiyorum-"

"Bunu yapacaksın Olivia. Sabah ilk iş," diye emretti, pazarlığa yer bırakmadan.

Ona ters ters baktı.

"Bana aptal mı diyeceksin?" diye sordu.

"Hayır, ama düşünüyorum," diye mırıldandı. "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü konuşmamızı yaptık ve seni anlıyorum. Benimle evlenmeyeceksin ve hayatıma sensiz devam edeceğimi umuyorsun."

"Evet," dedi meydan okurcasına. "Buradan ayrıldığınızda, tam olarak yapmanızı istediğim şey bu."

"Tamam. Pardieu'ya benimle senin hakkında konuşması için izin vereceksin ve bu konuşmadan sonra beni bir daha görmeyeceksin. Bu benim şartım."

Onu bir daha asla göremeyecekti. Bu düşünce onu hasta etti. "Evet, tamam."

Grayson kemerini çözdü ve bornozunu açarak güzel göğüslerini ortaya çıkardı. O kadar güzeldi ki. Parmakları onun yumuşak, kusursuz tenini okşadı.

Olivia'nın kafası karışmıştı. Onun kendisine dokunmayı bırakmasını istemiyordu ama yine de gitmesini istiyordu.

"Buradan ayrıldığımda her şey değişecek. Bunu biliyorum. istiyorum," dedi ona. Bornozu omuzlarından itti. "Ama henüz gitmedim."

OTUZ

Grayson bütün gece bilgisayarının başında çalışmıştı. Biri bilgisayarının başına geçtiğinde ne kadar çok gizli bilgiye ulaşılabilirdi inanılmazdı. ve nereye bakacağını biliyordu.

Olivia, Simmons'ın Jorguson ve Martin'le olan bağlantısını öğrenmesinin kolay olacağını söylemişti ve bu doğrudu. İşverenlerinin isimleri de dahil olmak üzere tüm hayatı bir düğmeye basmakla oradaydı. Simmons'ın bu bilgilere eriştiği açıktı. çünkü onu itibarsızlaştırmak için onları aramıştı.

Evet, Simmons için silahı Martin'in evine yerleştirmek kolay olurdu. Duş alıp giyinirken bu olasılığı düşündü. Pazar sabahıydı ve ofise gitmek için hazırlanıyordu. Ronan'ın çoktan orada olduğunu, kendi raporlarına baktığını biliyordu.

Henry mutfakta büyükbabası ve Patrick'le birlikte kahvaltı ediyordu. İki adam bir gece önce olanları en ince ayrıntısına kadar anlatıyorlardı. Grayson, Henry'nin Olivia'nın hastaneye geldiğini ve dikiş atılırken elini tutmakta ısrar ettiğini övünerek anlattığını duydu. Ayrıca bir kez daha Olivia'nın kendi avukatı olduğundan bahsetti. müdürün odasında olanları anlatmaya başladığını biliyordu.

Grayson kendine bir bardak portakal suyu doldurdu ve yeğeninin karşısına bir sandalye çekti. "Planlarda bir değişiklik oldu mu?" diye sordu.

Henry başıyla onayladı. "Büyükbabam Ralph ve beni sinemaya götüreceksin, ama Ralph sinemadan sonra eve dönmek zorunda çünkü" - büyükbabasına baktı

"Çünkü Ralph'i ancak bu kadar kaldırabilir." Patrick gülümseyerek, "Anlıyorum," dedi.

Grayson başıyla onayladı. Ralph biraz vahşi ve gürültücü biriydi ama Henry de öyleydi. Birlikte bazen bir kasırğa gibi ses çıkarırlardı.

"Henry, Olivia'yla evlenmeme ne dersin?" Grayson sordu. Henry'nin gözleri endişeyle bulutlandı. "Taşınacak mısınız?"

"Hayır, bizimle buraya taşınacak."

"Patrick ve benimle mi?"

"Evet, hem de benimle," dedi. "Düğün yapacak mısınız?" "Evet."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onunla evlenmeni istemiyorum." Başını eğdi ve mısır gevreği kâsesine baktı.

"Olivia'yı sevdiğini biliyoruz," dedi büyükbabası. "Sürekli onun hakkında konuşuyorsun."

Henry başını kaldırıp bakmadı. "Ondan hoşlanıyorum. Sadece Grayson'ın onunla evlenmesini istemiyorum."

"Bize nedenini söyle," diye ısrar etti Patrick. "Anlamak istiyoruz."

Henry büyükbabasına baktı, ondan cesaret verici bir baş selamı aldı ve Grayson'a döndü. "Çünkü eğer düğün yapacaksan babama sorman gerekecek, o da buraya gelip beni alıp götürecektir."

Grayson Henry'nin tepkisine şaşırdı. Çocuğun endişesi neredeyse elle tutulur gibiydi. Böyle bir endişesi olmamalıydı, diye düşündü Grayson. Babası çocuğun korkularını yatıştırmaya çalışırken o sessizce oturdu. "Bunun olmasına asla izin vermeyiz. Asla."

Grayson velayetin tamamının kendisinde olduğunu açıkladı ama bu Henry için pek bir şey değiştirmediydi.

Sonunda onu ikna eden Patrick oldu. "Senin kendi avukatın yok mu?"

Henry başını salladı. "Bildiğimi biliyorsun. Bu Olivia."

"Sence babanın seni götürmesine izin verir mi?"

Henry'nin bunu uzun süre düşünmesine gerek kalmadı. "Hayır." Sonra gülümsedi. Grayson'a baktı ve ekledi, "Eğer ona söylersem, babamı davet etmene izin vermez."

Grayson güldü. "Sanırım haklısın."

"Tebrikler sırayla mı?" diye sordu babası. "Bu kadınla henüz tanışmadığımı biliyorsun."

"Yapacaksın," dedi Grayson. "Ve hayır, tebrikler sırayla değil. Zorluk çıkarıyor."

"Ona sormamı ister misin?" Henry teklif etti.

Patrick fikrini söyledi. "Çocukla daha iyi bir şansın olabilir."

Bu, Grayson'ın günün geri kalanında son kez gülümsediği andı. Eve vardığında

Ofiste Ronan'a Olivia'nın Simmons'la ilgili umudundan bahsetti ve birkaç dakika futbol oynadıktan sonra ikisi bir eylem planına karar verdi.

"Zararı olmaz," dedi Ronan.

"Doğru. Sadece emin olmak için," diye yanıtladı Grayson.

Sonraki birkaç saat boyunca hem o hem de Ronan dava dosyalarını incelediler. Grayson son raporunu bitirdiğinde öğleden sonra olmuştu. Cep telefonu çaldığında bilgisayarını yeni kapatmıştı.

"Grayson Kincaid?" Sesin kalın bir Fransız aksanı vardı.

"Evet."

"Ben Dr. Andre Pardieu. Olivia MacKenzie sizi aramamı istedi. Tıbbi geçmiş ve prognozu hakkında sizinle görüşmem için beni yetkilendirdi. Ne bilmek istersiniz?"

"Aradığınız için teşekkür ederim, Doktor. Meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum, o yüzden hemen konuya gireceğim. Olivia'ya aşığım ve onunla evlenmek istiyorum ama o çok inatçı bir kadın."

Dr. Pardieu güldü. "Evet, bunu uzun zamandır biliyordum."

"Olivia kendini adamaktan korkuyor. Kanserin geri dönmesinden korkuyor. O

Arkadaşı Jane'i çok hasta görüyor ve bu onu gelecek için plan yapamayacağına ikna etti. Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum ama senden biraz güvence alırsam şansımın daha yüksek olacağını düşünüyorum."

"Jane'in durumunu özel olarak tartışmam ama Olivia'nın endişelenmemesi gerektiğini söyleyebilirim. Hastaneden uzaktaydım ve bu son gelişmeye tüm dikkatimi veremedim, ancak şimdi geri döndüğüme göre, bunun temeline ineceğim. Sizi temin ederim ki Olivia herhangi bir toksemi belirtisi göstermedi, yani gördüğüm kadarıyla endişelenmesini gerektirecek bir şey yok."

"Teşekkür ederim Doktor," dedi Grayson.

"İyi şanslar," dedi Dr. Pardieu. "Olivia biraz mutluluğu hak ediyor ve umarım bunu sizinle birlikte bulur."

"Evet, efendim. Planım bu," diyerek Grayson aramayı sonlandırmadan önce ona güvence verdi.

Grayson sandalyesinde arkasına yaslandı ve doktorun söylediklerini düşündü. Aklına bir şey takıldı. Toksemi kan zehirlenmesi için kullanılan genel bir terimdi, değil mi? Bilgisayarını tekrar açtı. Verileri girmeye başladı ve bu sadece daha fazla soru yarattı. Araştırmasını bitirdiğinde Ronan'a ne bulduğunu anlattı. Kiminle konuşmaları gerektiğini ve hangi bilgileri toplamaları gerektiğini biliyorlardı. Öğleden sonra geç saatlerde Sorular cevaplanmıştı ve hemen Dr. Pardieu'yu aradı. Eğer doktor şüphelerini doğrularsa -ki Grayson doğrulayacağından emindi- hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Zaman çok önemliydi.

* * *

Olivia Grayson'ı düşünmemek için kendini meşgul tutmaya çalıştı ama bu imkansızdı. Sam aradı ve korkunç bir bağlantıyla bile bir şeylerin ters gittiğini anladı. Olivia'nın sesinden anlamıştı. Olivia gözyaşlarına boğulana kadar sorular birbiri ardına geldi.

"Onun hakkında konuşamam," dedi Olivia. "Bana hikâyeyi tekrar anlat Sam. Aklımı sefil hayatımdan uzaklaştırır."

"Hayır, bu aptalca ama inanılmaz hikâyeyi en az beş kez dinlediniz."

"Daha çok yirmi gibi, ama tekrar söyle. Her duyduğumda beni güldürüyor."

Sam'in iç çekişi parazitte bile yüksek ve netti. "İşte oradaydım, uçuşta yirmi sekiz A koltuğunda kendi işime bakıyordum-"

"Yirmi yedi kırk üç," diye ekledi Olivia.

"Uçak tıklım tıklımdı ve gürültülüydü, ama ben hepsini bloke etmiştim. Çünkü ertesi sabah sekiz yüz sıfırda girmem gereken bir final için çılgınca çalışıyordum. Uçuş iyi bir zamanlama yapıyordu ve ben Herkes her şeyin yolunda olduğunu düşünürken bir uçuş görevlisi omzuma dokunarak onunla gelmemi istedi."

Olivia hatırladığı detayları ekledi. "Not defterini uçuş çantana tıktırdın ve yanında sürükledin. Tuhaf bir nedenden ötürü birinci sınıfa terfi ettiğini sanmıştın."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Zekice bir çıkarım." "Bana söylemiştin."

"Devam edeyim mi?" Sam sordu. "Devam etmek istiyorsun, değil mi?"

"Tamam, evet," dedi, sesi istekliydi. "Sen, Collins ve Jane övünebileceğim tek kişilersiniz. Kardeşlerim bu hikâyeyi dinlemekten o kadar sıkıldılar ki, ne zaman konuyu açsam inliyorlar."

"İnlemiyorum," diye güvence verdi ona.

"Çok güzel bir uçaktı," diye devam etti. "Elbette bir jet ve-" "Yine teknik konulara girme. Güzel olduğunu söylemek yeterli."

Sam güldü ve devam etti, "Bir jumbo jet değildi ama yine de güzeldi sanırım. Her neyse, şımarık uçuş görevlisini takip ederek birinci sınıfa geçtim ve tüm koltukların dolu olduğunu fark ettim. İçimde kötü bir his oluşmaya başladı ama

Uçuş görevlisi gülümsüyor ve olağan dışı bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Başka bir yolcuya Hava Kuvvetleri Akademisi'nden mezun olduğumu söylediğimi duyduğunu söyledi. Yolculardan hiçbirine bir şey söylememiştim ve tam onu düzeltmek üzereydim ki oldukça yüksek bir sesle şöyle dedi

Kaptanın da akademiden geçtiğini ve merhaba demek istediğini söyledi. Bu hiç mantıklı değildi ve tartışacağımı anlayabiliyordu.

Uçuş sırasında kokpit kapısının kilitli olduğunu biliyordu-"

"Biliyorum. Kurallardan bahsetme. İyi kısma gel."

"Görevli 'lütfen' diye fısıldadı, sonra kapıya vurdu - o sırada yüzünde çılgın bir gülümseme vardı - kapı açıldı ve beni içeri itti. Yani beni itti," diye tekrarladı.

Olivia, "Bu bölümü uzun uzun anlatmana gerek yok," diye yalvardı.

"Oh, istiyorum. Tüm mürettebat bu plastik torbalara kusuyordu ve kafamda bir şeyler canlanmaya başladı: Yolcu listelerini gözden geçirip bir pilot arıyor olmalıydılar. Kokpitte o kadar iğrenç bir koku vardı ki, görevli öğürdü. Ben yutmadım tabii ki. Ben iğrenç kardeşlerle büyüdüm. Bu, artı kemoterapi görmek. . . hiçbir şey beni gerçekten etkilemiyor.

"Her neyse, tenleri kireç yeşiliydi ve safra parçalarına benzeyen şeyler kusuyorlardı."

"Tanrım, Sam. Bu kadar görsel olma."

Sam güldü. "Doğal olarak en kötüsünü, zehirlendiklerini düşündüm, ama kaptan bana birkaç yolcunun oldukça hastalandığı bir uçuşa olduklarını söyledi. Yardımcı pilotu koltuğundan kaldırıp hareket ettirmek için ikimiz uğraştık. Gerisini biliyorsunuz."

"Hayır, anlatmak zorundasın."

"Kuru kabarmanın ortasında kaptan bana talimatlar verdi. Bildiğiniz gibi, kanatları olan hemen hemen her şeyi uçurdum," diye övündü. "Bu uçak bir meydan okuma değildi. Ona rahatlamasını söyledim; ben devralacaktım. Görevli, alıştığım berbat koku yüzünden ağzını ve burnunu bir peçeteyle kapatarak geri geldi ve bana uçaktaki bazı şeylerden bahsetti. Yolcular bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ve gerilmeye başlamışlardı. Kaptan onları sakinleştirmek için dahili telefonu açtı. Hâlâ uçağı indireceğini düşünüyordu."

"Ama dahili telefonun açık bırakıldığını bilmiyordun," diye araya girdi Olivia. "Hayır, tabii ki bilmiyordum. Eğer bilseydim kaptanla tartışmazdım."

Bilinen yolcular dinliyordu ve o çok hastaydı, unutmuştu. Her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Ona rahatlamasını söyledim. Kontrol paneline alışmaya ve uçağı hissetmek için birkaç manevra yapmaya başladım.

"Zavallı kaptanın gözleri sürekli kapanıyordu ve bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu. Piste son yaklaşımda yolculara çarpma pozisyonuna geçmeleri talimatını vermem gerektiğini söyledi. Hakaret etmemeye çalıştım ve ona bunu neden yapmak istediğimi sordum ve biraz tartıştık."

Olivia güldü. "Küçük bir tartışma mı? Kaydı dinledim. Birazdan daha fazlasıydı."

"Yolcuların konuşmayı kaydettiğine inanabiliyor musunuz? Bugünlerde biri belgelemeden hiçbir şey yapamazsınız. Yemin ederim, mahremiyetimiz -"

"Konudan sapıyorsun Sam," diye hatırlattı Olivia.

"Evet, tamam. Hakaret etmemeye çalışsam da hakarete uğradım. Yani, nasıl olmazdım ki? Konumumu açıklamaya çalıştım ve uçtuğum tüm farklı uçakları sıraladım ve Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nde bir pilot olduğumu ve en iyiler tarafından eğitildiğimi söyleyerek sıralamamı bitirdim. Hava

Kuvvet savaş pilotları uçak düşürmez. Ben de ona, eğer bir ekin tozlayıcı ya da hatta bir donanma pilotu olsaydım suskunluğunu anlayabileceğimi söyledim, ama hadi ama. Ben Hava Kuvvetleri'ndenim. Ne kadar üstün olduğumuzun farkında değil miydi?"

"Ayrıca 'Biz dünyanın en iyi pilotlarıyız' demiştin." "Öyleyiz," diye karşılık çıktı ve Olivia arkadaşının omuz silktiğini hayal edebildi.

"Yani böyle bir şey söylemiş olabilirim. Evet, egoydu ama yolcular sakinleşti. En azından görevlinin bana söylediği buydu. O

Ayrıca kabinin arkasında kusan üç yolcu olduğunu söyledi. Bu virüs her neyse, hızlı ve güçlüydü."

"Ama hepsine çarpışma pozisyonuna geçmeleri talimatını verdiniz?" "Sadece kaptan ısrar ettiği için."

"Bana ne dediğini söyle, tam olarak ne dediğini." "Zorlama beni. Bütün haberlerde vardı." "Anlat bana."

"Sadece kaptan pilotun ve yardımcı pilotun hava koşullarının kötü olduğunu ve uçağı indireceğimi açıkladım. Ayrıca, kişisel olarak gerekli olduğuna inanmasam da, hepsinin kaza pozisyonuna geçmesi gerektiğini söyledim ve sadece benim kadar hakarete uğramış olmalarını umdum."

"Ve?"

"Ve yaklaşırken tüm itfaiye araçlarını ve ambulansları gördüm ve kuleye onları pistimden uzaklaştırmakla ilgili bir şeyler söylemiş olabilirim."

"Olabilir."

"Yolculara inişin şimdiye kadar yaşadıkları en yumuşak iniş olacağını da söyledim. Öyle de oldu," diye iddia etti. "Tek bir sarsıntı bile olmadı."

Olivia, "Ben de haberlerde öyle duydum," dedi.

"Kule paraşütü kullanmamız gerektiğini düşünüyordu ama ben onları kapıya park etmemize izin vermeye ikna ettim çünkü tüm hastaları oradan çıkarmak çok daha kolay olacaktı.

uçak bu tarafta. Kapıyı açtığımızda, yoldan çekildim, böylece sağlık görevlileri kokpite girebildi. Tüm yolcular inerken mutfakta uzun bir süre bekledim ama sonra saatin kaç olduğunu gördüm ve aracımın bagaj alım yerinde beni beklediğini anladım. Beyzbol şapkamı giydim. şapkamı ve ceketimi giydim, uçuş çantamı aldım ve terminale yöneldim. Kimse beni durdurmadığı için rahatlamıştım çünkü sokağa çıkma yasağından önce üsse dönmem gerekiyordu."

"Az önce gittin."

"Yaptığımı biliyorsun. Mecburdum," diye açıkladı. "Randy uçumuzu geri götürecekti. Diğerlerini çoktan almıştı ve onların da geç kalmasını istemedim."

Devam etmeden önce içini çekti, "Her şeyin unutulacağına dair aptalca bir umudum vardı. Bilirsiniz, önemli bir şey değil, değil mi? Ne yazık ki tüm haberlerde yer aldı. Zamanında döndüm ve çantamı odama bıraktıktan sonra komutanıma rapor vermeye gittim. Bu çok utanç vericiydi. Bir barda

başka memurlar da vardı -bir spor barı- ve her yerde jumbo ekranlar vardı. Ondan biraz yalnız kalmak için izin istedim ve olanları hızlıca anlattım. Habercilerin üsse girmeye çalışacağını düşündüğümü de söyledim, ve eğer herhangi bir görüşme isterlerse, bunu onun halledeceğini varsayacaktım. İşi onun kucağına bırakmamdan hoşlanmadı ama ertesi sabah bir sınavım olduğunu ve ona konsantre olmam gerektiğini savundum. Komutan hiçbir zaman iyi bir ruh halinde değildir ama o akşam öyleydi ve nedenini ancak daha sonra öğrenebildim. Donanmadan üstün olduğum hakkında söylediklerimi duymuştu. Bu hoşuna gitmişti. Bu."

"Ego," dedi Olivia. "Siz pilotların hepinizin büyük egoları var." Olivia hatta bekleyen bir çağrı olduğunu gösteren bir bip sesi duydu. Ekranı baktıktan sonra, "Gitmem gerek," dedi.

"Bekle. Basın toplantısını dinlemek istemiyor musun? Gerçekten çok eğlenceliydi."

"Eminim öyledir," diye kabul etti. "Üzgünüm, daha fazlasını duyamıyorum. Jane bip sesi çıkarıyor."

"Onunla konuştuktan sonra bana e-posta at," dedi Sam, "ve bu hafta onu arayacağımı söyle."

Olivia hoşça kal dedi ve Jane'in aramasına geçti. Arkadaşı Olivia'yı yemeğe davet etmek için arıyordu. Gelmesi için ısrar ediyordu çünkü Logan taze otlarla özel bir rosto yapıyordu. Olivia gerçekten dışarı çıkmak istemese de -hava kötüleşmişti ve karla karışık yağmur yağmaya başlamıştı- Jane'i görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Jane her şey yolundaymış gibi davranacaktı ama Olivia onun yüzüne bakar bakmaz gerçeği anlayacaktı. Jane'e bir saat içinde orada olacağını söyledi.

Babasıyla ilgili kötü telefonlar azalmıştı -o sabah sadece iki tane vardı- ve Olivia'nın ısrarı üzerine Grayson, ayrılmayı seçerse onlardan birini arayacağına söz vermesi koşuluyla kapısındaki nöbetçiyi iptal etmişti. Jane kısa bir mesafede yaşadığı için Olivia, Jane'in Ekstra önlemler alırsa güvende olacaktı. Kapıcı John, kendisiyle röportaj yapmak için binaya girmeye çalışan muhabirlerin sayısı hakkında onu bilgilendirdi. Bazılarının arabalarında oturup bekledikleri konusunda onu uyarmıştı, bu yüzden dairesinden çıkmadan önce John'u aradı. John ona kar yağışının işine yaradığını söyledi. Bu gece sokakta hiç araba yoktu.

John ona otoparktaki arabasına kadar eşlik etti ve sokağa çıkışını izledi. Olivia ikna olana kadar arabayı daireler çizerek sürdü.

Sonra da Jane'in yaşadığı Dupont Circle'a gitti.

Jane'in üç katlı şehir evi oldukça küçüktü ama en üst katında bir sanat atölyesi vardı. Çatı katının dönüştürülmüş olması Jane'in burayı satın almasının sebebiydi çünkü pencerelerden gelen ışık Jane'in çalışmaları için mükemmeldi.

Logan kapıyı açtı. Onu görünce şaşırılmış görünüyordu.

"Jane beni davet ettiğini sana söylemedi mi?" Olivia sordu.

Logan onu içeri almak için geri çekildi. "Eminim girmiştir. Sadece unutmuşum.

Merak etmeyin. Bir sürü kızartma var."

Olivia onu oturma odasına kadar takip etti. Ocağa yaktığı ateşin ışıltısı dışında oda karanlıktı. Adam bir lamba yaktı ve Olivia onun ne kadar bitkin göründüğünü görebildi.

"Jane yukarıda dinleniyor," dedi. "Gidip onu getireyim." "O nasıl?"

"İyi değil," diye cevap verdi. Onun dışında her yere bakıyordu.

"Korkuyorum," dedi.

"Bırak biraz daha dinlensin," dedi Olivia. Mutfığa doğru başıyla işaret etti. "Harika bir şey kokuyor. Yardım edebilir miyim?"

Gülümsedi. "Teşekkürler, ama her şey kontrolüm altında."

"O zaman seni tutmama izin verme. Jane gelene kadar kendimi meşgul edeceğim.

Aşağıya." Sehpanın üzerindeki bir yığın dergiyi işaret etti. "Biraz okuyabilirim."

Logan mutfığa girer girmez Olivia yığının üstündeki dergiyi aldı ve kanepeye oturdu. Sayfaları çevirdi. Hiçbir şey dikkatini çekmediği için dergiyi masaya geri koydu. Sonra yerde, koltuğun yanında duran dizüstü bilgisayarını gördü. Okumamıştı ve *Times*'ı açıp son gelişmeleri takip edebileceğini düşündü. Jane'in birkaç dakikalığına bilgisayarını kullanmasına aldırmayacağını biliyordu.

Olivia bilgisayara uzandı ve kapağını kaldırdı. Karanlık ekran canlandı ve açık bir sayfa belirdi. En üstteki başlık dikkatini çekti: "Arsenik Yutmanın Patolojik Etkileri." Okumak için ne tuhaf bir konu, diye düşündü Olivia. Bir önceki sayfaya, sonra da ondan önceki sayfaya dönmek için tuşa bastı. Jane'in bilgisayarını tutmadığını fark etmesi uzun sürmedi. Logan'ın bilgisayarıydı.

Mutfaktan Logan'ın sesi geldi. "Ona tekrar ne zaman kan vereceksin Olivia?"

Olivia bilgisayarı hızla kapattı ve bulduğu yere koydu.

"Emin değilim," diye cevap verdi.

Logan ellerini bulaşık havlusuna kurulayarak oturma odasına girdi. Jane'in orada olmadığından emin olmak için merdivenlere baktı ve sesini alçalttı. "Çılgınca konuşuyor. Sana söylemeyecek ama çok acı çekiyor." Yaklaştı ve fısıltıyla, "Sanırım kendini öldürebilir. Bu ne kadar depresif olduğunu."

Olivia, Logan'ın başını ışığa doğru çevirmesi ve gözlerini daha net görebilmesi için yana doğru hareket etti. Bir adım geri çekildi. O kadar sarsılmıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu. Eli boğazına gitti. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. Adamın göz bebekleri fincan tabağı kadar büyümtü.

Logan onun omzunu sıvazladı. "Ona göz kulak olabilmek için misafir odasına taşındım. Aslında bu en iyisi olacak. Toplantılarım birkaç gün sürecek.

blok ötede ve daha sık gidebiliyorum. Elbette Jane'in yanında, ayıklığım benim için en önemli şey."

"Güzel," dedi sakın kalmaya çalışarak. "Gücünü koruması için ona yemek yapıyorsun. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

"Gidip Jane'i getireyim. Lütfen ona söylediklerimi anlatma. Bu onu sadece üzer ve artık bana güvenmez."

"Elbette," diye kabul etti.

Merdivenlerin dibinde durdu. "Hemen yemek yememizin sakıncası var mı?

Uzakta mı? Gitmem gereken bir toplantı var. Ayık kalmama yardımcı oluyorlar," diye açıkladı. "Benim için sorun değil. Ben açım."

Grayson'ı aramak istedi ama çantasından cep telefonunu çıkardığında Jane ve Logan da ona katılmıştı.

"Git masaya otur," dedi Logan kız kardeşine. "Eğer fırından çıkarmazsam rosto kuruyacak. Ben gidip tabaklara paylaştırayım." Mutfağa doğru gözden kayboldu.

"Bugün Grayson'la konuştun mu?" diye sordu

Jane. Olivia, "Şimdi onu arayacağım," diye cevap verdi.

Jane gülümsedi. "Güzel."

Olivia ağlamak istedi. Jane berbat görünüyordu ve çok kilo vermişti. Arkadaşı masaya oturana kadar bekledi ve sonra içeri girdi.

oturma odasına gidip Grayson'ı aradı. İkinci çalışta cevap verdi. Selamlaması kibar değildi.

"Hangi cehennemdesin sen? Dairenden yeni çıktım. Yapman gereken-"

"Jane'lerdeyim, Grayson," dedi. "Logan burada." Tam ona şüphelerinden bahsedecekti ki Logan oturma odasına geldi. Hemen, "Grayson, seni sonra ararım. Uzun sürmez Grayson."

Aramayı çabucak sonlandırdı. Logan orada durmuş onu dinliyordu. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek en yakın arkadaşının ve psikopat kardeşinin yanına gitti.

Tabaklar çoktan masanın üzerindeydi. Logan onları hazırlamıştı ve bir şey dışında hepsi aynı görünüyordu. Olivia, Jane'in tabağının yanında bir dal maydanoz olduğunu fark etti. Logan'inkinde yoktu, onunkinde de yoktu.

Jane'in yanına gitti, yanağından öptü ve ona sarıldı. Masanın bir ucundaki yerini aldı. Logan diğer uca geçti.

"Logan, hiç biberin var mı?" diye sordu. "Elbette.

Sana getireyim."

O mutfığa girer girmez Olivia Jane'in tabağını kaptı ve Logan'inkiyle değiştirdi. Maydanozu da değiştirdi.

"Ne yapıyorsun?" Jane sordu.

Olivia parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalmasını işaret etti. Jane başını salladı ama kaşlarını çatmaya devam etti.

"Bu turuncu şey de ne?" diye sordu Logan döndüğünde. "Tatlı patates püresi. Jane bayılır. Bazı geceler, tek yaptığı yiyor."

Logan yemeğini çabucak yedi. "Toplantıya geç kalmak istemiyorum," diye açıkladı.

Olivia tabağındaki yiyecekleri hareket ettirdi ama hiçbirini yemedi.

"Aç değil misin?" Logan sordu.

"Öyle olduğumu sanıyordum ama sanırım kendimi pek iyi hissetmiyorum. Grayson ve ben kavga ettik," diye açıkladı.

Olivia daha ne kadar sessiz kalabileceğini bilmiyordu. Jane, Collins'in ona anlattığı bir hikâyeyi tekrarlıyordu ve Olivia onun tatlı patates püresinin her bir parçasını yediğini fark etti, Logan da öyle.

Akşam yemeğini olabildiğince uzattı, Jane hakkında iki hikâyeye anlattı ve Grayson'ın yakında gelmesi için dua etti. Umardı ki Grayson'a

başının belada olduğunu anlamasına yetecek kadar çok kez adını söyledi.
Jane'in

Ev Olivia'nın dairesinden çok uzakta değildi. Jane, "Tamam Olivia, yemek bitti." dediğinde Olivia ikinci hikâyesini yeni bitirmişti ve çılgınca üçüncü bir hikâye düşünmeye çalışıyordu. Bana nedenini söyle."

"Neden ne?"

"Neden benim tabağımı kardeşiminkiyle değiştirdin?"

Olivia'nın herhangi bir şüphesi varsa bile, hepsi o saniyede silinip gitmişti. Logan sandalyesini devirerek ayağa fırladı.

"Sen ne?" diye bağırdı.

Jane onun bu davranışı karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. "Neler oluyor?"

Olivia dikkatini Logan'dan ayırmadı. Oh, bu kötü olacak, diye düşündü... gerçekten kötü. Çünkü onun üzerine gelen öfkeyi görebiliyordu.

"Olivia?" Jane sordu. "Logan seni zehirliyor."

"Bu kesinlikle çok saçma," diye kükredi. "Neden böyle bir yalan söyledin?"

"Gözleriniz büyümüş, bu da bana yine kullandığınızı gösteriyor," diye başladı. "Bilgisayarınızda arsenikle ilgili çok ilginç bir web sitesi var."

"Aman Tanrım..." Jane fısıldadı.

"Bana kendini öldüreceğinden endişelendiğini söyledi Jane. Sanırım zemin hazırlıyordu. Sanırım ölmen çok uzun sürdü."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Logan.

Olivia Jane'e hitap etmeye devam etti. "Bu yüzden bu kadar hastaydın. Sana zehir veriyordu ve bu konuda çok zekiydi. Hastaneye gittiğinde artık kanında olmadığından emin oluyor. Sanırım uzun zamandır sana veriyor. Birkaç gün sonra arsenik kanda görünmez ama başka her yerde vardır. Artık neye bakacağımızı bildiğimize göre, ihtiyacımız olan tüm kanıtlara sahip olacağız."

Logan çılgınca bir çıkış yolu aramaya çalışıyordu. Başını ellerinin arasına aldı. "Düşünemiyorum," diye mırıldandı.

"Çünkü kafan iyi," diye belirtti Olivia. "Uyuşturulmuşken o kadar iyi yalan söyleyemezsin, değil mi?"

"Sen delisin. Hiçbir şey kanıtlayamazsın." Heyecanı onu ele geçirmeye başlamıştı.

"Evet, yapabilirim," dedi. "Sandığın kadar zeki değilsin."

Kız kardeşine döndü. Boynunda aniden beliren seğirmeyi kontrol edemiyor gibiydi. "Hesabında duran benim param. Annem bunu benim için istemişti ama sen onu her şeyi sana bırakmaya ikna ettin. Ben hakkım olanı istiyorum."

"Bundan kurtulamazdın," dedi Olivia. "Bir otopsi zehiri gösterecekti."

"Düşündüğünden daha zekiyim," diye böbürlendi. "Arsenik sadece onu biraz zayıflatacaktı. Kanserin ya da başka bir şeyin onu öldüreceğini düşünmüştüm ama yeterince hasta değildi, ben de işleri hızlandırmaya karar verdim. Kendini çok hasta hissettiğinden, bir şişe uyku hapiyle her şeyi bitirmek istediği için kimse onu suçlayamaz."

Olivia Jane'in yanına gitti ve onu sandalyesinde tutmak için elini omzuna koydu. Kafasını kaldırdığında Grayson kapıda duruyordu ve silahını Jane'in kardeşine doğrultmuştu. Hiç ses çıkarmadı. Onun Logan'dan uzaklaşmasını istediğini biliyordu ama Jane'in yanından ayrılmaya korkuyordu.

"Bunun zekice olduğunu mu düşünüyorsun Logan?" diye alay etti. Onun yapmasını istedi

Grayson onu yakalayana kadar ona bakmaya devam etti. "Hayatında hiç akıllıca bir şey yaptığına inanmıyorum. Çok aptalsın." Adamın kontrolünü kaybettiğini anlayabiliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Logan ona doğru hamle yaptı ve boynundan yakalayarak onu boğdu. Grayson şimşek gibi hareket etti ve onu kızıdan kopardı.

Logan'ı duvara çarparken, "Ne oluyor Olivia?" diye bağırdı. "Neden ondan uzaklaşmadın?"

"Yapmalıydım" diye öksürdü. Boynunu ovuşturdu ve "Konuşmaya devam etmesini istedim" dedi.

O kadar sersemlemiş görünüyordu ki hareket edemeyen Jane'e baktı. Olivia onun elinden tuttu ve ayağa kaldırdı. Kolunu arkadaşının omuzlarına doladı ve "Hadi. Hastaneye gidiyorsun."

OTUZ BİR

Olivia hastaneden eve döndüğünde saat neredeyse dokuz olmuştu. Grayson onu arabasıyla takip etmiş ve Olivia'nın dairesine girene kadar ona yine cehennemi yaşatmak için beklemişti.

"Bıçağı olsaydı ..."

"Bıçağı yoktu."

"Eğer o ..."

İçecek bir şeyler almak için mutfığa gitti. "Silahını ona doğrultmuşsun.

Ne yapabilirdi ki?" Bunun aptalca bir soru olduğunu çok geç fark etti.

"Seni kalkan olarak kullanmaya ne dersin? Boynunu kırabilirdi. "Seni kalkan olarak kullanmaya ne dersin?"

olabilirdi-" "Ama

yapmadı."

Ronan geldi ve Olivia'nın Grayson'ın başlamak üzere olduğunu bildiği konuşmayı böldü.

Olivia ona ne yemek ya da içmek istiyorsa almasını söyledi. Bir kola aldı ve onun karşısına oturdu.

Grayson adım atmak istedi. "Daha önce kontrol etmeliydim," dedi Ronan'a. "Olivia Logan'ın bir bağımlı olduğundan bahsettiğinde, hâlâ temiz olup olmadığını kontrol etmeliydim... lanet olası işimi yapmalıyım. Dikkat etmedim. Ölebilirdi."

"Jane iyi olacak," diye güvence verdi

Olivia. Ronan gülümsedi. "*Senin* hakkında konuşuyordu." "Oh."

Ronan, "Dindar bir kokainmandan daha düşüncesiz bir şey olamaz," dedi. "Logan şimdi nerede?"

Grayson, "Midesinin yıkanması için hastaneye götürüldü, sonra da hapse atıldı," diye cevap verdi. Başını iki yana salladı. "O piçin ağzından çıkan her şey yalandı. Bir rehabilitasyon merkezinde yaşamıyordu ve Araba kiralama şirketinde sadece birkaç ay çalıştı." Kanepenin etrafından dolanarak, "Ve kesinlikle hiçbir toplantıya gitmedi. Bahse girerim her gece kafayı buluyordu."

Olivia Grayson'a döndü. "Jane'i zehirlediğini biliyor muydun?"

"Ağzından çıkan her şeyin yalan olduğunu öğrendiğimde Dr. Grayson'ı aradım.

Pardieu'ya şüphelerimi anlattım. O da her şeyin doğru olduğunu onayladı. Ona Jane'i getireceğimizi söyledim. Güvende olduğunuzdan emin olmak istedim ve telefonunuzu aldığımda sizi uyarmak için durdum."

"Logan'ın dairesine gittik," dedi Ronan. "Tam bir çöplüktü. Arseniği orada bulduk."

"Zehir kanda sadece birkaç gün kalıyor," dedi Grayson. "Logan zamanlamayı öyle ayarladı ki, hastaneye geri döndüğünde ortaya çıktı. Ona küçük dozlar veriyordu, sadece onu zayıflatmaya yetecek kadar. Sanırım bunun kanserin geri gelmesini sağlayacağını umuyordu."

Kapı çaldı ve adam kapıyı açmaya gitti. Sarışın, mavi gözlü, büyüleyici bir gülümsemeye sahip genç bir kadın orada durmuş, onu içeri almasını bekliyordu.

"Collins," dedi.

Gülümsemesi genişledi. "Grayson."

Tanışma faslı bitince, hızla yanından geçti. Olivia'ya ulaşmadan önce bağıırıyordu. "Sana Logan'ın adı herifin teki olduğunu söylemiştim. Söylemedim mi?"

"Bahsetmiş olabilirsin-" "Eğer bir silahım olsaydı ..."

"Sözünü bitirme," diye geveledi Olivia. "Burada iki FBI ajanı var." Collins etrafında döndü. "İki mi?"

Ronan onun hemen arkasında duruyordu. Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de tek kelime etmedi. Olivia büyülenmiş bir halde onları izledi. Aralarında akan elektriği neredeyse görebiliyordu.

Grayson onları tanıştırdı. Collins Ronan'a gülümsedi, sonra arkasını dönüp söylenmeye devam etti.

"Sam'i aradım ve ona söyledim. O da Logan'ın değiştiğine inanmadı." Ellerini kalçalarına koyarak Grayson'la yüzleşti. "Sonunda nasıl anladın?"

Olivia inledi. Collins istemeden de olsa onu yine heyecanlandırmıştı. Süreci devam ettirdi ve bitirdiğinde bir kez daha öfkelenmişti.

"Başka soru sorma Collins," diye yalvardı.

"Sadece bir tane," diye karşılık verdi. "Dairesini nasıl buldunuz?" "Kiralama şirketindeki başvuru formuna adresini yazdı."

Ronan konuşmaya dikkatini vermekte zorlanıyordu. Collins'e bakmaktan kendini alamıyor gibiydi.

"Popsicle alacağım. İster misin?" diye sordu Olivia'ya.

"Tabii. Üzümlü."

Beş dakika sonra Grayson ve Ronan yan yana durmuş iki kadını izliyorlardı.

"Neden buzlu dondurma seviyorsun?" Ronan sordu.

"Kemoterapi gördüğümüz dönemde onlara bağımlı hale geldik," diye cevap verdi Collins içtenlikle. "Soğuk, ağızımızdaki su toplamalarını yatıştırıyordu."

Her iki kadın da dondurmaları aynı anda ağızlarına götürdü. Grayson inledi, "Ah, hadi."

Olivia onun ne düşündüğünü biliyordu. Dili buzlu şekerin ucunda dönerken bakışları onunkilere kilitlendi. "Biraz ister misin?" diye sordu masumca.

"Tanrım," diye mırıldandı Ronan.

Grayson Olivia'ya ters ters bakarak, "Buradan çıkmam gerek," dedi.

Ronan onun sırtına anlayışlı bir tokat attı. "Tam arkadayım."

OTUZ İKİ

RAy Martin, Olivia MacKenzie'yi öldürmeye teşebbüs suçlamasıyla hapisanede oturuyordu. Grayson ve Ronan hâlâ suçu üstlendiklerine ikna olmamışlardı.

doğru adam. Emin olmaları gerekiyordu.

Carl Simmons'ın tanığını başka bir sorgulama için getirdiler. Onun Adı Vicky Hyde Clark'tı ve ücretli eskortluk yapıyordu. Simmons onun en iyi müşterilerinden biriydi. Hizmetleri için ona her zaman fazla para öderdi ve onunla toplum içinde görülmekten çekinmezdi. Onu iyi bir arkadaş olarak görüyordu.

Vicky uzun boylu, zayıftı ve biraz fazla dar bir elbise giymişti. Hiçbir şekilde güzel değildi ve birkaç savaş geçirdiğini düşündüren bir sertliği vardı.

Önünde bir dosya açık olan Ronan'ın karşısındaki masaya oturdu. Grayson ajanın arkasındaki duvara yaslandı ve gözlerini Vicky'ye dikti. Ona henüz tek kelime etmemiştir.

Gözdağı verme konusunda uzmandı ve tek bir kasını bile oynatmadan ya da tek bir ses çıkarmadan onu korkuttuğunun farkındaydı.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım," diye sızlandı Vicky. "Carl benim en iyi arkadaşlarımdan biri... eskiden öyleydi, ama şimdi tüm o dolandırıcılık işleri yüzünden hapse giriyor, sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Anlıyorum. Carl mahkemede suçu kanıtlanana kadar masumdur ama hepimiz biliyoruz ki ..." Bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Sana gerçeği söyledim. Sorduğun o gece Carl benimleydi... bilirsin, o kız vurulduğunda. Carl bütün gece yatağımdaydı."

Gergin bir şekilde Grayson'a, sonra da Ronan'a bakmaya devam etti. "Ben Benden ne istediğinizi biliyorum," diye bağırdı. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Sadece birkaç soru Vicky, sonra her şey bitecek ve seni nezarethaneye götüreceğiz," dedi Ronan yumuşak bir sesle.

"Bu da ne?" diye nefes nefese kaldı. "Kilit mi? Neden?" Grayson sonunda konuştu.

"Bize yalan söyledin." "Hayır, ben ..." Onun bakışlarını tutamadı.

"Dediğim gibi Vicky, sadece birkaç soru ve işimiz bitecek," diye tekrarladı Ronan. "On bin dolar nereden geldi? Tasarruf hesabınıza beş bin dolar, çek hesabınıza da beş bin dolar yatırmışsınız. Bu para yatırma işlemlerini Olivia MacKenzie vurulduktan tam bir hafta sonra, aynı gün yapmışsınız."

O kadar sarsılmıştı ki, "Biriktirdiğim paraydı" demeden önce soruyu bir dakika düşünmek zorunda kaldı.

"Bu da başka bir yalan," dedi Ronan. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Ronan'ın sesi sertleşti. "İzini sürdük, Vicky. Para Carl Simmons'ın hesabından gelmiş."

"Hayır, hayır, olmadı. Tüm o parayı biriktirdim."

"Carl tam olarak bu miktarı çekmiş," dedi. Carl'ın böyle bir şey yaptığına dair elinde kanıt yoktu ama Vicky'nin yemi yutup yutmayacağını görecekti. "Ve sen de o miktarı yatırdın. Buradan çıkarabileceğimiz tek bir sonuç var. çizebilir. Carl sana parayı verdi. Şimdi sormak zorundayım, neden? Ona verdiği mazeret için olabilir mi?"

Bir avukat istememişti, bu yüzden Ronan soru üstüne soru sorarak onu yıpratmaya çalıştı.

Grayson tekrar konuştu. "Bize yalan söylersen uzun süre hapiste kalırsın. Olivia MacKenzie'nin vurulmasından Carl kadar sen de sorumlusun."

"Hayır. Neden düşün-"

"Ona bir mazeret vermek için yalan söylüyorsun, yani onunla birliktesin," dedi Ronan. Elini masaya vurdu ve ses küçük odada yankılandı. Vicky sızdırdı.

Grayson Ronan'a, "Ona yalan söylediğine dair elimizdeki kanıttan bahset," dedi. "Diğer kanıtı."

Ne oluyor be? Ronan'ın Grayson'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama başını salladı ve "Yapacağım. Hallediyorum."

"Daha fazla kanıt mı var?" Vicky şimdi korkmuş ve emin değildi.

Ronan başını sallayarak, "Anlamıyorum," dedi. "Carl diğer suçları yüzünden hapse girecek. Neden onu koruyorsun? Parayı ona geri verme konusunda kesinlikle endişelenmene gerek yok."

Grayson onu bırakmak zorunda kalacaklarını biliyordu. Vicky'nin on bin dolar yatırdığı gerçeği bir yana, iddia ettikleri her şey onun hakkında bildiklerinin uydurma olduğunu söyledi. Yine de Ronan'la uğraşmaktan vazgeçmemiştir. "Devam edin Ajan Conrad. Ona diğer kanıttan bahset."

Ronan'ın bir şeyler bulması gerekecekti ve Grayson onun ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordu. Arkadaşının zihninin karmakarışık olduğunu biliyordu.

Vicky panikledi. "Bir anlaşma istiyorum."

"Sen ne?" Ronan sordu. O da onu serbest bırakmak zorunda kalacaklarını düşünüyordu.

Grayson öne çıktı ve masaya yaslandı. "Ne tür bir anlaşma?" "Sana gerçekte ne olduğunu anlatacağım ve sen de beni hapse atmayacaksın.

Sen de

temelli gitmeme izin ver. Suçlama yok. Asla."

Başlarıyla onayladılar ama onaylayıp onaylamadıklarını söylemeden önce,

"Evet, yalan söyledim. Beni zorladı. O gece benimleydi ama sadece kısa bir süreliğine. Erken ayrıldı. Gerçekten acelesi varmış gibi görünüyordu."

"Ne sürdüğünü gördün mü?" Grayson sordu.

"Gördüm. Daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden ona sordum. Yepyeni bir SUV'du. Şu büyük süslü olanlardan. Diğer şubelerden avukatlar şehre geldiğinde kullandıkları filoaya ait olduğunu söyledi."

"Ne renk?" Ronan sordu.

"Siyah. Gerçekten parlak siyah."

Grayson koridora doğru yürüdü. Ronan da onu takip etti. "Siyah bir cip hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Grayson, "Nerede olduğunu gösteremediğimiz sürece," dedi ve ardından "GPS" diye ekledi.

Ronan gülümsedi. "Elbette. Simmons zamanının çoğunu New York'ta geçirir. Başkent'e o kadar aşina olamaz. Olivia'nın dairesini tarif etmesi gerekebilirdi."

"Ya da belki Martin'in evine silah yerleştirmek için. GPS'e bir adres programladıysa, bir kayıt olacaktır."

"Denemeye değer."

"Hadi gidip şu SUV'u
bulalım."

* * *

Carl Simmons'ın sefaleti Olivia MacKenzie ile başladı ve bitti. Babasını ve onu yok etmek için yola çıkmış ve başarmıştı. Denedi ama ne onu susturabildi ne de amansız arayışını durdurabildi.

Carl, Trinity Fonu'na daha fazla zengin yatırımcı çekmek için en azından iyi bir yıl daha geçireceğini tahmin ediyordu. Bir miktarını da Yabancı bankalar, ama yaşamak için ihtiyaç duyacağı şeyleri saklamak için yeterli zamanı olmamıştı. Artık çok geçti. Ülkeden çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Fonda sessiz bir ortak olduğunu kanıtlayacak herhangi bir belge olmadığından emin olmuştu. Onu lanetleyecek yazılı bir şey yoktu. Bu sadece

Yine de federaller peşinde. Eninde sonunda onu kızartmaya yetecektir.

Evet, onunla başladı ve onunla bitti. Kadını tehdit ederek durdurmaya çalıştı ama kadın o kadar kolay korkmadı, bu yüzden işi bir sonraki adıma taşıdı ve onu itibarsızlaştırmak için işverenlerine gitti. Bu da işe yaramadı. Onu öldürmek en mantıklı çözüm gibi görünüyordu.

Kline'ın paraya ihtiyacı vardı ve bu işi yapmayı kabul etti ama son anda vazgeçti. Simmons tetiği kendisinin çekmesi gerektiğine karar verdi. Üç kurşuna rağmen ondan kurtulamadı.

İzlerini oldukça iyi gizlediğinden emindi ama Ray Martin'i öğrenmesi büyük bir şanstı. Tutuklanması tüm gazetelerde yer almıştı, bu yüzden Carl iyi talihinden yararlandı ve silahını Martin'in evinde saklamaya karar verdi. Olabildiğince basitti. Martin aşağı inecek ve

Belki Olivia o kadar sarsılırdı ki, vurulma olayından endişelenir ve ısrarlı meraklı tavrından vazgeçerdi. Aslında bunun bir olasılık olduğunu düşünmüştü ... ta ki Olivia, Robert'ın Jeff Wilcox ile yaptığı anlaşmayı bozmaya başlayana kadar. Avukat Mitchell Kaplan'ı getirmişti ve Carl o pitbulun tüm operasyonları ortaya çıkana kadar durmayacağını biliyordu.

İhtiyaç duydukları tek şey biraz zaman, hesaplarını temizlemeleri ve ortadan kaybolmadan önce paradan geriye kalanları saklamaları için birkaç gündü, ama Jeff Wilcox'a yaptığı ziyareti öğrendiğinde, Robert'la birlikte saatin dakikalar öncesine doğru ilerlediğini neredeyse duyabiliyordu. MacKenzie yok edildi. Carl o zaman Olivia'yı öldürmeliydi ama hızlı hareket etmek zorundaydı, bu yüzden akıl hastalığı numarasını kullanarak Olivia'nın götürülmesini sağlamaya çalıştı.

birkaç günlüğüne bir enstitüye yatırıldı. O aptallara, Kline ve Vogel'a asla güvenmemeliydi. Her şeyi berbat etmişlerdi ve biraz daha hızlı olsaydı, Federaller gelmeden önce kaçabilirdi.

Carl yenilmeyi reddetti. Onu tutuklamış olabilirler ama o hakimi kefaletle serbest bırakmaya ikna edecek kadar zekiydi. Belli ki onu hafife almışlardı. Bir planı vardı. Arabayla gidecekti. Gecenin bir yarısı, tanınmayacak filo arabalarından birini kullanacak ve Miami'ye gidecekti. Orada bağlantıları vardı, onu Birleşik Devletler'den çıkarabilecek insanlar.

Her şey yerli yerindeydi. O gece ayrılmaya hazırdı ama sonra her şeyi değiştiren bir telefon aldı. İçeriden bir kaynak, FBI ile çekişmeli bir ilişkisi olan ve Simmons'a iyilik borcu olan bir avukat, kefaletinin iptal edileceğini bildirmek için onu aradı. Federaller onu teslim almak için evine gidiyorlardı. Cinayete teşebbüsle suçlanıyordu. Kaynak ona kanıtlardan bahsetti. GPS onu lanetlemişti ve Carl artık bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Denese bile kaçamazdı.

Beyaz yaka suçları nedeniyle tutuklandığında paniğe kapılmamıştı. Ülke dışına çıkmasa bile, en kötü ihtimalle asgari güvenli bir hapishaneye ya da medyanın bu tesislere taktığı isimle bir şehir kulübüne gönderilirdi. Artık cinayete teşebbüs suçundan içeri girdiğine göre, asgari güvenlik söz konusu değildi. Yargıç onu sert bir federal hapishaneye koyacaktı ve Carl bununla başa çıkamayacağını biliyordu. Bunu düşünmek bile onu dehşete düşürüyordu.

Ölmeyi tercih ederdi.

Ne kadar çok düşünürse, o kadar mantıklı geliyordu. Ölecekti. Çabuk olacak ve bitecekti. Hapishanede uzun yıllar terör olmayacaktı. Kendi şartlarıyla ölecekti. Ve yalnız gitmeyecekti. Evet, onu da yanında götürecekti. Evet.

uygundu, değil mi? Hayatındaki tüm bu acıya o sebep olmuştu. Onun yıkımı olmuştu. Şimdi de onun olacaktı.

Filo arabası zaten bekliyordu, koyu mavi bir Honda. Birkaç blok ötede bir sokağa park edilmişti. Plakayı sökmüş ve park yerindeki başka bir Honda'da bulduğu plakayla değiştirmişti.

Hızlı hareket etmek zorundaydı. Federaller D.C.'deki küçük dairesinde olmadığını öğrendiklerinde onu aramaya başlayacaklardı. Onlardan uzun süre kaçamayacağını biliyordu. Kasasında sakladığı silahı aldı ve aceleyle caddenin aşağısındaki

bekleyen araba. Arabayı Olivia'nın apartmanına sürdü, caddenin karşısındaki garaja çekti ve bekledi. Karanlık çöküyordu. Cumartesi günüydü ve Olivia'nın dışarı çıkacağını umuyordu. Onu takip edecek ve pusuya düşürecek. Pek iyi bir plan sayılmazdı ama daha ayrıntılı bir şeyler düşünecek zamanı da yoktu.

Binanın girişinin karşısındaki sokakta park etmiş başka arabalar da vardı. İçlerinde insanlar oturuyordu. Gazetecilerin, onunla babası hakkında konuşmak için fırsat kolladıklarını biliyordu. Şansı yaver gidebilir ve onlardan birkaçını da vurabilirdi. Ona karşı hiç de nazik davranmamışlardı. Onları neden umursasın ki?

Carl diğer minibüs ve arabalara katılırsa daha iyi bir görüş açısına sahip olacağına karar verdi. Bir Acura ayrıldı ve o da beyaz bir minibüsün arkasındaki boşluğa girdi. Harika bir yerdi. Kırmızı bir SUV ona korna çaldı çünkü boşluğa ilk o girmişti. Diğer minibüsler, SUV'ler ve sedanlar gibi o da motorunu çalıştırmaya devam etti.

Koltuğuna çökerek beklemeye başladı. Ön camı ve pencereleri hızla kaplayan buğu, yoldan geçen herhangi birinin içeriyi görmesini zorlaştırıyordu.

Carl yanında bir şişe viski getirmişti. Uzun bir yudum aldı ve sıvının içini yaktığını hissetti. Viski ona cesaret vermişti. Kendini öldürmeden önce Olivia'nın ölümünü izleyebilmeyi umuyordu. Bunu düşünerek gülümsedi ve bir yudum daha aldı. Yakında her şey bitecekti.

* * *

Grayson Olivia'nın dairesinde volta atarken Simmons'ın yakalandığını duymayı bekledi. Ajanlar Simmons'ın dairesine gidiyorlardı. ve Grayson'ın o piçin kelepçelendiğini öğrenmesi çok uzun sürmeyecekti. Ancak Simmons hapse girdiğinde Grayson endişelenmeyi bırakacaktı.

Olivia dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Grayson onu Dr. Pardieu onuruna verilen bir akşam yemeğine götürecekti.

Carl Simmons'la ilgili haberi iyi karşılamıştı ve aslında şaşırmaktan çok rahatladığını itiraf etti.

"GPS onun büyük hatasıydı. Silahı yerleştirmek için Martin'in evine gittiğine dair açık bir kayıt bıraktı," dedi Grayson ona. "Seni öldürmeye çalışanın gerçekten Simmons olduğunu bildiğin için şimdi mutlu musun?" diye sordu.

Güldü. "Mutlu musun? Bu onu sonsuza dek uzaklaştıracak, o yüzden evet, sanırım mutluyum."

Grayson ona Simmons'ı alır almaz gidebileceklerini söylemişti.

Yatak odasının kapısı açıldı ve kadın orada durdu. Grayson'ı çıldırtacak kadar göğüs dekoltesi gösteren V yakalı siyah bir elbise giymişti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi onu kollarının arasına çekip boynunun kenarını öperken. "Sana her yaklaştığımda, seni yatağa götürmek istiyorum."

O da aynı şekilde hissetti. Onu yanağından öptü ve geri çekildi. "Eğer şimdi yola çıkmazsak geç kalacağız. Restorana otuz dakikalık yolumuz var."

"Simmons'tan henüz haber almadım. Bekleyeceğiz-" "Arabaya binip sürmeye başlayamaz mıyız?"

"Olivia . . ."

Sesindeki uyarı onu caydırmadı. "Restorana vardığımızda Simmons hâlâ gözaltına alınmamışsa, geri dönüp geleceğiz. Burada bekleyip sonra da her şey bitmeden oraya varmak için deli gibi araba kullanmak istemiyorum. Bu Dr. Pardieu," dedi. "Onu kaçıramam. O benim için bir baba gibidir."

O da yumuşadı. "Tamam, şimdi gidiyoruz ama arabada kalacağına ve geri dönmek zorunda kalırsak itiraz etmeyeceğine söz vermelisin."

Gülümsedi. "Çekinme konusunda emin değilim, Grayson. Arabada kalacağım ama biraz tereddüt etmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

Paltosunu giymesine yardım etti, boynunu tekrar öptü ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi. "Eldivenle yürümeye hazır mısın?"

"Kaç muhabir gördünüz?"

"Üç minibüs, birkaç SUV. Dışarı adımını atar atmaz etrafını sarmaya çalışacaklar. Başını aşağıda tut," dedi ona. "Seni buradan olabildiğince hızlı çıkaracağım."

"Bundan sonra garaja park etmelisin," diye önerdi.

"Onlar da aşağıda," diye cevap verdi. "Sokaktakinden daha fazla. Geri döndüğümüzde kapıcıyla garajın süpürülmesi hakkında konuşacağım."

Asansörün kapısı lobide açılırken yakasını yukarı çekti. "Hazır mısın?"

Başıyla onayladı. Grayson onun elini tuttu ve John'un yanından geçti. Kapıdan çıkarılırken ona el salladı.

Caddenin karşısına park etmiş her arabanın kapısı açıldı ve kameramanlarla muhabirler koşarak geldi. Grayson apartman girişinin karşısında mavi bir Honda fark etti. Geldiğinde orada değildi. Sedan iki minibüsün arasına sıkışmıştı. Grayson yolcu tarafına geçmek için Olivia'yı aceleyle arabasının etrafından dolaştırırken, göz ucuyla Honda'nın kapısının açıldığını ve Carl Simmons'ın sokağa adım attığını gördü.

Olivia kamera ışıkları yüzünden kör olmuştu. Tehlikenin farkında olmadan gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Simmons sağ kolunu kaldırdı ve Grayson çeliğin parıltısını gördü. O kadar hızlı hareket etmişti ki Olivia'nın kendini hazırlayacak ya da tepki verecek zamanı olmamıştı. O da onu arkasına fırlattı ve Simmons onu vücuduyla düzleştirmeden önce kadın dizlerinin üzerine düştü. Tek bir akıcı hareketle onu örttü ve silahını Simmons'a doğrulttu.

Muhabirlere "Yere yatın, yere yatın..." diye bağırdı.

Olivia'nın tek söyleyebildiği "Ne-" oldu. Grayson'ın nefesi kesilmişti. Silah sesleri soru sormasını engelledi. Onu sıktı gözlerini kapadı ve Grayson'ın vurulmaması için dua etti. Onu korurken kendini hedef haline getirmişti.

Kamera ışıkları ortaya çıkan sahneyi aydınlatıyordu. Simmons onlara doğru koşuyor, Olivia'yı yakalamak için umutsuzca tekrar tekrar ateş ediyordu. Grayson sadece bir el ateş etti. İhtiyacı olan tek şey buydu. Kurşun Simmons'ın kara kalbine saplandı. Kolları çırpındı, bacakları büküldü ve yüzüstü yere yığıldı.

Gürültü kulak tırmalayıcıydı. İnsanlar çığlık atıyor ve sağa sola kaçıyorlardı. Olivia'nın kalbi göğsünde çarpıyordu ve nefesini tutamıyordu. Grayson onu kaldırdı ve Simmons'ın kurşunlarından biriyle vurulmadığından emin olmak için kontrol etti. Elbisesi kalçasına kadar yırtılmıştı, dirseği sıyrılmıştı ve tepeden tırnağa titriyordu.

Grayson'ın gözlerinde öfkeyle karışık bir korku vardı. "Sen iyi misin? O-"

"Ben iyiyim," diye fısıldadı, sesinin ne kadar zayıf çıktığına şaşırılmıştı. "Ne oldu?"

"Carl Simmons."

Şaşırmış bir halde, "O burada mı?" diye sordu.

"O öldü. Yürüyebilir misin? İçeri girmeni istiyorum. John'a kapıyı kilitlemesini söyle. Kimseyle konuşma. Sadece otur ve beni bekle. Gitmem gerek."

Simmons'ın silahı-"

"Git," dedi
kadın.

John onun için kapıyı tuttu ve iki hevesli muhabirin içeri girmesini engelledi. Kapıyı arkasından sürgüledi ve onu masanın arkasındaki güvenlik odasına götürdü. "Burada kimse seni rahatsız etmeyecek ve sen de sokağı izleyip Ajan Kincaid'in ne yaptığını görebilirsin."

Grayson caddenin karşısına koştu. Gazetecileri yolundan iterek Carl'ın yanına diz çöktü ve nabzını kontrol etti.

Diğerleri çoktan 911'i aramıştı. Birkaç dakika içinde polis ve ajanlar sokağı doldurdu. Olivia sabırla bekledi ama göğsü sıkışmaya başlamıştı ve inhalerini kullanmazsa başının belaya gireceğini biliyordu. Sonra çantasının yanında olmadığını fark etti. Grayson onu ittiğinde düşürmüş olmalıydı. John çantayı arabanın altında bulup ona getirdi ve inhalerini kullandıktan sonra anında rahatladığını hissetti. Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı ve hızla atan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı.

Grayson'ı ve o manyak onlara ateş ederken ne kadar sakin olduğunu düşündü. Her şey bitene kadar kontrol tamamen ondaydı. Sonra soğukkanlılığı Simmons ona zarar vermeye çalıştığı için öfkeye dönüştü. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attığını fark etti ve gözleri doldu.

ona ne olabileceğini düşünerek gözyaşı döktü.

Grayson'ın işini bitirmesinin biraz zaman alacağını bildiği için yukarı çıktı. Giysilerini çıkardı, ellerini yıkadı ve dirseğindeki kesiği temizledi. İpek bornozunu giydi ve onu beklemek için kanepeye kıvrıldı.

Yarım saat sonra geldi ve onu mutfak penceresinin önünde durmuş sokağa bakarken buldu.

"Gerçekten öldü mü?" diye sordu.

"Evet."

"Buraya gelirken ne düşünüyordu? Onca muhabir varken. Bundan kurtulacağını düşünmüş olamaz."

"Ölmek istedi ama önce seni öldürmek istedi."

"Benden gerçekten nefret ediyordu, değil mi?"

"Evet, yaptı. Onu daha fazla masum insanın hayatını mahvetmekten alıkoydunuz. Dünya onsuz daha iyi bir yer." Grayson kravatını masanın üzerine fırlattı. "Kıyafetlerini çıkarmışsın," diye yorum yaptı.

"Evet."

Ona doğru bir adım attı ve durdu. "Çok geç değil. Partinin sonuna yetişebiliriz sanırım."

Ona doğru bir adım attı. "Dışarı çıkmak istemiyorum. Akşam yemeği hazırlayabilirim... mikrodalga falan. Aç mısın?"

Yavaşça ona yukarıdan aşağıya baktı, gülümsedi ve "Evet, açım" dedi.

Onu kollarının arasına alarak yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

OTUZ ÜÇ

Grayson Olivia'yı rahat bırakmıyordu. Onunla evlenmeye kararlıydı ve Olivia'nın yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi. Olivia'yı dinlemişti.

iki ay boyunca itiraz etti, ama adam ısrarcıydı.

"Eğer tekrar hastalanırsam, benimle birlikte acı çekmek zorunda kalacaksın," diye karşı çıktı. "Buna hazır mısın?"

"Üşütürsen seni dışarı atmama ne dersin?" "Ben ciddiylim."

"Ya hastalanırsam ne olacak?" diye karşı çıktı.

Bu soru onu duraksattı. "Seninle ilgilenirdim."

"Evlen benimle." Talebini dile getirirken onu yatak odasına geri götürüyordu. "Sana sormuyorum. Sana söylüyorum. Benimle evleneceksin."

Bunu düşüneneğine söz verdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bundan altı ay sonra da düşünüyor olacaktı.

"Uyandığında parmağında bir yüzük olacak. Beklemekten bıktım." Onu kendine çekti ve soymaya başladı.

"Parmağıma yüzük takarken uyuyacağımı mı sanıyorsun? Uykum çok hafiftir, Grayson."

"Seninle işim bittiğinde o kadar bitkin olacaksın ki, sana yapacağım her şeyi uyuyarak geçireceksin."

Abartmıyordu. Onunla nazıkçe sevişmeye başladı. okşamalar ve yavaş, ıslak öpücükler. Kısa sürede daha talepkâr oldu ve onu tekrar tekrar eşiğe getirdi, ama her seferinde geri çekildi ve onu bekletti. Sonunda serbest kalmak için çılgılık attığında, adam teslim oldu. Hatırladığı son şey Grayson'ın ona doğru eğildiği ve onu sevdiğini fısıldadığı oldu.

O gece Olivia'da kaldı ve onu kollarına alarak uyudu. Olivia uyandığında, adam mutfaktaydı. Pastırma kokusunu alabiliyor ve onun ılık aldığını duyabiliyordu. Sırt üstü yattı ve kollarını tavana doğru uzattı. O zaman yüzüğü gördü, muhteşem bir zümrüt kesim pırlanta.

Grayson yatak odasından gelen zengin, neşeli kahkaha sesini duydu. Bu onun kulaklarına müzik gibi geldi.

Cevabını almıştı.

OTUZ DÖRT

Teyzesi Emma'nın oturma odasında küçük bir düğün yapacaktı.

Olivia annesini ve kız kardeşini davet edip etmeyeceğine bir türlü karar veremiyordu ama Natalie onun yerine karar verdi. Bir akşam geç saatte aradı ve sesi kesinlikle soğuktu.

"Hâlâ beni mi suçluyorsun Natalie?" diye sordu Olivia.

"Suçlu sensin," dedi kız kardeşi kızgınlıkla. "Annemin ya da benim seni affedebileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Af diledim mi?" "Bir mesajım var."

"Oh?"

"Mesaj babamızdan. Çok iyi bir kalbi var." "Doğru."

"Seni affetmeye hazır olduğunu söyledi ama özür dilediğinde onunla yüzleşmelisin."

Telefonda en az yirmi saniye boyunca ölüm sessizliği oldu. Sonra Olivia gülmeye başladı. Bazı şeyler -ve bazı adamlar- asla değişmezdi. Logan Weston buna bir örnekti; Robert MacKenzie ise başka bir örnek.

* * *

O kadar güzel bir bahar günüydü ki Emma düğünü dışarıda, bahçesinde yapmaya karar verdi. Yemek şirketi ve çiçekçiyle işi bittiğinde bahçe harikalar diyarı gibi görünüyordu.

Dr. Andre Pardieu Olivia'ya koridorda eşlik etti. Baş nedimleri Collins, Jane ve Samantha'ydı. Olivia, Grayson'a Samantha'nın

Törende olmak zorundaydı ve eğer izin alamazsa, o zaman herkes İzlanda'ya gidecek ve orada evleneceklerdi.

Grayson smokiniyle kalbini ateşe vermişti. Bu güzel adam onu seviyordu. Ona doğru yürürken sanki uçuyormuş gibi hissediyordu. Tüm endişeleri yok olmuştu. Artık başına gelebileceklerden korkmuyordu. Grayson yanındayken her şeyle yüzleşebilirdi. O onun sevgilisi, arkadaşı ve gücüydü. Arada sırada ona yaslanmak iyi olacaktı.

Kutlanacak çok şey vardı. Collins sonunda FBI ajanı olmak için eğitime başlayabileceğine dair bir haber almıştı ve çok heyecanlıydı. Ronan mesafesini koruyordu ama Olivia onun gözlerini Collins'ten ayırmadığını fark etti.

Bu çekimden neler çıkabileceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Ajan Huntsman törene geç kalmıştı ama harika bir mazereti vardı. Olivia ve Grayson'ı haberlerini paylaşmak için bir kenara çekti.

"Sana bir düğün hediyem var," diye başladı. "Sonunda o kaltak Gretta Keene'i yakaladık. New Mexico'da sahte bir isimle yaşıyordu. Şimdi parmaklıklar ardında. Ve tahmin edin başka kim var?"

Olivia'nın nefesi kesildi. "Eric Jorguson?"

"Bu doğru. Onu da yakaladık." Huntsman gülümsemesini durduramıyordu. "Jorguson'un kara para akladığını kanıtlamak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz, Şimdi diğer müşterilerinin de peşine düşebileceğiz gibi görünüyor. Çok güzel bir gün, değil mi?"

Olivia gerçekten de güzel bir gün olduğunu düşünüyordu. Grayson'ın bütün arkadaşlarının ağzı Olivia'nın en iyi üç arkadaşı için sulanıyordu. Ve kızlar kesinlikle nasıl flört edeceklerini biliyorlardı, Jane bile, şimdi çok ışıltılı görünüyordu. Yeniden birileriyle çıkmaya başlamıştı ve gerçekten mutluydu.

Ralph ve babası davetliydi, Henry onları listeye eklemişti. Mary ve Harriet pastayı korumak ve çocukları yaramazlıktan uzak tutmakla meşguldüler.

Ralph Sr. Samantha'nın büyüüne kapıldı. Onun her kelimesine asıldı. Arkadaşları ona katıldığında "hikayeye" başlıyordu.

"Oradaydım ..."

Collins, Jane ve Olivia onun yerine cümleyi tamamladılar. "...yirmi yedi kırk üç uçuşunda yirmi sekiz A koltuğunda. ..." Bunu kahkahalar izledi. misafirlerden gülümsemeler.

Fotoğrafçı gelinin nedimeleriyle birlikte bir fotoğrafını çekmek istedi. Olivia onları terasta topladı. Birlikte durup güneşe gülümsediler.

Kamera. Sam diğlerlerinin çok komik bulduğı bir şey fısıldadı ve herkes kahkahalarla güldü.

Olivia'nın üzerine memnuniyet çöktü. Pips yine birlikteydi. Fırtınayı atlatmışlardı ve güneş parlıyordu.

EPİLOG

A Düğünün üzerinden bir yıl geçmiş ve Olivia evlilik hayatına rahatça alışmıştı. Patrick ev işlerini yürütmeye devam ediyordu. sorunsuz bir şekilde, araba paylaşımlarında ve ev ödevlerinde yardımcı oldu.

Grayson henüz kararını vermemişti ama ajansta terfi etmeyi kabul etmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Teşvik olarak onun taleplerini kabul etmişlerdi: Zaman zaman bireysel davalara bakabilecek ve bir masaya bağlı kalmayacaktı ve Ronan bu soruşturmalarda ortağı olmaya devam edecekti. Yeni pozisyonu, çalışma programının öngörülebilir olacağı ve ailesiyle daha fazla zaman geçirebileceği anlamına geliyordu.

Olivia ve Henry çok yakınlaşmışlardı. Yoğun hayatları onları hafta boyunca meşgul ediyordu, bu yüzden Olivia hafta sonlarını aile aktivitelerine ayırmaya özen gösteriyordu. Haziran ayının sonlarında bir Cumartesi günü, Olivia ve Henry bir şehir parkının kenarında kurulan yerel bir çiftçi pazarındaydı. Akşam yemekleri için taze sebze almak istiyordu ve Henry'ye işi bittiğinde en son Transformer filmini izleyeceklerine dair söz vermişti. Grayson ve Ronan bir davayı çözüyorlardı ve Ronan Grayson'ı parka bırakıp onlarla buluşacak ve günün geri kalanını onlarla birlikte geçirecekti.

Olivia ve Henry kalabalık tezgâhlar arasında dolaşırken Henry de elindeki oyunlardan birini almış uzaylıları yok etmeye çalışıyordu. Olivia elini Henry'nin omzundan ayırmıyor, ona rehberlik ediyordu. Taze domateslerin bulunduğu bir tezgâhın önünde durdular. Domatesleri ayıklarken pazarın karşısındaki otoparka baktı. Grayson ona doğru yürüyordu. Kalp atışları hızlandı ve nefesi boğazında düğümlendi. O kadar yakışıklı bir adamdı ki. Birlikte geçirdikleri bunca zamana rağmen

ona alışmıştı. Gece ne zaman kapıdan içeri girse aynı tepkiyi verirdi. Her zaman heyecan ve merakla. Onu sevmesinin bir mucize olduğunu düşünüyordu.

Ona ulaştı ve öpmek için eğildi. Henry oyununa o kadar odaklanmıştı ki amcasının da onlara katıldığını fark etmedi.

"Üzgünüm geciktim. Bunca zaman sonra Eric Jorguson bir anlaşma yapmak istiyor," diye açıkladı. "Böyle bir şey olmayacak. Bize zaten sahip olmadığımız bir şey veremez."

Henry duymasın diye fısıldayarak, "O adamı küçümseyemem," dedi. "Eğer bana saldırmasaydı, seninle asla tanışamazdım."

"Doğru değil," dedi Grayson. Genelde şiirsel olmasa da ekledi: "Birlikte olmamız gerekiyordu. Seni bulacaktım."

* * *

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/garwoodchecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/garwoodchecklist)

YAZAR HAKKINDA

Julie Garwood, eleştirmenlerce en çok beğenilen -ve popüler- yazarlardan biridir.

kitaplarının otuz altı milyon kopyası basılmıştır. *The Ideal Man*, *Sizzle*, *Fire and Ice*, *Shadow Music*, *Shadow Dance* ve *Slow Burn* gibi New York Times'ın en çok satan kitaplarının yazarıdır. Kansas City yakınlarında yaşamaktadır.

PENGUIN.COM ADRESINI ZİYARET EDİN

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazlasını
mı arıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası için.

. E NG I ' Ii i C PM . ^ v VE L fi PM E

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.